

Мери Джо Пътни

**ЗАЩОТО
ВЯРВАШ В
ЛЮБОВТА**

Мери Джо Пътни

Защото вярваш в любовта

ПРОЛОГ

Лондон, юни 1816 година

Трябваше ѝ съпруг, и то бързо.

Катрин Мелбърн потисна истеричния си смях и хвърли бърз поглед през рамо към сградата, от която току-що беше излязла. Видът на адвокатската кантора моментално я отрезви.

Това не беше сън. През последния половин час бе узнала, че има дядо, за чието съществуване дори не бе подозирала, и съществува реална възможност да получи наследство, което щеше да промени напълно живота ѝ. Вместо да си търси работа, за да изхранва себе си и Ейми, щеше да разполага с достатъчно пари, за да води охотен живот. Наследството включваше още достопочтена стара къща и цял северен остров. Дъщеря ѝ щеше да има бъдещето, което заслужаваше. Естествено тя щеше да има и задължения, но така беше добре. Отдавна се бе научила да носи отговорност.

Имаше един-единствен проблем. Трябваше да убеди новоизнамерения си дядо, че тя и съпругът ѝ заслужават да станат следващите лорд и лейди Скоул. Истерията отново се надигна, но този път беше горчива. Какво би могла да стори?

Устата ѝ се опъна в тънка линия. Очевидно трябваше да лъже. В кантората на мистър Харуел имаше достатъчно време да признае, че Колин вече не е между живите. Ала адвокатът заяви недвусмислено, че дядото не е склонен да приеме Катрин като единствена наследница. Торквил Пенроуз, двадесет и седмият лерд на Скоул, не вярвал, че сама жена може да управлява острова. Затова тя трябваше да намери мъж, който да изиграе убедително ролята на съпруга ѝ и да убеди дядото да я обяви за своя наследница. Но кого би могла да помоли?

Отговорът беше много лесен: лорд Майкъл Кениън.

Той бе добър приятел и притежаваше предимството, че никога не се беше поддал на илюзията да се влюби в нея. Освен това при последната им среща практически ѝ беше дал картбланш да се обръща към него винаги когато има нужда от помощ.

Тя знаеше много добре къде може да го намери. Като син на херцог и герой от войната името му се споменаваше редовно в клюкарските страници на вестниците. „Лорд М.К. гостува на граф и графиня С. за сезона. Лорд М. бе забелязан в парка на езда с мис Ф. Лорд М.К.

придружи прекрасната лейди А. в операта.“ Катрин четеше тези бележки с неясно чувство на ревност.

Ако Майкъл беше готов да ѝ помогне, тя щеше да прекара много време насаме с него, което означаваше, че трябва да контролира чувствата си. Миналата пролет в Брюксел се бе справила без особени затруднения. И сега щеше да се справи.

Много по-лошо беше, че трябваше да излъже и него. Майкъл имаше задължения към нея и когато узнаеше, че е овдовяла и има сериозни финансови проблеми, веднага щеше да ѝ предложи женитба, за да ѝ помогне с всичко, което притежаваше. Тази мисъл предизвика у нея странно усещане.

Но Майкъл никога нямаше да приеме онзи вид брак, който тя бе водела с Колин. Нито един нормален мъж не би го направил. А тя не беше в състояние да му разкрие ужасната си тайна. Самата мисъл за това на кара стомаха ѝ да се свие от болка. Най-простото и най-сигурното беше да го остави да вярва, че Колин е още жив.

Пътят до Майфеър беше дълъг. Имаше достатъчно време да подготви грижливо лъжите си.

Майкъл Кениън се върна в къщата на Стратмор след ден, пълен с всевъзможни изненади, и икономът му подаде картичка.

– Една дама желае да говори с вас, лорд Майкъл.

Спонтанният отговор на лорда не беше особено приличен.

Но когато хвърли поглед към картичката, той замръзна на мястото си. Мисис Колин Мелбърн.

Божичко, Катрин! Само това му липсваше. И все пак мисълта, че тя е тук, под неговия покрив, предизвика в душата му такова нетърпение, че дори не си направи труда да попита къде е посетителката. Икономът безмълвно се поклони и Майкъл се втурна като луд към малкия салон, чиято врата беше останала притворена.

– Катрин?

Тя стоеше до прозореца и при влизането му се обърна. Простата прическа и скромната сива рокля само подчертаваха красотата ѝ.

Когато се разделиха, той се бе помолил безмълвно никога вече да не се срещнат. През изминалата година беше изразходвал значително време и енергия в старания да я забрави. Но щом я видя отново, престана да се тревожи за бъдещето. Срещата с нея беше като свеж полъх въздух в дълбока минна галерия.

– Много съжалявам, ако съм ви попречила, лорд Майкъл – заговори несигурно Катрин.

Майкъл спря за миг, за да се овладее, и прекоси помещението.

– Откога сме толкова официални, Катрин? – попита с усмивка той.
– Господи, радвам се да ви видя. Красотата ви е както винаги зашеметяваща.

Той взе ръцете ѝ и изпита внезапен страх, че ще направи нещо непорочно. Но мигът премина, той се приведе и я целуна приятелски по бузата.

После пусна ръцете ѝ и се отдалечи на сигурно разстояние.

– Как е Ейми? – Стисна зъби и добави: – А Колин?

Катрин се усмихна.

– Ейми е много добре. Сигурна съм, че няма да я познаете. Кълна се, че за една година е пораснала почти осем сантиметра. Колин... – тя се поколеба за миг – е още във Франция.

Тонът ѝ беше неутрален, както винаги, когато говореше за мъжа си. Майкъл отново се възхити на спокойното ѝ достойнство.

– Очевидно съм забравил добрите маниери – засмя се той. – Моля, седнете. Ще позвъня за чай.

Катрин сведе поглед към скръстените си ръце. Профилът ѝ имаше сладката чистота на светица от Ренесанса.

– Мисля, че трябва веднага да ви обясня защо съм тук. Необходима ми е вашата помощ, но случаят... случаят е необикновен. Вероятно ще ви стане неприятно, щом чуете за какво се отнася, но все пак реших да опитам.

– Никога – отговори спокойно той. – Аз ви дължа живота си, Катрин. Можете да искате всичко от мен.

– Не заслужавам чак такава чест. – Тя вдигна глава и учудващите очи с цвят на аквамарин засвятаха в рамката на тъмните ресници. – Боя се, че ми е необходим... съпруг. За известно време. Заместник на Колин.

КНИГА ПЪРВА ПЪТЯТ КЪМ АДА

1

Саламанка, Испания, юни 1812 година

Белокосият хирург прокара ръка по челото си и остави по кожата кървава следа. После огледа внимателно мъжа, проснат на примитивната операционна маса.

– Натворили сте истинска свинщина, капитане – проговори той с ясно изразен шотландски акцент. – Никой ли не ви е казал, че не можете да отразите цял заряд картеч с гърдите си?

– За съжаление не – отвърна с усилие лорд Майкъл Кениън. – В Оксфорд ни преподаваха повече класическа литература, отколкото практически умения. Може би трябваше да отида в новото военно училище.

– Истинско предизвикателство е да извадя всички тези куршуми – изсмя се хирургът с малко принудена веселост. – Изпийте едно бренди и да се хващам на работа.

Един от помощниците му поднесе бутилката към устата на Майкъл и той отпи няколко глътки от острата течност. Жалко само, че не можеше да се напие до безсъзнание.

Когато отново се отпусна на масата, хирургът разкъса остатъците от мундира и ризата.

– Имали сте дяволски късмет, капитане. Ако френските канонери бяха заредили барута, както трябва, от вас щяха да останат само парчета и нямаше да могат да ви идентифицират.

Чу се грозен шум, когато металът застърга в метал. Само след миг нута бе изваден първият куршум от рамото на пациента. Пред очите му причесна. Майкъл прехапа устни до кръв. Преди да продължи, хирургът попита колебливо:

– Спечелихме ли битката?

– Мисля, че да. Казват, че французите бягат в панически страх. Нашите напредват бързо.

Хирургът затърси следващия куршум, който беше заседнал по-дълбоко, и Майкъл се помоли по-скоро да изгуби съзнание, за да се избави от мъките.

Когато отвори очи, Майкъл Кениън плуваше в море от болка, което притъпяваше сетивата и му пречеше да вижда ясно. Всяко вдишване предизвикваше остри болки, които забиваха в гърдите и дробовете му добре наточени испански стилети. Намираще се върху един матрак в ъгъла на навеса, пригоден за лазарет. Вътре беше тъмно, по гредите под покрива бяха накацали гълъби и крещяха сърдито с надеждата да прогонят натрапниците от дома си.

Ако се съдеше по приглушените стонове и шумното дишане, лазаретът беше препълнен с ранени. Парещата горещина на испанския ден се смени с хапещия студ на нощта. Превързаното му тяло беше покрито с одеяло, но той не се нуждаеше от него, защото гореше в треска от инфекцията. Жаждата беше по-страшна дори от болката.

Спомни си дома си в Уелс и се запита дали щеше да види още веднъж красивите зелени хълмове. Вероятно не. Един хирург му беше казал, че само един от трима преживява такова тежко раняване.

Перспективата да умре криеше в себе си известна привлекателност. Не само защото щеше да му донесе спасение от болката. И без това беше дошъл в Испания с горчивото прозрение, че само смъртта може да разреши страшната му дилема. Искаше да забрави Каролайн, жената, която бе обичал повече от честта, и страшното обещание, което бе дал, без да помисли, че един ден ще му поискат да го изпълни.

Дали щеше да липсва някому? Приятелите от армията сигурно щяха да тъгуват за него, но те бяха свикнали със загубите. Само след ден щеше да стане „бедният Кениън“, още един от многото паднали в сраженията. Никой от семейството нямаше да се трогне, вероятно щяха да се ядосат, че трябва да сложат траурни дрехи вместо труфилата, с които бяха свикнали. Баща му, дук Ашбъртън, щеше да произнесе няколко надути речи за божията воля, но тайно щеше да се зарадва, че се е освободил от сина, когото презираше.

Ако някой наистина щеше да тъгува за него, това бяха добрите му приятели Люсиен и Рейф. Естествено и Никълъс, но сега не можеше да мисли за него.

Мрачните му мисли бяха прекъснати от женски глас, хладен и ясен като уелски извор. Какво търсеше една английска дама в това мръсно, забравено от бога място? Сигурно беше една от неустрашимите офицерски съпруги, следващи мъжете си във всички несгоди и опасности на похода.

– Искате ли вода? – попита тихо тя.

Неспособен да говори, Майкъл кимна слабо. Една здрава ръка

вдигна главата му и поднесе към устните му чаша с вода. Дамата ухаеше на мащерка и лавандула и той усети аромата на испанските хълмове въпреки миризмата на рани и смърт наоколо. Светлината беше твърде слаба, за да види лицето ѝ, но се наслади на допира до меката кожа. Ако се раздвижеше, можеше да притисне лице към ръката ѝ и да умре в мир.

Гърлото му беше твърде сухо, за да преглътне, водата потече от устата и по брадичката.

– Простете, не биваше да ви давам толкова много – проговори нежно тя. – Хайде да опитаме още веднъж.

Няколко капки минаха през напуканите му устни и той успя да ги преглътне, за да угаси огъня в гърлото си. Непознатата продължи по същия начин, докато раненият утоли жаждата си.

– Благодаря ви, мадам – прошепна с мъка Майкъл, щом си възвърна дар слово. – Много съм ви признателен.

– Направих го с радост. – Тя пусна внимателно главата му върху сламеника, изправи се и отиде при следващия ранен. Погледна го и проговори с мъка:

– Вайа кон Диос (Върви с Бога). – Испанското сбогом, подходящо повече за мъртвите, отколкото за живите.

След като тя се отдалечи, Майкъл задряма. Усети слабо кога дойдоха санитарите да вдигнат тялото от съседния сламеник. След минута на мястото на мъртвия беше настанен друг ранен.

Новодошлият беше в делириум и непрекъснато хленчеше:

– Мамо, мамичко, къде си? – Гласът издаваше, че е млад и умира от страх.

Майкъл много искаше да запуши ушите си, за да не чува отчаяния хленч. Ала отслабващите думи издаваха, че бедното момче няма да живее още дълго.

След известно време се чу друг глас.

– Повикайте мисис Мелбърн – помоли с необичайно мек глас шотландският хирург.

– Вие лично я изпратихте вкъщи, доктор Кинлок – отговори колебливо един от санитарите. – Беше крайно изтощена.

– Знам, но няма да ни прости, ако момчето умре без нея. Повикайте я.

Майкъл не можа да прецени колко време бе минало, когато чу шумолене на женски поли. Отвори очи и видя силуета на жена, запътила се право към него. Един лекар носеше фенер.

– Името му е Джем – каза съвсем тихо той. – Идва някъде от

Източна Англия. Мисля, че беше от Съфолк. Прострелян е в корема и няма да изкара дълго.

Жената кимна. Макар че все още виждаше неясно, Майкъл повярва, че е видял тъмната коса и овалното лице на испанка. Ала гласът беше на дамата, която му даде вода.

– Джем, момчето ми, ти ли си?

Монотонните викове на момчето престанаха. Когато отново заговори, в гласа му звучеше безкрайно облекчение:

– О, мамо, мамичко, толкова се радвам, че дойде!

– Много съжалявам, че се забавих толкова, Джейми. – Тя коленичи до сламеника на умиращия, наведе се и го целуна по бузата.

– Знаех, че ще дойдеш. – Джем хвана ръката ѝ. – Вече не ме е страх.

Ти си тук и всичко ще бъде добре. Моля те, остани при мен.

Тя улови ръката му и я стисна нежно.

– Не се страхувай, момчето ми. Няма да те оставя сам.

Хирургът окачи фенера на един пирон над постелята на момчето и се отдалечи. Жената – мисис Мелбърн – седна в сламата до стената и положи главата на Джем в скута си. Момчето издаде дълбока въздишка на задоволство, когато пръстите ѝ помилваха косата му. Жената запя нежна люлчина песен. Гласът ѝ звучеше твърдо, макар че по бузите ѝ се стичаха сълзи, докато животът на Джейми бавно угасваше.

Майкъл затвори очи и се почувства много по-добре от преди. Топлината и великодушието на мисис Мелбърн му напомниха за всичко добро и истинско на този свят. Докато съществуваша земни ангели като нея, си струваше да се живее.

Той потъна в дълбок сън и мекият ѝ глас го топлеше като свещ, която устоява на падащия мрак.

Слънцето се издигна бавно над хоризонта, когато Джем въздъхна за последен път и утихна. Катрин отпусна главата му в сламата, изпълнена с тъга, за която нямаше сълзи. Той беше толкова млад...

Тя се изправи и едва пристъпи със скованите си крака. Облегна се на каменната стена и зачака мускулите ѝ да се възстановят. Хвърли поглед към мъжа отляво на починалия и се усмихна меланхолично. Одеждо-то се беше смъкнало и напоените с кръв превръзки на гърдите му бяха непокрити.

Въздухът все още беше леден, затова тя се наведе и зави раменете му. После сложи ръка на челото. За нейна изненада температурата беше спаднала. Когато му даде вода, положението изглеждаше безнадеждно. Но той беше едър, силен момък. Може би имаше сили да оцелее след

тежкото раняване. Дано.

Безкрайно уморена, тя се запъти към вратата. През всичките тези години, откакто живееше сред военни, беше научила много неща за ранените и умиращите и се справяше не по-зле от всяка обучена сестра, но така и не свикна с болката и страданието.

Оскъдната местност изглеждаше необичайно тиха след оглушителния тътен на вчерашното сражение. Когато стигна до палатката си, голяма част от напрежението ѝ беше отлетяла. Съпругът ѝ Колин още не се беше върнал, но ординарецът Бейтс спеше отвън и охраняваше жените на капитана.

Катрин се приведе и влезе в палатката. Тъмната главица на Ейми веднага се подаде изпод завивките.

– Време ли е да ставам, мамо? – попита момиченцето със спокойствието на стар войник.

– Не, миличка. – Катрин целуна дъщеря си по челото, След ужасите на лазарета беше божествено да притисне до себе си здравето младо тяло на момиченцето. – Мисля, че днес ще останем тук. След битка винаги има много работа.

Ейми я погледна сериозно.

– Имаш нужда от сън. Обърни се да ти разкопчea роклята.

Катрин се подчини с усмивка. Дълго се бе колебала дали да вземе Ейми със себе си в Испания, но всичките ѝ съмнения се разпръснаха пред безкрайната благодарност, че бе създала това дете-чудо. Ейми беше неустрашима, умна и сръчна, много надраснала възрастта си.

Преди да е успяла да свали окървавената рокля, отвън се чу тропот на копита, следван от звън на метал и кратки заповеди. Гласът на Колин. Само след минута в палатката влезе енергичен кавалерийски офицер, едър и внушителен.

– Добро утро, дами. – Той разроши косичката на Ейми и се засмя. – Чу ли за вчерашното кавалерийско нападение, Катрин?

Без да чака отговор, той грабна мършавото пилешко бутче от кошницата и го захапа жадно.

– Това беше най-хубавата маневра, в която съм участвал. Връхлетяхме върху французите като страшна буря и ги пометохме от полето. Взехме хиляди пленници, много оръжие и на всичкото отгоре два орела! Никога не сме имали такава богата плячка.

Позлатените френски полкови стандарти, наречени орли, бяха изработени като императорските орли на Рим и пленяването на два едновременно беше наистина забележително събитие.

– Чух – отговори с треперещ глас Катрин. – Нашите бяха великолепни. – А тя бе прекарала нощта в превързване на ранените – цената на победата.

След като огриза бутчето, Колин изхвърли кокалчетата навън.

– Преследвахме французите, но нямахме късмет. Един от онези дяволски испански генерали пренебрегна заповедта на Олд Хъки да остави гарнизон край реката, но не събра смелост да си признае грешката.

Катрин се направи, че не е чула думите му. Детето ѝ живееше в армейски лагер и тя не можеше да го предпази от грубия език на войниците.

– Разбирам генерала. Никоой не би признал доброволно грешката си пред лорд Уелингтън.

– Права си. – Колин смъкна от раменете си прашния жакет. – Има ли още нещо за ядене? Мога да изям цял френски кон, стига да е опечен, както трябва.

Ейми го погледна укорително.

– Мама има нужда от почивка. Прекара цяла нощ в лазарета.

– А татко ти е участвал в битка и не е хапнал цял ден – отвърна меко Катрин. – Ще направя закуска.

Тя мина покрай съпруга си и излезе от палатката. Беше усетила мизантропията на мускус, примесена с тази на кон и мръсотия. След преследването на французите Колин явно беше посетил сегашната си приятелка, жизнерадостна вдовица от Саламанка.

Нейното момиче за всичко беше жената на един сержант от полка на Колин и щеше да дойде най-рано след час. Затова трябваше да стъкне огъня сама. Сложи съчки върху жаравата и уморено се замисли за живота, който водеше, толкова различен от мечтите ѝ. Беше на шестнадесет, когато се омъжи за Колин. Тогава вярваше в романтичната любов и вълнуващите приключения. Вместо това намери самота и прекарваше дните си в грижи за умиращи момчета като Джем.

Катрин скочи нетърпеливо и окачи котлето над огъня. В живота ѝ нямаше място за самосъжаление. Макар че ѝ беше тежко да се грижи за ранените, тя беше удовлетворена от съзнанието, че вършеше нещо наистина важно. Макар че бракът ѝ не беше това, на което се беше надявала, двамата с Колин се разбираха добре. А що се отнася до любовта – е, нали си имаше Ейми. Жалко само, че не можеше да има още деца.

Устата ѝ отново се опъна в тънка линия. За кой ли път си напомни, че е длъжна да изглежда като щастлива съпруга и майка.

Пенрейт, Уелс, март 1815 година

Майкъл Кениън отметна и последната точка от списъка си. Новите машини в мината работеха отлично, новоназначеният управител вършеше работата си превъзходно, делата бяха в ред.

След като постигна другите си цели, беше време да си потърси жена.

Той стана от писалището си и излезе, за да хвърли поглед към забулената в мъгла местност. Бе обикнал тази драматично красива долина и запустялата каменна къща от мига, в който ги видя. Въпреки това не можеше да отрече, че зимите в Уелс бяха много самотни, дори за човек, най-после намерил вътрешен мир.

Повече от пет години бяха минали, откакто за последен път бе спал с жена. Пет дълги, тежки години, докато забрави страстта, разрушила всяка претенция за чест и достойнство. По време на войната лудостта беше полезна, лекуваше душите. Разумът се върна чак когато едва не се подаде на изкушението да извърши нещо непоправимо.

Мислите му се насочиха в друга посока. Споменът как бе нарушил най-дълбоките си убеждения беше твърде болезнен. Ала хората, на които бе сторил зло, му простиха. Беше крайно време да престане да се самоизмъчва и да погледне в бъдещето.

Това го върна отново на темата съпруга. Очакванията му бяха реалистични. Макар да не беше образец за добродетел, той беше представителен, от добър род, достатъчно богат. Имаше и немалко недостатъци, които биха предизвикали всяка самоуважаваща се жена да го промени.

Не търсеше голяма любов. Всъщност това беше последното, което искаше. Той беше неспособен на такъв вид любов. Онова, което бе смятал за дълбока страст, се оказва жалка вманиаченост. Вместо да търси романтика, сега щеше да си намери жена със сърце и интелигентност, добра спътница в живота. Жена с опит. Разбира се, достатъчно красива, за да може да спи с нея и да имат наследници. Прекалената красота беше по-скоро пречка. Добре, че не беше в първа младост и вече не беше способен да се влюби сяпо.

Хранеше увереност, че ще прецени лесно личността и възможностите на бъдещата си жена. Най-важното беше да е честна и непоколебимо вярна. Болезненият опит го беше научил, че един брак не може да съществува без честност.

Тъй като в Уелс имаше твърде малко подходящи жени, трябваше да отиде за сезона в Лондон. Приятно му беше да си представи как ще прекара няколко седмици в безгрижни забавления. С малко повече късмет щеше да си намери добра жена, която да сподели живота му. Ако не, щеше да изчака следващия сезон.

Размишленията му бяха прекъснати от силно чукане. Икономът влезе в кабинета му с кожена пощенска торбичка, замърсена от дългото пътуване.

– Пристигна куриер от Лондон, милорд.

Майкъл отвори торбичката и намери писмо с печата на граф Стратмор. На лицето му грейна очакване. Последния път, когато получи бързо писмо от Люсиен, беше покана за участие във възхитителна спасителна акция. Може би приятелят му имаше още някое забавно хрумване, което щеше да съживи дългите зимни месеци.

Когато прочете кратката бележка, радостта му се изпари. Прочете я още веднъж и скочи.

– Погрижете се пратеникът на Стратмор да получи храна и легло. Кажете на готвача, че вероятно няма да се върна за вечеря. Отивам в Абърдиър.

– Да, господарю. – Неспособен да удържи любопитството си, икономът попита: – Лоша вест ли получихте?

Майкъл се усмихна без капчица хумор.

– Най-лошият кошмар на Европа е вече действителност.

Майкъл беше толкова зает да обмисля новината, че почти не забелязваше студената мъгла, която се стелеше в долината. Той препускаше устремно към господарската къща на семейство Абърдиър. Стигна много скоро, скочи от коня и хвърли юздите в ръцете на притичалия слуга. Изкачи стълбището, като вземаше по две стъпала наведнъж. Както винаги, изпита известно учудване при мисълта, че отново можеше да нахлуе безгрижно в дома на Никълъс, както правеше по времето на учението им в Итън. Преди три или четири години тази лекота щеше да бъде немислима.

Тъй като беше практически член на семейството, Майкъл влезе направо в салона. Лейди Абърдиър седеше до красиво резбованата люлка, в която спеше малкият Кенрик.

Майкъл се усмихна зарадвано.

– Здравей, Клер. Очевидно нито за миг не изпускаш от поглед малкия виконт.

– Здравей, Майкъл. – Тя му подаде ръка и весело му намигна. –

Знаеш ли, ужасно е – чувствам се като котка, която охранява котенцата си. Приятелката ми Магрид ме уверява, че след два или три месеца ще стана по-разумна.

– Ти си винаги разумна. – Той я целуна с искрена обич. Клер беше олицетворение на всичко добро и истинско у жените. Майкъл пусна ръката ѝ и хвърли поглед в люлката. – Невероятно мънички пръстчета.

– Да, но стискат силно – засмя се гордо Клер. – Дай му ръката си и ще видиш.

Майкъл се наведе над люлката и докосна внимателно ръката на бебето. Кенрик се усмихна и мъничкото му юмруче стисна пръстите на мъжа с учудваща сила. Майкъл изпита внезапна болка. Това бебе беше живото доказателство за любовта между Клер и Никълъс. Притежаваше дяволито омайващата усмивка на баща си и живите сини очи на майката. Кенрик, наречен на дядо си по бащина линия, беше мост от миналото към бъдещето.

И Майкъл можеше да има дете и сега то щеше да бъде почти петгодишно...

Неспособен да понесе тази мисъл, той освободи предпазливо ръката си и се изправи.

– Вкъщи ли е Никълъс?

– Не, но ще се върне всеки момент. – Клер сви вежди. – Случило ли се е нещо?

– Наполеон е избягал от Елба и е влязъл във Франция – отговори безизразно Майкъл.

Клер стисна до болка ръба на люлката. Откъм изхода се чу шумно вдишване. Майкъл се обърна и видя граф Абърдиър, изправен в рамката на вратата. Тъмната му коса беше влажна от препускането в мъглата.

– Знае ли се как го е посрещнал народът? – попита с нетипично равен глас Никълъс.

– Твърди се, че го поздравяват с луда радост. Най-късно след две седмици крал Луи ще избяга, за да спаси живота си, и Бонапарт отново ще седне на трона и ще се нарече император. Всички знаем, че Луи не успя да спечели любовта на поданиците си. – Майкъл извади писмото от джоба си. – Получих това от Люсиен.

Никълъс прочете писмото със смръщено чело.

– Не знам защо, но се изненадах. Макар че беше неизбежно.

– И аз се чувствам по същия начин – потвърди тихо Майкъл.

– Като че чаках да чуя именно тази вест.

– Не мисля, че съюзниците ще приемат това като свършен факт и

ще го оставят на трона.

– И аз не вярвам. Предстои нова война. – Майкъл си припомни дългите военни години и потръпна. – Ако Бони бъде победен, съюзниците трябва да проявят разум и да го екзекутират или поне да го изпратят в изгнание далече от Европа.

Клер го погледна право в очите.

– Ти ще отидеш в армията, нали?

Естествено Клер беше прочела мислите му, колкото и неясни да бяха.

– Вероятно. Мисля, че Виенският конгрес ще покани Уелингтън да поеме командването на съюзническите армии. Повечето от елитните му войници са още в Америка и той ще има нужда от опитни офицери.

Клер въздъхна.

– Добре, че кръщенето на Кенрик е само след два дни. Би било жалко да го направим без кръстника. Ще останеш с нас дотогава, нали?

– В никакъв случай не бих пропуснал такова важно събитие. – Майкъл се усмихна, за да изтрие загрижеността от очите й. – Надявам се само да не ме удари светкавица, когато се закълна да прогоня дявола и всичките му дяволски дела, за да направлявам духовното развитие на Кенрик.

Никълъс се изсмя развеселено.

– Ако бог беше педант, всеки кръщелен купел в християнските земи щеше да бъде поразен от светкавица.

Клер, която мислеше за друго, се намеси почти гневно:

– Ти се радваш, че отново ще отидеш на война, нали, Майкъл?

Лордът си припомни смесените чувства, които бе изпитал, докато четеше писмото на Люсиен: шок и гняв срещу французите, но и по-дълбоки, трудно поддаващи се на определение усещания. Желание да плати за греховете си. Желание да преживее отново интензивната жизненост в непосредствена близост до смъртта. Възбуда от мисълта, че отново ще упражнява смъртоносния занаят, който му се удаваше толкова добре. Не можеше да говори за тези чувства дори с Клер и Никълъс.

– Винаги съм съжалявал, че не участвах в последната част на похода, защото ме раниха и трябваше да се върна в Англия. Този път няма да пропусна победоносното влизане във Франция.

– Много добре – отвърна сухо Никълъс. – Но не позволявай да те убият.

– Щом толкова години не успяха, не вярвам да се справят и този път – отговори безгрижно Майкъл и след кратко колебание добави: –

Ако ми се случи нещо, арендата на мината ще премине отново към вас. Не искам да попада в ръцете на чужди хора.

При това делово напомняне за възможната смърт лицето на Клер се напрягна.

– Не искам да се тревожиш за мен, мила – опита се да я успокои Майкъл. – Единствения път, когато ме раниха тежко, бях забравил талисмана си. Повярвай, никога вече няма да направя такава грешка.

– Какъв талисман? – попита с неволна усмивка тя.

– Подари ми го Люсиен още когато бяхме в Оксфорд. Сам го е конструирал и изработил. Бях толкова възхитен от него, че той ми го даде. Винаги го нося у себе си. – Майкъл извади от джоба си сребърна тръбичка и я подаде на Клер. – Люсиен му даде името „калейдоскоп“, това е гръцката дума за „красива форма“. Погледни от този край и го дръж към светлината.

Клер погледна в тръбичката и извика изненадано.

– Божичко! Видях заслепяваща многоцветна звезда.

– Завърти тръбичката, но бавно. Формата ще се промени.

Клер последва съвета му и ахна възхитено.

– Прекрасно! Как точно работи?

– Доколкото знам, вътре има парченца оцветено стъкло и няколко огледала. Въздействието е магично. – Той се усмихна, припомнил си колко се чудеше, когато за първи път погледна в калейдоскопа. – Според мен вътре има раздробени дъги – ако наместиш правилно отделните части, в крайна сметка ще намериш шарка.

– Значи това е символ на надежда – установи тихо Клер.

– Мисля, че да. – Клер беше напълно права. Когато животът му изглеждаше непоправимо разрушен, той намираще утеха, като следеше прекрасните, вечно променящи се шарки. Ред от хаоса. Надежда от страданието.

Никълъс взе тръбичката от Клер и също погледна вътре.

– Наистина е прекрасно. Бях го забравил. Ако не беше имал лошия късмет да се роди аристократ, Люсиен щеше да стане първокласен инженер.

Тримата избухнаха в смях. Поне за малко можеха да забравят какво им готвеше бъдещето.

Брюксел, Белгия, април 1815 година

Адютантът направи знак на Майкъл да влезе. Уелингтън седеше зад писалището си и разглеждаше със смръщено чело купчина документи. Когато вдигна глава, погледът му се разведри.

– Майор Кениън, радвам се да ви видя. Крайно време беше онези глупаци от конната гвардия да ми изпратят поне един компетентен военен вместо дузините хлапета, чиято единствена препоръка е влиянието на семейството им.

– Струваше ми доста усилия, сър – отговори весело Майкъл, – но в крайна сметка успях да ги убедя, че мога да бъда полезен.

– По-късно ще ви дам да командвате полк, но в момента ще ви ангажирам с шабна работа. Тук цари пълна бъркотия. – Херцогът стана и отиде до прозореца, за да огледа мрачно холандските и белгийските войници, които маршируваха в стегнати редици. – Ако бях тук с армията си от полуострова, нямаше да имам проблеми. Вместо това разполагам почти само с неопитни британски войници, а единствените холандско-белгийски полкове са онези, служили под орлите на Наполеон, и те не знаят на чия страна са. Вероятно ще избягат още при първите признаци за идването на императора. – Той се изсмя с обичайния си ласещ смях. – Не знам дали Наполеон ще се уплаши от армията ми, но аз изпитвам истински страх от нея.

Майкъл потисна усмивката си. Сухият хумор доказваше, че херцогът съвсем не беше уплашен от ситуацията, която би хвърлила в паника повечето генерали.

Двамата поговориха още няколко минути за предстоящите задачи на майора. После Уелингтън го изведе лично в голямото преддверие. Адютантите, които работеха зад бюрата, се бяха събрали в другия край на помещението.

– Имате ли си вече квартира, Кениън? – попита херцогът.

– Още не, сър. Дойдох право при вас.

– Брюксел се пука по шевовете. Всички къщи са препълнени с военни и любопитни. – Херцогът огледа мрачно помещението и като забеляза бял муселин между военните униформи, продължи: – Ето една благоприятна възможност. Мисис Мелбърн ли пречи на адютантите ми да работят?

Групата се разпръсна и между младите офицери се появи засмяна

жена. Майкъл я погледна и замръзна на мястото си. Жената беше прекрасна – сетивата му се вцепениха, дъхът му спря. Беше по-красива дори от любовницата му Каролайн, въздействието ѝ беше също така силно. Почувства се като риба, погълнала смъртоносната кука.

Когато дамата се приближи и подаде ръка на херцога, Майкъл си припомни, че беше на тридесет и три години, отдавна отминал възрастта, когато се влюбваше във всички красиви личица. Ала тази жена беше достатъчно красива, за да предизвика бунт в мъжки манастир. Гладката тъмна коса беше пригладена назад, но скромната прическа само подчертаваше класическото съвършенство на лицето. От прелестната и фигура се излъчваше чувственост, която би накарала всеки мъж да си загуби ума.

– Много съжалявам, че отклоних офицерите ви от задълженията им, сър – обърна се тя шеговито към Уелингтън. – Минах само да предам вест на полковник Гордън, но ще побързам да си отида, за да не ме обвините в подпомагане на врага!

– Никога не бих направил подобно нещо – отвърна галантно Уелингтън. – Кениън, срещали ли сте мисис Мелбърн на полуострова? Съпругът ѝ е капитан в трети драгунски полк.

Учуден от спокойствието на гласа си, Майкъл отговори:

– Боя се, че не съм имал това удоволствие. Кавалерията и пехотата не се харесват особено.

Херцогът се изкиска с разбиране.

– Прав сте, но мисис Мелбърн беше известна и като Света Катерина, защото се грижеше самоотвержено за ранените. Мисис Мелбърн, майор лорд Майкъл Кениън.

Жената се обърна към Майкъл и нещо просветна в очите ѝ, но веднага изчезна. Подаде му ръка и го дари с дружелюбна усмивка. Очите ѝ бяха изразителни, с цвят на светъл, бистър аквамарин, несравними с нищо, което беше виждал дотогава.

– Мисис Мелбърн. – Майкъл се наведе над ръката ѝ и в паметта му проблесна смътен спомен. Господи, нима тази елегантна дама беше жената, която беше пяла на умиращото момче в лазарета след битката при Саламанка? Трудно му беше да повярва.

– Майор Кениън току-що пристига в Брюксел и се нуждае от квартира – обясни херцогът. – Дали в дома ви ще се намери място за още един офицер, мисис Мелбърн?

– Разбира се, сър. – Катрин се обърна развеселено към Майкъл: – Но ви предупреждавам, че ще трябва да понасяте три деца и голям брой

домашни животни. Освен съпруга ми и капитан Моубри, в къщата живее още един офицер, капитан Уайлдинг.

Майкъл окончателно разпозна тихия, успокояващ глас, който беше утешавал умиращото момче. Тази стройна фигура наистина беше дамата от Саламанка. Забележително.

– Уайлдинг ви е приятел, нали? – попита с усмивка херцогът.

В главата му светна предупредителна лампичка: беше повече от глупаво да живее под един покрив с жена, която му въздейства по подобен начин. Въпреки това се чу да казва:

– Да. Много обичам деца и домашни животни.

– Тогава сте добре дошъл – усмихна се сърдечно тя. – Градът се пълни с неотслабваща бързина и аз отдавна бях решила да приема още един квартирант. Затова е по-добре да го направя веднага.

Преди Майкъл да е успял да размисли или да потърси думи за учтив отказ, Уелингтън каза:

– Уредихме въпроса. Утре рано сутринта ви очаквам в кабинета си, Кениън. Мисис Мелбърн, надявам се следващата седмица да ви видя на малката забава, която уреждам.

– За мен е чест, сър – поклони се леко Катрин. Херцогът се върна в кабинета си и тя се обърна към Майкъл: – Аз съм на път към дома си, майоре. Желаете ли да ви заведе? Къщата е на рю дьо ла Рен, недалече от Намюрската порта.

Двамата излязоха от сградата по предното стълбище. Майкъл се огледа, но не видя нито карета, нито слугиня.

– Не сте дошла сама, нали? – попита с лек укор той.

– Разбира се, че съм сама – отговори меко тя. – Обичам да се разхождам.

За жена, свикнала да живее в армията, Брюксел беше може би център на цивилизацията, но една толкова красива жена не биваше да се разхожда сама в град, препълнен с войници.

– Тогава позволете да ви придружа.

Ординарецът и слугата му чакаха на коне с багажа. Майкъл им даде заповед да го следват и подаде ръка на мисис Мелбърн. Тя прие жеста му съвсем естествено, с поведението на щастливо омъжена жена, свикнала да бъде заобиколена от мъже.

Беше крайно време да престане да се държи като упоен вол.

– Много мило от ваша страна, че споделяте с мен квартирата си – отбеляза учтиво той. – Знам, че добри квартири се намират много трудно.

– Кенет Уайлдинг ще се радва да види още един пехотинец под същия покрив.

Майкъл се ухили с разбиране.

– Вероятно ви е известно, че един пехотинец се равнява на двама кавалерийски офицери, мисис Мелбърн.

– Само защото британската кавалерия е известна с лошия си навик да преследва неприятеля, като че е на лов за лисици. Но това не ви дава право да бъдете саркастичен – отговори през смях тя. – И моля ви, наричайте ме Катрин. Все пак ни предстои да прекараме доста време под един покрив.

Щяха да живеят като брат и сестра. Катрин явно не осъзнаваше вцепеняващото си въздействие върху него и той започна да се отпуска. И по-рано беше делил квартири с женени двойки, защо да не опита и сега?

– Тогава вие трябва да ме наричате Майкъл. Отдавна ли сте в Брюксел?

– От около четиринадесет дни. Но Ан Моубри и аз сме споделяли един дом и по-рано и вече владеем до съвършенство изкуството да водим домакинство. – Тя го дари с развеселен поглед. – Мога да твърдя, че притежаваме първокласен пансион. За мъжа, работил безкрайни часове, винаги има готово ядене. Вечеря се сервира на всички, които са си вкъщи, и обикновено остават две или три порции за неочаквани гости. Като ответна услуга ние с Ан очакваме запойте да се провеждат на други места. Децата се нуждаят от здрав сън.

– Да, мадам. Има ли и други предписания, които би трябвало да познавам?

Катрин се поколеба, после отговори с леко смущение:

– Бих се радвала, ако платите веднага дела си в общите разходи.

С други думи, тя не разполагаше с достатъчно пари.

– Естествено. Уведомете ме каква е сумата и ще я получите незабавно.

Тя кимна и хвърли поглед към зелената му стрелкова униформа.

– Да не би да се връщате от Северна Америка?

– Не. Миналата година бях приключил с военната служба. Когато Наполеон абдикира, бях решен да водя спокоен живот на цивилен. Но като чух, че е избягал от Елба... – Той вдигна рамене.

– Спокоен живот на цивилен – повтори с копнеж тя. – Питам се какво ли е да живееш години наред в една къща.

– Никога ли не сте имали дом?

Тя поклати глава.

– Баща ми беше в армията. Това е единственият живот, който познавам.

Нищо чудно, че се беше научила да създава удобства и уют – навсякъде, където отидеше. Съпругът ѝ беше щастливец.

Двамата продължиха непринудения си разговор. Спомените от Испания и Португалия ги сближаваха. Майкъл се чувстваше все по-добре – само лекият натиск на ръката в тънка ръкавица го караше от време на време да се напряга. Той реши да спомене първата им среща и рече:

– Знаете ли, Катрин, преди три години се срещнахме след една битка.

Тя смръщи чело. Между веждите ѝ се появи очарователна бръчица.

– Съжалявам, но не си спомням.

– Бях ранен при Саламанка. Настаниха ме в един полски лазарет и вие ми дадохте вода, когато умирах от жажда. Никога в живота си не бях изпитвал такава дълбока благодарност.

Тя се обърна към него и се вгледа в лицето му, сякаш се опитваше да си спомни.

– Не сте имали причина да ме запомните сред толкова много ранени. Но може би помните момчето на съседния сламеник. Викаше майка си и се появихте вие. Останахте до него, докато спря да диша.

– Ах... – Катрин въздъхна и безгрижното ѝ очарование отлетя. Майкъл отново разпозна жената, която беше утешавала Джем. – Бедното момче. Толкова малко направих за него. Толкова дяволски малко. – Тя извърна лице. – Би трябвало отдавна да съм свикнала с такива сцени, но явно никога няма да мога.

Красотата ѝ го бе улучила като удар в сърцето. Доброто ѝ сърце му нанесе втори, още по-силен удар, защото в годините на войната се беше научил да цени добротата. Майкъл издиша бавно и едва тогава отговори:

– Безчувствеността е лесно чувство. Но макар че боли повече, би трябвало да си спомняме неповторимостта и ценността на всеки човек, чийто живот се докосва до нашия.

Катрин го погледна преценяващо.

– Вие разбирате, нали? Повечето войници предпочитат да останат безчувствени. – Усмихна се и продължи оживено: – Отиваме в къщата на ъгъла. Наемите в Брюксел са ниски, затова намерихме много изгодно голяма къща с градина за децата, просторен обор и дори карета. Цената е смешно ниска.

Голямата, впечатляваща постройка беше заобиколена със стена. Майкъл отвори вратата и махна на слугите си, които яздеха подире им. Младият Бродли зяпаше Катрин с неприкрито възхищение. Майкъл не можеше да го укори, защото се чувстваше по същия начин.

Без да забелязва глупавото изражение на момъка, Катрин описа накратко домакинството и показа на слугите големия обор зад къщата. Ранимостта, която бе проявила преди малко, изчезна без остатък. Сега отново беше организираната войнишка съпруга.

Когато въведе Майкъл в къщата, по стълбището слязоха с трясък три деца и две кучета. Майкъл неволно се наслади на тропота на дребните, но учудвашо шумни крачета. Ясен сопран съобщи:

– Готови сме с уроците, мамо. Позволяваш ли да поиграем в градината?

Докато децата и едно дълго, късокрако куче минаваха шумно покрай Катрин, второто куче, петнисто животно с неопределена порода, заля срещу Майкъл.

– Тишина – извика през смях Катрин, – или майор Кениън ще си потърси друга квартира. Кланси, веднага престани да лаеш.

Майкъл изпита още по-силно уважение към нея, когато не само децата, но и кучето веднага млъкнаха.

Катрин посочи най-голямото момиче, вероятно на около десет години.

– Това е дъщеря ми Ейми.

Майкъл се поклони сериозно.

– Мис Мелбърн.

Момичето направи грациозен реверанс. Имаше изразителните сини очи и тъмната коса на майката.

– За мен е чест да се запозная с вас, майор Кениън.

– А това са мис Моли Моубри и мистър Джеймс Моубри – продължи Катрин.

Двете деца имаха червени коси и живи лица. Моли беше на осем или девет, брат ѝ доста по-малък. И трите деца имаха безупречни маниери. След като направи реверанс, Моли попита:

– Вие лорд ли сте?

– Титлата е почетна – отговори Майкъл. – Баща ми е херцог, но аз няма да бъда истински лорд, защото имам по-голям брат.

– О! – Моли очевидно не разбра думите му. – Капитан Уайлдинг ни дава уроци по рисуване. Вие знаете ли нещо полезно?

Ейми я смушка с лакът и изсъска:

– Не задавай такива въпроси.

Моли примигна с големите си лешникови очи.

– Неучлива ли бях?

– В никакъв случай – усмихна се Майкъл. – Но се боя, че не притежавам интересни способности.

– Така ли? – прошепна разочаровано момиченцето.

Какво ли би могло да заинтересува едно дете? Минно дело, строеж на галерии?

– Разбира се, че не.

– Знам например кога ще има буря, но не съм сигурен, че мога да науча и други да познават.

Лицето ѝ се разведри.

– Е, можете да опитате.

– Майорът има нужда от почивка – намеси се решително Катрин. – А вие излезте в градината и вземете Кланси и Луи Ленивия.

Майкъл проследи развеселено излизането на малката група.

– Луи Ленивия?

Един глас от стълбата поясни:

– Така наричаме дългото летаргично куче. По цял ден спи. Това е единственият му талант.

Майкъл вдигна глава и видя красива крехка жена с червена коса да слиза по стъпалата.

– Аз съм Ан Моубри – представи се с усмивка тя. Двата поговори малко, докато Ан обясни смутено:

– Моля да ме извините, майоре. Отново съм бременна и съм в периода, когато непрекъснато ми се спи.

Майкъл беше много впечатлен от откритостта ѝ. Дамата беше красива, дружелюбна и очарователна. И за щастие не го объркваше като Катрин.

След като Ан се оттегли, Катрин го поведе по стълбата.

– Стаята ви е на втория етаж, Майкъл.

Тя го въведе в слънчево помещение с поглед към страничната уличка.

– Кенет живее в другия край на салона. Леглото е застлано с чисти чаршафи, тъй като знаехме, че много скоро ще бъде заето.

Тя се обърна към него и слънчевата светлина, която падаше през прозореца, освети стройната ѝ фигура. Потопена в светлина, тя му заприлича на богиня, твърде красива, за да бъде реална. Въпреки това притежаваше способността да създава около себе си радост и спокойствие и

това му напомни за Клер.

Леглото беше зад нея. През ума му изведнъж мина мисълта какво би било да я грабне в прегръдката си и да я хвърли върху завивката. Щеше да целува меките устни и да изследва скритите кътчета на тялото ѝ. В обятията ѝ щеше да открие всичко, за което беше копнял...

Погледите им се срещнаха и в очите ѝ светна разбиране. Тя знаеше, че той ѝ се възхищава. Въпреки че беше свикнала с мъжкото обожание, бързо сведе поглед и свали ръкавиците си.

– Ако имате нужда от нещо, потърсете Ан или мен, или пък Роуз-мари, прислужницата.

Майкъл втренчи поглед в златния пръстен, който блестеше на лявата ѝ ръка. Тя беше омъжена. Недостижима. Жена на офицер... и той трябваше веднага да я изведе от спалнята си.

– Сигурен съм, че ще се чувствам много добре. Тази вечер няма да присъствам на общата вечеря, но се надявам по-късно да се запозная и с другите членове на домакинството ви.

Без да го погледне, Катрин отговори:

– По-късно ще ви изпратя момичето с ключа от къщата. – Тя му кимна кратко и излезе от стаята.

Майкъл затвори грижливо вратата, отпусна се в едно високо кресло и потърка слепоочията си. След катастрофата с Каролайн се беше заклел при никакви обстоятелства да не докосва омъжена жена. Беше решен да спази клетвата си на всяка цена. А може би дяволът беше определил Катрин Мелбърн да го изкуши отново. Чистият егоизъм на тази мисъл опъна устните му в нерадостна усмивка. Ако беше научил нещо от връзката си с Каролайн, това беше да обуздава егоизма си. Беше толкова сигурен, че възрастта и опитът ще го предпазват от лудостите на влюбването. И сега се опита да си втълпи, че няма да се поддаде на замайващата ѝ красота.

Очевидно е бил нещастен глупак, като си е въобразявал, че е имунизиран за вечни времена. Но макар че не бе успял да овладее реакцията си спрямо Катрин Мелбърн, той можеше и искаше да контролира поведението си. Нямахше да каже нито дума, нямахше да направи дори един жест, който би могъл да бъде разтълкуван като непочтен. Щеше да се държи с нея братски – като с Клер.

Не, не така – между него и Катрин не можеше да има изпълнени с обич целувки и прегръдки, както беше с Клер. Вероятно щеше да остане в тази квартира не повече от няколко седмици, затова трябваше да се владее. Чакаше го много работа, която със сигурност щеше да отклони

ума му от глупавите мисли.

Въпреки това в сърцето му се загнезди безпокойство. Отиде до прозореца и се загледа навън. Всички войници бяха суеверни, вярваха в невидимото. Може би прекрасната Катрин наистина беше изпитание. Той си мислеше, че е приключил с миналото, но може би божественият съдия беше решил да го сблъска със същата ситуация, която веднъж му донесе безкрайни страдания, за да види дали този път ще успее да овладее безчестните си импулси.

Само в една точка беше изпълнен с мрачна решителност: нямаше да направи повторно същата грешка, която му беше донесла толкова мъка.

4

Катрин вървеше бавно по коридора, без да обръща внимание на обстановката. След всичките тези години, прекарани сред военни, би трябвало да е свикнала с факта, че почти всеки мъж изглеждаше много представителен в униформа. Нерядко беше виждала чувствителни млади момичета да припадат, когато Колин излизаше с парадната си униформа.

Въпреки това у майор Кениън имаше нещо особено привлекателно. Тъмнозелената стрелкова униформа беше по-скромна от униформите на други полкове. Въпреки това тя правеше странните му зелени очи още по-прекрасни, подчертаваше широките рамене, тъмнокестенявата коса и стройното, силно тяло...

Но той не просто изглеждаше добре. Подобно на Уелингтън, Майкъл притежаваше онази неуловима, но и неустойима представителност, която му позволяваше да доминира над останалите, без да е казал и дума. Тя предполагаше, че това качество произлиза от дълбока вяра в себе си.

Макар че се наслаждаваше на разговора с него, той беше с изключително остър ум. Трябваше да внимава, за да не му даде възможност да проникне зад фасадата, над чието усъвършенстване беше работила толкова грижливо.

Странно, че мислеше за него така официално. Обикновено предпочиташе да поддържа по-близки отношения с офицерите у дома си. Но този път инстинктът ѝ подсказа, че трябва да стои настрана от него. За щастие беше станала истински майстор в изкуството да държи мъжете на сигурно разстояние.

Катрин разтърси глава и влезе в спалнята си. Чакаше я кошница пълна с дрехи за кърпене. Това беше най-доброто занимание, за да се върне в сигурния терен на действителността.

Катрин тъкмо се готвеше да слезе долу, за да види готова ли е вечерята, когато се върна съпругът ѝ.

– Видях в обора няколко нови коня. – Колин свали черния си кожен шлем и го хвърли на леглото. – Отлични животни. Да не би да имаме нов квартирант?

Катрин кимна и остави закърпената дреха в кошницата.

– Майор лорд Майкъл Кениън от стрелковата бригада. Миналата година оставил армията, но бягството на Наполеон го накарало да се върне. Засега е в шаба на херцога.

Колин вдигна глава.

– Един от високопоставените офицери, които се харесват на Олд Хъки, защото умеят еднакво добре да танцуват и да се бият. – Той свали жакета и ризата си. – Познанството с майор Кениън може да ми бъде много полезно. Показва ли интерес към теб?

Тя сведе поглед и откъсна конеца със зъби. Винаги ѝ ставаше неприятно, когато Колин показваше егоистичния си интерес така пряко. Красивата съпруга беше цяло състояние за един офицер, но тя мразеше, когато той настояваше тя да флиртува с началниците му. Първия път, когато го направи, изпита истински ужас. Колин побърза да я увери, че дълг на съпругата е да поощрява кариерата на мъжа си. Подтекстът беше, че тя е незадоволителна като съпруга в други отношения. Това я накара да се примири и да направи онова, което се искаше от нея.

Макар че очевидно се възхищаваше на външността ѝ, лорд Майкъл Кениън беше много по-различен от другите и тя не искаше да дава на Колин повод за спекулации. Гласът ѝ прозвуча равнодушно:

– Майор Кениън не ми даде да разбере дали е завладян от чара ми. Не знам дали танцува добре, но е участвал в най-страшните битки на полуострова.

– Очевидно е добро попълнение на домакинството ни. Бъди особено очарователна – повишаването ми в чин майор е крайно необходимо, а Кениън сигурно има влияние върху херцога.

– Уверена съм, че ще те повишат много скоро – въздъхна Катрин. – През следващите месеци ще имаш предостатъчно случаи да се покриеш със слава.

– И аз се надявам. – Колин свали парадната си униформа със смръщено чело. – Кениън... името ми е познато. – Той щракна с пръсти. –

Ето, спомни си. След битката при Бароса заповядал да изработят паметен медал за мъжете, които командвал. Казал, че са извършили велико дело и заслужават поне това скромно отличие. – Колин избухна в смях. – Можеш ли да си представиш, че някой би направил подобно нещо за полк пияни войници?

Катрин го погледна хладно.

– Мисля, че е прав – смелите заслужават отличие. Стрелците са от най-добрите полкове в армията. Те почитат офицерите си, които от своя страна познават и уважават всеки свой човек.

– Обикновените войници не са като нас. Уверен съм, че скъпоценните му воители са продали медалите си за едно питие. – Колин среса грижливо светло кестенявата си коса. – Отивам с приятели на вечеря. Вероятно ще се забавя. Мисля, че изобщо няма да се прибера, а ще ида направо на работа.

Катрин дори не се замисли коя беше поредната жена. Дамите в Брюксел бяха изключително любезни към съюзническите офицери, дошли да ги предпазят от ново нападение на императора.

Тя се изправи, взе смачканата му риза и бельото и ги хвърли в кош за пране.

– Желая ти приятна вечер.

– Със сигурност ще бъде – отговори весело той. Катрин изобщо не се съмняваше в това.

Майкъл вечеря с приятели от армията, също разположени в града. Зарадва се на срещата, макар че трябваше да понесе много солени шегички относно невъзможността си да остане дълго далече от войнишкия живот.

Както можеше да се предвиди, разговорът се завъртя около военното положение. Макар че официално цареше мир, никога не се съмняваше, че Бонапарт ще тръгне срещу съюзниците веднага щом укрепи позициите си в Париж.

Майкъл се върна късно в новата си квартира и влезе тихичко в къщата. Във фойето и в горния коридор бяха поставени свещи. Катрин и Ан бяха наистина отлични домакини.

В стаята срещу неговата още светеше и вместо да се прибере в спалнята си, Майкъл почука. Добре познатият баритон на Кенет Уайлдинг го покани да влезе.

Приятелят му седеше зад писалището и рисуваше. Беше отличен

карикурист, рисуваше и местности, което много бе помогнало в дейността му като офицер от разузнаването в Испания.

Кенет вдигна глава от рисунката си и очите му светнаха.

– Велики боже, ти пък откъде се взе?

Майкъл се засмя доволно.

– Нима нашите прекрасни домакини не ти казаха, че ще живеем под един покрив?

– Не. Върнах се преди малко и всички си бяха легнали. – Кенет стана и стисна ръката му. – Господи, колко се радвам да те видя отново!

Кенет Уайлдинг беше тъмен, с широки рамене и изпъкнали кости, приличаше повече на работник, отколкото на офицер й джентълмен. Той беше един от малкото офицери, издигнал се от прост войник, отличие, което се даваше само след самоубийствени геройства. Когато беше още сержант, спаси Майкъл от много трудни ситуации и го научи на извънредно полезни неща. От взаимното уважение се породиха здрава дружба.

Майкъл огледа лицето на приятеля си и разтърси ръката му. Беше много щастлив да види, че ужасното напрежение от похода в Испания беше поне отчасти изчезнало.

– Оттатък имам уиски. Да го донеса ли?

– Не съм пил уиски, откакто ти напусна Испания – засмя се Уайлдинг. – Трябва да призная, че ми липсваше. В сравнение с уискито брeндитo е много цивилизовано питие.

Майкъл отиде да вземе бутилката и едва не се спъна в Луи Ленивия, който се беше разположил пред вратата му. Когато се върна в стаята на Кенет, кучето го последва и се изтегна удобно с муцуна върху ботуша му. Майкъл го огледа развеселено.

– Така ли посреща всички гости или само аз съм късметлията?

Кенет донесе две чаши и наля солидни порции.

– Това е особено отличие. Когато Луи е на пост, всеки потенциален нападател умира от смях.

След като обмениха някои новини, Майкъл каза:

– От обед се питам реални ли са Катрин и Ан или само плод на трескавата ми фантазия...

– Страхотни са, нали? Имах щастието да бъда техен квартирант и в Тулуза. Когато узнах, че са в Брюксел, дойдох тук и паднах на колене с молба да ме приемат отново в дома си. Овладели са до съвършенство изкуството да създават удобства на мъжете, да ги хранят добре и да им създават радост.

Майкъл си заповяда да остане равнодушен и попита:

– А какви са щастливите съпрузи?

Кенет глътна голяма доза уиски.

– Сигурен съм, че ще харесаш Чарлз Моубри. Много спокоен, много способен, с добро чувство за хумор.

– А Мелбърн?

Кенет се поколеба и Майкъл отбеляза с леко раздразнение:

– Мълчанието ти е доста загадъчно.

Приятелят му втренчи поглед в чашата с уиски.

– Не го познавам добре. С една дума – кавалерист. Нали ги знаеш – интелигентни, но не виждат причини да си служат с ума си. Въпреки това съм чувал, че е добър офицер. Изключително смел.

– Смелостта е обичайно качество в кавалерията. Но тези момчета наистина не умеят да преценяват трезво. Заслужава ли възхитителната Катрин?

– Не съм в състояние да преценя. – Кенет се наведе и почеса Луи зад ушите. – Очевидно тя е убедена в това. В Испания я нарекоха Света Катерина, защото се грижеше самопожертвователно за ранените. Половината мъже, които среща, се влюбват в нея, но тя има очи само за мъжа си.

Майкъл стисна зъби. Той беше само един от тълпата обожатели. Въпреки това се зарадва да чуе, че тя е не само красива, но и добра. Някога не вярваше, че подобни жени съществуват.

Той разбра, че Кенет премълчаваше нещо, но не искаше да прекалява с въпросите. Затова взе от масата полуготовата скица.

– Позволяваш ли?

– Разбира се.

Майкъл разгледа внимателно карикатурата и кимна доволно.

– Много ми харесва начинът, по който си изобразил Бонапарт. Тази ухилена физиономия е чудесна. Продай скицата на някоя печатница, за да я размножат.

Кенет вдигна рамене. Избягваше комплиментите и твърдеше, че талантът му не е нищо повече от скромна дарба за рисуване.

Майкъл разгледа и другите скици в блока. След няколко великолепни рисунки на старинна барокова къща откри Ейми Мелбърн и децата на Моубри, нарисувани да играят в градината. Само с няколко бързи линии Кенет беше предал динамиката на гоненицата и беше съумял да улови по нещо от характера на всяко дете. Майкъл не преставаше да се учудва как големите ръце на приятеля му рисуваха така леко и със

замах.

– Отлично си нарисувал децата. – Той обърна листа и добави: – Моли веднага ми каза, че им даваш уроци по рисуване.

Кенет се усмихна.

– Момиченцата са отлични ученички. Джейми се интересува само от коне и оръжие.

След още няколко скици на децата и една на Ан Моубри Майкъл отгърна нова страница и видя пред себе си Катрин Мелбърн. Сърцето му спря да бие. Стройната фигура беше изправена на скала край морето и приличаше на неземно видение. Морският вятър развяваше тъмната коса като знаме и притискаше класическата туника към закръгленостите на финото тяло.

Той разгледа картината с необичайна жадност, която при жива жена би била крайно неучтивя. Когато заговори, едва успя да прикрие треперенето на гласа си:

– Отлична рисунка. Не мога да разбера като гръцка богиня ли си я представяш или може би като легендарната сирена, която с песните си води моряците към пропастта.

– Сирената. – Кенет смръщи чело. – Но картината не е добра. Чертите на лицето ѝ са толкова равни, че се рисуват ужасно трудно. А в очите ѝ свети измъченост, която не мога да уловя.

Майкъл се вгледа още по-внимателно в картината.

– Намирам, че си я предал много точно. Какво би могло да измъчва една толкова прекрасна жена?

– Нямам представа – отвърна Кенет. – Макар че се държи много непринудено, Катрин не се разкрива пред непознати.

Приятелят му със сигурност премълчаваше нещо. Очевидно смяташе, че личният живот на Катрин Мелбърн не интересува Майкъл Кениън. Лордът не можа да се удържи и помоли:

– Ако направиш и други рисунки, които не ти харесват, с удоволствие ще ги взема.

Кенет го изгледа остро и каза:

– Вземи тази, ако искаш. Както ти казах, не съм особено доволен от себе си.

Майкъл извади скицата и продължи да прелиства другите рисунки. Постъпи като глупак: защо помоли за портрета на една жена, която никога нямаше да бъде част от живота му? Но когато остарееше и побелееше, щеше да си спомни лицето ѝ и чувствата, които бе предизвиквала у него. Е, ако доживееше дотогава...

Уелингтън се оказа напълно прав: в счетоводството и организацията на армията цареше пълна бъркотия. Майкъл отиде в главната квартира рано на следващата сутрин и веднага го отрупаха с работа. Най-важното беше набавянето на запаси и въоръжаването на новопристигащите войници. Както хапливо отбеляза херцогът, макар да не беше квартир-майстор, лорд Кениън знаеше отлично от какво се нуждаят добрите войници.

Работата изискваше пълно съсредоточаване и в края на деня споменът за очарованието на Катрин беше напълно избледнял. Майкъл се върна за вечеря в къщата на Рю дьо ла Рен, радвайки се, че ще я види отново. Катрин беше прекрасна жена, но той нямаше причини да се държи като полудял от любов хлапак. Втората среща щеше да го излекува напълно от покълващата мания.

Катрин бе споменала, че обичай в къщата е да се събират на чаша шери преди вечеря, затова Майкъл слезе в салона рано и намери там Ан Моубри с непознат джентълмен.

– Радвам се, че можете да вечеряте с нас, Майкъл. – Ан обърна глава и кестенявите къдрици заблестяха. – Това е съпругът ми, капитан Чарлз Моубри.

Моубри го поздрави с дружелюбно ръкостискане.

– Възхитен съм от конете ви, майор Кениън. Не е почетно първокласни коне да се хабят за един офицер от пехотата, не намирате ли?

Майкъл избухна в смях.

– Без съмнение, вие имате право, но аз имам приятел, който е наполовина циганин и отглежда най-хубавите коне в Англия. Имах истински късмет, че се съгласи да ми продаде два. Обикновено ги дава само срещу първородния син на семейството.

Моубри хвърли шеговит поглед към жена си.

– Струва си да заменя Джейми срещу кафявия жребец, какво ще кажеш, мила?

Ан извъртя очи.

– По-добре не ме питай. След онова, което синът ти извърши днес, съм готова да обмисля предложението най-сериозно!

Тримата се засмяха весело и се разбъряха като стари познати. На вратата се появи Катрин Мелбърн, облечена в блещукаща морскозелена рокля, подчертаваща забележителните аквамаринови очи.

– Добър вечер на всички – поздрави с мека усмивка тя. Майкъл я

погледна и убеждението му, че няма да се поддаде на красотата ѝ, се разтроиш на парченца. Най-доброто, което можеше да каже в момента, беше липсата на изненада от чувството, че е бил улучен право в сърцето.

Катрин направи няколко крачки към групата около дивана и той за-таи дъх. Тя беше не само красива и сърдечна, макар че притежаваше в излишък и от двете качества. С погледа си на художник Кенет беше открил зад възхитителната външност ранимост и страдание и сега Майкъл също ги видя. Катрин беше най-опасното от всички същества: жена, която събуждаше не само желание, но и нежност.

– Добър вечер. – Той се бе научил да крие чувствата си още като дете, но сега трябваше да събере цялото си самообладание, за да не забележат бурята в сърцето му. Никой, най-вече тя, не биваше да разбере какво чувства. – Благодаря искрено на щастливата си звезда, че ме дари с тази квартира. Никога не бях имал куче, което да спи в леглото ми.

Очите ѝ засвяткаха развеселено.

– Много интересно. Ако бях куче, щях да си помисля, преди да ви досаждам. Но явно Луи има по-добър инстинкт от мен. Вече ви е влязъл под кожата.

Майкъл се усмихна признателно, а двамата Моубри един през друг заразказваха истории за Луи Ленивия. Очевидно кучето оставяше силни впечатления, където и да отидеше.

Кенет не се върна за вечеря, но след няколко минути се появи Колин Мелбърн. Едър, представителен мъж, който се отличаваше с типичната самоувереност, произхождаща от пълна липса на самосъмнения. Катрин отиде при мъжа си и улови ръката му.

– Колин, ела да те представя на новия ни съквартирант.

След представянето Колин заговори сърдечно:

– Радвам се да се запозная с вас, лорд Майкъл. Докато стаята беше празна, съществуваше опасност да ни пратят още някой неподходящ. Например още един така наречен офицер, издигнал се от простолоудието.

Семейство Моубри и Катрин се раздвижиха неловко, но ядът на Майкъл се превърна в облекчение. Беше се опасявал, че няма да хареса Колин, защото е съпруг на Катрин. Вместо това Колин сам му даде възможност да го намрази, като прояви този глупав снобизъм. Нищо чудно, че Кенет говореше за него така сдържано.

– Някой като Кенет Уайлдинг например, така ли? – попита с остър глас Майкъл.

Мелбърн разбра и отговори предпазливо:

– Не исках да бъда неучтив. За човек от тази класа Уайлдинг учудващо добре се е научил да се държи като джентълмен. Въпреки това нищо не може да замени произхода. Като син на херцог Ашбъртън вие със сигурност ще се съгласите с мен.

– Не бих могъл да твърдя, че виждам непосредствена връзка между произхода и характера. Кенет прояви учудващо лош вкус, като отиде в Хароу. От единствения син на лорд Кимбъл се очаква по-добро, нали? – Майкъл допи шерито си. – Но дори стар итънец като мен трябва да признае, че абсолвентите на Хароу винаги се държат като джентълмени.

Мелбърн зяпна смаяно. Хароу беше почти толкова реномирано учебно заведение като Итън и дори скромнен кавалерист като него не можеше да не усети сарказма в думите на Майкъл.

Все пак той се овладя бързо и заговори с обезоръжаваща откровеност:

– Простете ми, държах се като непоправим глупак. Не познавам добре Уайлдинг и направих грешката да вярвам, че не е нищо повече от издигнал се сержант.

Това беше добро признание, макар че очарователните думи не можеха да прикрият напълно проявената недодяланост.

– Кенет има малко странно чувство за хумор – обясни с лека усмивка Майкъл. – Вероятно му се е сторило забавно да поддържа предразсъдъците ви.

Мелбърн смръщи чело.

– Ако наистина е от знатно семейство, защо е отишъл в армията като обикновен войник?

Майкъл знаеше отговора, но нямаше намерение да обсъжда частния живот на Кенет пред непознати.

– Кенет обича предизвикателствата – обясни просто той. – Беше ми сержант, когато бях още зелен хлапак. Истинско щастие за мен. След като отрядът му взе в плен френска рота, която ги превъзхождаше три пъти по численост, го предложих за повишение. – Той остави чашата си на масичката. – Бях много учуден, когато началниците ни проявиха здрав разум и го издигнаха в офицерско звание.

Забележката му предизвика оживена дискусия за глупостта на висшите чинове в армията, тема, която бе продължена и по време на вечерята. Яденето беше отлично, разговорите – много приятни. Дори Колин Мелбърн се оказа отличен сътрапезник, макар че мислите му не блестяха с особена оригиналност.

Ала когато вечерята свърши, Майкъл не можа да си припомни как-во бе ял. Помнеше единствено елегантния профил на Катрин, сърдечния ѝ смях и гладката кремава кожа.

Реши, че за в бъдеще ще се храни навън винаги когато е възможно.

5

Беше късно след полунощ, когато Майкъл отвори вратата на кухнята и застина на мястото си от изненада.

– Прощавайте, не очаквах, че ще намеря някого тук в този късен час.

Катрин вдигна глава от печката, където добавяше дърва.

– Не се извинявайте. Всички разумни граждани са в леглото. – Тя се надигна и изтри ръцете си. – Херцогът ви товари прекалено много. Тук сте от цяла седмица, а само веднъж сте вечеряли с нас.

Най-умното беше да се оттегли, но не биваше да бъде неучтив. Майкъл влезе в кухнята.

– За съжаление трябва да ходя на забавите, уреждани от членове на английската аристокрация. Нали знаете колко много хора дойдоха в Брюксел с надеждата да преживеят нещо вълнуващо.

– Така и предположих. Уелингтън винаги е настоявал високопоставените офицери да изпълняват и обществени функции, особено сега, когато не иска цивилните да се тревожат от военната ситуация. – Тя го дари с нежна усмивка. – Сигурна съм, че сте желан кавалер на всички баловете и други забавления. За да им придадете блясък.

Майкъл изкриви лице.

– Права сте. Но защо не ви видях в нито един салон? Уелингтън много държи да присъстват красиви дами. Според мен вие, Ан и съпружите ви трябва да сте на първите места в списъка.

– Канят ни често, но Колин обикновено е... зает другаде. – Катрин разбърка супата на огъня с дървена лъжица. – Ан и Чарлз обичат да излизат и обикновено ходя с тях, но в последно време Ан се уморява бързо и страни от шумните компании. Затова нямам възможност да излизам. Е, когато самият херцог урежда забава, нямам право да отсъствам. Там ходят всички.

Майкъл се поколеба, но все пак произнесе предложението, което на всяка друга жена би направил автоматично и без изобщо да се замисли.

– Ако имате нужда от придружител, за мен ще бъде чест да бъда на

ваше разположение.

Катрин вдигна бързо глава и го погледна право в очите. Очевидно доволна от онова, което видя, отговори сърдечно:

– Много ви благодаря. Има забавления, които не бих искала да пропусна, но не мога да отида сама.

– Чудесно. Кажете на ординареца ми Брадли на кои празненства искате да отидем и ще се постарая да изпълня желанието ви. – Той вдигна ръка към устата си, за да прикрие прозявката си. – Знаете ли, днес бях в Гент и се върнах късно следобед. Не съм хапнал нищо от закуска. Затова реших да опустоша килера ви. И вие ли дойдохте да си потърсите нещо за хапване?

Катрин праметна дългата си плитка през рамо и отново се наведе над тенджерата. Тъмни къдрички галеха стройната шия.

– Не можах да заспя и слязох да си стопля мляко, но тази супа мирише толкова примамливо, че промених мнението си.

Бледият край на нощницата се подаваше под лекия памучен халат. Макар че дрехата я покриваше почти като нормална рокля, въздействието ѝ беше обезпокояващо интимно. Кухнята беше осветена само от две свещи и огъня в печката и сенчестият мрак беше като в спалня...

Майкъл отмести поглед.

– Какво наказание се предвижда за нощна кражба на продукти?

– О, никакво – каквото и да намерите, се смята за законна плячка. На огъня винаги има супа. Днес сме приготвили пиле със зеленчуци. – Тя посочи вратата на килера. – Там ще намерите студено месо, сирене и хляб. Вземете си, а аз ще сложа масата.

– Не искам да ме обслужвате.

– И защо не? – Тя отиде до бюфета и започна да изважда чинии и прибори. – Аз познавам кухнята си, освен това не съм имала труден ден като вас.

– Според мен възпитанието на децата е най-трудната работа на света.

Катрин вдигна вежди.

– Мъжете не би трябвало да го знаят.

– Една жена ми довери тази тайна в пристъп на слабост.

Тя го огледа замислено.

– Бих могла да си представя, че жените винаги ви доверяват тайните си.

Той предпочете да направи разговора по-безличен и се запъти към килера със свещ в ръка.

– Белгийските сирена са отлични, нали? Хлябът също.

– Тук умеят да се хранят и почти разбирам французите, които твърдят, че тази страна трябва да стане част от Франция. Искате ли вино? В ъгъла стои глинена стомна с чудесно местно вино.

– Звучи прекрасно, но трябва да ви предупредя, че след две чаши ще заспя на масата.

– Ако наистина заспите, ще ви покрия с одеяло, за да не настинете – отговори спокойно тя. – Нашето домакинство е много практично.

Когато Майкъл излезе от килера, масата беше сложена и в чиниите димеше супа. Кенет беше прав – Катрин беше експерт в умението да прави мъжете щастливи и да ги храни добре. Тя би била голяма печалба за всеки мъж, даже да не беше красива.

Той нарязва сиренето и чу скимтене на куче. Погледна под масата и откри Луи, който го наблюдаваше с жален поглед. Хвърли му парченце сирене и кучето го улови още във въздуха.

– За животно, които се нарича Луи Ленивия, това куче е забележително добро в умението си да се появява винаги там, където има хора или храна.

Катрин избухна в смях.

– Луи принадлежи към стара френска раса ловни кучета, наричани „басе“, защото са дребни на ръст. Подобно на френските войници на полуострова, Луи е първокласен опустошител. Постоянно се бие с котката за най-добрите късчета.

Учтиво мяукане издаде, че котката е побързала да се присъедини към съперника си. Майкъл ѝ хвърли парченце студено месо и се зае със супата си.

През следващите минути се възцари тишина. Макар че ядеше усърдно, той усещаше през цялото време, че Катрин седи срещу него, чуваше тихото ѝ преглъщане, в което имаше нещо невероятно еротично. В същото време присъствието ѝ му беше безкрайно приятно. Любовницата му Каролайн беше безкрайно предизвикателна, но никога просто приятна.

Катрин видя, че е опразнил чинията си, и попита:

– Желаете ли още супа?

– Моля ви.

Тя взе чинията и отиде до печката, достатъчно голяма, за да се опеche цяло теле. Когато се наведе над тенджерата, гърдите ѝ се очертаха примамливо под меката материя на халата. Майкъл замръзна на мястото си, неспособен да отмести поглед.

Луи се надигна и я последва с надежда.

– Махни се, куче – нареди му строго тя, докато пълнеше чинията.

Без да обърне внимание на заповедта, Луи се надигна на задни лапи и главата му се удари в чинията. Когато се размърда, супата опръска печката. Катрин се отдръпна и продължи строго:

– Очевидно имаш нужда от още няколко урока по добри маниери, Луи. – Кучето сведе виновно глава и в този жест имаше нещо безкрайно комично.

Майкъл проследи сцената с усмивка. Чувстваше се много по-добре, отколкото на блестящите светски забавления от миналата седмица и се стараеше да запази контрол над чувствата си.

Катрин напълни чинията и се обърна към него. Тъй като беше съсредоточил цялото си внимание в лицето ѝ, той забеляза твърде късно, че левият ръб на халата ѝ се е запалил и пламъците пълзят по тънката материя. Сърцето му направи огромен скок. При завъртането халатът ѝ беше минал през жаравата.

Майкъл скочи и заобиколи масата.

– Халатът ви гори, Катрин!

Тя погледна надолу и изпищя ужасено. Чинията падна на пода и Луи избяга моментално, но Катрин не се помръдна. Стоеше като вкаменена и се взираше в жълтооранжевите пламъци, които поглъщаха жадно светлосиния памучен халат.

В секундите, които Майкъл изразходва, за да прекоси кухнята, огънят стигна почти до лакътя ѝ. Той отвърза колана и дръпна халата от раменете ѝ с такава сила, че едва не я преобърна. Пазейки я с лявата си ръка, запрати горящата дреха в печката и от огъня се издигна фонтан искри.

Без да обръща внимание на опарените си пръсти, Майкъл издърпа Катрин от печката и я обърна към себе си.

– Добре ли сте, Катрин?

Глулав въпрос. Тя беше в шок. Лицето ѝ беше бяло като нощницата. От страх, че ей сега ще рухне в краката му, той я грабна в прегръдката си. Сърцето ѝ биеше с такава сила, че той го усети в ребрата си, но тя изобщо не забеляза къде се е озовала.

– Опасността отмина, Катрин – обясни ясно и отчетливо той. – Сега сте на сигурно място.

Тя скри лице в рамото му и се разхълца. Майкъл я държеше здраво и шепнеше утешително в косите ѝ. Коприненомеката плитка милваше ръката му. Изпълнен с чувство за вина, той усещаше всеки сантиметър

от тялото ѝ, притиснато до неговото – аромата на розова вода, меката гърд, която се вълнуваше до неговата.

Никога нямаше да бъде по-близо до нея. Но не можеше да ѝ се наслади, не можеше да изпита искрена радост от близостта ѝ, когато тя не беше на себе си.

Постепенно сълзите ѝ пресъхнаха, но тя все още беше уплашена, дишането ѝ беше бързо и повърхностно. Майкъл помилва раменете ѝ и я поведе към близкия стол. Тя зарови лице в ръцете си и разкри крехката извивка на тила си.

Майкъл свали жакета си и в този миг забеляза тъмните ореоли на гърдите ѝ под муселинената нощница. Гледката беше невероятно възбуждаща.

Боже, нима беше такава животна да изпита плътско желание към жена, която трепереше от страх? За да я стопли, но и за да прикрие голотата ѝ, той я наметна с тежкия платнен жакет. Тъй като ѝ беше твърде голям, той закри гърдите ѝ с богато украсените ревери, като се стараше да не ги докосва. Тя го погледна като упоена, все още неспособна да заговори.

Майкъл коленичи пред нея и взе ръцете ѝ. Тъмнозеленият жакет подчертаваше още повече забележителните сини очи.

– Да повикам ли съпруга ви?

– Колин не е вкъщи – отговори с треперещ глас тя.

– Да събудя ли Ан?

– Недейте, вече съм по-добре. – Тя се опита да се усмихне. – Не е нужно да ги безпокоим.

– Лъжкия. – Той започна да разтрива студените ѝ пръсти. – Рядко съм виждал човек който да изглежда толкова зле.

Катрин се засмя със задавен от сълзи глас.

– Аз съм позор за армията, нали? – Ръцете ѝ се свиха в юмруци. – Иначе съм разумна, но... родителите ми загинаха при пожар.

Майкъл потрепери. Най-после бе разбрал разтърсващата ѝ реакция след малката злополука.

– Много съжалявам. Как се случи?

– Бях шестнадесетгодишна – зараказва колебливо тя. – Полкът на татко беше в Бирмингам. Бяхме наели чудесна стара вила, цялата обрасла с виещи се рози. Искаше ми се да остана завинаги там. Но дойде зимата и една нощ камината се подпали. Събудих се, защото ми замириса на дим. Изпищях, поисках да събудя родителите си, но пожарът се разрасна много бързо. Стаята ми беше на партера и успях да се прехвърля

през прозореца. – Тя затвори очи и се разтрепери. – Родителите ми спяха горе. Събудих половината село, войниците се втурнаха да гасят, но... мама и татко никога не се събудиха.

Майкъл стисна ръцете ѝ и стана.

– Дали ще намеря малко бренди в шкафа на салона?

– Да, разбира се. Но наистина не е нужно...

Без да обърне внимание на протестите ѝ, той продължи:

– Нали ще ме изчакате спокойно да донеса бутилката?

Катрин кимна и в очите ѝ се появиха весели искрици.

– Обещавам да не върша глупости.

Майкъл измъкна котката изпод масата и я пусна в скута ѝ.

– Дръжте я здраво. Според мен мъркането на една доволна котка е най-утешителното нещо на света. – Той взе една свещ и се запъти с дълги крачки към дневната.

Катрин се облегна назад и помилва меката котешка козина. Майкъл беше постъпил много умно, като ѝ даде котката, защото едва възстановеното ѝ душевно спокойствие изчезна с излизането му. Не бе разбрала колко сигурна се е чувствала с него, докато не бе излязъл.

Когато се погледна и видя опърлените краища на ношницата, в гърдите ѝ отново се надигна паника. Уви се в жакета на Майкъл, за да спре треперенето си. Топлината на тялото му я поуспокои. Когато бе наметнал раменете ѝ със собствената си дреха, нежността на жеста бе извикала сълзи в очите ѝ. Много отдавна беше забравила колко е приятно да се наслаждава на нежни грижи.

Неумолима към себе си, тя си напомни, че не се е случило нищо лошо и няма извинение за истерията ѝ. Грабна оставената на стола кухненска кърпа и изтри сълзите от лицето си. После съсредоточи вниманието си в успокояването на изнервената котка. Когато Майкъл най-после се върна, котката мъркаше доволно и Катрин изглеждаше външно спокойна.

– Изпийте го. До дъно. Имате нужда от нещо силно. – Той ѝ подаде чашата, наля малко и на себе си и седна насреща ѝ. Изглеждаше съвсем спокоен, но бдителният му поглед беше устремен в лицето ѝ.

– Благодаря. – Катрин отпи голяма глътка бренди и се наслади на топлината, която се разпространи в тялото ѝ. – Тъй като не можем да живеем без огън, се научих да потискам страха си. Нямах представа, че в сърцето ми се е насъбрал такъв ужас. Ако не бяхте тук, сигурно щях да си остана на мястото като вцепенено зайче, докато изгоря.

– Страхът ви е оправдан – отговори спокойно той. – Дори ако

изключим трагедията с родителите ви, има твърде много жени, които са пострадали тежко при злополуки с огън.

– Благодарение на вас не се случи нищо лошо. – Тя облегна глава на стола, пийна още малко бренди и помилва котката под брадичката.

Огънят, който до преди минута я ужасяваше, изведнъж стана много приятен. Червеникавите му отблясъци се отразяваха в косата на Майкъл. При първата среща тя бе обезпокоена от строгия, внушителен вид на офицера. Заприлича ѝ на фино наострен меч, качество, което беше наблюдавала у много други мъже, родени воини. Много бързо откри чувството му за хумор, но очевидно трябваше да се случи тази почти-катастрофа, за да открие, че е способен и на нежност.

Тя забеляза, че е изпразнила чашата си едва когато той се надигна и ѝ наля още. Очите ѝ изразиха съмнение.

– Ще се напия.

– Може би, но с малко повече късмет ще спите добре.

Тя си припомни кошмарите след смъртта на родителите си и отпи голяма глътка. Потърси друга, по-безопасна тема и попита:

– Чарлз Моубри спомена, че сте член на група, известна като „Падналите ангели“. Клуб ли е това?

Майкъл направи неопределен жест.

– Това е само глупаво название, дадено ни от аристократичното общество. Основана се върху факта, че двама от нас носят имената на архангели, а другите двама, Люсиен и Никълъс, получиха злокобните прякори Луцифер и Олд Ник.

Катрин се усмихна.

– Познавам много млади офицери и ако съдя по наблюденията си, вие сте се наслаждавали на дяволската си слава.

В очите му грейна усмивка.

– Наистина беше така, но сега съм почтен възрастен и не ми се ще да го призная.

– Все още ли сте приятели?

– О, да. – Лицето му се разведри. – Клер, жената на Никълъс, казва, че сме се осиновили един друг, защото не сме доволни от семействата си. Мисля, че е права. Всъщност тя винаги е права.

Непрекият коментар накара Катрин да се замисли за семейството му. Спомни си, че винаги когато споменаваха благородния му произход, той се затваряше в себе си, ставаше едва ли не неучтив. Не ѝ беше трудно да си го представи като паднал ангел, красив и опасен.

– Какви са приятелите ви?

Майкъл се усмихна.

– Представете си дълъг зид, който блокира пътя в двете посоки. Никълъс би вдигнал рамене и би решил, че не е нужно да мине по този път. Рейф ще намери човека, който отговаря за стената, ще поговори с него и ще мине покрай нея. А Люсиен ще намери таен път, за да мине под стената, без да го видят.

– А вие?

Усмивката му угасна.

– Аз ще се втурна право срещу зида и ще го блъскам, докато се срути.

– Чудесна черта за войник – засмя се Катрин.

– За трети път съм в армията – призна Майкъл. – На двадесет и една години си купих офицерски патент. Тогава ситуацията беше ужасна и се върнах в цивилния живот само след година.

Катрин се опита да пресметне.

– Когато Уелингтън навлезе в полуострова, вероятно сте купили втори патент.

Майкъл кимна.

– Изкуших се, когато разбрах, че херцогът е решен да действа енергично срещу Наполеон. – Изражението му стана неразгадаемо. – Имаше и... други причини.

Болезнени, ако се съди по израза на лицето му.

– Отказали сте се след абдикацията на императора, после отново сте дошли. – Катрин склони глава. – Защо мъжете отиват на война?

Майкъл я погледна замислено.

– Тъй като сте прекарали живота си между войници, вероятно знаете отговора.

– Не.

– Е, армията и флотата предлагат на джентълмените, особено на непървородните синове, какъвто съм аз, възможност за почетна кариера, особено когато е необходимо да се освободим от някои... затруднения – обясни сухо той.

– Да, но това не обяснява защо много мъже изпитват радост от целия този ужас. – Тя си припомни лазаретите, в които беше работила, и потрепери. – Половината войници, които познавам, чакат с нетърпение нова възможност да бъдат разкъсани на парченца.

Майкъл разклати брентито в чашата си.

– Войната е най-големият ужас, който познавам. Едновременно с това обаче човек се чувства жив като никъде другаде. Живее по-висш

живот и заедно с това бяга от реалността. То е като наркотик.

– И с вас ли е така?

– Не, но имаше опасност да се увлека. Затова се отказах. – Лицето му се промени. – Защо ви разказвам всичко това? Сигурно ви доскуча.

– Съвсем не. Току-що научих повече за същността на войната, отколкото знаех досега, макар че съм прекарала целия си живот сред военни. – Тя въздъхна. – Отговорът ви обяснява защо винаги има мъже, голящи от желание да се бият, макар че съществува риск да бъдат убити.

Настъпи тишина. Тя се облегна по-удобно на високата облегалка и впери поглед в замисленото лице на събеседника си. Той беше наистина красив, строен и мускулест като пантера. Можеше да го наблюдава с часове, да следи движенията на тънките бръчици около очите му, начина, по който силните рамене опъваха бялата риза. Когато дългите пръсти помилваха козината на Луи, тя си представи как ли щеше да ги почувства върху кожата си...

Катрин разтърси глава и с ужас осъзна, че ленивата топлина в крайниците ѝ означаваше желание. Чувство, което отдавна си мислеше, че е забравила.

За щастие тя не беше страстна натура. Дори на шестнадесет, когато вярваше, че е влюбена в Колин, здравият човешки разум напълно владееше поведението ѝ. След като бракът я научи, че страстта е само измама, никога не беше изпитала изкушение да реагира на мъжете, които искаха да я убедят да изневери на мъжа си.

Отрано се бе научила, че външността ѝ кара мъжете да се държат като идиоти и това е не само неприятно, но и опасно. На два пъти се беше налагало Колин да се дуелира с офицери, позволили си да досаждат на съпругата му. За щастие и двамата се извиниха и не се стигна до бой, но случилото се ѝ показа, че трябва да намери начин да държи мъжете на сигурно разстояние.

Когато стана на деветнадесет години, тя вече знаеше какво да прави. Славата на непоколебима добродетел беше част от метода ѝ, съчетана със сестринско поведение и пълен отказ от флиртове. Щом разбереяха, че никога не могат да я имат за любовница, мъжете я оставяха на мира или ставаха приятели и закрилници. Бяха минали години, откакто мъжете ѝ създаваха трудности, а Майкъл беше твърде много джентълмен, за да го промени.

Тъй като ѝ се дощя да чуе отново дълбокия му глас, попита:

– Споменахте, че един от падналите ангели си е оженил. И другите ли имат съпруги?

– Люсиен се ожени миналата Коледа. – Майкъл се усмихна с копнеж. – Жена му се казва Кит и прилича на газела. Има дълги крака и плах поглед. В същото време умът ѝ е остър като бръснач и е смела като лъвица. Не знам дали Рейф някога ще се ожени. Мисля, че предпочита да си живее, както досега.

– А вие? – Катрин веднага съжали, че е попитала. Само изпитото бренди обясняваше защо бе поставила този личен въпрос.

– Исках да прекарам пролетта в Лондон и да пообиколя пазара за булки, но Наполеон сложи кръст на плановете ми – обясни спокойно Майкъл.

– Той осуети плановете и на много други хора.

– Надявам се да не трае дълго – вдигна рамене мъжът. Мисълта, че Майкъл си търси жена между аристократичните красавици, беше странно болезнена. Тя се бе запознала с Колин малко преди смъртта на родителите си и се омъжи за него месец след трагедията. Тогавя вярваше, че силата и любовта му ще ѝ помогнат да преодолее тъгата. Не мина много време обаче и разбра, че чувствата му не са дълбоки и тя е много по-силна от него.

Нямаше право да се оплаква – но имаше периоди, когато копнееше да има до себе си силно мъжко рамо, на което да се облегне. Инстинктът ѝ подсказва, че ако се беше омъжила за човек като Майкъл, щеше да има съпруг, който да носи заедно с нея товара на живота – да я подкрепя, когато се чувства твърде уморена, за да продължи.

Съзнавайки, че не е редно да има такива мисли, тя се надигна и остави котката на затопления стол.

– По-добре да си легна, докато още мога да се кача по стълбата.

Катрин направи крачка и се олюля. Светът се завъртя. Майкъл скочи и я подкрепи. Тя се облегна на рамото му и зачака главата ѝ да се проясни.

– Извинете – прошепна неловко тя. – Не понасям алкохол.

Той я поведе към стълбата, като я придържаше за лакътя.

– Аз трябва да се извиня, че ви изкуших да пиете.

Докосването му изведнъж ѝ напомни как беше плакала в прегръдките му. С мъка и страх, но и с наслада, с истинско блаженство. Защо си припомни не мъката, а насладата?

Старайки се да изглежда безгрижна, тя каза:

– Глупости. Не знаете ли, че ме наричат Света Катерина? Аз съм напълно неподкупна.

Майкъл се усмихна утвърдително и в зелените му очи светна

нежност. Интимната сърдечност на лицето му отново подкоси коленете ѝ. Стомахът ѝ се преобърна и тя осъзна, че се чувстваше силно привлечена от този мъж. Не беше изпитвала това чувство дори когато вярваше, че е влюбена в Колин.

Добре, че Майкъл нямаше нечестни намерения спрямо нея. Възхищаваше се на външността ѝ, но беше човек с чувство за чест и не проявяваше интерес към омъжена жена. Сигурно щеше да бъде много верен съпруг, когато се ожени. Бъдещата му съпруга беше щастливка.

Тяй като с Майкъл никога нямаше да станат любовници, трябваше да го направи приятел. Така щеше да бъде най-добре, защото приятелството траеше дълго и не причиняваше болка като страстта.

Ала когато я придружи до стаята ѝ, тя затвърди увереността си, че ако някой мъж е в състояние да я прельсти, това е само той.

6

На следващата вечер Майкъл реши да вечеря вкъщи, за да види как се чувства Катрин. Пристигна навреме за чашата шери в салона.

Ан Моубри се усмихна и му подаде ръка.

– Не мога да повярвам! Тази вечер всички офицери са си вкъщи. Вече си мислех, че съществувате само във въображението ми, Майкъл.

– Сметнах, че е разумно да се появя, за да не забравите съществуването ми и да дадете стаята ми на друг.

Тя се изкиска и отново се обърна към Кенет Уайлдинг. Майкъл отиде при Катрин, която наливаше шери и изглеждаше спокойна както винаги. Пое чашата и попита тихо:

– Как се чувствате след снощната случка? Имаше ли лоши последствия?

– Главоболие след прекаляването с бренди, но нощта мина без кошмари. – Тя хвърли поглед към въглищата, които пламтяха в камината. – Както виждате, гледам ги спокойно, без да се боя, че ще изпадна в паника.

– Много добре.

Той понечи да се отдалечи, когато тя продължи:

– Все още ли имате желание да ме придружите? Утре лейди Тробридж организира музикална вечер, на която с удоволствие бих присъствала. Тя ме увери, че цигулковият квартет, който ангажирала, е извънредно добър.

– За мен ще бъде удоволствие.

Двамата се уговориха кога да се срещнат и стана време за вечеря. Яденето мина без произшествия. Майкъл започваше да свиква с болката от желанието, което изпитваше в близост до Катрин. Слава богу, че тя го приемаше като приятел. Ако беше проявила и най-малък интерес, ситуацията щеше да стане невъзможна. Щеше да се наложи да си потърси друга квартира, дори ако това означаваше да живее в някоя дървена колиба.

След вечеря Майкъл трябваше да отиде на два приема, но ги напусна веднага щом можа. Имаше нужда от сън. Бе прекарал последната нощ в болезнени, живи, мъчителни мисли за Катрин. Когато затвореше очи, виждаше блясъка на аквамарин, усещаше финия полъх на розова вода, тънката кожа, изкусителния натиск на тялото, притиснато в неговото.

Накрая потъна в неспокоен сън, но само за да сънува как я любеше в свят, където тя беше свободна и двамата можеха да бъдат заедно, без да навредят на другите. Събуди се изтощен и потиснат. Защо, по дяволите, не можеше да се влюби в свободна жена?

Защото никога в живота си не вървеше по лесния път. Верният Люсиен нееднократно му беше повтарял, че винаги търси най-трудното.

Къщата на Рю дьо ла Рен беше спокойна, макар че лампите още не бяха угасени. Искаше да се качи в стаята си, когато чу мъжки глас. Помисли, че е Кенет, и отиде в салона. Направи завой и погледна наляво. Изведнъж спря и се присви, сякаш бе получил удар в корема.

Скрит в сянката на коридора, Колин Мелбърн прегръщаше жена си. Устата му търсеше жадно гърдите ѝ, ръката му беше мушната под полата. Катрин беше притисната към стената, невидима с изключение на тъмната коса и бледите гънки на роклята. Докато Майкъл гледеше като вцепенен, Колин отвори панталона си и проникна в нея. Тя изохка от удоволствие.

Майкъл престана да диша. Без съмнение, Мелбърнови бяха за завиждане, че след толкова години брак изпитваха луда страст един към друг, но гледката му причини гадене. Слава богу, че бяха заети с любовния акт и не забелязаха присъствието му.

Той се отдръпна назад и в този миг се чу женски глас:

– О, мили капитане, не знаех, че англичаните са така страстни...

Майкъл застина за миг на мястото си, после рязко се обърна.

Колин беше притиснал чело към стената и лордът можа да види лицето на партньорката му. Това не беше Катрин, а една от белгийските

прислужнички, тъмнокосо момиче с ръста на Катрин. Тя беше отметнала глава, устата ѝ беше отворена и разкриваше големи, неравни зъби.

Гаденето отстъпи място на луд гняв. Защо този мръсен тип мамеше и унижаваше жена си, и то под собствения ѝ покрив? Заслужаваше да го нашибат с камшик.

Майкъл събра цялото си самообладание и обърна гръб на двойката. Кръвта пулсираше в слепоочията му. Изкачи стълбата, като вземаше по две стъпала наведнъж. Искаше да се прибере в стаята си, но видя светлина под вратата на Кенет, почука и влезе.

Приятелят му вдигна очи от писмото, което пишеше.

– Какво се е случило? Изглеждаш, като че си видял убийство.

– Точно така се чувствам. – Майкъл хвърли кепето си на леглото. – Колин Мелбърн се забавлява в коридора с една от слугините. Господи, този човек няма ли приличие?

– Сигурно не – отговори спокойно Кенет. – Чувал съм, че скача на всяка пола. Обикновено е дискретен, но когато жената е склонна, никога не казва не, дори в собствената си къща.

– Как е възможно? – изръмжа Майкъл. – Как е възможно мъж, който притежава жена като Катрин, да търси извънбрачни удоволствия?

– Не бих се одързостил да правя предположения. Но защо си толкова шокиран? В обществото има предостатъчно мъже с морал на котараци и жени, които не са по-добри от тях.

Майкъл крачеше нервно по стаята, все още възбуден, макар да знаеше, че Кенет е прав.

– Катрин знае ли какви ги върши мъжът ѝ?

– Бих се изненадал, ако не знаеше. Тя е интелигентна жена и познава света. В този случай дори много по-добре от теб. Ако си решил да ѝ кажеш какво си видял, не го прави. Няма да ти бъде благодарна.

– Навярно си прав – отговори неохотно лордът. – Но Катрин заслужава много по-добър мъж от този мръсник.

– Каквито и да са слабостите му, Мелбърн явно задоволява жена си. Може да има цял полк уличници, но това не те засяга. – Кенет сви вежди. – Искаш ли да повториш? Това не те засяга.

Майкъл се загледа в нощта зад прозореца. Кенет беше напълно прав. Чуждите хора не можеха да разберат един брак и той нямаше право да се меси, дори добронамерено. Бог знаеше, че добрите намерения веднъж вече го бяха отвели в ада.

Но този път беше различно. Или отново беше започнал да развива опасната си склонност към самоизмама? Свети Майкъл тръгва на бой, за

да убие грозните дракони.

– Тя е омъжена, Майкъл – проговори тихо Кенет, застанал зад гърба му.

– Да не мислиш, че не си го повтарям всеки миг? – отговори сърдито той и пое дълбоко въздух, преди да се обърне към приятеля си. – Не се бой, няма да я докосна, нито ще се опитам да поискам сметка на съпруга ѝ. Само заради нея желая съпругът ѝ да бъде почтен и честен като Чарлз Моубри.

– Може би тя е от жените, които не могат да устоят пред грешните мъже – установи сухо Кенет. – Нито за миг не ме е накарала да помисля, че съжалява за избора на съпруг.

Майкъл се засмя безрадостно.

– На камината ти виждам ръжен. Готов ли си да ми разбиеш главата в случай, че още не съм разбрал какво ми казваш?

– Бих прибягнал до тази крайна стъпка само в случай, че те видя да преследваш Мелбърн с кръвясали очи. – Кевин седна зад писалището си, потопи перото в мастилницата и нарисова в долния край на писмото мъничък плъх. – И тъй като тъкмо говорим за него – през последните дни Мелбърн беше учудващо любезен с мен.

Майкъл се отпусна в креслото насреща му.

– Вината е моя. Толкова ме ядоса, че му разкрих благородния ти произход. Моля за извинение.

Кенет се намръщи още повече.

– Наистина би трябвало да обуздаваш темперамента си.

– Мислех, че съм се научил да се контролирам, но Колин Мелбърн ме подлудява.

– Добре, но е забавно да се наблюдава как се опитва да заглади минали неучтивости с надеждата, че един ден мога да му бъде полезен. Явно не знае, че само си губи времето.

Тъй като трябваше да отклони мислите си от Катрин и мъжа ѝ, Майкъл попита:

– В разузнаването знаят ли какво възнамерява Бонапарт?

– Дяволът знае. Не ни позволяват да стъпваме на френски земя. Искане ми се някой да обяви война и да действаме по законния ред. А ти носиш ли интересни клюки от главната квартира?

– Херцогът не споделя мисли с подчинените си, но не е нужно да си гений, за да виждаш, че проблемите се трупат от всички страни. – Майкъл смръщи чело. – Прусациите са ужасни. Принц Блюхер е разумен, но повечето от шабните му офицери не се доверяват на британците, затова

главната им квартира е на петдесет мили от Брюксел. Армиите почти не общуват помежду си.

– Когато реши да навлезе в Белгия, императорът непременно ще се възползва от тази слабост.

– Точно така. Личното ми мнение е, че Наполеон много скоро ще потегли на север. Събрал е под знамената си достатъчно ветерани и съм почти сигурен, че армията му скоро ще бъде много по-многочислена от тази на Уелингтън, да не говорим, че имат по-богат опит.

– Обединените съюзнически войски са много повече от французите – промълви замислено Кенет.

Майкъл вдигна презрително вежди.

– Да не мислиш, че Бони ще им даде да се обединят? Той винаги предпочита нападението, а в сегашната си ситуация може да разчита единствено на безумната смелост. Колкото по-дълго се колебае, толкова повече време ще има Уелингтън да превърне армията в истинска бойна сила и да прибере ветераните си от Америка.

– Ако битката се води при равни условия, мога да се обзаложа, че Уелингтън ще спечели – кимна Кенет. – Но сега херцогът е в крайно неблагоприятно положение. Трудно е да се водят сражения с такава армия.

– Така беше и на полуострова, но херцогът не загуби нито една битка. – Майкъл се усмихна меланхолично. – И аз съм част от замисъла му. Повиши ме в полковник от пехотата и ми даде полк със заповедта да направя от него най-доброто, което мога.

– Това е добре. Решил е да използва способностите ти. Защо да си пилееш времето в щаба? Кой полк получи?

– Временна военна единица, наречена сто и пети. Състои се от шепа опитни професионални войници, сложени там за пикантна подправка на многото новобранци и полуобразовани жандарми. Херцогът се надява, че ветераните ще дадат на полка необходимата ударна сила.

– Ще ти бъде трудно.

– Да, но поне няма да се наложи да ги уча на разузнаване или клане със саби. Работата им е да стоят на едно място и да изпразват мускетите си, когато им дам заповед, за предпочитане не срещу своите.

– Докато гюлетата откъсват главите на другарите им, императорската гвардия марширува срещу тях под удари на барабани и драгуните препускат като луди на огромните си, покрити с желязо коне. Нищо по-лесно – заключи иронично Кенет.

– Както винаги си точен. В тази задача няма нищо сложно.

В момента Майкъл беше наистина убеден, че щеше да му бъде много по-лесно да обучава неопитни новобранци, отколкото да пази самообладание в присъствието на Катрин.

След като се облече особено грижливо, Катрин слезе в салона, където я чакаше Майкъл, за да я заведе на музикалната вечер. Тъмнозелената униформа на стрелците му стоеше като излята. Никога преди това не беше виждала военен, който да изглежда толкова красив в тази униформа. Опитвайки се да не го зяпа възхитено, тя заговори:

– Много се радвам на тази вечер. От седмици не съм излизала, освен на вечерите, които дава херцогът.

– За мен е удоволствие да ви придружа. – Майкъл ѝ предложи ръката си и я дари с нежна усмивка. – Тази вечер изглеждате прекрасно.

Тя взе ръката му и двамата се запътиха към чакащата карета. Майкъл седна до нея и дългите му крака я докоснаха. Катрин отново усети топлината на желанието и този път веднага я разпозна. Вече се чувстваше много по-близо до него и не се обезпокои, както в нощта в кухнята. Дори започна да се наслаждава на тази непозната чувственост, знаейки, че придружителят няма да сложи ръка върху бедрото ѝ, нито ще се опита да ѝ целуне. Желанието беше като апетит за пресни ягоди – истинско, напълно реално, но не опасно силно.

Къщата на лейди Трuebas не беше голяма и поздравленията се приемаха в същия салон, където се събираха гостите. В голямото помещение, осветено от безброй свеци, се разхождаха офицери от половин дузина нации в парадни униформи и дами в официални тоалети.

– Прекрасна сцена – отбеляза Майкъл. – Брюксел е полудял по военщината.

– Когато отново се възцари мир, армията ще излезе от мода – отговори остро Катрин. – Само надвисналата опасност кара хората да обичат войниците.

Той ѝ хвърли поглед, изпълнен с разбиране.

– Когато Наполеон бъде победен, повечето офицери ще бъдат пенсионирани с половин заплата, а обикновените войници ще се върнат в цивилния живот и само белезите и болките ще им напомнят за преживяното под знамената.

– До следващата война. – Катрин оглеждаше внимателно препълнения салон. – Може би си въобразявам, но тази вечер атмосферата е странна – веселостта е трескава, някак принудена.

– Така е навсякъде в елегантното общество на Брюксел. Температурата се покачва с всеки ден – обясни спокойно Майкъл. – Танц на края на вулкан. Възможната опасност увеличава желанието за живот и забавления.

– Но опасността е илюзия – извика възбудено Катрин. – Когато Наполеон тръгне към Брюксел, повечето от тези блестящи мъже и жени ще избягат в сигурните си домове в Англия. Твърде малко ще останат тук, за да се изправят срещу оръдията, да превързват ранени или да търсят трупове на близките си по бойните полета.

– Не – възрази все така спокойно Майкъл. – Твърде малко хора имат вашата смелост и тази на другите жени, последвали съпрузите си в армията. Вие принадлежите към едно елитно сестринство, Катрин.

Тя погледна ръцете си.

– Гордея се с това, но съм убедена, че с удоволствие бих се отказала от тази чест.

Дойде редът им да поздравят домакинята.

– Много се радвам да ви видя, Катрин – усмихна се гостоприемно лейди Тробридж. – Обожателите ви ще бъдат въодушевени. Как успявате да изглеждате така очарователна? – Тя хвърли бърз поглед към Майкъл. – Катрин е единственият чист диамант, обичан искрено от жените и обожаван от мъжете.

– Моля ви, Хелън, не ме карайте да се изчервявам – засмя се Катрин. – Не съм чак толкова добродетелна.

Лейди Тробридж извъртя очи.

– На всичкото отгоре и скромна! Ако не бях влюбена във вас, скъпа, кълна се, че щях да ви намразя. А сега ме извинете. Ще се видим по-късно.

Катрин взе ръката на Майкъл и продължи навътре.

– Хелън преувеличава.

– Не, каза истината – засмя се Майкъл, когато изведнъж бяха обградени от всички страни от зарадвани гости. – Явно няма да имате нужда от мен, докато не стане време да си вървим. Имате ли нещо против, ако ви оставя сама?

– Ще се справя – увери го тя. – Забавлявайте се.

Той се поклонил и се отдалечил. Катрин го проследи с поглед, изпълнен с копнеж. Нямаше нищо против компанията му, но той постъпи много умно, като не остана до нея. Щяха да предизвикат ненужни приказки, неприятни дори за „Света Катерина“. Обществото обичаше клоуките.

Заобиколена от офицери, тя поведе оживен разговор. Вечерта беше наистина чудесна. Може би беше глупаво да не посещава подобни забавления сама, но тя знаеше, че ако беше опитала, щеше да се почувства неудобно.

Лейди Трoубридж дойде да ѝ представи новия си гост.

– Катрин, познавате ли лорд Халдоран? Тъкмо е пристигнал от Лондон. Лорд Халдоран, мисис Мелбърн.

Лордът беше красив мъж около четиридесетте, с атлетична фигура на спортист. Когато Хелън ги остави, Катрин му протегна ръка.

– Добре дошли в Брюксел, лорд Халдоран.

– Мисис Мелбърн. – Той се наведе с добре премерена грация над ръката ѝ и я притисна многозначително.

Тъй като знаеше от опит, че трябва веднага да изясни позицията си, тя издърпа ръката си и го дари с леден поглед. Той се изправи бързо и тя видя, че посланието е било разбрано и прието. За момент повярва, че ще получи някой трoмав комплимент, но той ѝ язпна така настойчиво, че ѝ стана неловко. Поведението му граничеше с неучтивост.

– Толкова ли е очевидно, че роклята ми е многократно променяна? – попита със сладък гласец тя.

Мъжът се овладя.

– Простете, мисис Мелбърн. Жена с вашата красота може да носи и зебло, без мъжът да го забележи. Бях омагьосан от очите ви. Какъв необикновен цвят – нито сини, нито зелени, прозрачни като скъпоценни камъни.

– И други са ми го казвали, но тъй като родителите ми имаха същите очи, смятам, че моите са съвсем обикновени.

Нещо се раздвижи в лицето му, но веднага изчезна.

– Нищо у вас не е обикновено – изрече галантно той.

– Глупости – отвърна хладно тя. – Аз съм само една офицерска жена, последвала съпруга си в армията, която се е научила да води домакинството дори когато заплатите се бавят с месеци и която учи дъщеря си как да намира най-добрите пилета на испанските пазари.

Мъжът се усмихна.

– Щастлив съпруг и щастлива дъщеря. Имате ли и други деца?

– Само Ейми. – Тъй като предпочиташе не толкова личен разговор, тя попита: – И вие ли сте в Брюксел с надеждата да се забавлявате, милорд?

– Естествено. Войната е най-добрият спорт. Не намирате ли и вие? Като момче молах баща си да ми купи патент в десети хусарски полк.

Униформите бяха великолепни, ловът – отличен. – Той си взе щипка емфие от емайлирана табакера. – Ала промених мнението си, защото полкът бе преместен от Брайтън в Манчестър. Едно е да рискуваш живота си за родината и съвсем друго да те изпратят в изгнание в Ланкашир.

Сухата забележка беше напълно подходяща за човек, искал да постъпи в десети хусарски, най-елегантния и най-скъпия кавалерийски полк. Въпреки тази шеговита забележка, Халдоран продължаваше да изучава лицето ѝ с неприятна настойчивост.

– Жалко, че не сте се присъединили към полка, когато го изпратиха на полуострова – отбеляза хладно тя. – Сигурна съм, че щяхте да се наслаждавате на възможността да преследвате дивеч, който отговаря на стрелбата със стрелба. Това е много по-възбуждащо от лова на лисици.

Мъжът избухна в смях.

– Права сте. Сигурен съм, че много би ми харесало да гоня французи.

Ловът наистина беше любимо занимание на полуострова. Катрин помнеше един случай, когато Уелингтън се съвещаваше с испанските генерали, всички на коне, докато глутница кучета гонеха зайци. Когато видя заека, херцогът прекрати съвещанието и се включи в преследването. След лова той се върна при учудените испанци и продължи разговора, като че нищо не беше станало.

Уелингтън обаче беше заслужил правото си да се забавлява, докато лорд Халдоран явно беше от хората, които не правеха нищо полезно и дори безделието им излизаше много скъпо.

Застанала в отсрещния край на помещението, лейди Трубридж оповести, че концертът започва.

– Да си потърсим ли съседни места, мисис Мелбърн? – попита Халдоран.

– Благодаря, но вече се уговорих с приятели. – Тя го удостои с фалшива усмивка. – За мен беше удоволствие да се запозная с вас.

Мъжът се поклони.

– Сигурен съм, че ще се видим отново.

Може би. Но когато се присъедини към приятелите си, тя си каза, че изобщо не би съжалявала, ако това не стане.

7

Пролетта беше прекрасна и хората, изпълнили Брюксел, се

чувстваха като на почивка. Катрин се радваше на времето главно заради децата, които всеки ден играеха до насита в градината. Един следобед тя беше седнала под стария кестен в дъното на градината зад къщата, къrpеше дрехи и наблюдаваше дъщеря си и малките Моубри, които тичаха по алеите. Когато чу конски тропот, тя вдигна глава и видя, че Майкъл се прибира вкъщи необичайно рано.

Катрин го изчака да слезе от коня и да го отведе в обора. Движенията му бяха грациозни, без нито една излишна стъпка. Сърцето ѝ отново потрепна от желание. Както винаги при появата му.

През изминалите седмици той я придружаваше често. Когато отиваха на бал, танцуваха само по веднъж, и то английски народен танц, никога валс. След това се отдалечаваше, докато станеше време да си тръгнат. Само веднъж, когато един пиян офицер я набута в една ниша и се опита да ѝ се обясни в любов, Майкъл се появи и го отдалечи с решителността на по-голям брат.

Жалко, че нейните чувства не бяха така сестрински.

Майкъл излезе от обора, поколеба се, после се обърна към градината и тръгна към нея с шапка в ръка. Слънцето позлатяваше разрошената кестенява коса.

– Добър ден, Катрин.

– Здравейте. – Тя извади от кошницата си една скъсана фуста на Ейми. – Изглеждате преуморен.

– Оказа се, че е много по-трудно да обучаваш неопитен полк, отколкото да копаяш окопи. – Той кимна към децата, които си играеха на криеница. – Чух виковете им и си казах, че би било приятно да погледам как тичат безгрижни деца, вместо тромави новобранци.

Ейми се измъкна иззад близкия рододендрон и се скри зад друг храст.

– Чудесна е – отбеляза одобрително Майкъл. – Дъщеря ви има всички данни да стане първокласен стрелец.

– Само не ѝ го казвайте! И без това е същинско диваче. Щом я видите да играе крикет, ще разберете какво имам предвид. Щом срещнем Уелингтън, веднага започва да му разправя, че много жени участвали в отрядите на испанските партизани и че англичанките можели да сторят същото. – Катрин се зае да зашива скъсаното воланче. – Как върви обучението на новобранците ви?

– Имам сериозни съмнения, че знаят от кой край на мускета излиза куршумът.

Катрин избухна в смях.

– Сигурна съм, че не е чак толкова лошо.

– Преувеличавам, но само малко. Опитвам се да ги убедя, че най-опасното, което могат да сторят войниците, е да се откажат от боя и да избягат. Че най-важното е да пазят позицията. Ако успея да ги науча, ще се успокоя. Благодаря на небето, че имам добри сержанти. Ако не бяха те, досега да съм се отказал.

– Виждам, че продължавате да носите стрелковата си униформа вместо червения мундир на пехотата.

– Официалната причина е, че нямам време да отида при шивача. – Очите му засвяткаха развеселено. – Но това е само претекст. Истината е, че не желая да се откажа от този хубав зелен цвят.

– Добре, че херцогът не се интересува какво носят войниците му. Кълна се, че още не съм срещнала двама офицери, облечени еднакво. – Катрин отново се засмя. – Помните ли как само след няколко месеца на полуострова цялата армия изглеждаше мръсна и дрипава? Разпознавахме новациите по красивите им униформи.

Джейми Моубри изскочи иззад близкия храст и насочи един клон към гърдите на Майкъл.

– Бум, бум!

Катрин, която наблюдаваше внимателно събеседника си, улови мигновената реакция, която в битката би имала за последствие смъртно-носно действие. Тя отлетя така бързо, както беше дошла, и Майкъл рухна драматично на тревата.

– Този куршум ме уби, момчета. Завещавам ви коня си Тор. – Той ритна няколко пъти и утихна.

Джейми се втурна към жертвата си и размаха триумфално дебелия клон. Кланси скачаше по петите му.

– Убих те, убих те, проклети французино!

Щом момчето се приближи, Майкъл го сграбчи за раменете и започна да го гъделичка.

– Хванах те! Никога не вярвай, че неприятелят е толкова мъртъв, колкото изглежда, Джейми!

Момчето се търкулна в тревата със зачервено лице и записка от радост. Катрин наблюдаваше развеселено сцената, учудена от лекотата, с която Майкъл бе успял да проникне в детския свят.

Боричкането свърши, когато дотича Ейми.

– Здравейте, полковник Кениън. – Тя цапна Джейми по ръката. – Ти гониш. – После се отдалечи и Джейми и кучето се втурнаха след нея.

Майкъл остана да лежи в тревата.

– Боже, колко е хубаво да лежиш под слънцето и да безделничаш. – Той затвори очи и разкопча мундира си.

– Времето е прекрасно, нали? – усмихна се Катрин. – Но аз съм убедена, че това е затишие пред буря.

– Точно в този момент на хоризонта се събират черни облаци.

Забележката му предизвика мълчание. Всички знаеха, че Наполеон е потеглил към северната граница.

Луи Ленивия, който се беше излегнал да поспи в краката на Катрин, се изправи на късите си крака и се запъти към Майкъл, за да му прави компания в тревата.

– Започвам да ревнувам – извика шеговито Катрин. – Луи ми обръща внимание само когато не сте наблизо.

– Глупости – промърмори Майкъл, без да отваря очи. – Това противоестественно животно се опитва да разруши доброто ми име. Нали казват, че кучетата и притежателите им си приличат. Това ви дава право да твърдите, че и аз съм ленив и безполезен като него. Кажете му да се махне.

Вместо да прогони кучето, той вдигна ръка и го почеса зад ушите. Луи изскимтя от удоволствие, претърколи се по гръб и протегна широките си лапи към небето.

Катрин избухна в смях.

– Ако сте така мек и с новобранците, полковник, сто и пети скоро ще има проблеми.

Моли, която се беше скрила някъде в края на градината, изписка и Джейми изкрещя:

– Хванах те!

Майкъл отвори очи.

– Джейми изглеждаше доста бледен. Да не е бил болен?

– Понякога страда от астма – отговори Катрин. – Ан казва, че пристъпите са ужасни. Вчера имал много силен пристъп. Очевидно през пролетта му е най-трудно.

– Като дете и аз имах астматични пристъпи, но с времето изчезнаха. Сигурен съм, че и с Джейми ще стане така.

Катрин се вгледа в лицето му.

– Ще кажа на Ан. Със сигурност ще се почувства по-добре, като узнае, че едно астматично момченце може да се превърне в силен мъж като вас. Какво предизвиква пристъпите?

– Не знам дали е установено със сигурност – отговори бавно той. – Според мен е комбинация от много неща – влага, храни, растения, които

детето не понася. – Той засенчи очите си с ръце, за да се предпази от слънцето и да скрие израза на лицето си. – Мисля, че емоциите също са важни.

– Може би имате предвид твърде силно вълнение? Джейми е чувствително момченце.

– Да, и това. Когато е уплашен или тъгува. Болезнените чувства много бързо могат да предизвикат такъв пристъп.

– Разбирам. – Много ѝ се искаше да узнае повече, но тонът му забраняваше други въпроси.

– Как е Ан? – попита Майкъл.

– Много по-добре. В момента си почива, но каза, че е преминала в следващия стадий, когато след изтощението идва луда енергия. След една седмица ще започне да настоява, че трябва да ходим на танци. – Катрин отрязва конаца и го погледна замислено. Когато Ан започнеше да излиза, вече нямаше да се нуждае от Майкъл като придружител. Той щеше да ѝ липсва. Беше започнала да се наслаждава на времето, което прекарваха заедно. – Тогава няма да се налага да ме придружавате...

– За мен беше удоволствие, не товар. Когато Чарлз не е на разположение, с удоволствие ще извеждам и двете ви. Всеки мъж в Брюксел ще ми завижда.

Майкъл потисна прозявката си и потъна в мълчание. Въпреки шума, който вдигаха децата и колите, които трополяха по улицата към Намюрската порта, той задряма и дишането му стана равномерно. Ситуацията създаваше приятна интимност.

Катрин продължи да шие. Умееше да крие чувствата си и дори позрителният наблюдател не би предположил с каква тиха радост беше изпълнено сърцето ѝ. Присъствието на Майкъл хранеше онази част от душата ѝ, която дълго време беше гладувала.

Може би трябваше да се чувства виновна заради тези чувства, но не можеше. Никой нямаше да бъде наранен, а и много скоро пътищата им щяха да се разделят и щеше да ѝ остане споменът за няколко прекрасни минути, съхранен завинаги в сърцето ѝ.

Тя свърши с фустата на Ейми, сгъна я и я положи в кошницата. Тогава си позволи да погледне към ръката на Майкъл, която почиваше в тревата само на половин метър от нея. Пръстите бяха дълги и силни. Тънък, отдавнашен белег от сабя пресичаше дланта до китката.

Тя усети внезапен порив да положи ръката си върху неговата. Да го докосне, макар и съвсем бегло. Да усети живота, който пулсираше в мъжкото тяло. Какво ли щеше да бъде да лежи до него, да усеща

топлината на тялото му?

Лицето и пламна и тя посегна бързо към следващата дреха.

Надяваше се, когато един ден застане пред Свети Петър, той да оцени живота ѝ според делата, не според мислите, които я вълнуваха в момента.

След като свърши с кърпенето, тя прибра ножицата и конците, облегна се на стъблото на кестена и продължи да наблюдава Майкъл изпод полуспуснати ресници.

Изведнъж тишината се огласи от пронизителни детски писъци и измъчения лай на Кланси. Катрин скочи уплашено. Това не беше шум от обичайната игра. Майкъл също отвори очи.

– Мамо, ела бързо! – чу се викът на Ейми.

Майкъл скочи и хвана ръката ѝ, за да ѝ помогне да се изправи. Дватама хукнаха през градината. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Предполагаше какво ще намерят.

Децата бяха при каменния водоскок. Черен делфин пръскаше вода в малкото езерце. Катрин видя кръвта, опръскала двете момиченца, и затисна с ръка устата си, за да не изпищи. Моли беше ранена и по челото ѝ течеше червена струйка. Ейми беше свалила шалчето си и смело се опитваше да спре кръвта.

Джейми стоеше на няколко крачки от сестра си. Под червената коса лицето му беше бледо като тебшир и той следеше с разширени от ужас очи движенията на Ейми. Кланси подскачаше страхливо около децата, лаеше като безумен и само увеличаваше бъркотията.

Катрин клекна до Моли и притисна шалчето към раната.

– Какво стана, Ейми?

– Джейми блъсна Моли и главата ѝ се удари в ръба на фонтана.

– Не го направих нарочно! – изохка Джейми. Бързото, плоско дишане премина в ужасяващо свирене. Майкъл, който успокояваше изнервеното куче, вдигна рязко глава.

– Веднага иди да доведеш Ан – заповяда остро Катрин. Ейми се изправи и хукна към къщата. Моли попита с тайнствено любопитство:

– Ще умра ли?

– Разбира се, че не – успокои я Катрин. – Раната кърви силно, но не е дълбока. След няколко дни ще заздравее. А белегът ще остане скрит под косата ти.

– Не исках! – изпищя Джейми и изведнъж хукна да бяга, като диво размахваше ръце.

Първият инстинкт на Катрин беше да го последва, но не можеше да

го направи, докато Моли кървеше в ръцете ѝ. Хвърли измъчен поглед към Майкъл и с облекчение отбеляза, че той вече следваше уплашеното дете. За съжаление напредваше твърде бавно, тъй като не можеше да се освободи от Кланси, а и трябваше да заобиколи езерцето.

Джейми се спъна и се просна в тревата. Ужасяващото свирещо дишане отекна в каменната стена.

Моли, забравила раната си, направи опит да стане.

– Джейми пак има пристъп!

Катрин я задържа.

– Не се бой, полковник Кениън ще се погрижи за братчето ти. – Дано Майкъл знае как да постъпи, помоли се безмълвно тя, защото аз съм напълно безпомощна.

Преди Майкъл да е успял да го настигне, Джейми задиша по-нормално и отново скочи. Втурна се да бяга без посока, с разширени от ужас очи. Мушна се в един храст, където възрастният не можеше да го последва. Излезе от другата страна и отново рухна на земята, като отчаяно се опитваше да поеме въздух. Дори от петдесет метра разстояние Катрин видя, че лицето му е започнало да посинява.

Останал без сили, Джейми се опита да се изправи. В този момент Майкъл заобиколи храста и вдигна момчето на ръце.

– Всичко е наред, Джейми – заговори утешително той. – Моли не е тежко ранена.

Макар че изражението му издаваше тревога, гласът му беше напълно спокоен. Той понесе Джейми обратно към езерцето, продължавайки да говори вразумително:

– Стана случайно. Знаем, че не си искал да я нараниш.

Майкъл сложи момчето да седне, извади кърпичката си и я навлажни във водата. Намокри разкривеното лице на детето, без да спира да говори.

– Ти можеш да дишаш, Джейми, само за малко си забравил как – обясняваше тихо той. – Погледни ме в очите и си спомни как се диша. Вдишай съвсем бавно и дълбоко. Отпусни се. После бавно издишай. Хайде, кажи думата. Повтаряй след мен. Вдишваме... Хайде, Джейми, можеш.

Катрин следеше сцената като хипнотизирана. Устните на Джейми безмълвно оформиха думата. Дъхът му постепенно се успокои, цветът на лицето му започна да се възвръща.

Когато Ейми най-после се върна с Ан, Катрин беше превързала главата на Моли, а Джейми дишаше почти нормално. Лицето на Ан беше

толкова бледо, че лунчките по бузите ѝ изпъкваха призрачно.

– За бога, деца – прошепна задъхано тя, – защо вечно ви се случват такива неща?

Тя коленичи между двете деца и ги привлече към себе си. Джейми притисна лице към гърдите ѝ и я обгърна с две ръце. Моли също се вкопчи в майка си.

В настъпилата тишина отекна конски тропот. След секунди откъм обора се чу гласът на Чарлз Моубри:

– Какво става, за бога?

– Нищо страшно – отговори с облекчение Ан. – Моли си е ударила главата, а Джейми отново имаше пристъп, но сега всичко е наред.

Катрин стана, за да посрещне Чарлз и Колин, които тичаха към нея с развени пелерини. Спомни си, че днес имаха маршировка.

Чарлз стигна пръв до децата си. Лицето му беше овладяно, но погледът му издаваше страх. Наведе се, вдигна Джейми в силните си ръце и го прегърна нежно.

– Добре ли си вече, стари момко?

– Не можех да дишам, но полковник Кениън ми показа как се прави – отговори момчето. – Мина ми бързо.

– Добре е постъпил – отвърна дрезгаво Чарлз. – Следващия път трябва да си спомниш сам, разбрахме ли се?

Джейми закима усърдно.

Ан и Моли също станаха. Чарлз помилва косата на дъщеря си, без да докосва окървавената превръзка.

– Знам, че не обичаш тази рокля, но не беше ли по-добре да я хвърлиш или да я скъсаш, вместо да я омажеш с кръв?

Моли се засмя през сълзи.

– О, татко, не говори глупости!

Скривайки усмивката си, Катрин си представи какво щяха да си помислят войниците на Чарлз, ако можеха да чуят дъщеря му.

– Хайде, вървете в къщата да се почистите – заповяда Ан и се обърна сърдечно към Катрин и Майкъл: – Благодаря ви, че се справихте така добре.

Докато Моли и Джейми вървяха към къщи, Катрин сложи ръка на рамото на дъщеря си.

– Ейми се справи отлично, Колин. Погрижи се за раната на Моли и повика Ан.

– Ти си като мама и мен – отговори одобрително той. – Добър войник и добра милосърдна сестра. – Погледна въпросително Катрин и се

усмихна. – Позволяваш ли да я покания на сладолед? Като награда за смелостта.

Скоро щяха да вечерят, но Ейми заслужаваше награда, а и в последно време почти не виждаше баща си.

– Добре, но първо трябва да се преоблече. Накарай момичето да натопи роклята ти в кофа със студена вода, за да отмие кръвта.

Ейми кимна и хукна към къщата.

Останала сама с Майкъл, Катрин приседна на парапета и скри лице в ръцете си.

– Извинете, но май имам пристъп на истерия.

– И с мен е същото. – Майкъл седна до нея. – Най-страшно е, когато кризата отmine, нали?

– Коленете ми треперят. – Тя се опита да се усмихне. – В семейния живот имаме нужда от нерви като въжета.

– Съпругът ви е прав. Ейми се държа много смело.

– Учудваща млада дама, нали? Много пъти съм се питала дали не греших, като я взех с нас на полуострова, но тя се държа като зрял човек. – Катрин се усмихна малко накриво. – В това отношение е като баща си. Аз съм по-страхлива и предпочитам да си стоя въщи.

– Не си просете комплименти – укори я шеговито Майкъл. В гласа му звънеше искрена сърдечност. – Ако някога имам нужда от милосърдна сестра, ще се моля да сте наблизо.

Тя извърна поглед, защото съзнаваше, че очите я издаваха.

– А вие се справяте отлично с домашните катастрофи, които в последно време направо ни затрупват. Огън, кръв, астма. Ан беше напълно права, като каза, че пристъпите са страховити.

– Могат да бъдат и по-лоши. Детето има чувството, че дробовете му са стегнати в окови. Колкото повече се стареа да диша, толкова по-малко въздух поема. Най-страшна обаче е паниката, която го кара напълно да загуби самообладание. Помня, че и аз правех същото, което направи днес Джейми – тичах като луд, падах, ставах и отново хуквах без посока. – Той изкриви лице. – Как ли се справят Ан и Чарлз? Сигурно е ужасно да гледаш как детето ти се бори за всяка глътка въздух...

– Научили са се да запазват спокойствие. Вярвам, че същото е било и с родителите ви.

– Те бяха от друго тесто – отвърна сухо той. – Всъщност повечето пристъпи бяха предизвикани от баща ми. Когато получавах пристъп в присъствието на мама, тя ме оставяше на грижите на слугините. Гледката беше твърде обезпокояваща за нежната ѝ натура. – Очите му

потъмняха. – Ако не бях отишъл в Итън, сигурно нямаше да доживея десетия си рожден ден.

Катрин потрепери от мъка.

– Сега разбирам защо никога не говорите за семейството си.

– Нямам какво да кажа. – Той потопа пръсти във водата и опръска Луи, който отново беше задрямал в краката му. – Ако баща ми можеше да избира дали да бъде господ или дук Ашбъртън, сигурно щеше да попита в какво се състои разликата. Мама почина, когато бях на тринадесет. Двамата с баща ми се презираха. Учудвам се как са създали три деца, но предполагам, че са се чувствали длъжни да го правят, докато се роди наследник и резерва. Сестра ми Клаудия е пет години по-голяма от мен. Почти не се познаваме и предпочитаме да не се срещаме. Брат ми Стивън е маркиз Бенфийлд, наследник на благородната титла Ашбъртън и на огромното семейно богатство. С него се познавам малко, но и това ми идва твърде много.

Безизразните обяснения я караха да трепери все по-силно. Спомни си как ѝ беше разказал, че с приятелите си, Падналите ангели, са станали едно семейство, защото имали нужда от близки хора. Изведнъж ѝ се дощя да го прегърне и да го дари с цялата любов, от която е бил лишаван като дете. Вместо това каза с овладян глас:

– Винаги съм съжалявала, че нямам братя и сестри. Сега разбирам, че може би съм имала късмет.

– Да ви дам назаем Клаудия и Бенфийлд. Гарантирам ви, че само след два дни ще благодарите на небето, че сте едно дете.

– И как оживяхте? – попита спокойно тя.

– Само благодарение на ината си.

Катрин стисна за миг ръката му, давайки безмълвен израз на съчувствието и възхищението си от силата, която му бе помогнала да понесе мъката. Вместо да се ожесточи, той бе станал добър, чувствителен човек.

Майкъл положи ръка върху нейната и притисна крехките ѝ пръсти. Двамата не се погледнаха.

Кракът му беше само на сантиметри от нейния. Беше толкова естествено да се наведе и да притисне устни към бузата му. Той щеше да се обърне към нея, устните им щяха да се слеят и...

Катрин разтърси глава. Не биваше да се доближава до огъня! Издърпа ръката си, сви пръсти в юмрук, защото ей сега щеше да го погали. Когато заговори, гласът ѝ прозвуча чуждо:

– Кога преодоляхте астмата?

След кратка, напрегната пауза Майкъл отговори:

– Не знам дали съм я преодолял напълно – като възрастен имам множество леки пристъпи, – но след като навърших тринадесет, силата им значително намалая. – Лицето му отново се напрегна. – Най-страшният беше в Итън. Бях абсолютно уверен, че ще умра.

– Какво се случи?

– Пристигна писмо от баща ми. – Майкъл потърка слепоочията си, сякаш искаше да заличи спомена. – Уведомяваше ме, че мама починала внезапно. Не криеше радостта си, че се е отървал от нея. – Той затвори очи и задиша дълбоко. – Пристъпът започна веднага. Рухнах на земята и захърках като смъртно уморен кон. Има нещо особено ужасно в това да си напълно в съзнание, но съвсем безпомощен, неспособен да се движиш, с чувството, че ей сега ще умреш. За щастие Никълъс беше в съседната стая и ме чу. Дотича при мен и ми заговори така, както; направих днес с Джейми. В такъв момент най-важното е да спреш паниката на жертвата и да я накараш да диша правилно.

– Приятелят ви вероятно е на вашата възраст – отвърна изненадано Катрин. – Откъде е знаел как да постъпи? И той ли е имал астма?

Майкъл се усмихна.

– Никълъс е истински магьосник. Той е наполовина циганин и познава традиционните лечебни методи на народа си. Учеше ни как да говорим с конете и как да измъкваме риби от реката без въдица.

Зарадвана от промяната в темата, Катрин се усмихна.

– Явно е бил добър приятел.

Но явно беше допуснала грешка, защото Майкъл стисна ръце с такава сила, че жилите му изпъкнаха.

– Така е. За съжаление аз не се държах по същия начин с него. – Той разтърси глава. – Господи, защо ви разказвам всичко това?

Катрин можеше само да се надява, че я приема като истинска приятелка.

– Защото знаете, че ме интересува и че оценявам доверието ви.

– Може би сте права. – Без да я поглежда, той продължи по-спокойно: – Радвам се, че ви срещнах, Катрин. След години, когато си спомням Брюксел, сигурно ще съм забравил баловете, безумните слухове и дивата веселост, но непременно ще мисля за вас.

Напрежението помежду им стана още по-силно и тя се побоя, че той можеше да чуе ударите на сърцето ѝ.

– Вашето приятелство означава много за мен – прошепна развълнувано тя.

– Приятелството и честта са двете най-важни неща в живота. – Той се наведе и откъсна едно цветенце. – Приятелство, за да не сме сами. И чест, защото... какво друго остава за един мъж до края на дните му?

– А любовта? – попита тихо тя.

– Романтичната любов? – Майкъл вдигна рамене. – Нямам опит и не мога да преценя.

– Никога ли не сте се влюбвали? – попита скептично тя. В гласа му зазвучаха шеговити нотки.

– Ами, когато бях на девет години, сестрата на Люсиен ми направи предложение за женитба и го приех с въодушевление. Елинор беше ангел.

Катрин видя топлината в очите му и отговори:

– Не подценявайте чувствата си само защото сте бил млад. Децата обичат с невинна чистота, на която възрастните не са способни.

– Може би. – Той завъртя цветето между пръстите си. – За съжаление Елинор почина след две години и нищо не постави на изпитание любовта ни.

Катрин си заповяда да стане и да изчезне. Някъде дълбоко у Майкъл със сигурност беше скрита мечтата да намери своя ангел.

– Щом веднъж сте обичали, значи можете пак.

Ръцете му разкъсаха цветето. Настъпи дълго мълчание.

– Веднъж обичах – отговори след дълга пауза той, – или по-скоро бях полудял по една жена, по една омъжена жена. Глупостта ми разби едно голямо приятелство и ме лиши от чест. Заклех се никога вече да не постъпвам така. Приятелството е по-сигурно.

Горкият Майкъл. Колко ли зле се е чувствал, като е нарушил кодекса на честта... Тази катастрофална грешка обясняваше защо никога не беше казал или извършил нещо нередно в отношенията си с нея.

– И жената има чест. Клетвите трябва да се спазват, веднъж поетата отговорност трябва да се носи докрай. – Тя стана и погледна в неразгадаемите зелени очи. – Истинско щастие е, че честта и приятелството ни задължават.

Двамата се погледнаха дълго и в този миг си казаха всичко и нищо. Тя се извърна и тръгна бавно към къщата. Стъпките ѝ бяха равномерни и никой не би повярвал, че очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Майкъл седя дълго в градината, с празен поглед, дишайки бавно и съзнателно. Изпитваше облекчение да наблюдава как въздухът пълни дробовете му и бавно излиза навън. Това потискаше болката, поне за кратко време.

Много лесно щеше да бъде да си загуби ума по Катрин. Тя беше не само красива, но и достойна за възхищение. Майка му, сестра му и Каролайн, взети заедно, не притежаваха и една стотна от сърдечността и добротата ѝ. Тя беше съвършена във всяко отношение, но беше непостижима. Омъжена. Безнадеждно далече от него.

Въпреки това между тях имаше нещо реално. Не любов, а знанието, че при други обстоятелства можеха да се обичат истински.

Той се опита да си представи, че би могъл да тръгне по друг път, докато беше млад, че би могъл да се озове близо до Катрин в онзи ужасен ден, когато беше осиротяла. Сигурно веднага щеше да ѝ предложи закрилата си, както бе постъпил Колин. Но никога нямаше да се отвърне от жена си и да се забавлява с други.

Подобни размишления бяха глупост. Той имаше свой път в живота и щеше да го извърви докрай. Беше изживял една луда любов и беше излязъл от нея с опетнена душа. Когато се изправи, се почувства толкова изтощен, като че беше водил битка. Но въпреки болката, изпитваше гордост, че двамата с Катрин бяха изградили нещо чисто и почтено от ситуация, в която имаше много фалш и нечистотия.

Е, мъжът ѝ беше войник, а скоро щеше да избухне война...

Майкъл прогони тази мисъл, ужасен от себе си. Не можеше да се надява един другар по съдба да бъде убит. А беше и смешно да се опитва да гледа по-далеч от следващите няколко седмици. В предстоящите сражения можеха да паднат и той, и Мелбърн. Животът не беше сигурен. И любовта, и войната бяха опасни.

Единственото сигурно беше, че той никога нямаше да престане да желае Катрин, все едно дали щеше да живее още няколко дни или дълги години.

8

На следващата вечер Катрин тъкмо се преобличаше за вечеря, когато Колин влезе в спалнята. Вместо да позвъни за прислужницата, тя попита:

– Би ли ми закопчал роклята на гърба?

– Естествено. – Пръстите му бяха корави и безстрастни и тя се почувства засегната от равнодушието му, от начина, по който двамата обитаваша един дом, споделяха живота си, но никога не се докосваха емоционално. Връзката им беше изтъкана от закон, учтивост, приемливост и

навик. Почти никога не се караха, защото всеки от двамата знаеше колко много – или колко малко – може да очаква от другия. След като закопча роклята ѝ, Колин отстъпи назад и също започна да се преоблича. Движенията му издаваха притеснение и тя го забеляза веднага.

– Нещо не е наред ли?

Мъжът ѝ вдигна рамене.

– Не точно, но... Виж, Катрин, изгубих на карти сто фунта.

– О, Колин... – Катрин се отпусна в близкото кресло. Никога нямаша достатъчно пари, а сто фунта бяха огромна сума.

– Не ме гледай така – отвърна отбранително той. – Всъщност бях много добър. Бях загубил триста, но успях да си възвърна по-голямата част.

Катрин преглътна, опитвайки се да не мисли какво щяха да правят, ако беше загубил цялата сума.

– Може би трябва да бъда благодарна, но дори тези сто фунта ще ни създадат проблеми.

– Знам, че ще се справиш. Винаги си се справяла – отговори безгрижно мъжът ѝ. – Струваше си да загубя малко пари. Играх с няколко гвардейци, все хора от влиятелни семейства.

– Влиянието е важно за бъдещето, но след два дни трябва да внеса парите за домакинството.

– Помоли приятеля си лорд Майкъл да ти даде повече – всеки знае, че семейство Кениън са дяволски богати. – Колин свали връзката си и я хвърли на леглото. – Като гледам как те ухажва, явно си е загубил ума по теб. Опита ли се да те вкара в леглото си?

– Глупости! – изсъска Катрин. – Нима намекваш, че съм се държала неприлично?

– Разбира се, че не – отговори развеселено той. – Кой знае това по-добре от мен?

В стаята надвисна напрежение. Изведнъж помещението се изпълни с всички неща, които ги разделяха. Катрин усети, че е реагирала твърде силно на небрежната забележка на Колин, и се постара да говори спокойно:

– Майкъл е много мил, но ме придружаваше само от учтивост, а не защото се опитва да ме направи своя любовница. – Макар че думите ѝ не съдържаха цялата истина, това я успокои.

Колин прие коментара и без възражения.

– Опитай се да го настроиш благосклонно към нас. В последно време непрекъснато мисля за бъдещето.

– Какво означава това? – попита намръщено Катрин.

– Когато победим Бони, правителството ще съкрати най-малко половината военни. Съществува твърде голяма вероятност да ме пенсионираш с половин заплата. Време е да си потърся друго занимание. Най-добре е да стана правителствен чиновник, така ще получавам добри пари и ще имам достатъчно време за лов. – Той облече чиста риза. – Но за да получа такъв пост, трябва да имам връзки с влиятелни хора. За щастие тази пролет Брюксел е препълнен с аристократи. Когато разговаряш с тях, бъди особено мила, за да извлечем максимална полза.

– Добре. – Мисълта не беше особено въодушевяваща, но тъй като бъдещето на Ейми зависеше от доброто положение на Колин, тя също трябваше да даде своя принос. – Тук ли ще вечеряш?

– Не, имам уговорка с приятели.

Катрин въздъхна.

– Моля те, опитай се да не губиш повече пари. Не мога да правя чудеса.

– Тази вечер няма да играем.

Това означаваше, че щеше да има жени. Катрин му пожела приятна вечер и слезе. Беше още рано и в салона беше само Кенет. Едрата му фигура беше като на ковач.

– Добър вечер, Кенет – поздрави ведро Катрин. – Май и вие сте зает като Майкъл. Постепенно започвам да вярвам, че пехотата работи по-усърдно от кавалерията.

Кенет се обърна към нея.

– Напълно сте права. Всички го знаят.

– И вие сте като баща ми – усмихна се Катрин. – Той беше в пехотата.

Кенет я погледна ужасено.

– Не вярвам на ушите си! И как хубаво момиче като вас се е омъжило за драгун?

– Обичайните причини. – Тя наля две чаши шери и отиде при него до прозореца. Слънцето се беше скрило зад дърветата, позлатяваше облаци в охра и карминеночервено и превръщаше великолепните църковни кули на Брюксел в драматични силуети. – Какво чудно небе! В моменти като този ми се иска да рисувам.

Кенет отпи глътка шери.

– И на мен.

– Не говорете така. Вие ще съумеете да го нарисувате.

Мъжът вдигна рамене.

– Това е един прост талант. Живописиста е нещо съвсем друго, а за съжаление аз не разбирам нищо от живопис.

Тя огледа сериозния му профил. Нещо в тона му ѝ подсказа, че той съжалява за пропуснатото, но армия, която непрестанно води боеве, предлага твърде малко възможности за учене, особено в годините, преди да го повишат.

Ярките цветове избледняха, на хоризонта се събраха индиговосини облаци. Колко бързо падаше нощта.

– Това спокойствие няма да трае дълго, нали? – попита тихо тя. Кенет веднага разбра какво имаше предвид.

– Боя се, че сте права. Императорът е затворил северните граници на Франция. Нито една карета, нито една рибарска лодка, нито едно писмо не могат да преминат – естествено, освен фалшивите сведения, които агентите на Наполеон разпространяват с истинско удоволствие. Според тях военните не възнамеряват да започнат похода преди юли, но аз смятам, че войната ще избухне всеки момент.

– Имам чувството, че всички ние сме събрани в стъклено кълбо, което съвсем скоро ще се натроши на парченца – прошепна тя. – Всички живеят като в треска. Последните два месеца оставиха у мен впечатлението за особен период, който няма да се повтори.

– Всяко време е особено и не се повтаря – отговори спокойно той.

Все пак беше човешко да се опита да задържи нощта. Следвайки внезапен импулс, тя попита:

– Бихте ли ми направили една услуга?

– Естествено. Какво желаете?

– Бихте ли нарисували всички, които живеят в тази къща? Ан и Чарлз, Колин, децата, кучетата, себе си, Майкъл. – Най-вече Майкъл. Като улови питащия му поглед, тя добави: – Естествено ще ви платя.

Кенет вдигна вежди.

– Моля ви, Катрин, не говорете за това.

– Съжалявам – пошепна извинително тя. – Не исках да ви обидя. Вие не сте търговец.

Очите му засвяткаха развеселено.

– Всъщност ми правите комплимент. Това ще бъде първата ми професионална поръчка, но за съжаление на мога да я приема.

– Естествено, че не. Съжалявам. Не биваше да питам.

Той направи нетърпелив жест.

– Не съм казал, че няма да направя скиците. Дори имам няколко, които ми се струват добри, но трябва да ги приемете като подарък.

Тя се опита да му благодари, но той я спря.

– Не е нужно да ми благодарите. Вие с Ан имате таланта да приемете две дузини безделници и да им осигурите почтен дом. – Той се извърна отново към потъмнялото небе. – Отдавна, много отдавна не съм имал дом.

Тъгата в думите му я накара да сложи ръка върху неговата. Съчувствен жест, който не беше в състояние да предизвика бурята от чувства, която бе изпитала с Майкъл.

– Да не забравите, че трябва да нарисувате и себе си.

– Ако се опитам, хартията ще се разпадне – отвърна сухо той.

– Не бъдете толкова глупав, както би казала Моли. – Двамата се засмяха, тя свали ръката си и продължи: – Следващата седмица е балът на дукеса Ричмънд. Това е най-голямото светско събитие на сезона.

Кенет се потърси от ужас.

– О, не, в никакъв случай. Не съм достатъчно важен, за да ме поканят. Но на двадесет и първи ще бъда на бала на херцога. Той е решил да почете битката при Виктория и очаква всички офицери да присъстват.

Катрин се усмихна предизвикателно.

– Очаквам да танцувате с мен.

– Отговорът е категорично не. Готов съм да ви дам всичките си рисунки, готов съм да дам живота си за вас, но танцуването е нещо съвсем друго.

Двамата отново се засмяха. Когато се обърнаха към стаята, видяха Майкъл да стои на вратата. Той видя, че са го забелязали, и влезе в салона. Лицето му беше неразгадаемо. Катрин закопня да отиде при него и да му подаде и двете си ръце. Вместо това наложи маската на Света Катерина, усмихна му се и наля чаша шери.

Колко по-лесно беше да си светица, отколкото жена от плът и кръв.

Късно вечерта Кенет прегледа рисунките си и избра няколко, които може би щяха да харесат на Катрин. Остана много изненадан, като видя колко много рисунки е направил. Трябваша му само още една или две, за да попълни колекцията. Пригответи папка и за Ан. Една от рисунките на цялото семейство Моубри в градината беше наистина добра.

Той взе молива си и започна да рисува влюбените Тристан и Изолда. Тристан, могъщият воин, и Изолда, принцесата-лечителка, омъжена за чичото на Тристан. Развързката беше трагична. Нямаше да бъде истинска велика легенда, ако двамата се бяха заселили в някоя усамотена

колиба и бяха родили девет деца, а той беше станал дебел земевладелец с предпочитания към лова на лисици.

Кенет забеляза какво правеше едва когато рисунката беше готова. Измъченият воин носеше чертите на Майкъл, а тъмнокосата принцеса в обятията му беше възхитителната Катрин Мелбърн.

Художникът подсвирна смаяно. Ето откъде духаше вятърът. Не за първи път рисунките му разкриваха нещо, което съзнанието още не беше оформило в представа. По дяволите, Майкъл беше страдал достатъчно! Ами Катрин, която щеше да плаща вечно за глупавия брак, който беше сключила на шестнадесет години.

Тъй като беше платил висока, горчива цена, докато научи колко бегло е щастието, той знаеше, че на мястото на Майкъл щеше да прати по дяволите морала и честта и да се радва на кратките мигове блаженство. Искаше му се да вярва, че Майкъл и Катрин правят точно това, но знаеше, че не е вярно. И двамата бяха прекалено благородни. Вероятно криеха чувствата си един от друг, дори от самите себе си.

Кенет хвърли рисунката в камината и я подпали със свещта. Докато я гледаше как гори, се помоли двамата му приятели да бъдат богато възнаградени на небето за земното си въздържание.

В деня преди бала на дукеса Ричмънд Майкъл и Кенет присъстваха на вечеря с офицерите на деветдесет и пет полк, наскоро пристигнали от Америка. Съвсем естествено разговорът се завъртя около събитията на полуострова. Вечерта беше чудесна, но когато потеглиха към къщи, Майкъл отбеляза сухо:

– Разстоянието е най-доброто средство да погледнем в романтична светлина лошото ядене, лошото вино и лошия подслон.

– Истинската романтика е в това, че бяхме млади и оцеляхме – изкиска се Кенет. – Божичко, помниш ли юбилейния банкет на стрелците на брега на Бидасао?

– Краката ни се люлееха в окопите, тревата ни служеше за маса и столове. Такова нещо не се забравя.

Двамата завиха по Рю дьо ла Рен, без да ускоряват темпото. Майкъл слезе, отвори портата и проговори бавно:

– През следващите дни се очаква грозна буря.

Кенет го изгледа остро.

– Буквално ли да го приема или метафорично?

– И двете. – Майкъл несъзнателно потърка лявото си рамо, което

винаги го болеше при промяна на времето. – Бурята ще бъде впечатляваща. Помниш ли, че на полуострова много често се разразяваха бури точно преди планираните сражения?

– Прав си – кимна Кенет. – Уелингтъново време. Беше повече от страшно. Защо не напомниш на херцога?

Майкъл избухна в смях.

– Сигурно ще ме изхвърли от кабинета си. Той е човек, който вярва на фактите, а не на фантазиите.

– Без съмнение е прав. Но аз ще кажа на ординареца си да пригответи багажа за поход, за да можем да потеглим веднага.

– И аз възнамерявам да сторя същото.

Двамата отведоха конете си в обора. Там гореше лампа и веднага забелязаха Колин Мелбърн, който се беше проснал по лице в сеното и шумно хъркаше. Конят му, още оседлан и с юзди, стоеше до него и го запаше равнодушно. Кенет коленичи и го прегледа.

– Пиян като лорд – съобщи с крива усмивка той.

– Какво каза? – попита ледено Майкъл.

– Добре де – ухили се, Кенет, – пиян като някои лордове. Теб никога не съм те виждал в това състояние.

– И няма да ме видиш.

– Въпреки това трябва да му признаем едно: останал е на седлото, докато се е прибрал вкъщи. Това прави чест на кавалерията.

След като се погрижи за коня си, Майкъл се зае с жребца на Мелбърн. Животното не биваше да страда само защото господарят му бе прекалил с алкохола. Когато свърши, Кенет вдигна пияния на крака.

Колин се събуди и попита завалено:

– Вкъщи ли съм вече?

– Почти. Трябва само да изкачите стълбите.

– Проклетата пехота идва да ме спаси. Явно и вие можете да бъдете полезни, момчета. – Колин направи крачка към изхода и се олюля.

Кенет го сграбчи за раменете.

– Помогни ми, Майкъл! Не мога да се справя сам. Трябва да го отнесем в спалнята му.

– По-добре да го оставим тук – предложи Майкъл. – Нощта е мека, а в състоянието, в което е сега, няма да има нищо против.

– Катрин сигурно се тревожи. Тази вечер мъжът ѝ трябваше да си бъде вкъщи.

Това беше вярно, затова Майкъл улови дясната ръка на Мелбърн и я преметна през рамото си. Колин вонеше не само на порто, но и на

парфюм. Явно се беше забавлявал с жена.

Той се опита да игнорира факта, че този пиян глупак е съпругът на Катрин. Че има право да я милва, да притежава тялото и, макар че постоянно мени партньорките си в леглото...

Стисна зъби и двамата с Кенет измъкнаха пияния през вратата. Съживен от чистия въздух, Колин обърна глава към Майкъл и му намигна.

– О, благородният полковник! Много съм ви задължен.

– Не се притеснявайте – отвърна кратко Майкъл. – Бих го направил за всеки.

– Не сте прав – възрази Колин. – Правите го за Катрин, защото я обичате.

Майкъл се вцепени.

– Всички я обичат – продължи завалено Колин. – Почтеният сержант Кенет, верният Чарлз Моубри, даже проклетият херцог – всички са влюбени в нея. Всички я обичат, защото е свършена. – Той се оригна шумно. – Знаете ли колко трудно се живее със свършена жена?

– Стига, Мелбърн! – изсъска Кенет. Колин продължи безпощадно:

– Обзалагам се, че Ваше благородно лордство гори от желание да се потъркаля с Катрин в сеното и да ми сложи рога.

Майкъл спря и стисна юмруци.

– За бога, човече, млъкнете! Обиждате съпругата си!

– О, аз знам, че тя няма да го направи – увери го ухилено Колин. – Не напразно я наричат Света Катерина. Знаете ли защо са обявили истинската Катрин за светица? Защото жалката уличница...

Преди да е успял да довърши, Кенет замахна и го удари с юмрук под брадичката. Колин се свлече в безсъзнание между двамата и Кенет обясни сухо:

– Реших, че е по-добре да го направя, преди да си го убил.

Кенет прекаляваше. Майкъл кимна мрачно и му помогна да отнесат Мелбърн по стълбите на втория етаж. Щом стигнаха пред спалнята, Кенет почука на вратата.

Катрин отвори след минута. Тъмната коса беше разпусната по раменете, халатът беше наметнат на раменете ѝ и разкриваше тънката нощница. Тя изглеждаше отпусната и сънена и беше безкрайно привлекателна. Майкъл веднага сведе поглед. Кръвта запулсира в слепоочията му.

– Какво се е случило? – попита тихо тя.

– Не се бойте, Катрин, Колин не е ранен – обясни спокойно Кенет. – Малко се е понапил, паднал е в обора и си е ударил брадичката. Нищо

сериозно.

Тя отстъпи и задържа вратата.

– Моля, внесете го вътре и го сложете на леглото.

Когато внесоха пияния, Майкъл видя как ноздрите ѝ се издуха от вонята на алкохол и парфюм. В този момент, той разбра, че Кенет беше прав. Катрин знаеше, че мъжът ѝ се забавлява с други жени, но приемаше с достойнство участието си. Майкъл изпита силно възхищение към нея и отново му се дося да налага с юмруци Колин, докато го превърне в кървава маса.

Двамата положиха безжизненото тяло на леглото и Кенет му изуботушите.

– Ще се справите ли сама, Катрин?

– О, да, не ми е за първи път. – Тя въздъхна и добави с принуден хумор: – За щастие това не се случва често. Благодаря ви, че го донесохте.

Думите бяха отправени и към двамата, но тя не посмя да погледне Майкъл. От деня в градината двамата избягваха да се гледат.

Мъжете ѝ пожелаха лека нощ, излязоха от съпружеската спалня и безмълвно се запътиха към другото крило. Майкъл неохотно призна пред себе си, че се гневеше не само защото забележките на Мелбърн бяха вулгарни и недостойни за джентълмен.

Най-страшното беше, че всичко, което беше казал пияният съпруг, отговаряше на истината.

9

Рано на другата сутрин Майкъл тъкмо довършваше закуската си, когато в трапезарията влезе Колин. Тъй като нямаше никой друг, Майкъл не можеше да се направи, че не е забелязал присъствието му.

Колин се запъти право към каната с кафе.

– Не си спомням нищо, но жена ми каза, че миналата нощ вие и Уайлдинг сте ме отнесли горе. Много ви благодаря.

Зарадван, че Колин не си спомня нищо, Майкъл отвърна:

– Трябва да благодарите на коня си, че ви е довел къщи.

– Цезар е най-умният кон, който съм имал. – Колин си наля с несигурна ръка голяма чаша кафе. – Главата ми бучи, сякаш е била улучена от гюлле, но си заслужавам болките. На моята възраст би трябвало да знам, че е глупаво да смесвам бира, бренди и вино.

Физиономията му беше толкова жалка, че Майкъл неохотно отговори на усмивката му. Изведнъж разбра, че ако Колин не беше женен за Катрин, той щеше да го харесва. Или поне да бъде толерантен към грешките му. Опита се да се отнася с Колин така, сякаш Катрин не съществуваше, и заговори любезно:

– Наистина дяволска комбинация. Имате късмет, че днес можете да се движите.

– Нямам друг избор. – Колин добави мляко и захар в кафето си и отпи голяма глътка. – Трябва веднага да отида в полка и да се върна навреме, за да придружа жена си на бала у дукеса Ричмънд.

Явно беше невъзможно да не споменават Катрин.

– Тя ще се радва, че сте с нея – отвърна с привидно равнодушие Майкъл.

Колин изкриви лице.

– Не обичам тези покани, но балът е много важен и не бива да го изпускам.

– Тогава ще се видим там. – Майкъл изпи кафето си и излезе от трапезарията. Искаше да презира Мелбърн, но заради Катрин се надяваше мъжът й да е дружелюбен, почтен и надежден. Защо животът беше такава дяволска бъркотия от сиви тонове? Черното и бялото бяха по-прости.

Щом излезе навън, той погледна към небето и разтри лявото си рамо. Бурята приближаваше.

– Капитан и мисис Мелбърн. Капитан и мисис Моубри – оповести лакеят.

Катрин влезе в балната зала и примигна. Сцената беше зашеметяваща. Светлината на излъсканите полилеи се отразяваше в ярко оцветените завеси и тапетите с розови шарки, падаше навън през отворените прозорци върху уличната настилка.

– Въздухът вибрира от напрежение – пошушна в ухото й Ан.

– Всеки втори човек в Брюксел твърди, че е виждал лично трима конни куриери, които днес следобед са препускали като бесни към главната квартира – отвърна също така тихо Катрин. – Явно нещо се е случило, но въпросът е какво и къде.

Най-вероятното предположение беше, че Наполеон е навлязъл в Белгия. Може би точно в този момент армията му вървеше към столицата. Скоро щяха да узнаят истината. Тя погледна към съпруга си. Напрегнат като струна на арфа, Колин трепереше в очакване на идващото.

Битките го правеха по-жизнен от всякога. Може би преследваше и завладяваше жените, за да внесе поне част от тази възбуда във всекидневието си.

След като уговори някои от по-късните танци с Чарлз и Колин, Катрин тръгна да се наслаждава на бала сама. Само бог знаеше дали скоро щеше да има друго подобно забавление. В залата присъстваха всички важни дипломати, офицери и аристократи на Брюксел. Богат избор от партньори. Катрин откри дори доктор Хюм, хирурга на Уелингтън, скрит в един ъгъл. Тъй като бяха стари приятели от полуострова, тя го убеди да танцуват.

– Правя го само за вас, мисис Мелбърн – заяви с измъчена физиономия Хюм, – защото сте най-добрата милосърдна сестра, която познавам.

– Лъжец – отговори с нежност тя. – Знам, че се забавлявате.

Той се засмя и кимна, фигурите на танца ги разделиха, но когато отново застанаха един срещу друг, ѝ съобщи приятна новина:

– Вашият приятел доктор Кинлок пристигна днес в Брюксел.

– Нима Иън е тук? Чудесно! А аз си мислех, че след двете години на полуострова е напуснал армията.

Хюм смръщи чело.

– Работил е в най-добрата лондонска болница, но щом чул, че предстоят големи битки, не можал да устои на изкушението. Води със себе си и други добри хирурзи.

– Трябваше да се сетя – усмихна се Катрин. – Вие, хирурзите, сте чудовища.

– Да, но полезни. – Хюм бързо стана отново сериозен. – Ще ни трябват много лекари, които умеят бързо да въртят ножа.

Думите му отново ѝ напомниха за предстоящата война. Нощта беше наситена с усещане за надвиснала беда. Когато наближи полунощ, Катрин забеляза как офицерите от по-далече разположените полкове тихо изчезнаха. За съжаление мъжът, за когото копнееше сърцето ѝ, не дойде. Дори когато танкуваше, тя претърсваше залата с поглед с надеждата да го открие. Майкъл и беше обещал, че ще дойде. Дали пък вече не се беше присъединил към полка си? Дали щеше да го види отново?

Лорд Халдоран, великият спортист, отказал се от армията, за да не отиде в Манчестър, дойде да я покани на танц. Катрин отново изпита тревога, и то не само заради хищническия поглед, който от време на време проблясваше в очите му. Все пак той не ѝ направи неприлични предложения, дори ѝ разказа няколко много приятни анекдота, затова тя

го дари с учтива усмивка. Докато си вееше, за да охлади зачервеното си лице, тя каза:

– Тук е много горещо. Имате ли нещо против да поседнем навън?

– Ще се радвам – отговори Халдоран. – Слугите пръскат цветята с вода, за да не увехнат. Херцогинята би трябвало да направи същото и с гостите.

Катрин се засмя и му позволи да я отведе до един стол близо до отворен прозорец.

– Уелингтън трябва да се появи скоро.

– Дали ще дойде, след като французите са вече в Белгия? – Халдоран взе две чаши шампанско от таблата на минаващия лакей, подаде едната на Катрин и седна до нея. – Херцогът трябва да бъде на бойното поле, при армията си.

– Не е така. Ако дойде тук, ще покаже самоувереност и ще предотврати паника сред цивилното население. – Тя отпи голяма глътка от добре изстуденото питие и потръпна. – Тъй като всички главнокомандващи са на бала, могат незабавно да организират военен съвет.

– Добра гледна точка. – Халдоран сви вежди. – Императорът е известен с бързите си удари. Ако се е запътил към Брюксел, вие с мисис Моубри вероятно ще се оттеглите в Антверпен?

– Моето място е тук. Изобщо не си задавам този въпрос. Херцогът никога няма да позволи на Наполеон да стигне до града.

– Може би няма да има друг избор – отговори със сериозно лице Халдоран. – Вие сте смела жена, мисис Мелбърн, но нима бихте изложили дъщеря си на опасността, каквато представлява една окупационна армия?

– Французите са цивилизован народ – отговори хладно тя. – Не водят война срещу деца.

– Права сте, но аз не бих искал вие и мисис Моубри да страдате.

– Аз също, лорд Халдоран. – Катрин оглеждаше с интерес драперията в златно, яркочервено и черно, които приличаха на палатки. Искаше й се Халдоран да престане да говори за тайните й страхове. Макар да не вярваше, че излага дъщеря си на опасност, несигурността беше достатъчно голяма, за да изнерви и най-смелата майка.

Музиката млъкна и Чарлз Моубри дойде да я вземе за следващия танц.

– Благодаря ви, че бяхте снизходителен към умората ми, лорд Халдоран – проговори учтиво тя и стана. – До следващия път.

Мъжът се усмихна и пое празната й чаша.

– До следващия път.

Чарлз беше не само един от най-близките ѝ приятели, но и отличен танцьор. Котилйонът ѝ достави истинска наслада. Тъкмо бяха спрели, когато откъм входа на залата засвириха гайди.

– Господи, идват дяволите в полички! – провикна се Чарлз. Катрин избухна в смях.

– Този звук винаги кара кръвта ми да кипи. Иде ми да отдам чест. – Двата се обърнаха и видяха войниците от два шотландски полка да маршируват към средата на залата. Наметките се вееха, перата на шапките се поклащаха в такт с ритъма.

За да създаде повече настроение, дукеса Ричмънд беше помолила шотландците да танцуват. Гостите се разстъпиха към стените и войниците се завъртяха и затропаха в традиционните си зашеметяващо бързи танци. Катрин никога нямаше да забрави този ярък контраст между ослепяваща елегантност и примитивен блясък.

Макар че беше завладяна от магията на мига, неспокойният ѝ поглед продължаваше да търси Майкъл сред стотиците гости.

Полкът трескаво се подготвяше за потегляне и Майкъл беше зает през целия ден. Едва късно вечерта намери време да посети бала на дукеса Ричмънд. Когато влезе, залата беше шумна и оживена. Уелингтън седеше на един диван като остров на спокойствието и бърбеше любезно с позната дама.

Майкъл спря един от приятелите си, гвардейски офицер, който се готвеше да напусне залата.

– Какво се е случило?

– Херцогът каза, че армията потегля утре – отговори кратко офицерът. – Отивам в полка си. Желая ти късмет.

Времето изтичаше. Може би не трябваше да идва на бала, но искаше да види за последен път Катрин. Майкъл спря до една колона, украсена с цветя, и затърси в навалищата.

Не му беше трудно да я открие. Тъй като очевидно не разполагаше с много пари за тоалети, тя се обличаше скромно, стремейки се да е стилна и да сменя често аксесоарите към малкото си рокли. Последствието беше, че никой не коментираше великолепието на роклята или скъпите украшения, но всички виждаха и запомнях зашеметяващата ѝ красота.

Тази вечер Катрин носеше бял сатен и снежнобели перли, вплетени

в блестящата тъмна коса, които подчертаваха безупречната ѝ кожа. В залата, препълнена с многоцветни униформи, тя изпъкваше като ангел, изпратен от небето.

Колин стоеше до нея, ръката му я държеше собственически за лакътя. По самодоволното му изражение личеше, че отлично съзнава колко му завиждат другите мъже. Катрин наистина беше най-красивата жена в залата, препълнена с красавици.

Майкъл стисна зъби и започна да си пробива път през множеството. След като се представи на домакинята, той отиде право при Катрин. Колин го нямаше и Катрин бърбеше весело с двамата Моубри.

Когато го видя, очите ѝ светнаха.

– Много се радвам, че можахте да дойдете, Майкъл. Помислих, че вече сте потеглили.

– Имах много задължения, но си казах, че не бива да пропусна този великолепен бал. – Когато музикантите засвириха, той попита: – Ще позволите ли да ви поканя на този танц, Ан? А вие, Катрин, трябва да ми запазите следващия.

Двете кимнаха и Ан му подаде ръка. И нейните очи бяха пълни с напрежение, но годините, прекарани в армията, я бяха научили да пази самообладание. Когато се наредиха сред танцуващите, тя се засмя и разтърси кестенявите си къдрици.

– Още шест или осем седмици ще кипя от енергия, докато добия големината и формата на карета.

Двамата продължиха да разговарят непринудено, докато танцът ги събираше и разделяше. Но щом се върна при Чарлз, Ан забрави всичко на света, освен съпруга си. Двамата се прегърнаха и се понесоха по паркета. Майкъл изпрати безмълвна молитва към небето Чарлз да преживее идващите битки. Силна и искрена любов като тяхната заслужаваше да трае цял живот.

Той се обърна към Катрин и направи церемониален поклон.

– Нали това е моят танц, уважаема?

Тя се усмихна и направи грациозен реверанс.

– Да, милорд.

Едва когато сложи ръка на талията ѝ, Майкъл осъзна, че я беше поканил на валс. При предишните балове съзнателно избягваше тази интимна близост, но тази вечер му се стори съвсем редно да я прегърне. Сигурно никога вече нямаше да танцуват заедно.

Катрин се почувства в обятията му съвсем естествено, сякаш хиляди пъти бяха танцували валс. Двамата се отдадоха на музиката и

изпълняваха стъпките с полузатворени очи. Тя беше лека като ангел и в същото време беше жена от плът и кръв, земно същество, пулсиращо от живот.

Двамата се въртяха безмълвно по паркета, все по-бързо и по-бързо и скоро по запотените ѝ слепоочия полепнаха влажни къдрички. Вратната ѝ вена запулсира по-бързо и Майкъл усети непреодолимо изкушение да притисне устни в нежната кожа. Меката извивка на ухото, което се виждаше под вдигнатата коса, също подканваше за милувка, а съвършената заобленост на гърдите щеше да го преследва в сънищата му, докато е жив.

Повече от всичко друго на света искаше да я прегърне и да я отведе в приказната страна отвъд дъгата, за да останат съвсем сами и да забравят мъченията на войната и честта. Вместо това разполагаше само с няколко мига. Пясъкът в часовника неумолимо изтичаше.

Музиката свърши твърде бързо. Когато Майкъл я пусна, Катрин бавно отвори очи. Лицето ѝ беше сковано.

– Време ли е да тръгвате? – попита дрезгаво тя.

– Боя се, че да. – Той отмести поглед, защото очите му бяха пълни с желание. Срещна погледа на Уелингтън и херцогът му кимна едва забележимо. – Трябва да отида при главнокомандващия – продължи шепнешком той. – Когато се върнете вкъщи, сигурно ще съм потеглил.

Катрин сложи ръка върху неговата.

– Моля ви, бъдете внимателен.

– Не се бойте, предпазливостта ми е пословична.

Тя се опита да се усмихне.

– Кой знае? Може би това е само фалшива тревога и следващата седмица отново ще се съберем всички в хубавата ни къща.

– Може би. – Майкъл се поколеба и добави: – В случай, че късметът ме изостави, бих желал да ви помоля за една услуга. В най-горното чекмедже на скрина в стаята ми съм оставил писма да приятелите си. Ако остана на бойното поле, трябва да ги изпратите на адресите.

Тя прехапа устни. В очите ѝ заблестяха сълзи и това ги направи още по-прекрасни.

– Ако... ако се случи най-лошото, искате ли да пиша на семейството ви?

– Ще научат всичко, което трябва, от списъците на загиналите. – Той вдигна ръката ѝ и целуна нежните пръсти. – Желая ви всичко добро, Катрин. Бог да благослови и да пази вас и семейството ви.

– Вайа кон Диос. – Тя стисна ръката му и съвсем бавно я пусна.

Майкъл с мъка откъсна поглед от нея, обърна се и прекоси залата с големи крачки. Беше прекрасно да знае, че тя се тревожи за него. Радостта му не намалea от факта, че Катрин се тревожеше и за Чарлз, и за Кенет, и за много други мъже. Именно способността ѝ да се грижи за другите я правеше нещо съвсем особено.

Уелингтън беше станал от дивана и разговаряше с офицерите си. Обърна се към Майкъл и обясни сухо:

– Онзи дяволски Наполеон ме измами. Французите са заели Шарлероа.

Изтръгнат от мечтанията си, Майкъл стисна ръце в юмруци.

– Господи! Шарлероа е само на тридесет мили от столицата.

– Можеше да бъде и по-лошо – възрази херцогът с ледена усмивка. – Пътят от Шарлероа към Брюксел е буквално без защита. Ако не бяхме имали дяволски късмет и ако принц Бернхард не беше направил парад с армията си в Катр-Бра, маршал Ней можеше да се насочи право към града.

Майкъл изруга полугласно и Уелингтън продължи:

– Кажете ми, Кениън, вашите новаци ще задържат ли позицията си?

Преди четиринадесет дни Майкъл нямаше да може да отговори, но сега гласът му прозвуча уверено:

– Може би не са най-добрите стрелци и не умеят да маневрират, но когато ги разположа в линия или четириъгълник и особено когато сред тях има ветерани, ще удържат позицията.

– Надявам се, че сте прав. Ще имаме нужда от всеки войник. – Херцогът даде заповедите си на адютантите и устреми ледения си поглед към множеството в залата, за да повика следващия офицер.

Преди да излезе, Майкъл потърси за последен път Катрин. Намери я лесно, тъй като гостите бяха силно намалели. Мъжът ѝ беше отишъл при нея и ѝ говореше възбудено. Ан и Чарлз се присъединиха към тях и се запътиха към изхода.

Майкъл пое дълбоко въздух и излезе в топлата нощ. Тя не ми принадлежи, повтаряше си безрадостно той. Никога няма да е моя.

Майкъл хвърли поглед към коня си.

– Брадли, взе ли ми палтото? Бях го окачил в задния коридор.

– Не, сър – отговори смутено момъкът. – Ще ида да го донеса. Майкъл потисна проклятието си. Макар че не беше достатъчно добър ординарец, Брадли много се стараше.

– Побързай, трябва да тръгваме.

Когато войникът излезе от обора, се появи Колин Мелбърн.

– И вие с Чарлз ли трябва да се явите веднага в полка си? – попита Майкъл.

Мелбърн кимна и очите му засвяткаха.

– Чухте ли, Бони бил в Шарлероа! В името на бога, театърът започва!

– Не се съмнявам – отвърна сухо Майкъл и понечи да изведе коня си, когато видя, че вместо любимия си Цезар Мелбърн е оседлал жалък на вид кавалерийски кон. – Вероятно ще водите Цезар за юздата, за да го запазите свеж? – попита небрежно той.

– Не, ще го оставя тук. Ще яздя Уно и ще взема Дуо за резерва. – Мелбърн посочи втория си жребец, който изглеждаше още по-жалък от първия.

Майкъл зяпна смяяно.

– Наистина ли няма да вземете най-добрия си кон в битката?

– Не мога да рискувам – отговори сърдито Колин. – Освен че съм влюбен в това животно, сумата, която правителството ще ми плати, ако го убият, няма да покрие и една десета от стойността му.

– За бога, човече, глупаво е да рискувате живота си само за да спестите няколко фунта! – извика раздражено Майкъл. – Много добре знаете, че кавалеристът е половин боец без добър кон. Често оцеляването зависи единствено от устойчивостта на коня.

– За вас може би са няколко фунта, но за мен е друго – отговори сухо Колин. – Не всички разполагат с купища пари.

Майкъл потисна проклятието си. Мелбърн се държеше като идиот и заслужаваше да си получи наказанието. Ала заради Катрин той беше длъжен да предотврати лудостта му.

– Щом проблемът е в парите, вземете Тор. – Той помилва стройната шия на коня си. – Издръжлив е като никой друг, бил е обучен като кавалерийски кон и знае какво да прави във всяка ситуация.

Мелбърн го погледна невярващо.

– Не мога да взема коня ви, след като вие самият имате нужда от него. – Той погледна Тор и в очите му блесна копнеж. – Ако го убият, никога няма да ви намеря достоен заместник.

– За пехотинеца конят не е толкова важен, колкото за кавалериста. Другият ми кон ще се справи не по-зле от Тор. Надявам се, че Тор ще оцее, но ако му се случи нещо, ще се задоволя с обезщетението, което ще ви изплати правителството. – Майкъл свали седлото и потупа Тор по

гърба. – Ако всичко мине добре, ще ми го върнете в Париж. Ако ме убият, остава ваш завинаги.

– Невъзможно ми е да откажа. – Колин се усмихна и изведнъж заприлича на момче. – Вие сте добър човек, Кениън.

Майкъл натовари багажа си на гърба на Брайън, втория си кон, питайки се дали Мелбърн щеше да реагира по същия начин, ако знаеше, че той е влюбен до полуда в жена му. Вероятно и тогава щеше да приеме, защото беше твърдо убеден във верността на Катрин.

Майкъл събра слугите си и препусна в нощта. Беше постъпил според повелите на честта и беше направил всичко възможно да помогне на съпруга на Катрин да оцелее. Всичко останало беше в божиите ръце.

10

Докато Колин се занимаваше с конете, Катрин събра личните вещи на мъжа си. Много скоро четиримата се събраха в обора. Две факли осветиха десет оседлани коне, двама ординарци за всеки офицер и слугата на Катрин, Евърет, който беше дошъл да помага.

Чарлз изглеждаше напрегнат. Преди малко беше целунал за сбогом спящите си деца. Ан се гушеше в прегръдката му. Той я притискаше до гърдите си, без да каже дума. Катрин завидя на приятелите си за нежната близост. Струваше си болката, за да имаш такава любов.

– Не искаш ли да видиш Ейми? – обърна се тя към мъжа си.

– Не ми се ще да смущавам съня ѝ. – Колин беше наложил на лицето си блестящата, непроницаема маска, която показваше, че мисли за предстоящата битка. – Няма да трае дълго и двете ще дойдете при мен.

Тя потисна напирашите сълзи, знаейки, че Колин не понася плача ѝ. След като беше прекарала десетина години с този мъж, не можеше да не се тревожи за него. В един идеален свят сигурно щеше да срещне Майкъл и да се омъжи за него, а Колин щеше да бъде свободен да гони лисици, жени и французи, без да носи отговорност за семейство. В реалния свят тя беше омъжена за Колин и макар че двамата изобщо не си подхождаха, всекидневно се стараеха да запазят брака си.

– Бъди внимателен, Колин – прошепна с болка тя. Той я дари с окуражителна усмивка.

– Не ме гледай така уплашено, скъпа. Знаеш, че подобно на Уелингтън имам магичен имунитет срещу куршуми. – Той я щипна по брадичката, сякаш беше на възрастта на Ейми, после се метна на коня. – Ще ви

извикам в Париж, щом стане възможно.

Той подкара коня към улицата и Чарлз и ординарците го последваха. Катрин го проследи с тъжен поглед. Въпреки многото му жени, тя щеше да го обича, ако и той беше проявил поне малко любов към нея. О, той беше много привързан към жена си. Ценеше високо удобството на дома си и беше доволен, че другите мъже му завиждаха за красивата съпруга. Но тя беше готова да се обзаложи, че държи много повече на коня си, отколкото на нея.

Конят му? Катрин примигна объркано. Едва сега осъзна какво бе видяла. Обърна се към слугата си и попита:

– Защо капитан Мелбърн яздеше коня на полковник Кениън?

– Капитанът не искаше да излага Цезар на опасност и полковникът му каза да вземе вместо него Тор.

Господи, колко типично за Колин: да вярва, че късметът няма да го изостави дори когато язди слаб кон! И типично за Майкъл: да се погрижи за един почти чужд човек.

Катрин кимна като замаяна, хвана под ръка Ан и двете се запътиха към къщата. Седнаха в дневната и Ан наля в две чаши солидни порции бренди. След като отпи голяма глътка, тя попита възбудено:

– Защо, по дяволите, не се намери един разумен мъж да убие Бонапарт? Един куршум щеше да спести толкова много страдания на народите.

Катрин се усмихна безрадостно.

– Мъжете са склонни да вярват, че подобни неща са безчестни.

– Глупаци. – Ан разтри слепоочията си. – Много пъти съм казвала сбогом на Чарлз, но от това не ми е станало по-леко.

– Съжалявам, че не можах да се сбогувам с Кенет – въздъхна Катрин. – Споменах ли ти, че преди два дни го помолих да нарисува всички членове на домакинството ни? Трябваше да се сетя по-рано. Той ми обеща, но времето не му е стигнало.

Ан вдигна глава.

– Сигурна ли си? На масата има папки. Забелязах ги преди час, но бях твърде развълнувана, за да погледна какво има вътре.

Катрин скочи и отвори първата папка. Кенет ѝ беше оставил кратка бележка, в която се извиняваше, че не е намерил начин да ѝ предаде рисунките лично, и добавяше, че другата папка е за Ан.

Катрин подаде втората папка на Ан и започна да прелиства своята. Рисунките бяха прекрасни, особено тези с децата. Една скица на Ейми, която се катереше безстрашно по стария кестен в градината, беше

уловила много точно неустрашимостта на дъщеря ѝ. На друга рисунка засменият Колин се радваше на милувките на коня си. Мъжът ѝ изглеждаше напълно уверен в себе си, горд и много представителен.

Като видя образа на Майкъл, Катрин изпита пронизваща болка. С малко линии Кенет беше успял да предаде силата и чувството за хумор, честността и интелигентността, качества, които ѝ бяха направили силно впечатление.

Макар че бе добавил автопортрета, за който го бе помолила, Кенет се беше нарисувал небрежно. Чертите бяха едва загатнати, общият ефект беше по-скоро плашещ, не разкриваше силата на въображението и сухия хумор на автора си. Сигурно му е било трудно да се види ясно, каза си Катрин.

– Виж тази рисунка – проговори с треперещ глас Ан. Семейството седеше в градината. Джейми беше възседнал гърба на баща си, а Чарлз умело играеше ролята на кавалерийски кон. Моли седеше до майка си и макар че изглеждаше зряла и солидна, тя тайно хранеше Кланси с парченца сладкиш. Катрин се засмя невесело.

– Кенет е чудесен. Безкрайно съм му благодарна, че ни е оставил тези папки, макар че имаше толкова много друга работа.

Ан разглеждаше жадно скицата, която изобразяваше Чарлз в униформа. Украшеният с пера шлем беше стиснат под мишница. Той гледаше със сериозното изражение на мъж, преживял войната, без да е загубял.

– След сто години праправнуците ни ще гледат тази рисунка и ще знаят що за човек е бил прапрадядо им.

– Сигурна съм, че ще се гордеят с предците си.

Ан изтри насълзените си очи.

– Няма да плача – прошепна трескаво тя. – Не искам да плача.

Настъпи дълго мълчание, прекъсвано само от коравия ритъм на барабаните.

– Тази нощ няма да затворим очи – каза след малко Катрин. – Не е ли по-добре да отидем в града, за да видим как се събира войската?

Ан кимна и двете отидоха да свалят балните си рокли. Катрин се облече безшумно, но когато излезе в коридора, Ейми подаде глава от вратата на стаята си.

– Татко замина ли?

Катрин отново си пожела Колин да беше намерил малко време, за да си вземе сбогом с дъщеря си, и се опита да я утеши:

– Да, мила. Не искаше да те буди.

– Нямахте да му се разсърдя – отговори сърдито Ейми. – Вие с леля Ан сигурно искате да излезете, за да видите как потегля войската, нали?

Катрин кимна и момиченцето помоли:

– Нека и аз да дойда с вас! Страшно е да остана сама, без да мога да заспя.

Оставаше само една седмица до лятното равноденствие и когато излязоха навън, небето на изток вече просветляваше. Барабаните гърмяха все по-силно. Чуваха се пронизителни сигнали на тропети, които свикваха войниците. Улиците бяха оживени. Разквартируваните в цял Брюксел войници и офицери се стичаха под бойните знамена. Докато тичаха към сборните пунктове, те бързо закопчаваха мундирите си, нарамваха раниците си и търкаха очи, за да се разсънят.

Покрай трите жени мина британски пехотен полк на път към Намюрската порта. Ритъмът на барабаните беше оглушителен, възбуждаше и тревожеше. Катрин гледаше маршируващите войници и се питаше дали това е полкът на Майкъл. Беше още тъмно и тя не можеше да различи знаците по униформите, нито да открие фигурата му между офицерите, които язدهа отстрани. Е, нищо. Дори това наистина да беше неговият полк, те вече се бяха сбогували. Щеше да бъде крайно мъчително да повторят сбогуването пред Ан и Ейми.

На Плас Роял цареше хаос. Войници от половин дузина нации търсеха полковете си, плачещи жени се шураха наоколо. Немалко ветерани бяха склонили глави върху раниците си и спяха, без да се трогват от шума, който вдигаха конете, оръдията и колите.

Ейми стисна ръката на Катрин.

– Бони няма шансове, нали?

– Не и срещу Уелингтън. Херцогът не е загубил нито една битка – отговори Катрин с увереност, която не изпитваше.

Прекосиха Плас Роял и се запътиха към близкия парк. Стана четири и лятното слънце се издигна над хоризонта. Кулите на катедралата Сен Мишел заблестяха и тази гледка накара Катрин да се усмихне. Всичко наоколо ѝ напомняше за Майкъл.

В парка беше разположена дивизията на уелския генерал Пиктън и той провеждаше последната инспекция с мрачно изражение.

– Стрелковата бригада е при Пиктън, нали? – попита Ан. – Може би ще намерим Кенет.

Трите се взряха напрегнато в полумрака, за да намерят офицерите сред морето от зелени униформи. Острите очи на Ейми се справиха най-бързо.

– Ето го! – извика тя. – Капитан Уайлдинг е ей там!

Кенет беше на кон и даваше остри заповеди на младите офицери, но когато Катрин го повика по име, веднага се обърна. Тя изтича при него и му подаде ръка.

– Толкова се радвам, че ви открихме, Кенет! Не можех да ви остава да заминете, без да призова върху вас божата благословия.

Той я дари с рядката усмивка, която правеше остро изсеченото му лице много привлекателно.

– Много сте мила, Катрин.

– Вие станяхте част от семейството. Ако ви ранят, накарайте ги да ви докарат у нас, за да ви излекуваме.

Лицето му беше напрегнато. За да не го смуцава повече, Катрин добави:

– Благодаря ви за рисунките. Чудесни са.

– Ще пазя папката като най-голяма скъпоценност – подкрепи я разгорещено Ан.

– Вече ми е по-леко да умра, след като знам, че съм завоювал известно безсмъртие – отговори с подобие на усмивка Кенет. – Онова, което прави картината интересна, е темата. Честта се пада на вас и семействата ви.

– Чакаме ви да се върнете – извика Ан. – Моли и аз не сме овладели тайните на перспективата. Нужни са ни още уроци.

– Ще направя всичко възможно, но сега трябва да вървя. Грижете се за себе си. – Той, вдигна ръка към челото си и отново се обърна към отряда си.

Катрин и Ан се оттеглиха в края на алеята и проследиха как безнадеждната бъркотия постепенно премина във военен ред. Дивизията на Пиктън се построи и потегли към местоназначението си. Тежките войнишки ботуши отекнаха по алеите.

Към дивизията принадлежаха шотландските полкове, които бяха забавлявали гостите на бала на дукеса Ричмънд. Те маршируваха така умело, че перата на шапките им почти не се движеха. Гайдите, които бяха звучели толкова екзотично в балната зала, сега окуражаваха и въодушевяваха отиващите на бой мъже.

След като дивизията се отдалечи, Катрин поведе дъщеря си и Ан обратно към Рю дьо ла Рен. Минаха покрай планини от въоръжение и редици тежко натоварени коне. Войските бавно напускаха Брюксел, а гражданите се връщаха в леглата си. Когато се върнаха у дома, умората беше надвила нервността на Катрин. Може би най-сетне ще мога да

заспя, помисли си изтощено тя.

За съжаление сънят не се появи. Рано сутринта Катрин стана с натезали клепачи. В Испания винаги беше достатъчно близо до бойното поле, за да има представа за събитията. Тук новините идваха със закъснение и денят, който последва, беше най-дългият в живота ѝ.

Децата усещаха напрежението и непрекъснато се караха. Слугите се събираха по ъглите и си шепнеха, едно от момичетата помоли да му платят, за да се върне при семейството си в малко селце северно от града.

Когато Катрин и Ан седнаха да хапнат, над града се понесе далечният тътен на оръдия. Битката беше започнала. Двете се погледнаха, без да смеят да заговорят, и се наведоха над чиниите със супа.

Когато бездействието стана непоносимо, отидоха на дигата. Взеха трите деца и красивата шотландска бавачка на Ан. Стотици хора се бяха събрали на дигата и сезираха на юг. Носеха се разни слухове, но никой не беше чул конкретни новини.

В десет вечерта някой почука силно на вратата на къщата и Ан и Катрин скочиха стреснато. Ан отиде да отвори и видя пред себе си Уил Ферис, ординареца на мъжа си, целият в прах.

– Божичко! – изплака тя и побеля като платно. – Да не би Чарлз...

– Не, мадам – прекъсна я той. – Точно обратното. Господарят ме изпрати да ви кажа, че двамата с капитан Мелбърн са добре.

Катрин го покани в кухнята, за да чуят разказа му.

– Имаше грозна битка между маршал Ней в Катр-Бра и нашите, но кавалерията пристигна чак накрая, та изобщо не се доближихме до неприятеля. Казват, че херцогът едва не бил пленен от група френски улани. Прескочил цял ров с шотландците на Гордън, за да се спаси. – Ферис поклати глава. – Шотландските полкове били разкъсани на парченца. Бедните хорица.

Катрин му поднесе студено печено и бира и го подкани да се нахрани добре. Помисли с мъка за веселите млади шотландци, които бяха танцували на бала. Колко от тях бяха останали живи?

– Как завърши сражението?

Ферис вдигна рамене.

– Не знам кой е победил, но поне не сме загубили. Казват, че самият Наполеон нападнал пруската армия. Блюхер има повече хора и ако са се били добре, французите са се оттеглили.

– Надявам се да излезеш прав – отвърна задъхано Ан. – Къде е стрелковата бригада? Знаеш ли нещо за полка на лорд Кениън?

– Стрелците бяха в самия център, но капитан Уайлдинг е жив и здрав. – Ферис отпи голяма глътка ейл. – Сто и пети не се намеси – оставиха ги в резерва.

Сигурно защото войниците бяха неопитни. Катрин се помоли сто и пети да стане завинаги в резерва и да не участва в нито една битка. Майкъл и хората му щяха да се разочароват, но не и тя.

След като се нахрани, момъкът помоли да посети Елспет Маклеод, младата шотландска бавачка на Ан. Двамата се обичаха. Той прекара половин час при любимата си, после бързо оседла коня си, за да се върне в армията.

Катрин си легна с натежало от болка сърце. Искаше ѝ се да вярва, че французите са разбити, но дълбоко в себе си знаеше, че най-лошото предстои.

Отзвучите от първата битка се появиха рано на следващата сутрин. Моли погледна през прозореца и извика възбудено:

– Мамо, на улицата има ранени войници!

Викът ѝ раздвижи цялото домакинство. От прозорците на горния етаж се виждаше цялата улица. Ранени мъже, вървели през цялата нощ, влизаха в града през Намюрската порта.

– Отивам да донеса чантата с превръзките – проговори с побелели устни Катрин.

– Сигурно ще искат вода. – Ан сведе глава към децата, които се гущеха в полите ѝ. – Моли, много ти благодарям, че забеляза навреме войниците. Джейми, ще ми дадеш ли количката си, за да нося вода?

Момчето кимна сериозно.

– И аз ще дойда, мадам – намеси се Елспет. – Имам шест братя и знам как да превързвам рани. – Другите слуги също изяха готовност да помогнат с каквото могат.

Ан нареди на децата да останат в къщата с готвачката. Ейми, по-голяма и по-решителна, изобщо не попита позволяват ли ѝ да помага, а грабна количката и се втурна след Ан. Катрин искаше да ѝ нареди да си остане въщи, но не посмя. Дъщеря ѝ беше свикнала с гледката на страданието.

Когато излязоха на Рю дьо Намюр, улицата се бе превърнала в импровизиран лазарет. Освен ранените, които можеха да вървят, през

портата трополяха десетки коли с тежко ранени. Гражданите на Брюксел и чужденците бяха излезли от къщите си, за да работят рамо до рамо и да облекчат страданието им. Някои водеха войници в квартирите си, други носеха одеяла, сламеници и чадъри, за да ги предпазват от парещото слънце. Катрин видя как една монахиня и едно момиче с вид на проститутка заедно вдигнаха белгийското войниче, рухнало до стената на близката къща. Аптекарите раздаваха лекарства и превръзки.

Опитът, придобит на полуострова, ѝ помогна. Тя извика няколко леко ранени, почисти и превърза раните им. След сковаващото напрежение на вчерашния ден изпитваше истинско облекчение, че може да се занимава с нещо. Докато Ейми разпределяше водата, Ан взе бележника си и започна да пише писмата и завещанията на умиращите мъже, за да ги изпрати на близките им.

Катрин тъкмо отстраняваше остатъци от плат и златни ширити от едно окървавено, мръсно рамо, когато добре познат глас със силен шотландски акцент заговори зад гърба и:

– Знаех си, че ще ви намеря тук, момиче.

Вдигна глава и видя посивялата коса и окървавената бяла престилка на приятеля си Иън Кинлок, благословен от бога хирург.

– А аз си знаех, че ще изменете дългия път от Лондон, за да присъствате на поредното клане – отговори с принудена веселост тя. – Благодаря на бога, че сте тук, Иън. Сержантът се нуждае от хирургическа помощ.

Кинлок коленичи до нея и прегледа раната.

– Имате късмет, сержанте. В рамото ви са заседнали два куршума, но костите са здрави и не се налага ампутация. Катрин, дръжте го здраво, за да извадя куршумите. – Той отвори чантата си и затърси подходящи инструменти.

Катрин улови ранената ръка. Сержантът запъшка от болка, по лицето му потекоха струйки пот, но остана напълно неподвижен, докато хирургът намери и извади двата куршума. Когато всичко свърши, Катрин намокри лицето му със студена вода и помоли Иън да превърже раната.

– Задължен съм ви, мадам – проговори сержантът със силен ирландски акцент, опря се на здравата си ръка и седна по-удобно. – Ако ми помогнете да се изправя, сър, ще продължа напред.

– Разбира се, сержант. – Хирургът му подаде ръка. – Няма ли да идете в лазарета отатък?

Ирландецът поклати глава.

– Имам си квартира. Там ще се погрижат за мен. Не разбирам нито

дума от онова, което казват, но ще ме гледат като принц. – Сержантът се отдалечи бавно, подкрепян от възрастен свещеник, който беше изявил готовност да го придружи.

Катрин забеляза, че е тъмно, и вдигна глава към небето. На хоризонта се събираха черни облаци, вятърът се засилваше. Стрелна се и първата светкавица.

– Господи, идва буря! Само това ни липсваше.

– И идва бързо. Добре, че вече издигнаха палатките. – Иън събра инструментите си. – Трябва да запазим бедните момчета от дъжда и вятъра.

Катрин се огледа и установи, че улицата е почти пуста. Първата вълна ранени бяха прибрани на сигурно място. Ан си беше тръгнала преди половин час. Лицето ѝ беше посивяло от изтощение.

Светкавиците се умножиха и заляха улицата с ярка зеленикава светлина. Катрин се изправи и се вгледа замаяно в едрите капки дъжд, които започнаха да падат по замърсената ѝ рокля.

– Откога работите навън? – попита укорно хирургът.

– Не знам. – Тя изтри капките от челото си. – От няколко часа.

– Веднага се приберете вкъщи – заповяда той. – Починете си и тогава елате в лазарета.

– Там ли ще работите?

– Да. – Иън се усмихна спокойно. – Мисля, че и там ще спя.

– Елате да живеете при Ан и мен. – Катрин му показа къщата. – Имаме достатъчно място, а у нас ще си почивате по-добре, отколкото в палатката.

– Приемам с благодарност.

Светкавици прорязаха небето, последва силен гръм. Когато дъждът се усили, Катрин вдигна чантата си и отиде да прибере Ейми.

Дъщеря ѝ обичаше бурите и се взираше като упоена в небето.

– Уелингтъново време, мамо – извика тя, за да заглуши гърма. – Ще има битка.

– Права си. – Катрин улови ръката ѝ. – Хайде да се приберем, преди да сме се удавили.

Катрин отведе Ейми в детската стая, преоблече се в сухи дрехи и слезе да вземе чая и сандвичите, поръчани от Ан. Точно тогава някой почука на входната врата. След минута прислужницата въведе в салона лорд Халдоран. От пелерината му капеше вода, обичайното му небрежно поведение беше отстъпило място на странна настойчивост.

– Мисис Мелбърн, мисис Моубри. – Той се поклони бързо. – Чухте

ли най-новото?

– Не съм съвсем сигурна – отговори Ан. – Моля, разкажете ни.

– Вчера прусаците били разбити при Лини. Отстъпили почти двадесет мили. Уелингтън се оттеглил с цел да задържи позициите си. Както чух, разположил главната си квартира в село на име Ватерло.

– Велики боже – прошепна с пламнало лице Ан. – Това е само на десет или дванадесет мили оттук!

– Наполеон е пред вратите на Брюксел – продължи Халдоран. – Всички се питат дали Уелингтън ще успее да го задържи с набързо събраната си армия. Чужденците, които могат да напуснат града, вече са си отишли или тъкмо заминават.

Катрин остави чашата си в чинийката.

– Готова съм да дам всичките си пари в залог, че херцогът ще спечели, но новините наистина не са добри.

– Не съм дошъл само за да ви изплаша – продължи по-умерено Халдоран. – Миналата седмица наех корабче, което да ме отведе в Антверпен в случай, че сражението завърши зле. На него има място за вас и децата ви, както и за двама-трима слуги. Ако желаете да тръгнете с мен, трябва да потеглим веднага.

Катрин го погледна смяяно. Предложението беше забележително щедро. Може би го бе преценила погрешно.

– Аз... не мога да изоставя съпруга си. – Ан несъзнателно притисна ръка към корема си. – Ами ако го ранят и се върне вкъщи?

– Ако всичко свърши добре, можете да се върнете само след няколко дни. – Халдоран отмести поглед към Катрин. – Нима съпрузите ви биха искали да изложите на риск живота на децата си?

Катрин прехапа устни. Беше готова да рискува всичко, но не и живота на Ейми.

– Има по-добро решение. – Двата я погледнаха въпросително и тя обясни: – Аз имам повече опит като милосърдна сестра, а Ан има повече деца. Затова ще остана тук да пазя къщата, а Ан ще отведе трите деца в Антверпен.

Приятелката ѝ въздъхна облекчено.

– Би било прекрасно, ако постъпим така, Катрин. Макар че ми е неприятно да замина, би било глупаво да пропусна този може би единствен шанс да отведа децата на сигурно място. Ще се приготвим само за половин час, лорд Халдоран. Приемате ли решението ни?

Катрин видя как в очите на Халдоран блесна луд гняв и осъзна, че предложението му не беше чак толкова великодушно, колкото

изглеждаше на пръв поглед. Той искаше нея, вероятно с надеждата, че уплашената съпруга ще има нужда от утеха. Но както и да е, каза си тя. Помощта му беше добре дошла, а и той беше твърде много джентълмен, за да оттегли предложението си само защото тя не искаше да дойде. Скривайки яда си, лордът каза:

– Половин час е добре. Въпреки това бих настоял и вие да дойдете, мисис Мелбърн. Брюксел може да стане опасен за сама жена. – Той стана и посегна към джоба си. – Ще ви оставя адреса на банкера си в Антверпен. Ако трябва, ще ме намерите чрез него.

– Благодаря ви. Много любезно, че положихте толкова усилия за хора, които почти не познавате – отвърна сухо тя.

– Би било престъпление да оставим мястото на корабчето неизползвано – отвърна небрежно той. – Тъй като съпрузите ви рискуват живота си за родината, редно е да ви предложи закрилата си.

Следващият половин час мина бързо. Когато узна, че трябва да отиде в Антверпен, Ейми се заплака.

– Моля те, мамо, нека остана с теб. Винаги си казвала, че умея да помагам.

– Разбира се, миличка, ти си най-добрата помощница. Но не мога да рискувам да ти се случи нещо лошо. – Катрин се усмихна окуражително. – Не мога другояче, не разбираш ли? Аз съм майка. Един ден, когато имаш свои деца, ще ме разбереш.

Ейми капитулира при условие, че ще се върне веднага щом положението си изясни.

Елспет Маклеод също помоли да остане. Ан знаеше, че момичето иска да бъде близо до Уил Ферис, и не се възпротиви. Вместо нея взе момичето на Катрин да ѝ помага за децата.

Точно след половин час заминаващите се събраха във вестибула. Катрин прегърна приятелката си и се сбогува нежно с децата.

– Ако войната ни раздели – заговори със задавен от сълзи глас Ан, – обърни се към майката на Чарлз в Лондон. А ако... ако с теб и Колин се случи нещо, обещавам ти да отгледам Ейми като собствено дете.

– Знам. – Катрин кимна с натежало от болка сърце. – Ако се наложи, ще се погрижа за Чарлз, както би го направила ти.

Ан въздъхна дълбоко и заключи по-спокойно:

– Време е да тръгваме.

Катрин проследи как малката група се качи в каретата под дъжда. Зарадва се, като видя, че Халдоран е повел със себе си няколко едри, мрочни слуги, които щяха да пазят пътниците.

Изчака, докато каретата зави зад ъгъла, и се прибра в стаята си. По бузите ѝ течаха сълзи. Никога не се беше разделяла с Ейми.

– Проклет да е Наполеон – прошепна пламенно тя. – Дано се пържи в ада!

11

Един от първите военни уроци, овладян от Майкъл, беше, че при обстрел офицерът винаги трябва да пази самообладание. Това се оказа особено важно, когато една четвърт от полка му и повечето от половината офицери загинаха след многочасовата унищожителна канонада на французите. Гърмът на оръдията и облаците черен дим бяха достатъчни да разколебаят и най-опитните войници.

Полкът беше подреден в каре, за да се защитава по-успешно. Редици въоръжени войници бяха заели позиция в четирите посоки, а офицерите, обозът и ранените бяха разположени в средата на карето. Леко ранените мъже се оттегляха сами от позициите. Мъртвите безмилостно се изхвърляха извън карето, за да направят място за живите. Майкъл обикаляше позициите, говореше успокоително на войниците, утешаваше ранените, доколкото можеше, и даже пускаше шеги.

Като се опитваше да не вдишва твърде дълбоко хапещия дим от оръдията, той тръгна към средата на карето, където бяха забити двете полкови знамена, наречени „цветове“. По традиция знаменосци бяха най-младите офицери, а охранители – най-опитните сержанти. Дребничкият ефрейтор Томас Хъси беше едва на шестнадесет и Майкъл постоянно го държеше под око.

Когато наближи, едно гюлле падна в опасна близост до знамената, но за щастие не рани никого, докато се търкаляше бавно по влажната земя. Том Хъси подаде знамето на един от сержантите.

– Щом французите ни снабдяват с необходимото – извика весело той, – какво ще кажете за малко футбол?

Той хукна към гюллето с намерение да го ритне и Майкъл изрева ядно:

– Не го докосвай! Гюллето изглежда безобидно, но може да ти откъсне крака. Виждал съм достатъчно такива случаи.

Знаменосецът застана мирно.

– Благодаря ви, сър. – С леко побледняло лице той се върна при знамето си и Майкъл му кимна одобрително. Момчето беше неопитно,

но умееше да мисли и щеше да стане добър офицер.

Майкъл вдигна далекогледа си, за да проследи битката. Видя твърде малко, защото пред полка му се простираха ниви с ръж. Рано сутринта френската пехота нападна отляво. Ръжта и гъстият пушек закриваха всичко, което беше отдалечено на повече от неколкостотин метра. Затова Майкъл можа да проследи атаката само чрез шумовете, крясъците, стрелбата и маршовата музика. Французите бяха отблъснати, но той не знаеше нищо повече.

Следващото гюлле помете няколко войници в задната част на карето. Капитан Грем, след Майкъл най-високият по чин оцелял офицер, отиде да види колко хора са убити.

– Позволявате ли да ви задам един въпрос, полковник Кениън? – попита със сериозно лице Том Хъси.

– Слушам те.

– Какъв смисъл има да стоим тук и да ни късат на парченца? В тази част от фронта не се води сражение. Бихме могли да се отдалечим на сигурно разстояние, докато стане нужда да влезем в бой.

– И сега имат нужда от нас – за да правим точно това, което правим – обясни трезво Майкъл. – Ако не бяхме тук, армията на Наполеон щеше да мине по този път и битката щеше да бъде загубена. Кавалерията може да препуска напред и назад по цялото бойно поле, но именно пехотата печели пространство. – Той изрита една буца кал. – Докато има и един жив войник от сто и пети полк, това е британска територия. Смъртта на другарите ни е трагична, но не е безсмислена.

Момъкът кимна бавно.

– Разбрах, сър.

Макар че обяснението отговаряше на истината, този дълъг, кървав ден му напомни живо защо предпочиташе бързия, подвижен бой на стрелковата бригада. Човек се чувстваше по-добре, когато беше подвижна цел. Той се опита да си представи как напредваха Кенет и деветдесет и пети. Вероятно обхождаха линиите и влизаха в бой с отделни френски отряди. Как им завиждаше...

Майкъл продължи обиколката си. Тъкмо говореше с един лейтенант, когато осъзна, че чуваше собствения си глас съвсем ясно. Непрекъснатата артилерийска канонада, която допреди минута заглушаваше всичко, сега беше спряла. Майкъл веднага разбра какво означава това и извика заповеднически:

– Подгответе се за атака! Французите спряха оръдията, за да не улучат собствените си хора.

Уморените войници наостриха уши. Сержантите започнаха да дават заповеди за стягане на линиите и проверка на мускетите. Въздухът затрепери от напрежение. Това беше първото предизвикателство към полка в голямата битка срещу Наполеон.

В началото тревожно взрение напред войници виждаха само призрачни сенки, които вървяха насреща им през полето. Много скоро се очерта първата линия ездачи. Неясните фигури бяха френски кирасири. С блестящите си шлемове и ризници те приличаха на средновековни рицари. Едри мъже на едри коне. Това беше тежката кавалерия, изпратена с цел да съкруши всяка съпротива, и препускаше право срещу сто и пети и двата съседни полка.

Тежкия тропот на конете отекваше оглушително. Ездачите тъпчеха безжалостно узрялото жито и напредваха неумолимо нагоре по склона. Когато Майкъл видя как фронталната линия на карето се разколеба, веднага се втурна нататък.

– Пази позицията! – изрева гневно той. – Конете няма да връхлетят върху вас, а и ние имаме повече пушки от тях. Ще стреляте само когато дам заповед. Целете се в конете!

Когато конницата стигна на четиридесет стъпки от полка, Майкъл даде заповед:

– Вдигни пушките! Прицели се! Огън!

Първата редица изпразни мускетите си в оглушителен залп. Ранени коне зацвилиха пронизително, чу се страховито металическо дрънчене, когато куршумите бяха отблъснати от стоманените нагръдници. Половин дузина коне и ездачите им се строполиха в калта и принудиха следващите ги да се отклонят встрани.

Докато първите пълнеха, Майкъл даде заповед да стреля втората редица. Залпът свали на земята още дузина нападатели. Въпреки старанията на ездачите, конете се подплашиха и заобиколиха карето, където попаднаха на мускетния огън от фланговете.

Кавалеристите препуснаха хаотично около карето, изпразниха пистолетите си и бяха обсипани с изстрели. Командирът им осъзна, че маневрата се е провалила, и даде заповед за оттегляне.

Когато конете препуснаха надолу по хълма, един паднал ездач изпищя отчаяно за помощ. Един от приятелите му обърна коня си и хвана ръката на ранения, за да го изтегли на седлото. Двама британски войници вдигнаха мускетите си и се прицелиха.

– Не! – изрева Майкъл. – Не убивайте смелия войник, който помага на другаря си!

След миг на изненада войниците кимнаха и свалиха оръжията. Смелостта заслужаваше уважение дори когато идваше от неприятеля.

В последвалата тишина Майкъл огледа полето с далекогледа си. Почти не виждаше съседните бойни единици, но по всичко изглеждаше, че френската кавалерия напада съюзническите линии на широк фронт.

Някой изкрещя предупредително. Кирасирите се връщаха.

– Наслаждавайте се на кавалерийските нападения, господа – отвърна сухо Майкъл. – Те са по-малко опасни от канонадата.

По карето се понесе смях. Този път огънят беше по-равномерен. Около карето израсна бариера от мъртви и ранени коне и ездачите не можеха да го доближат.

Майкъл тъкмо вървеше към левия фланг, обстрелван най-силно, когато бе улучен от куршум в дясното рамо. Първата вълна на болката беше толкова силна, че едва не го свали в безсъзнание. Като видя ужасените лица наоколо, той си заповяда да издържи.

– Не е сериозно – проговори късо той. – Повикайте лекар да ме превърже.

Полковият лекар бе загинал, асистентите му до един бяха тежко ранени и за ранените се грижеше млад капрал, в цивилния живот фризьор. След като превърза командира си и сложи ръката му в примка, той му подаде манерка.

– Пийте, сър, но бавно.

Майкъл отпи голяма глътка и изкриви лице. В манерката имаше чист джин. Очите му се насълзиха, но болката отслабна.

– Благодаря, Симс. Много щедро от ваша страна да споделите с мен лекарството си.

Симс се ухили и затвори манерката.

– Трябва да ви пазим, сър, че останахме съвсем без офицери.

Кавалерията се оттегли втори път. Макар че сто и пети удържа позицията, редиците се разрешиха. Майкъл даде заповед да намалят карето и да се подготвят за следващото нападение.

Рано сутринта Катрин отиде в лазарета. Намери време да си почине едва следобед, наля си чаша вода и се запъти към масата, където оперираше Иън Кинлок. Спуснатото платно го отделяше от сламениците на ранените. И той беше седнал да почине. Тя му подаде водата и рече:

– Може би армиите още не са се сблъскали, Иън. Днес не съм чула нито един изстрел.

Той отпи с благодарност и поклати глава.

– Вятърът идва от другаде. Всичко може да се случи. Битката е започнала.

Някъде наблизко заби камбана. След малко Катрин прошепна замислено:

– Бях забравила, че днес е неделя. Лош ден за сражение.

– Всички дни са лоши. – Иън изтри потта от лицето си и каза на саничаря: – Донесете следващия.

Катрин се върна на работа и до вечерта правеше превръзки и даваше вода на ранените. Макар че имаше усмивка и добра дума за всекиго, част от сърцето ѝ беше при мъжете, които се биеха и умираха само на няколко мили от града.

Кавалерийските нападения продължиха няколко часа, като вълни, които се разбиваха в скалите. Майкъл отдавна бе престанал да ги брои. Десет ли бяха или дванадесет? Ала полкът доби самоувереност. Когато към хълма се понесе третата вълна ездаци, той чу как един от войниците му се провикна със северен акцент:

– Проклетите глупаци пак идват!

Сегашната атака беше най-страшната. Кирасирите обикаляха карето в продължение на час, стреляха с пистолети, размахваха саби и правеха всичко, за да пробият линията на съюзниците. Но и това нападение се провали. Конниците бяха твърде малко срещу мускетите, а и конете им бяха премного стреснати от непрестанната стрелба.

Сто и пети се държеше здраво, сякаш се бе враснал в земята. Уелингтън се бе вслушал в думите на Майкъл в нощта на бала и бе разположил полка между ветерани. Отляво беше седемдесет и трети пехотен британски полк, отдясно бяха хановерците от немския кралски легион, които бяха водили безброй сражения на полуострова. Мъжете на Майкъл бяха твърдо решени да докажат, че са равностойно на съседите си, и се справиха успешно.

Зад Майкъл прозвуча дрезгав вик. Той се обърна рязко и видя, че в ъгъла на карето е връхлетял умиращ кон. Животното изцвили от болка и се строполи на земята, като помете редица британски войници и отвори дупка в линията.

Кирасирите съзряха шанса си и подкараха конете към дупката. Майкъл изруга ядно, защото тази безумна случайност беше единствената възможност карето да се разпадне. Първата линия се разколеба,

войниците изпаднаха в паника и се отдръпнаха, за да се предпазят от връхлитащите коне.

Майкъл се втурна към дупката, за да събере хората си. Когато един ужасен момък с почерняло от барута лице се опита да мине покрай него, той го цапна с обратната страна на сабята си.

– Остани на мястото си и се бий като мъж, по дяволите! Бягството е най-бързият път към смъртта!

Ужасът в очите на войника изчезна, той се обърна към неприятеля и вдигна мускета си с треперещи ръце. Останалите живи офицери и няколко сержанти се струпаха на мястото, за да предотвратят рухването на карето. Разрази се люта битка. Британците отблъскваха решително кавалерийските нападения.

Времето за Майкъл сякаш спря. Ръкопашният бой беше като неземемен танц. Зрението му се изостри и той виждаше и използваше всяка грешка на противника. Най-неприятното беше, че лявата му ръка беше скована и неподвижна, но това не беше сериозна пречка. Един кирасир замахна със сабята си към лицето му. Майкъл парира удара с лекота и със същото плавно, но много бързо движение заби острието в гърлото на французина.

Без да се спира, той изтегли сабята си и избегна коня, който щеше да го стъпче. Приведе се, за да се предпази от неприятелското оръжие, и преряза предницата на коня, който рухна на земята. Ездачът се строполи в калта и застаналият наблизко едър ирландец го прониза с байонета си.

Един ревящ кирасир връхлетя право срещу полковите знамена, решен да плени поне едното. Почти двуметровите прътове бяха сърцето и духът на всеки полк и загубата им в битка означаваше несравним с нищо позор.

Том Хъси и двама от сержантите забелязаха опасността и побързаха да защитят знамето си. Охранителите на синьото знаме нямаха този късмет. Един сержант падна, другият вдигна пиката си, знак за достойнството му на знаменосец. Кирасирът го свали с един куршум от пистолета си и знамето остана без защита.

Ефрейтор Грей направи опит да избяга, но французинът го прегази и сграбчи дръжката на знамето. Нададе триумфален вик и пришпори коня си, за да избяга от карето.

При тази гледка в гърдите на Майкъл лумна див гняв. Захвърли сабята си и се метна срещу препускащия кон. Успя да улови дръжката на знамето с дясната ръка, но извиването беше толкова силно, че рамото му едва не се счупи. Ала се задържа и тежестта на тялото му забави

темпото на кирасира.

Като видя, че Майкъл е без оръжие, французинът размаха сабята си и я насочи към ребрата на нападателя. Искаше да му нанесе смъртен удар, но раненият сержант скочи на крака, заби пиката си в незащитената ръка на неприятеля и го свали на земята. Майкъл се вкопчи като безумен в дръжката на знамето.

Задиша дълбоко, за да се успокои, и се огледа. Дупката в линията беше затворена и войниците на сто и пети отразяваха смело кавалерийските атаки. Двама кирасири, останали сред карето, не можаха да се върнат при другарите си.

Раненият сержант и удареният знаменосец вдигнаха знамето и повикаха бившия фризьор да превърже ребрата на командира им. Макар че не беше усетил болка, докато траеше битката, сега тялото му сякаш експлодира. Раните му бяха толкова тежки, че никой не би го обвинил, ако се оттеглеше от бойното поле, но той не посмя да си отиде. Оцелелите офицери нямаха и частица от неговия опит. Греъм, който трябваше да поеме командването вместо него, беше смел воин, но идваше от милицията и никога не беше влизал в бой. Майкъл трябваше да остане, защото само бог знаеше какво може да се случи при следващата атака.

Макар че не можеше да му набави загубената кръв, джинът успя да притъпи болките.

– Боже, ще полудея! – изкрещя млад глас с лондонски акцент. – Идва Олд Хъки!

Надигнаха се приветствени викове. Майкъл върна манерката на фризьора и се огледа. Видя Уелингтън и един от адютантите му да галопират към неговото каре, следвани от дузина френски улани. Карето се отвори, за да приеме херцога и придружителя му, и моментално се затвори. Залп от куршуми прогони уланите.

Уелингтън беше известен с навика си да посещава най-опасните места. Без да се впечатлява, че е избегнал опасността на косъм, той спря коня си.

– Добра работа свършихте, Кениън.

Майкъл се изправи с мъка.

– Полкът може да се гордее с постигнатото, сър. Как върви битката?

Херцогът поклати глава.

– Обстрелват ни непрекъснато. Блюхер обеща да дойде, но дъждът е разкалял пътищата и само бог знае кога ще се доберат до нас. Ако прусаците не дойдат скоро... – Той помълча малко и добави: – Трябва да

продължа. Дръжте позицията, Кениън.

Уелингтън се обърна към фланга и един войник извика:

– Кога ще нападнем жабарите, сър?

Херцогът се усмихна едва забележимо.

– Не се бойте, момчета, ще ви дам шанс да си отмъстите. – Той подаря коня си към обсаденото Шато дьо Хюмон, където гвардейците водеха ожесточена битка с французите още от ранна сутрин.

Майкъл предположи, че е късен следобед, но времето беше загубило значението си. Беше му трудно да повярва, че само преди два дни беше танцувал с Катрин в ярко осветена зала, препълнена с елегантно облечени гости.

Докато чакаше следващата атака, той се опита да си спомни какво беше да я държи в обятията си. Ала подробностите се бяха изличили от паметта му. Единственото, което изникна в ума му, беше топлотата на аквамариновите очи и горчиво-сладката радост, че тя е толкова близо до него.

Гърмът на френските барабани даде сигнал за атака на пехотата. Майкъл стисна зъби. Вдигна далекогледа си, държейки го непохватно със здравата си ръка. Димът не беше вече толкова гъст и той успя да различи дългата френска колона, която приближаваше съюзническите линии. За щастие щяха да нападнат вдясно от сто и пети и изтощените войници разполагаха с малко време за почивка.

Капитан Грѐм докуцука при него, без да се интересува от превързаното си бедро.

– Ще ми заемете ли за малко далекогледа си, сър?

Майкъл кимна и му го подаде. Капитанът промърмори нещо не особено прилично под носа си и огледа внимателно червените пера върху високите шапки от меча кожа.

– Бони най-после е решил да пусне в бой гвардейците си.

– Прав сте. Те имат само успешни атаки, а след като цял ден са били в резерв, сега са свежи като на парад в парка – отвърна мрачно Майкъл.

Това беше последното, решително хвърляне на зара. С помощта на императорската гвардия Наполеон щеше да си възвърне империята или да я загуби завинаги.

Когато стана време за вечеря, Катрин се прибра вкъщи. Макар че предпочиташе да работи, вместо да чака, тя съзнаваше, че трябва да

щади силите си. Дойде новината, че е имало още една битка, значи на сутринта се очакваше нова вълна ранени. Катрин се помоли пламенно за живота на приятелите си.

Тя бе взела и Елспет да помага в лазарета. Момичето работеше с типичната шотландска упоритост, но лицето му беше посивяло, под очите имаше тъмни кръгове.

Двете се прибраха заедно на Рю дьо ла Рен. Повечето белгийски слуги се бяха върнали при семействата си и в къщата бяха само готвачката и оборският ратай. Катрин беше много радостна, че Евърет е останал, защото имаше сериозна опасност някой да открадне конете.

След като се измиха, двете жени вечеряха заедно в кухнята. Катрин успя да хапне само няколко лъжици супа. Изтощена до смърт, тя наля в чая си солидна порция бренди и го отнесе в салона. Папката със скиците беше на масата и тя я прелисти отново, размишлявайки дали изобразените по страниците мъже са живи и здрави. Дали Колин се наслаждаваше на битката, която наричаше решаващата в живота си? Дали Чарлз се беше опазил жив, за да види нероденото си дете? Дали Кенет щеше да оцелее, за да рисува и други щастливи семейства?

Тя погледна последната рисунка и бързо затвори папката. В гърлото ѝ заседна буца. Би било жалко, ако размаже образа на Майкъл със сълзите си.

Императорската гвардия се оттегли, сломена от силната съпротива на съюзническите войски. Майкъл беше твърде замаян, за да проумее значението на онова, което ставаше пред очите му. Най-добрата войска на Франция беше разбита, армията се бе превърнала в жалка купчина бягащи хора.

Но битката още не беше свършила. Колко време щяха да траят отделните кървави сблъсъци? Колко хора още щяха да загинат? Сто и пети имаше над четиридесет процента загуби. Половината загинаха още сутринта. В другите полкове положението беше още по-лошо.

– Погледнете, сър! – извика ликуващо Греъм.

Уелингтън беше разположил командния си пост под един бряст на върха на хълма, където се пресичаха два пътя. Дървото едва се виждаше през гъстите кълба пушек. В момента херцогът беше там. Стройната му фигура се очертаваше учудващо ясно на фона на вечерното небе. Той се надигна в стрemenата и три пъти замахна напред с тривърхата си шапка. Това беше сигнал за нападение. Отекна могъщо ура. Полковете, които

бяха най-близо до херцога, побързаха да предадат знака на съседите си и викът се понесе с незатихваща сила по линиите на съюзниците.

Изпълнен с диво тържество, Майкъл забрави слабостта си. Усетът му подсказа, че битката е спечелена. Дългите години в армията, страшните часове, когато френската артилерия сееше смърт сред войниците му, трябваше да бъдат отмъстени. Той вдигна сабята си и изкрещя:

– Следвайте ме, войници!

– Да, полковник! Дори в ада, ако ни поведете натам! – отговори му звънък глас.

Полкът се раздели на отреди и се спусна по склона, покрит със смачкана, напоена с кръв ръж. Мускетите бяха готови за стрелба. Останалите полкове направиха същото, следвайки заповедите на оцелелите офицери. Скоро излязоха на равно, оставяйки след себе си купища мъртви и ранени в червени мундири.

Бойното поле беше с големина около две квадратни мили и навсякъде се водеха ожесточени битки. Макар че голяма част от императорската армия бягаше, отделни групи френски войници продължаваха ожесточената съпротива.

Сто и пети се раздели на малки групи. Няколко мъже се втурнаха след бягащия противник, други се включиха в преките сблъсъци с останалите на полето французи. Настана хаос. Замаян от загубата на кръв, болката и умората, Майкъл пропадна в тъмна, страшна пропаст, където нямаше нито минало, нито бъдеще, нито страх, само инстинкт и сила на волята. Това беше лудостта на войната, в която всеки миг можеше да бъде последен.

Действителността беше сбор от трескави, хаотични картини. Бъркотия от паднали френски гвардейци, безжизнените им тела преплетени като корени на дървета. Изоставен кон, който мирно пасеше трева. Умиращ хусар с разкъсан корем молеше минаващите да го доубият. Майкъл произнесе кратка молитва на френски и му преряза гърлото.

В следващия момент бе нападат от разярен френски кирасир и повярва, че часът на смъртта му е настъпил. Вдигна сабята си, за да се защити, макар да знаеше, че в сегашното си състояние няма шанс срещу войник на кон.

Французинът погледна превързаната ръка на противника си, вдигна сабята си за поздрав и препусна към друга група биещи се. Майкъл докосна с благодарност сребърния калейдоскоп, скрит в джоба на мундира му. Талисманът не го изоставяше.

Той прекоси долината и тъкмо започна да се изкачва по отсрещния

склон, когато през една дупка в живия плет видя, че Том Хъси е нападател от двама французи. Единият заби байонета си в рамото на знаменосеца и Майкъл нададе грозен вик. Хвърли се напред като побеснял, заби острието на сабята си в гърдите на първия нападател, изръмжа и се обърна заплашително към другия. Уплашен от внезапното нападение, вторият французин избяга.

Момчето изтри лицето си с омазания ръкав.

– Как да се науча да се бия като вас, сър?

– С много упражнения и лошо настроение. – Гневът на Майкъл угасна. Той изпъшка и посочи кръвта, която се процеждаше между пръстите на момъка. – Иди да те превържат.

– По-късно. – Очите на Том святкаха безумно. Беше замаян от битката и от щастието, че е оцелял.

Имаха само две здрави ръце, с които успяха да превържат раната от байонета. После се придвижиха напред. Майкъл се опита да остане близо до знаменосеца, но отряд хановерци ги разделиха.

Смъртта може да дойде във всеки миг от битката. Понякога е бърза, друг път непоносимо бавна. За Майкъл краят дойде бързо. Чу едно френско проклетие, обърна се и видя войниците, които беше прогонил от Том Хъси. Двамата стояха на петнадесетина метра от него и мускетите им бяха готови за стрелба. Разнесе се изстрел. Два куршума се забиха едновременно в тялото му, единият в бедрото, другият в корема. Когато падна в разкаляната земя, той знаеше, че няма да стане повече.

Лежа там дълго, на прага на смъртта, докато усети вибрациите от галопиращи коне. Вдигна глава и видя половин дузина френски улани да препускат в дива паника право към него. Макар да знаеше, че не си струва усилията, запълзя мъчително към близкия жив плет, за да се прикрие. Не успя да стигне навреме. Уланите минаха през него. Получил удар с копито, Майкъл се претърколи няколко пъти. Последният улан забави ход и заби пиката си в гърба му.

Навсякъде болка, толкова силна, че червеното залязващо слънце почерня и шумът на битката заглъхна. Майкъл поемаше тежко дъх и се молеше смъртта на бойното поле да възстанови загубената чест.

Усети как душата му се отделя от измъченото тяло и се зарадва. Катрин беше наблизко, образът ѝ беше много по-жив от опустошенията наоколо. Тя се усмихна и милувката на меките ѝ ръце прогони болката.

В последните си съзнателни мигове той си каза, че е умрял достойно и е имал привилегията да познава жена, която си струва да бъде обичана. После пропадна в черния мрак и духът му намери покой.

Когато вечерта отмина, Катрин изпита мъчителната увереност, че се е случило нещо страшно. Двете с Елспет седяха в салона, кучетата се гушеха в краката им. Луи спеше спокойно, но дори и веселият Кланси се беше одрямал.

Тя изпита почти облекчение, когато някой удари с чукчето по вратата. Също като преди две нощи. Следвана от Елспет, Катрин се втурна да отвори входната врата и намери на прага Уил Ферис. Лицето му беше хлътнало и почерняло от барут, дясната му ръка беше превързана, но иначе беше жив и невредим. Елспет изписка и се хвърли в прегръдката му.

Катрин изпита внезапен прилив на завист. Защо и нейният живот не бе толкова прост? Остави им малко време, преди да попита:

– Какви новини носиш, Уил?

Без да изпуска Елспет от здравата си ръка, той заговори отсечено:

– Битката е спечелена. Най-страшната, която съм виждал. Съпругът ви не е ранен, но капитан Моубри получи доста сериозна рана. Дойдох да кажа на госпожата.

– Тя отведе децата в Антверпен. Много ли е лоша раната?

– Един куршум разкъса лявата му мишница. Падна от коня и сигурно щяха да го довършат, ако не беше съпругът ви, мадам. Капитан Мелбърн обърна, взе го на коня си и го отнесе зад линията.

Слава на бога за непоколебимата смелост на Колин!

– Трябва да доведе Чарлз къщи. Имате ли достатъчно сили да дойдете с мен, Уил, или първо трябва да си починете?

Ферис я погледна загрижено.

– Аз съм добре, но не мога да ви отведа във Ватерло, мадам. Всички къщи в селото са препълнени с умиращи. Това не е място за дама.

– Обещах на Ан да се погрижа за Чарлз, както би го сторила тя, и ще съдржа обещанието си – отговори категорично тя.

Ферис се опита да протестира, но Елспет се намеси с нежния си глас:

– Не се бой, Уил, мисис Мелбърн се справя с всичко.

Ферис се предаде. Повикаха Евърет от стаичката му над обора и го помолиха да приготви каручката, която използваша за пренасяне на покъщина. Ратаят покри дъното с мека слама, Елспет донесе одеяла, а Катрин събра в чантата си превръзки и лекарства. Вместо да се качи на

каручката, тя облече бричовете си, които беше носила в Испания, и яхна Цезар, коня на Колин.

Когато минаха през Намюрската порта, тя разпита Уил за съдбата на другите си приятели. Той не знаеше нищо за Майкъл и Кенет, които бяха в пехотата, но беше добре информиран за кавалерийските полкове. Броят на загиналите беше ужасяващ. Много мъже, които Катрин познаваше от години, бяха мъртви или тежко ранени. Съюзниците бяха извоювали победа, но цената беше твърде висока.

Пътят минаваше през гъста гора. В нормално време минаването би било прекрасно, но щом наближиха селото Ватерло, пътят се задръсти от коли, мъртви коне и разпръснат багаж. За щастие каручката беше малка и мина през пролуките.

Стигнаха до целта чак след полунощ. Катрин остави Евърет при каручката и конете и последва Ферис към къщата, където беше устроен лазарет. Видя безформената купчина до вратата и потръпна: десетки ампутирани ръце и крака.

От стаите долитаха приглушени стонове, смесени със задавени виковете. Катрин хвърли бърз поглед в салона отляво и видя, че масата за хранене е превърната в операционна маса и намръщеният доктор Хюм се е навел над мятащо се тяло.

Ферис я отведе в страничната стая, където лежеше Чарлз. Капитанът беше в съзнание и явно страдаше от силни болки. Като я видя, попита дрезгаво:

– Какво правиш тук, Катрин?

– Замествам Ан. Тъй като изходът от битката изглеждаше несигурен, лорд Халдоран предложи да отведе Ан и децата в Антверпен, докато опасността отmine. Обещах ѝ да се погрижа за теб, ако се наложи. Това означава и една целувка, макар и не така нежна като нейната. – Тя се наведе към него и докосна с устни челото му. – Дойдох да те отведа вкъщи.

Чарлз се усмихна едва-едва.

– С радост ще си дойда с теб. Но първо трябва да ме оперират. Щом отсекал ръката ми, ще потеглим.

Той затвори очи, тя огледа напрегнатото му лице и кимна доволно. Ръката трябваше да бъде ампутирана, но ако не се появеше инфекция, Чарлз щеше да живее.

– Чуй, Ферис – обърна се тя към ординареца, – тъй като ще прекараме известно време тук, най-добре е да си потърсиш местенце, където да поспиш.

Момъкът потърка лицето си и размаза чернилката от барута.

– Права сте, мадам. В съседното помещение има свободно въгълче. Събудете ме, щом стане време за тръгване.

След няколко минути пресекващ глас помоли:

– Мадам, бихте ли... бихте ли ми дали малко вода? – Заговорилият беше знаменосецът от съседния сламеник. Главата му беше превързана, рамото също. Изглеждаше ужасно млад.

– Разбира се. – Катрин тръгна да търси стомна вода и чаша и ги намери в кухнята. Момчето прие водата с благодарност. Катрин тъкмо се беше навела над един войник в другия край на стаята, когато чу развеселения глас на Колин:

– Катрин?

Тя вдигна глава и видя мъжа си, застанал в рамката на вратата. Мръсен и изтощен, но непокътнат.

– Толкова се радвам да те видя! – Тя се изправи и отиде при него. – Дойдох да откарам Чарлз в Брюксел.

– Много добре. Наминах да видя как е. – Колин я прегърна и я привлече към себе си с жест, който издаваше привързаност и безкрайна умора. – Боже, каква битка беше! Всички оцелели са адски горди, че са присъствали на решителното сражение, но едва не изпуснахме победата. – Той притисна брадичка в косата ѝ, после бързо я пусна.

– Ти беше прав, като твърдеше, че имаш магичен имунитет срещу куршумите – отвърна, тя. – Ферис ми каза, че си спасил живота на Чарлз.

– Честта се пада на Майкъл Кениън, който настоя да взема коня му. Късно следобед се състоя най-голямото кавалерийско нападение, в което съм участвал досега. Великолепна, битка, великолепна. – Очите му светнаха въодушевено. – Разбихме французите и ги обърнахме в бягство, но навлязохме твърде навътре в тяхната територия и трябваше да се оттеглим. Кавалерията им тръгна да ни преследва. Земята беше дяволски разкаляна и ако бях яздил Уно или Дуо, щяха да ме настигнат.

Колин направи гримаса и зарови пръсти в разбърканата си коса.

– Точно това се случи с Понсънби, командира на бригадата. И той като мен не пожела да рискува най-добрия си кон и яздеше второкласен жребец. При отстъплението животното се подхлъзна и падна, Понсънби бе настигнат от уланите и безмилостно убит. Не бях застигнат от същата съдба само защото конят на Кениън има невероятна издръжливост. Спаси и Чарлз, и мен.

– Много се радвам, че Майкъл настоя да го вземеш. – Катрин се

поколеба и попита: – Знаеш ли дали е оцелял?

– Нямам представа. – Колин сви вежди. – Ти си дошла с Цезар, нали? Много добре. Аз ще го взема, а ти ще се върнеш с Тор в града. Прусците почти не взеха участие в сражението и сега преследват французите. Мисля обаче, че и ние ще тръгнем след тях още утре. Ще ми трябва свеж кон.

Катрин му каза къде да намери Цезар и попита:

– Какво ще стане отгук нататък?

Мъжът ѝ вдигна рамене.

– Ако Наполеон успее да формира нова армия, може да има още една битка.

– Дано не успее – прошепна тя и хвърли страхлив поглед към ранените наоколо.

– Надявам се, че няма да се стигне дотам. Вероятно ще се видим отново едва в Париж. Бъди внимателна. – Колин я целуна бегло по бузата и излезе.

След няколко минути санитарите дойдоха да отнесат Чарлз при доктор Хюм. Катрин го придружи. Изтощеният хирург изобщо не се изненада от появата ѝ. Прегледа ранения и заключи:

– Имате късмет, капитане. Ще ви оставя лакътя. Искате ли парче дърво да го захапете?

Чарлз затвори очи. Кожата на скулите му се опъна.

– Не е нужно.

Катрин застана до него и стисна дясната му ръка. Пръстите му се вкопчиха в нейните и на челото му изби пот. Когато Хюм отсече ранената ръка, от гърлото му не се изтръгна нито звук. Слава богу, Хюм беше надарен хирург, работеше бързо и операцията свърши само след няколко минути.

Един санитар взе ръката, но Чарлз го спря с дрезгав глас:

– Почакайте. Моля да ми върнете пръстена. Получих го от жена си в деня на сватбата ни.

Санитарят извади пръстена от мъртвия пръст и го подаде на Катрин, която едва съдържаше сълзите си. Тя го избърса и го сложи на безименния пръст на дясната ръка.

– Благодаря ти – пошепна той.

– Мисля да го откарам в Брюксел, доктор Хюм – обърна се Катрин към хирурга. – Смятате ли, че е възможно?

– Там ще го гледате по-добре, отколкото тук – отговори той. – Дайте му лауданум, за да не се измъчва от скърцането и друсането на

каруцата. И му сменяйте редовно превръзките.

– Разбира се. Освен това в дома ми живее Иън Кинлок – е, когато намери време за почивка.

Хюм се засмя и лицето му се разведри.

– Браво на вас. Моубри е щастливец. Ще има най-добрите грижи.

Хирургът се върна на операционната маса. Катрин помоли санитарите да отнесат Чарлз на сламеника. Даде му лауданум и седна да почака, докато дрогата подейства. След няколко минути чу изненадан мъжки глас:

– Катрин?

Тя вдигна глава, но не можа веднага да познае застаналия до вратата мъж, тъй като почти цялата му буза и част от тъмната коса бяха покрити с пластир. Ала едрата фигура не можеше да бъде сбъркана с друга.

– Кенет! – Катрин скочи и улови протегнатите му ръце. Униформата на стрелковата бригада беше неузнаваема – цялата в мръсотия и чернилка от барут, единият еполет беше откъснат, но той беше жив и здрав. – Слава на бога, че сте оцелели! – Тя докосна внимателно раната. – От сабя ли е?

Кенет кимна.

– Когато зарасне, ще стана още по-грозен, но не е сериозно. Заради съпруга си ли сте тук?

– Не, Колин е невредим. Чарлз Моубри е бил ранен и дойдох да го откарам в Брюксел. Загуби лявата си ръка до лакътя, но иначе е в добро състояние. – Сърцето й заби по-силно. – Знаете ли... знаете ли нещо за Майкъл Кениън?

Кенет я погледна сериозно.

– Дойдох тук заради него. Търся го навсякъде. Не го намерих нито в полка, нито в другите помощни лазарета.

Това беше вестта, от която Катрин се беше опасявала. Тя притисна ръце към устата си. Не беше редно да се тревожи повече за Майкъл, отколкото за, другите си приятели, но не можеше да го промени.

Като видя израза на лицето й, Кенет се опита да я успокои:

– Майкъл вероятно е останал на бойното поле. Нищо чудно да е още жив. Има надежда.

– Нима има изоставени ранени? – попита със смръщено чело тя.

– След десетчасова битка армията на Уелингтън рухна. Всички спят като мъртви – отговори мрачно Кенет. – И аз щях да се присъединя към тях, но първо трябва да намеря Майкъл. – Повече на себе си, отколкото на нея добави: – Дължа му го.

Знаменосецът, който беше поискал вода, се намеси плахо в разговора:

– Простете, сър, мадам, но вие говорите за полковник Кениън от сто и пети, нали?

Катрин коленичи до сламеника на момчето.

– Да, аз съм му близка. Знаете ли какво е станало с него?

– Не знам жив ли е или мъртъв, но го видях да пада. Може би ще мога да го намеря. – Момъкът се надигна. – Опитях се да стигна до него, когато един куршум ме удари в главата. Името ми е Том Хъси, знаменосец на сто и пети, мадам.

– Кажете ми къде се случи това и ще ида да го потърся – намеси се бързо Кенет.

Том поклати глава.

– Мисля, че мога да намеря мястото, но не знам как да го опиша. Ще дойда с вас.

– Ще се справите ли?

– За полковника съм готов на всичко. – Момъкът стисна зъби и скочи на крака.

– Водя със себе си двама здрави мъже и каруца – каза Катрин. – Ще вземем каруцата, носилка и чантата с превръзките.

– Не можете да отидете на бойното поле, Катрин – възрази смаяно Кенет.

– Не се опитвайте да ме спрете – изсъска ядно тя. Гласът и трепереше от вълнение. – Ако Майкъл е жив, ще има спешна нужда от помощ.

Кенет посочи спящия Чарлз.

– А какво ще стане с Моубри?

– Дадох му лауданум и ще спи дълго. Няма да му навреди, ако почака малко повече. Даже ще му е полезно да си отпочине.

– Тогава да вървим. – Кенет се усмихна уморено. – Нямам сили в един ден да се бия с Наполеон и с вас.

Ферис стана, за да вземе участие в търсенето. Евърет докара каручката и конете. Колин беше сменил конете и седлата и Катрин възседна кафявия жребец на Майкъл. Тор беше уморен, един куршум беше одраскал левия му хълбок, но я носеше с готовност. Тя помилва стройния му врат и го благослови, че бе спасил два живота.

Сто и пети полк беше на позиция в близост до пътя и каручката и конете напредваха бързо. Катрин беше благодарна, че бяха предприели кошмарното пътуване в мрак. Навсякъде лежаха трупове на коне и хора, разхвърляни оръжия и други предмети. Когато чуваше стонове, тя се

насилваше да ги игнорира. Не можеха да помогнат на всички. Сигурно още стотици ранени мъже щяха да умрат през нощта, но Катрин разбиха и изтощените до смърт войници, които нямаха сили да помогнат на другарите си. Утре сутринта щяха да започнат да събират жертвите без потреса на днешния ден.

Продължиха по пътя, докато стигнаха съвсем близо до мястото, където Том Хъси беше видял за последен път полковник Кениън. Вместо да рискуват каруцата да затъне в гъстата кал, оставиха Евърет да държи конете и продължиха през полето. Напредваха бавно, защото земята беше осеяна с изпочупени саби и байонети, които можеха да ги наранят.

Том слезе от коня си и продължи пеша. Другите последваха примера му. Кенет и Ферис носеха фенери и ги държаха високо, за да може знаменосецът да оглежда околността. Направиха няколко обиколки, докато момъкът прошепна колебливо:

– Мисля, че беше пред този жив плет.

Тръгнаха по продължение на гъстите храсти и изведнъж фенерът освети двама мъже в селски дрехи, наведени над безжизнената фигура на един войник. Кенет изруга ядно, извади пистолета си и стреля във въздуха. Селяните хукнаха да бягат.

– Мародери – проговори с отвращение той и зареди отново.

Катрин не се изненада. В Испания ограбваша мъртвите и ранените дори когато битката беше в пълен ход. Тя ускори крачка, за да стигне до безжизнената фигура. Ръстът и стройната, мускулиста фигура отговаряха, тъмният мундир също.

Когато коленичи в калта до падналия, сърцето й спря да бие. Кенет застана зад нея и фенерът му освети остро изсечените черти на Майкъл Кениън. Лицето му беше бледо като мъртвешка маска, униформата беше напоена с кръв.

Треперейки от страх, тя опипа врата му в търсене на пулс. Не го намери, а и кожата му беше ледено студена. Очите й се напълниха със сълзи.

– Жив ли е? – попита дрезгаво Кенет.

Гласът му изтръгна Катрин от упоението на тъгата. Тя навлажни пресъхналите си устни и отговори:

– Още не знам. – Вдигна ръката на Майкъл и отбеляза, че не е скована. – Не усещам пулс, но тялото не се е сковало. – Тя притисна ръце към слепоочията си. Какво можеше да направи?

Трябваше да гледа на Майкъл като на пациент, не като на любим мъж.

– Имате ли нещо блестящо и излъскано, например часовник?

– Вземете това, мадам – обади се Том Хъси и ѝ подаде сребърен медальон. Тя го поднесе към устата на Майкъл. Повърхността се покри с лека влага. Замайна от облекчение, Катрин седна на пети.

– Диша, макар и съвсем слабо.

– Трябва да го вдигнем – проговори нерешително Кенет.

– Нека първо го прегледам.

– Раната в ръката е от куршум – обади се знаменосецът. – Ребрата му са разрязани от сабя.

В гърба имаше дълбока рана, вероятно от копие. Оттам също беше текла кръв, но предишната превръзка я бе попила. В горната част на бедрото имаше още една рана и куршумът все още беше вътре. Катрин я превърза, доколкото можа, и обърна тялото по гръб.

Като видя огромната дупка над кръста, сърцето ѝ спря. Раните в корева бяха без изключение смъртоносни. Тя издърпа окървавената материя на ризата, за да види много ли е лоша раната и за нейна изненада пръстите ѝ напипаха хладен метал. Опипа тръбичката и я извади. Сребърният калейдоскоп беше съвсем смачкан, но куршумът беше спрял в него.

– Каквото и да е, това е предотвратило проникването на куршума в тялото.

– Това е калейдоскоп – обясни Кенет. – Създава сменящи се шарки от цветно стъкло. Майкъл го смяташе за свой талисман.

– Това е цяло чудо – прошепна с благоговение Катрин и скри калейдоскопа в джоба си.

Прегледът показва, че нито една от раните не е непременно смъртоносна. Най-страшното беше, че тялото бе престанало да кърви, доказателство, че е загубил големи количества кръв. Тя извади от чантата си стомничка с вода и се опита да налее няколко лъжички между сухите му устни, но той не можа да преглътне нито капка. Боейки се, че Майкъл ще се задави, Катрин остави водата и се надигна.

– Направих всичко, което можах. Трябва му лекар.

Кенет и Ферис внимателно вдигнаха безжизненото тяло върху носилката и Катрин го покри с одеяло. Запътиха се през полето към чакащата каручка, докато небето на изток бавно просветляваше. Безкрайната нощ беше към края си.

Майкъл беше жив. Но дали щеше да доживее утрото?

Беше почти обед, когато Катрин и двамата ѝ пациенти пристигнаха в града, охранявани от Евърет и Ферис. Кенет и знаменосецът Хъси трябваше да се върнат в полковете си. Тя бе обещала да ги осведомява редовно за състоянието на Майкъл, но като си припомни мрачните им лица, разбра, че очакваха най-лошото.

Пътуваха бавно, за да намалят друсането на каручката. Катрин язеше отзад и постоянно наблюдаваше двамата ранени. Дори след голямата доза лауданум Чарлз преживя тежко пътуването, макар че стоически понасяше болката. Майкъл беше толкова тих, че Катрин не смееше да го погледне. Дали пък не караше труп...

Щом стигнаха до къщата, тя скочи и го прегледа за признаци на живот. Ръката му беше посиняла и влажна, пулсът и дишането едва се усещаха, но беше още жив.

Отпочиналата Елспет изскочи от къщата и прегърна Уил Ферис.

– Как е капитан Моубри?

– Добре е – отговори Катрин. – Мъжете ще го отнесат в стаята му и ще получи втора доза лауданум. Нали ще поседите при него, Елспет?

– Аз също мога да остана с капитана, мадам – обади се Уил Ферис.

– Първо трябва да се наспите – отговори строго Катрин. – Вчера се бихте и не сте си починали нито минута.

Той започна да протестира, но Елспет му хвърли укорителен поглед.

– Хайде в леглото, Уил, или ще получиш един тиган по дебелия глава, за да те приспи.

Ферис се усмихна. Очите му се затваряха. Двамата с Евърет положиха Чарлз върху носилката и Катрин каза на момичето:

– Полковник Кениън е в много тежко състояние. Тук ли е Иън Кинлок?

– Да, но спи. Върна се малко след като вие тръгнахте.

– Моля, събудете го и го помолете веднага да дойде в стаята на полковника.

Елспет кимна и се втурна към къщата. След като Уил и Евърет настаниха и Майкъл в леглото, Катрин ги прати да почиват и започна да разсъблича ранения. Първо свали разкъсания мундир, после залепналата от кръв риза. Явно Майкъл не беше намерил време да се преоблече след бала, защото още носеше парадната си униформа. Онази вечер

изглеждаше толкова внушителен. Толкова жив...

Когато измъкна парчетата плат изпод него, той изстена едва чуто. Катрин изплака и помилва бузата му.

– Чувате ли ме, Майкъл? – Ресниците му затрепкаха, но той не се събуди. Опитвайки се да придаде увереност на гласа си, тя продължи: – Всичко ще бъде добре, скъпи. Иън ще се погрижи за вас, а той е най-добрият хирург, когото познавам.

След това посвети вниманието си на изтерзаното му тяло. Гърдите му бяха голи, покрити само с окървавена превръзка. Торсът беше осеян с драскотини и синини. Върху отдавна зараснали белези имаше нови рани, а там, където куршумът от мускета беше забил калейдоскопа в мускулите на корема, се виждаше огромна пурпурна синина.

Катрин се беше грижила за много мъже, но никога не беше изпитвала такава нежност. Тя помилва ключицата на Майкъл с връхчетата на пръстите си и си каза, че е престъпление да се злоупотреби така с едно красиво, здраво тяло. За пореден път прокле Наполеон Бонапарт и неназитното му честолюбие.

Но сега не беше време да се отдава на чувства. Катрин разтърси енергично глава и започна да почиства раните – дълга, мъчителна работа. Тъкмо когато обработваше дупката в рамото, в стаята влезе хирургът.

Иън приличаше на сбръчкан, небръснат просяк, но сините му очи бяха напълно будни.

– Спешен случай?

– Полковник Кениън е най-добрият ми приятел – отговори Катрин. – Беше на квартира тук. Снощи го намерихме на бойното поле.

Иън се наведе над леглото и прегледа ранения.

– Защо не е бил превързан още във Ватерло?

– Отнесохме го в лазарета, но доктор Хюм каза, че е... безсмислено. – Думите му бяха отекнали в сърцето ѝ като погребална камбана. – Реших да го докарам тук с надеждата, че вие ще направите нещо.

– Хюм е имал всички основания да каже, че е безнадежно – този човек е повече мъртъв, отколкото жив. Но щом ви е приятел... – Иън довърши прегледа. – Май съм го лекувал някъде на полуострова – разпознавам някои рани. Картеч, мръсна работа. Изненадвам се, че е оживял. Донесете ми инструментите. Снощи ги почистих и ги оставих да съхнат в кухнята.

Кинлок беше известен с педантичната си чистота и това често му навличаше подигравките на другите хирурзи. Той не се сърдеше, само

обясняваше, че шотландската му майка била непоправима чистница. Може би защото беше домакиня, Катрин споделяше напълно стремежа му да си служи само с чисти инструменти. Беше сигурна, че именно чистотата е една от причините пациентите на Иън да се възстановяват така добре.

Когато Катрин донесе инструментите от кухнята, Иън беше съблякъл пациента си и почистваше раните. Комбинацията от сила и сръчност е решаваща за добрия хирург, а Иън има предостатъчно и от двете, каза си Катрин и застана до него, за да му подава инструментите и да взема употребените. Процедурата беше дълга и мъчителна и тя отново благодари на небето, че Майкъл беше в безсъзнание.

Когато Иън затърси куршума в бедрото, Майкъл нададе дрезгав вик и направи слаб опит да се отдръпне. Катрин го хвана за коляното и хълбока, за да не мърда. Голотата му я накара да се изчерви и отмести поглед. Колкото и да се стараеше, не можеше да го възприеме като обикновен пациент.

– Добър знак ли е тази реакция?

– Може би – отговори неопределено хирургът. Най-после пинцетата обхвана оловното топче. Той го изтегли навън с голяма предпазливост и го пусна в легенчето, което му поднесе Катрин. Взе втора пинцетата и започна да вади от зеещата рана парченца плат и кал. – Приятелят ви е имал невероятен късмет. Куршумът е минал покрай големите кръвоносни съдове и е улучил бедрената кост, без да причини големи вреди. Само половин сантиметър по-нагоре, и щеше да умре на бойното поле.

При толкова късмет Майкъл не можеше да умре. Ала лицето му беше плашещо неподвижно, загубило и последната следа от хумор и жива интелигентност. Остана само строга маска. Очите я заболяха от неизплакани сълзи.

Иън превърза раните и натрупа одеяла върху студеното тяло. Боейки се от отговора, Катрин прошепна:

– Какви са шансовете?

– Дяволски лоши – отговори откровено Иън. – Раните не са смъртоносни, макар че половината френска армия го е използвала като жива мишена. Лошото е, че е загубил твърде много кръв. – Той поклати глава. – Не съм имал нито един случай на възстановяване след такава кръвозагуба.

Катрин притисна ръка към устата си. Не искаше да плаче. Не искаше. Иън ѝ беше казал нещо, което тя вече знаеше. Не раните щяха да

убият Майкъл, не и инфекцията, а проклетата загуба на кръв. Тя се вглежда в безжизненото тяло и се опита да си припомни какво беше чела и слушала за новите медицински теории.

Кинлок се зае да почиства инструментите си. Катрин се обърна към него и попита с внезапно оживление:

– Иън, помните ли, че веднъж ми разказахте как може да се прелива кръв от едно лице на друго?

– Правилно, виждал съм да преливат и от животни на хора, но само като експеримент. Много е рисковано.

– Казахте, че действието било незабавно и много силно.

– Не съм съвсем сигурен – отговори спокойно той. – Може би пациентите и без това са щели да оживеят.

– А онези, които са починали, и без това са щели да умрат – довърши нервно тя и зарови пръсти в косата си. – Дали кръвопреливането ще помогне на Майкъл?

– Велики боже! – прошепна ужасено Иън. – Да не искате да го убие?

– Какви са шансовете му, ако не направя нищо?

Иън въздъхна и погледна бледото лице на пациента си.

– Почти нулеви.

– Ако му прелеем кръв, ще влеем в тялото му нов живот, така ли е?

– Възможно е – призна неохотно той.

– Тогава ще го направим. Нали знаете как става?

– Присъствал съм на кръвопреливане, но тогава беше много по-различно. – Иън я погледна мрачно. – А и пациентът умря.

– Чувала съм, че други са оживели. Моля ви, Иън – пошепна настоячиво Катрин. – Дайте шанс на Майкъл.

– Хипократовата клетва задължава лекаря да не нанася вреди – възпротиви се той. – Пък и откъде ще намерим кръводарител? Повечето мъже са готови по-скоро да се опълчат срещу Наполеоновата кавалерия, отколкото да легнат под ножа на хирурга.

– Аз ще му дам кръв.

– Не мога да го допусна, Катрин! – извика сърдито хирургът. Раздразнена от умората и страха, тя избухна:

– Омръзна ми мъжете да ми повторят като папагали: „О, Катрин, не можеш да направиш това!“ Аз съм здрава и силна и спокойно мога да се лиша от малко кръв.

– За първи път ви виждам да губите самообладание. – Иън се усмихна възхитено. – Знам, че сте силна, и не виждам причина да не ви

пусна малко кръв. За вас практически не съществува опасност.

– Нали ще направите преливането?

– Той е як мъж, иначе не би живял толкова дълго. – Иън вдигна китката на Майкъл, потърси пулса и почака със смръщено чело. След дълга пауза заяви решително: – Щом сме казали А, ще кажем и Б. Ще опитаме. Надявам се преливането да му даде силата, от която се нуждае.

Катрин приседна на леглото, защото от облекчение ѝ се зави свят.

– От какво имате нужда?

– Намерете ми две съвсем чисти пера, едното малко по-голямо от другото, и помощник. Вие няма да бъдете в състояние да помагате.

Катрин отиде да повика Елспет и прати при Чарлз готвачката. Шотландката беше неоценима помощница. Нейното момиче щеше да изпадне в истерия, ако го бе помолила да участва в кръвопреливане.

Кинлок се приготви бързо. Наостри гъшите пера и ги прободe с тел, за да се увери, че са чисти. После пъкна големия край на едното в отвора на другото и залепи мястото с пластир.

Когато свърши, той се обърна към Катрин:

– Легнете до полковника и гледайте настрана. Разрезът се прави в лакътя.

Катрин извади голата ръка на Майкъл изпод одеялото и нави десния си ръкав. После легна върху одеялото, треперейки от нервност. Беше твърде интимно да сподели леглото с Майкъл, макар че обстоятелствата бяха изключителни. Иън подложи под ръцете им кърпи, за да попиват кръвта, и нагласи лактите им близо един до друг.

Катрин опита да се отпусне, но усещането за близостта на мъжкото тяло беше твърде силно. Животът му беше само една мъничка искрица и всяко духване можеше да я угаси. Въпреки всичко той бе останал жив и тя се вкопчи като удавница в този факт.

– Процесът е съвсем прост – обясни Иън и посегна към ланцета. – Ще освободя една вена на ръката му и една артерия на вашата и ще я стегна, за да контролирам потока на кръвта. После ще вкарам едното перо във вената на полковника, ще го залепя и ще направя същото с вашата артерия. След това ще махна превръзката и кръвта ще потече.

Катрин се усмихна несигурно.

– Звучи наистина просто.

– И в известна степен е точно така. Най-трудното е да намеря достатъчно силна вена, за да пъкна перото в нея. Затворете очи, Катрин. Не искам да гледате.

Катрин се подчини и проследи случващото се само по шумовете.

Недоволното мърморене на Иън ѝ показва, че му беше трудно да намери вена и да пъхне перото в отвора. Успехът дойде, когато заповяда сърдито:

– Дръжте по-здраво перото, мис Маклеод. – Катрин усети леката милувка на ръката му по рамото си и чу глас: – Готова ли сте, скъпа? Имате още време да промените мнението си.

Ако Майкъл умре, никога няма да си го простя, помисли си тя и кимна решително.

– Режете.

Острият ланцет се вряза в свивката на лакътя и Катрин изпита силна болка. Когато Иън превърза артерията на две места с въсъчен конец, тя прехапа устни, за да не заскимти. Когато усети металически вкус в устата си, помисли малко истерично, че не е редно да хаби кръв, която можеше да помогне на Майкъл.

Ланцетът продължи в дълбочина. Иън изруга, Елспет изписка задавено. Катрин отвори очи и видя как от ръката ѝ пръсна кръв. Елспет се олюля и лицето ѝ побледня.

– По дяволите момиче! – изрева Иън. – Не ви позволявам да припадате! Нали сте шотландка! Дължна сте да издържите. – Той спря много бързо кръвта и продължи малко по-меко: – Затворете очи и дишайте дълбоко.

Елспет се подчини и тежко пое въздух. Цветът се върна на лицето ѝ.

– Съжалявам, сър.

Когато кризата отмина, той заговори успокояващо:

– Много добре се справяте. Виждал съм грамадни мъже да падат като отсечени дървета след един-единствен разрез. Не гледайте раната. Трябва само да държите перото в ръката на Кениън.

– Ще го направя, сър – обеща Елспет.

Катрин се почувства слаба и също затвори очи. Не искаше да види как краят на перото ще проникне в артерията ѝ. Добре, че беше легнала. След като закрепил перото, Иън освободи превръзките и изръмжа доволно. Ръцете му притиснаха здраво примитивния уред.

Катрин отвори очи и видя как прозрачното перо се оцвети в тъмночервено. Кръвта ѝ течеше към Майкъл. Сега, когато беше вече твърде късно, тя се запита как се бе одързостила да стори нещо, което можеше да го убие. Тя нямаше право да се намесва в божии дела – но какво друго можеше да стори? Опитът я беше научил да разпознава смъртта и да прави всичко за спасението на умиращите.

Много скоро любопитството надви гаденето и Елспет попита:

– Откъде знаете колко кръв се предава от единия на другия, доктор Кинлок?

– Нямам представа. Не знам и от колко кръв може да се лиши дари-телят – отговори откровено хирургът. – Как се чувствате, Катрин?

Тя облиза пресъхналите си устни.

– Добре.

– Ако ви се замае главата или ви се пригади, веднага ми кажете.

Тялото ѝ бавно изстиваше. Катрин се вслуша в биенето на сърцето си и осъзна, че в момента то изпомпваше кръвта ѝ във вените на Майкъл. Не само кръвта, но и любовта ѝ. Живей, Майкъл, живей.

– Катрин? – Гласът на Иън дойде някъде много отдалеч.

– Добре съм. – Трябваше да мине много време, докато Майкъл преодолее загубата на кръв. – Продължавайте.

Ръката ѝ се вцепени, тялото се скова. Тя отвори очи и видя как Иън смръщи чело и попита превръзката, сякаш се готвеше да прекрати преливането.

Катрин събра сили и гласът ѝ прозвуча спокойно:

– Не прекъсвайте твърде рано, Иън. Няма смисъл, ако не получи достатъчно кръв.

Лекарят кимна успокоено.

Мислите ѝ се разпиляха. Припомни си как бе видяла Майкъл за първи път. Изглеждаше много красив, но по света имаше още много красиви мъже. Кога беше станал за нея нещо съвсем особено, кога беше започнала да цени живота му по-високо от собствения си? Вече не можеше да си спомни.

– Как се чувствате, Катрин?

Тя се опита да отговори, но не можа. Студените ѝ устни не се раздвижиха.

Иън изруга, разлепи превръзката и прекрати преливането. Докато зашиваше ръката ѝ, той мърмореше недоволно по адрес на дебелоглавите жени, които нямат достатъчно ум в главите си, за да знаят кога да спрат. Катрин много искаше да се засмее, но напрежението беше твърде голямо.

– Мис Маклеод, веднага донесете кана чай – заповяда лекарят. – Нека да е топъл, но не горещ, и с много захар.

Катрин чу тих шум от стъпки, после затварянето на вратата. Усети до себе си движение и потрепери – беше Майкъл. Навлажни устни и прошепна:

– По-добре ли е той?

Иън спря да я превързва и сложи ръка върху нейната. Катрин едва не извика. Върху студената ѝ плът мъжката ръка беше направо гореща.

– Пулсът се усили, дишането е по-равномерно и дълбоко, на лицето му се появи нещо като цвят.

– Дали... ще оживее?

– Не знам, но шансовете са по-добри. – Иън стисна ръката ѝ. – Ако оживее, Кениън ще трябва да благодари само на вас. Надявам се, че си струваше да рискувате.

– Той го заслужава – отговори просто Катрин и се усмихна. – А вие признайте, че се радвате на възможността да изпробвате един нов метод.

– Признавам, че беше интересно – отговори развеселено лекарят. – И чакам с нетърпение резултата.

Катрин затвори очи. Беше направила, каквото можеше. Останалото беше в божиите ръце.

Когато се събуди, беше тъмно. Вдигна ръката си и усети пронизваща болка в свивката на лакътя. Изведнъж си спомни какво беше направила и потрепери. След кръвопреливането беше много близо до припадък. Иън наля в устата ѝ няколко чаши топъл, силно подсладен чай и я отнесе в леглото. След като ѝ заповяда да почива поне до следващия ден, той я остави под грижите на Елспет и се върна в лазарета.

Катрин се изправи предпазливо и стъпи на пода. Трябваше да бъде много внимателна, за да може да върви. Стана, наметна халата си, защото ѝ беше студено, и излезе в коридора.

Стаята на Ан и Чарлз беше срещу нейната и тя се запъти първо натам. Ферис беше примъкнал до леглото тясна кушетка и спеше дълбоко. Чарлз дишаше спокойно, цветът на лицето му беше добър. Като видя отрязаната ръка, Катрин изпита болка, но знаеше, че тази загуба няма да разруши живота му. Чарлз щеше да се справи. На сутринта трябваше да попита Елспет дали са изпратили писмо на Ан, която сигурно беше обезумяла от тревога.

След това Катрин се запъти към другия край на къщата, като се подпираше на стената. Стаята на Майкъл беше осветена от лампата, макар че при него нямаше никой. Може би Елспет бе помислила, че не може да стори нищо за тежкоранения, или просто умората я бе надвила. Момичето беше работило без почивка дни наред.

Майкъл се мяташе неспокойно и дишаше тежко. Катрин се уплаши. Прекоси стаята и сложи ръка на челото му. Кожата беше гореща и потна. Тя бе предполагала, че температурата ще се повиши, но въпреки това се уплаши.

Майкъл отвори очи, но явно не я позна. С надеждата да го събуди тя повика тихо:

– Майкъл? Полковник Кениън?

Той се раздвижи трескаво, опита да се изправи.

– Идвам – прошепна дрезгаво той. – Спокойно, ей сега. Съвсем спокойно...

Той се претърколи настрана и едва не падна от леглото. Катрин се уплаши още повече, защото раните можеха да се разтворят, хвана го за раменете и го притисна във възглавниците.

– Не, Майкъл, трябва да спите – прошепна настойчиво тя. – Тук сте на сигурно място. Ще оздравеете и ще бъдете като нов.

Макар че беше твърде слаб, за да се освободи, той продължи да размахва безцелно ръце и крака. Ядосана от слабостта си, Катрин седна на леглото и го привлече в прегръдката си, положи главата му върху гърдите си. Това го успокои, но не достатъчно. Тя си спомни как бе утешавала Ейми, когато имаше температура, и го залюля като бебе. Навлажни устни и запя приспивна песен.

– Спи, детенце, спи...

Милвайки главата му, тя изпя всички люлчини песни, които знаеше. Дишането му се успокои, но всеки път, когато тя спираше, ръцете и краката му отново се раздвижваха. Катрин си припомни песните от детството си, а накрая му изпя и няколко любовни, макар че бузите ѝ пламтяха от срам.

Стигна и до баладите, които беше научила на полуострова от ирландските войници. Най-любима ѝ беше „Младият певец“. Без за мисли, тя изпя първия куплет:

Синът на артиста отиде на война,
намериха го между мъртвите.
Препаса татковия си меч
и окачи на гръб старата си арфа...

Катрин млъкна рязко и се опита да преглътне буцата в гърлото си. Не можеше да понесе представата за жестокостите на войната и затананика друга мелодия без думи.

Пя, докато гласът ѝ преградна и умората стана толкова силна, че едва отваряше уста. Майкъл постепенно се успокои и потъна в дълбок и според нея естествен сън.

Катрин съзна, че трябва да стане и да си отиде, но ѝ беше трудно да мисли за друго, когато животът на Майкъл висеше на косъм. Освен това нямаше сили да се довлече до стаята си.

Тя въздъхна и се отпусна на възглавниците. Небръснатата му брада приятно гъделичкаше гърдите ѝ през тънката муселинена нощница. Косата му беше влажна, но вече не се потеше и температурата беше почти нормална. Кризата бе отминала.

Майкъл щеше да оздравее и да си отиде. Щеше да ѝ остане удовлетворението, че той е някъде по света, здрав и щастлив, но двамата никога вече нямаше да бъдат толкова близо един до друг като тази нощ.

Тъй като той не можеше да я чуе, Катрин доби смелост и зашепна в косата му:

– Обичам те, Майкъл. Винаги ще те обичам. – После го целуна по челото, както беше сторила с Чарлз. Никой не би нарекъл тази целувка неморална.

Напълно изтощена, Катрин потъна в дълбок сън.

14

Тъй като бе отнесъл лицето на Катрин със себе си в мрака, Майкъл изобщо не се изненада, когато дойде в съзнание и я видя. Първата му мисъл бе, че видението над главата му е ангел, приел образа на Катрин, за да го приветства с добре дошъл на небето.

Не, мястото му съвсем не беше на небето. Той смръщи чело и се опита да разбере. Плуваше в море от болка, което вероятно означаваше, че е попаднал в ада. Или поне в чистилището.

– Майкъл? – проговори нежно гласът на Катрин.

Тя звучеше съвсем реално и той неволно посегна да я хване. Абстрактното море от болка стана шокиращо лично, прониза всеки сантиметър на тялото му и затъмни завесите, които обграждаха духа му. От гърлото му се изтръгна болезнен стон.

Катрин сложи хладната си ръка на челото му и огледа внимателно бледото лице. Под очите ѝ имаше тъмни сенки, косата беше небрежно вързана на тила. Все още беше най-красивата жена на света, но ако това беше живот след смъртта, той искаше да си я припомни, както беше

изглеждала на бала у дукеса Ричмънд. Колкото и странно да беше, той беше жив, но сигурно нямаше да изтрае дълго при тези адски болки.

Той опита да проговори и успя да прошепне дрезгаво името ѝ.

– Най-после се събудихте. – Тя го дари с ослепителна усмивка. – Ще хапнете ли малко говежди бульон? Имате нужда от храна.

Майкъл кимна едва-едва. Напразно си пилееха времето да хранят един умиращ, но може би топлата супа щеше да му позволи да проговори.

Тя приседна на края на леглото, вдигна леко раменете му и го подкрепи, докато наливаше по малко бульон между устните му. Дори това леко движение предизвика нова експлозия на болка. В света на мъченията гъвкавото ѝ тяло беше единственият балсам. Мекота, аромат на рози, незабравим сън с музика...

Когато купичката се изпразни, Катрин го положи отново на възглавницата. После смени мястото си, за да може той да я вижда по-добре. Подрусването на матрака предизвика нова болка, но си струваше, защото тя беше близо до него.

– Битката? – попита с укрепнал глас той.

– Победихме. Това беше преди три дни. Съюзническите армии преследват остатъците от войската на Наполеон. Скоро ще влязат във Франция. Ако попречат на императора да събере нова армия, войната ще свърши скоро.

– Три дни? – Майкъл примигна мъчително.

– Кенет е добре – продължи да разказва Катрин. – Той и знаменосецът Хъси от вашия полк ви намериха на бойното поле след края на сражението. – Тя се поколеба. – Кенет изпрати ординареца ви и багажа, но за съжаление не знам нищо за Брадли, другия ординарец. Убит ли е?

Майкъл кимна мрачно. Брадли беше весел млад ирландец. Поне смъртта му бе бърза и без болка.

– А мъжът ви и Чарлз Моубри?

– Колин се отърва с една драскотина. Каза да ви благодаря, защото конят ви е спасил и него, и Чарлз. Капитан Моубри също е тук. Трябваше да му ампутират лявата ръка до лакътя, но вече е добре. – Тя се усмихна измъчено. – Много по-добре от вас.

Майкъл се зарадва да чуе, че мъжът ѝ е оцелял. Смъртта на Колин Мелбърн щеше да предизвика дълбоко, ирационално чувство за вина заради желанието му другият мъж да изчезне.

– Изненадвам се, че още дишам. – Ръката му се плъзна към мястото, където куршумът беше проникнал в корема. Болката беше навсякъде.

– Имали сте невероятен късмет. – Тя извади от чекмеджето калейдоскопа му, смачкан до неузнаваемост. – Имате три тежки рани и половин дузина по-леки, но това нещо ви е спасило от куршум, който със сигурност щеше да бъде смъртоносен.

Майкъл погледна оловното топче и сребърната тръбичка.

– Изпотрошени дъги, наистина.

– Какво означава това? – учуди се Катрин.

– Това съдържаше калейдоскопът – парченца от небесната дъга. Прекрасно нещо. Подарък от приятел. – Той се усмихна слабо. – Моят талисман.

– Наистина ви донесе късмет.

Майкъл се опита да го вземе, но не можа да вдигне ръка. Болката беше непоносима.

– Не... достатъчно.

– Няма да умрете, Майкъл – заговори настойчиво тя. – В тялото ви се забиха куршуми, пронизаха ви саби, тъпкаха ви коне и загубихте твърде много кръв, затова сте толкова слаб. През следващите месеци ще ви е тежко, но силите ви постепенно ще се възвърнат. Няма да умрете.

В гласа ѝ имаше такава убеденост, че той се разколеба. След Саламанка също се беше чувствал на прага на смъртта, но оцеля. Катрин се намръщи и вдигна пръст към устата си.

– Прекалих с приказките. Имате нужда от почивка. – Тя стана и добави: – Още нещо, Майкъл. Помолихте ме, ако с вас се случи нещо, да се обади на приятелите ви. Желаете ли да им съобщя, че сте ранен? Сигурно ще намерят името ви в списъците на падналите и ще се разтревожат.

– Да, направете го. Благодаря ви, Катрин. – Майкъл се опитваше да държи очите си отворени, но краткият разговор го бе изтощил.

– Ще им пиша още днес следобед и ще дам писмата на военния куриер, за да стигнат бързо в Лондон. – Тя стисна ръката му. – Ще се оправите, Майкъл.

Тъй като знаеше, че душевното състояние оказва решаващо влияние върху оздравяването, тя смяташе всеки ден да подхранва увереността му, че ще оцелее. Запъти се към вратата с уморена въздишка. Макар че беше загубила съвсем малко кръв в сравнение с Майкъл, все още се чувстваше слаба като новородено котенце.

Катрин взе писмата от скрина на Майкъл, за да препише адресите. Разгледа ги с вдигнати вежди. Дук Кандовър, ърл Стратмор, ърл Абърдийър. Все членове на висшата аристокрация. Вероятно това бяха

другите паднали ангели. Майкъл ги познаваше от ученическите си години. Как ги наричаше? Рейф, Люсиен, Никълъс. Катрин им завидя, че са го познавали толкова години.

При следващото си събуждане Майкъл не видя Катрин. Вместо нея до леглото му седеше приятна на вид брюнетка, която плахо сложи ръка на рамото му. След миг на учудване той позна Елспет Маклеод, бавачката на семейство Моубри.

– Здравейте – прошепна със слаб глас той.

– Добро утро, полковник. Донесла съм ви овесена каша. Доктор Кинлок нареди при всяко събуждане да ви даваме по нещо за ядене.

– Овесена каша – повтори с отвлечение Майкъл, но се подчини. И без това не можеше да яде нормална храна.

След като свърши, Елспет оправи леглото и му помогна да се настани удобно.

– Честно ви казвам, не мислех, че ще оживеете. Когато Катрин ви докара вкъщи, приличахте повече на мъртвец.

Майкъл смръщи чело.

– Катрин ли ме е докарала? Тя каза, че ме е намерил Кенет Уайлдинг.

– Да, но тя е била с него. Отиде във Ватерло да вземе капитан Моубри, но разбрала за вас и отишла с капитан Уайлдинг на бойното поле. – Момичето потрепери. – Аз нямаше да се справя.

Майкъл знаеше, че Катрин е безстрашна, но въпреки това се учуди.

– Значи й дължа повече, отколкото знаех.

– Прав сте – кимна Елспет. – Бяхте загубили много кръв и се намирахте на прага на смъртта. Тогава тя помоли доктор Кинлок да ви прелее от нейната кръв. Това помогна. Никога не бях виждала такава операция. Но подейства. Доктор Кинлок казва, че без преливането щяхте да си отидете.

Майкъл се обърка още повече.

– Как е могла да ми даде от своята кръв?

– Докторът съедини две гъши пера и свърза ръцете ви. – Елспет се надигна. – Вижте, той каза, че не бива да се напругате. Затова ще ви оставя. При двама ранени в къщата има много работа.

След като вратата се затвори, Майкъл вдигна ръката си и се вгледа в едва видимите кръвоносни съдове, които пулсираха под кожата му. Кръвта на Катрин течеше във вените му! Чувството за интимност се

засили до непоносимост. Света Катерина, наистина. Не само смела, но и скромна, най-добрата жена на света.

Сигурно беше готова да стори същото за всеки приятел. Знанието, че е споделил жизнените ѝ сокове, го разтърси до дън душа. Докато живееше, тя щеше да бъде част от него и той от нея. Той затвори очи, за да спре напращащите сълзи. Чувстваше се отвратително слаб.

Граф Стратмор прочете със смръщено чело писмото, което току-що бе получил и погледна към влезлия лакей.

– Лорд Абърдиър е тук, господарю. Поканих го в салона.

Люсиен се изправи и отиде да поздрави приятеля си. Типично за Никълъс, надарен с непогрешим цигански инстинкт. Беше изминал дългия път от Уелс, защото знаеше, че има проблеми. След като си стиснаха ръцете, Люсиен каза:

– Получих писмо от Брюксел, в което става дума за Майкъл. Приятелят ни е тежко ранен.

– Знам. С Клер четохме списъците на загиналите – отговори сериозно Никълъс. – От седмици се тревожа за Майкъл. Тъй като бях дяволски нервен, Клер ми каза да замина за Лондон, за да те разпитам.

Люсиен му подаде писмото.

– Писала го е някоя си мисис Мелбърн. Майкъл е бил на квартира в къщата ѝ и сега тя се грижи за него. Очевидно има шанс да се възстанови.

Никълъс прочете набързо краткото писмо.

– Майкъл споменаваше Катрин Мелбърн почти във всяко писмо. Мъжът ѝ е драгунски капитан. – Той подсвири тихо и отново прочете писмото. – Майкъл е носел калейдоскопа, който ти му подари преди много години. Именно той е предотвратил проникването на куршума в корема му, което означава сигурна смърт.

– Наистина. Неведоми са пътищата божии.

– Слава но бога, че го е носил винаги със себе си. – Никълъс смръщи чело. – Ясно е, че му трябва много време, за да се възстанови. Ти познаваш света по-добре от мен, приятелю. Къде мога да намеря удобна яхта?

– Да не би да искаш...? – Люсиен вдигна вежди.

– Точно така. – Никълъс сгъна грижливо писмото на Катрин. – Клер вече ми даде заповед да го доведе. Ще отида в Белгия и ще взема Майкъл.

Тъмнокосата главица на Ейми надникна в стаята на Майкъл.

– Пристигна днешният вестник, полковник. Искате ли да ви почета?

– Бих се радвал да чуя новините.

Ейми влезе, седна до него и грижливо подреди полите си. Майкъл я наблюдаваше с усмивка. След завръщането на Ан и децата къщата беше много оживена. Чарлз си възвърна голяма част от предишната сила, а и слугите помагаха много.

За всички освен за Майкъл животът се нормализираше. Макар че болките понамаляха, той все още беше много слаб и това го подлудяваше. Бодрият доктор Кинлок го увери, че след такава загуба на кръв състоянието му е нормално, но това не го направи по-търпелив. Не искаше Катрин да го гледа в това жалко състояние. Фактът, че тя беше опитна милосърдна сестра, а не неговата любима, не допринасяше за укрепване на мъжката му гордост.

Но в положението му имаше и предимства: беше твърде слаб, за да изпитва желание. Вместо това копнееше за нея с цялата сила на сърцето си. Едва сега, когато страстта не функционираше, той разбра колко дълбоко е влюбен в Катрин.

Ейми прочете най-важните новини, като превеждаше от френски на английски. Майкъл знаеше много добре френски, но момиченцето беше получило строга заповед да не го напруга. А и той се наслаждаваше на компанията ѝ. Ако някога имаше дъщеря, тя трябваше да бъде като Ейми.

– Ето още една интересна история. Разказват за френския армейски лекар барон Лари, онзи, дето измисли полските лазарети. Прусите го заловили при Ватерло. Маршал Блюхер искал да го екзекутират, но един немски хирург, който слушал лекциите му, помолил да го оставят жив. – Тя вдигна глава и очите ѝ засвяткаха. – Отгатнете какво станало понатък!

– Надявам се, че Блюхер е променил решението си?

– Не само това. Оказало се, че единственият син на Блюхер бил сериозно ранен в битка със заблуден френски отряд и бил взет в плен. Именно Лари спасил живота му! Не е ли прекрасно? – Тя сведе глава към вестника. – Маршал Блюхер изпратил Лари обратно във Франция с почетна свита.

– Добре е направил – кимна Майкъл. – Светът се нуждае от лечители като него.

Ейми сгъна вестника и стана. В този миг влезе майка ѝ.

– Време е за урока ви, миличка.

Ейми направи кисела физиономия, обърна се към болния и приклекна в грациозен реверанс.

– Ще се радвам да ви видя отново, полковник Кениън. До утре, нали?

– До утре, мадмоазел Мелбърн. Много ви благодаря, че ме почетохте с присъствието си.

Ейми се изчерви, поклони се още веднъж и напусна стаята. Катрин се обърна към него с добре изиграна строгост.

– Какво, за бога, прави Луи Ленивия на леглото ви?

– Спи. – Майкъл помилва кучето. – Какво друго да прави.

– Ами, хапва си. Понякога се чеше. Няма голям избор. – Катрин помилва меките кучешки уши. – Имате ли нещо против, ако поседя при вас? Донесла съм си ръкоделие. Това е най-спокойната стая в къщата.

– Винаги сте добре дошла, стига да понасяте търпеливо буйния ми темперамент.

– За мъж, който не търпи безделието, сте в учудващо добро настроение. – Тя седна и извади от торбичката си изящна бродерия. Сега имаше по-малко работа и често седеше с часове при него, заета с шиене или писане на писма. Това беше най-доброто лекарство.

– Нямам сили да капризничая – отвърна сухо той. – Най-голямото ми постижение през тази седмица е, че се научих да произнасям дълги изречения.

– Иън Кинлок каза, че се възстановявате отлично. – Тя го погледна строго. – Но не прибързвайте, защото ще се скараме.

– Не мога вечно да лежа тук като Луи Ленивия – отговори делово той. – Вие сте безкрайно търпелива, но сигурно искате да отидете при съпруга си в Париж. Там е много по-весело.

Катрин сведе поглед и направи няколко бода.

– Днес пристигна писмо от Колин. Съветва ме да остана в Брюксел, докато оздравеете, тъй като ви дължи живота си.

Майкъл стисна зъби.

– Всяка благотворителност има граници. Не мога да приема.

– Това няма нищо общо с благотворителността. – Тя избра нов цвят копринени конци. – След като прекарах такава чудна пролет в Брюксел, не бързам да се втурна към Париж. Освен това Чарлз напуска армията и

се връща със семейството си в Лондон. Само бог знае кога ще се видим отново.

Майкъл пое дълбоко дъх. Радваше се, че няма да я загуби, и съжаляваше, че двамата не са още по-близки.

По коридора се чуха стъпки. Почука се и на прага застана Ан.

– Майкъл, чувствате ли се достатъчно силен да приемете посетител? Приятелят ви току-що пристига от Англия. – Тя отстъпи настрана, за да даде път на Никълъс.

– Велики боже! – прошепна смаяно Майкъл. – Да не би да сънувам?

– Нямах този късмет. Ето, че те намерих. – Никълъс стисна ръцете му и здравото ръкостискане показва колко е развълнуван. – Клер ти изпраща сърдечни поздрави. Ако не беше бебето, и тя щеше да дойде.

Майкъл се опита да отговори, но не му хрумна нищо умно. Преглътна няколко пъти и прошепна с пресекуващ глас:

– Катрин, представям ви граф Абърдиър, приятеля ми Никълъс.

Мъжът се обърна и я дари със сърдечна усмивка.

– Простете, не ви видях. Много се радвам да се запозная с легендарната Света Катерина.

Очевидната привързаност между Майкъл и приятеля му накара Катрин да се почувства самотна и изключена от малката им общност – съвсем не като светица.

– Удоволствието е изцяло мое. Как стигнахте толкова бързо до Брюксел?

– С добра яхта и добър капитан. – Никълъс погледна усмихнато приятеля си. – И двете благодарение на Рейф, който също ти изпраща поздрави, придружени с гневно обвинение, че си позволил да те прострелят.

Майкъл направи опит да се усмихне.

– Доколкото познавам Рейф, укорът е на първо място.

– Да, но аз съм твърде тактичен, за да го призная. – Абърдиър извади от джоба на палтото си блестяща сребърна тръбичка. – Люсиен ти я изпраща в замяна на старата.

– Дали ще ми донесе същия късмет?

– Гаранция. – Никълъс му подаде калейдоскопа. Майкъл го поднесе към очите си и бавно го завъртя.

– Тази версия е малко по-голяма от другата и още по-прекрасна. Катрин, вие не сте виждали оригинала, преди да бъде унищожен, нали? Погледнете.

Тя взе тръбичката и я насочи към прозореца. Видя ярко оцветени

звезди, които се движеха, и извика възхитено.

– Прекрасен е.

Шарката се промени отново и Катрин видя късчета от небесна дъга. Въздъхна, остави тръбичката и се обърна към Никълъс:

– Много се радвам, че дойдохте да ни видите. Вероятно сте на път към Париж?

Абърдиър поклати глава.

– Не, дойдох да си взема Майкъл. Възнамерявам да го отведа в Уелс, разбира се, ако е в състояние да пътува.

Катрин потисна с мъка смешния порив да му извика, че Майкъл е неин и тя няма да го пусне, и отговори:

– Само лекарят може да реши, но дори за здрав човек пътуването е дълго и уморително.

– Ще го откарам до брега с най-удобната карета – обясни Никълъс. – Яхтата ще се движи бавно и няма да навлиза в открито море. Ще заобиколим острова и ще хвърлим котва в пристанището на Пенрейт, което е само на няколко мили от дома ми. Надявам се, че пътуването по море ще е по-безболезнено. Доведох и милосърдна сестра, избрана лично от съпругата на Люсиен. Тя ще се грижи за него през цялото време.

– Да си ида у дома... – Майкъл затвори очи. – Би било чудесно.

– Ще го направим. – Никълъс огледа замислено приятеля си.

– Май е време да се махна оттук. Уморявам те.

Майкъл отвори очи и този път те бяха блестящо зелени.

– О, не. Караш ме да се чувствам още по-безполезен.

– Знам, но ако не те оставя да почиваш, мисис Мелбърн ще ми откъсне главата. – Никълъс стисна ръката му. – Ще дойда пак.

Катрин излезе от стаята, следвана от граф Абърдиър. Веднага щом излязоха в коридора, мъжът пое дълбоко дъх и притисна челото си. Катрин попита загрижено:

– Зле ли ви е, милорд?

– Моля ви, наричайте ме Никълъс. – Той отпусна ръка и тя се изуми от мъката в очите му. – Знаехме, че е тежко ранен – затова дойдох. Въпреки това беше страшен шок да го видя в това състояние. Майкъл беше силен, едър мъж. А сега е свалил поне десет килограма и прилича на призрак. Едва сега разбрах, че за малко не сме го затрили.

– Майкъл е щастлив, че има такива приятели – промълви Катрин и заслиза по стълбата. – Положили сте много усилия да дойдете чак дотук.

– Майкъл е част от семейството. Живее от другата страна на

долината, точно срещу нас. Кръстник е на сина ми. – Никълъс зарови пръсти в гъстата си коса. – Приятели сме от училище. Аз съм наполовина циганин, а това не е най-добрият произход за снобско място като Итън. Майкъл беше първият, който пожела да ми стане приятел. Никога няма да го забравя. – Той погледна пронизващо Катрин. – Обещавам да се грижа за него, мисис Мелбърн.

Катрин се смути още повече. Този човек беше много проникателен.

– Наричайте ме Катрин – помоли тя и когато влязоха в салона, попита: – Имате ли квартира?

– Още не. Дойдох направо тук. – Никълъс махна небрежно. – Тъй като повечето англичани са в Париж, лесно ще намеря стая в хотел.

– Можете да останете тук. Стаята срещу тази на Майкъл е свободна. Имаме място и за трима или четирима слуги.

– Благодаря ви за любезността – Той я дари с уморена усмивка. Катрин му се усмихна в отговор. Нищо, че сърцето ѝ беше натежало от болка. Макар да знаеше, че ще загуби Майкъл, тя не очакваше, че ще стане толкова скоро.

Само след два дни Никълъс беше уредил всичко за пътуването до Уелс. Майкъл не се изненада. Познаваше Никълъс вече двадесет и пет години и знаеше какъв остър ум се крие зад небрежния му чар.

В деня на тръгването Майкъл вече можеше да седи, макар че това му причиняваше болки. Докато чакаха идването на каретата, той подръпваше нервно палтото си.

– Чувам шум. Сигурно семейство Моубри се готви да отпътува?

Никълъс погледна през прозореца.

– Това беше колата за багаж. Каретата се забави, защото трябваше да хванат едно лудо куче на име Кланси. Ан Моубри изглежда доста изтощена и напълно я разбирам. Ето, Чарлз пусна в ход авторитета си на офицер и джентълмен и заповяда на животното да се качи в каретата. Най-после тръгнаха.

– Не е нужно много време да се разтури един дом. – Майкъл очакваше появата на Катрин. Щяха да си кажат сбогом завинаги. Щеше да му бъде по-лесно, ако тя не дойдеше, но самата мисъл, че няма да я види още веднъж, го караше да потреперва. Може би тя щеше да се сбогува с него пред всички, когато го изнесяха на носилка на двора. Тази мисъл беше още по-омразна. – В продължение на месеци това беше истинският ми дом...

– Благодарение на Ан и Катрин, знам. Прекрасни са, и двете. – Никълъс погледна остро приятеля си. – Особено Катрин.

Майкъл се зарадва, че още от детските години се бе научил да крие чувствата си.

– Тези две жени правят чест на женската половина от човешката раса. Ще ми липсват, и те, и децата. Ще ми липсва дори Луи Ленивия, най-мързеливото куче на божия свят.

Никълъс избухна в смях.

– Каретата, която наех, ще пристигне скоро, за да ни отведе на брега. Готов ли си?

– Доколкото е възможно. – Майкъл въздъхна. – Надявах се да изляза оттук на собствените си крака, но мечтата ми не се осъществи.

– Всичко с времето си. Говорих с доктор Кинлок, преди да замине за Лондон, и разбрах, че само след няколко месеца ще си напълно възстановен, а тялото ти ще остане украсено с великолепни нови белези.

– Да, но той ми каза, че през следващите месеци трябва да лежа и да безделнича. – Майкъл забарабани с пръсти по одеялото. – Търпение-то никога не ми е било присъщо.

– Знам, но сега не бива да мислиш за това – упрекна го Никълъс. – Ако прекалиш, ще заповядам да те вържат за леглото.

Майкъл се усмихна, защото знаеше, че приятелят му не се шегува. Все едно искаше ли или не, щеше да си наложи да почива Тихо чукане по вратата възвести появата на Катрин.

– Никълъс, каретата пристигна.

Граф Абърдиър погледна строго ранения.

– Отивам да се погрижа за багажа.

Винаги тактичен, помисли си развеселено Майкъл и го проследи с поглед.

Косата на Катрин беше вчесана строго назад и подчертаваше тясно-то лице. Скулите ѝ бяха изпъкнали много по-силно, отколкото когато се запознаха. И тя беше загубила много килограми, главно заради грижите, които ѝ беше създал.

– Мразя сбогуванията, но мисля, че са необходими – промълви тя, без да го поглежда.

– Те ни дават да разберем, че нещо е свършило – кимна той. – Кога ще потеглите за Париж?

– Утре. Тази вечер къщата ще бъде ужасно празна. – Тя пристъпи към прозореца и погледна навън. – Странно, колко добри приятели станаме за толкова кратко време. Съдбата ни събра случайно, а после...

Наистина ли мислеше така за сложните, неопределими чувства помежду им?

– Иска ми се да вярвам, че при всички обстоятелства щяхме да станем приятели.

– Сигурна съм в това. – Вената на шията ѝ пулсираше. – Исках само да кажа, че ако не беше войната, нямаше да се срещнем. Тъй като напускате армията, надали ще се видим отново.

Майкъл се принуди да признае, че тя е права, и изпита непоносима болка.

– Ако решите да посетите Уелс, ще бъдете добре дошли в Брин Мейнър. Клер, жената на Никълъс, ще се радва да ви види.

– Никълъс е прекрасен – прошепна с усмивка тя. – В състояние е да накара рибите да излязат от морето. Каква е жена му?

– Тя стои твърдо на земята. Преди да се оженят, беше селска учителка. Твърди, че няма нищо по-прекрасно от това да преподаваш на тридесет деца, за да събереш жизнен опит. – Той бърбеше непринудено, докато цялото му внимание беше съсредоточено върху гъвкавата фигура, облечена в проста сива рокля. Макар че не изпитваше страст, знаеше, че споменът за очарователните ѝ форми ще го преследва в безсънните нощи.

Преди да си отиде, трябваше да каже още нещо.

– Едно просто „благодаря“ ми се струва неподходящо, след като няколко пъти спасихте живота ми. Аз съм ви дълбоко задължен, Катрин.

– Но вие спасихте Колин и Чарлз.

– Дадох му коня си и това е всичко. Изобщо не мога да го сравня с онова, което вие сторихте за мен – възрази сухо той.

– Всички жени стават милосърдни сестри, когато е нужно – прошепна смутено тя.

– Наистина ли? – Майкъл ѝ протегна ръка. Тя пристъпи към него и я улови. Той вдигна ръкава ѝ и разкри малкия, не напълно зараснал белег в свивката на лакътя. – Това не може да се нарече нормална грижа, нали? Елспет ми каза всичко. Защо не ми признахте какво сте направили?

Катрин изкриви лице.

– Срамувах се от дързостта си. Макар че кръвопреливането помогна, можех и да ви убия.

– Вместо това спасихте живота ми – заключи спокойно той. – Дадохте ми кръвта си. Никога няма да получа по-скъпоценен подарък.

– Направих го от егоизъм. – Сините очи се напълниха със сълзи и

станаха още по-огромни. – Не обичам пациентите ми да умират. Това намалява славата ми на светица.

Майкъл стисна ръката ѝ.

– Ако някога се нуждаете от помощ, елате при мен, Катрин, моля ви. Ще направя всичко, което е по силите ми.

Тя отмести поглед.

– Благодаря ви. Ще го запомня.

Майкъл вдигна ръката ѝ и целуна треперещите пръсти.

– Направете го.

– Желая ви всичко добро, Майкъл. Много се радвам, че ви срещнах. – Тя докосна бузата му с неземна лекота, обърна се и почти избяга от стаята. Майкъл за последен път се наслади на грациозните ѝ движения.

Искаше да я повика, да я вземе в обятията си, за да не я пусне никога вече. Искаше да я помоли да напусне съпруга си и да живее с него, без да се интересува от последствията. За да го предотврати, стисна зъбите си толкова силно, че те заскърцаха.

Може би щеше да я помоли да стане негова, ако веднъж вече не беше настоял пред друга жена да стори същото. Запасът от лудости, които можеше да извърши в живота си, беше изчерпан.

Вратата се затвори зад нея. Докато се вслушваше в заглъхващите ѝ стъпки, Майкъл усети как дробовете му се свиват. Идеше астматичен пристъп. Огнени окови стегнаха дишането му, първите пориви на страх се вкопчиха в мускулите му.

Той се отпусна назад и си заповяда да вдишва и издишва бавно и съзнателно. Вдишване, издишване, отново и отново, докато се успокои. Пламтящият натиск и страхът изчезнаха.

Изтощен до смърт, Майкъл се вгледа в тавана. Отдавна не беше имал астматичен пристъп. Всъщност след смъртта на Каролайн.

Той затвори очи. Беше постъпил правилно. Един ден щеше да се гордее със себе си, но сега изпитваше само мъка.

Катрин беше най-прекрасната жена в живота му. Но се надяваше да не я види никога вече.

КНИГА ВТОРА ПЪТЯТ КЪМ НЕБЕТО

16

Пролетта на 1816 година

Красиво облечена прислужница отвори вратата на елегантната градска къща.

– Вкъщи ли е мисис Моубри? – попита Катрин. – Моля, предайте ѝ, че са пристигнали мисис и мис Мелбърн.

Момичето хвърли любопитен поглед към замърсеното им пътническо облекло, поклони се кратко и се върна в къщата. След минута във вестибюла се появи Ан.

– О, Катрин, прекрасно е да те видя отново! Мислех, че си още във Франция. – Тя прегърна сърдечно приятелката си.

Катрин с радост отбеляза, че Ейми е станала висока почти колкото Ан. А приятелката ѝ си беше възвърнала стройната фигура след раждането на втория си син. За една година се бяха случили толкова много неща.

– Току-що пристигаме. – Тя свали прашното си боне. В слепоочията ѝ пулсираше тъпа болка. – Вкъщи ли е Чарлз? А свекърва ти?

– Излязоха. – Ан хвърли бърз поглед към лицето на Катрин и се обърна към Ейми: – Искаш ли да видиш Моли и Джейми? Ще ги намериш в детската стая да пият чай.

– О, да, с удоволствие. – Ейми засия. – Имам да им разказвам толкова много неща. Искам да видя също Кланси и Луи Ленивия.

След като прислужницата отведе Ейми, Ан покани приятелката си в малкия салон. Едва затворила вратата, тя каза:

– Знам, че не е учтиво да го кажа, но изглеждаш страшно уморена и напрегната. Болна ли си или е заради дългото пътуване?

Катрин буквално падна на дивана. Най-после бе стигнала в сигурно пристанище и имаше чувството, че всеки момент ще заспи.

– Колин е мъртъв.

– Велики боже! – Очите на Ан се разшириха от уплаха. – Какво се случи?

Катрин свали ръкавиците си и ги смачка на топка.

– Убиха го.

– Господи, какъв ужас! След като преживя безброй битки без една дракотина.

– Станало е късно през нощта на една странична парижка улица. Тъкмо излизал от къщата на приятел. – Катрин скри лице в ръцете си, припомняйки си безпомощното вцепенение, когато командирът на Колин дойде да ѝ донесе тъжната вест. – Застреляли го в гърба. Той... умрял на място. Намерили до него виолетов шал и листче, на което пишело „Да живее императорът“. Вероятно го е убил бонапартист. Само защото беше британски офицер...

Ан седна до нея и я прегърна нежно. Приятелското съчувствие отприщи неизплаканите сълзи. Когато най-после се наплака, Катрин прошепна дрезгаво:

– Да беше загинал при Ватерло. Такава смърт заслужаваше. Отвратително е, че умря от ръката на страхливец.

– Но той загина за родината си. Все едно, че е паднал на бойното поле – възрази тихо Ан. – Е, поне смъртта му е била бърза. Сега няма да остарее. Помниш ли, той не можеше да си представи, че ще остарее.

Това беше истина, но не ѝ донесе утеха. Катрин изтри сълзите си с opakото на ръката и затърси кърпичка. Ан смръщи чело.

– Изненадвам се, че вестта за убийството не е стигнала до Англия. Скоро ли стана?

Катрин изкриви уста.

– Властите се уплашиха, че войниците ще се настроят срещу французите. Както знаеш, мирният договор, който беше изтъргуван на конференцията миналото лято, е много умерен и бе постигнат с много трудности. Лично британският посланик ме уведоми, че един обществен скандал поради убийството на заслужил армейски офицер би застрашил мира.

– Значи направиха всичко, за да скрият смъртта му?

– Не ми забраниха да говоря за това, но получих сериозни указания да бъда дискретна. Знаят само офицерите от полка му.

– Намирам, че са постъпили правилно. Не ни трябва още една война. – Двете дълго мълчаха, замислени за високата цена на победата. Ан разтърси глава и попита: – Какво ще правиш, сега? В Лондон ли ще останеш или предпочиташ спокойно място като Бат например?

– Нито едното, нито другото – отговори мрачно Катрин. – Трябва да си намеря работа. Знаех, че Колин има парични проблеми, но едва след смъртта му разбрах колко сериозно е положението. Зестрата ми,

наследството от баща му – всичко е отишло. И не само това. Остави ни планина от дългове. За щастие повечето кредитори са офицери от полка и не мисля, че някой от тях ще изпрати мен и Ейми в затвора за длъжници.

– Нямах представа – пошепна развълнувано Ан и след кратко мълчание допълни: – Не, не казах истината. Почти бях забравила, че Колин дължеше на Чарлз сто фунта. Отдавна бяхме загубили надежда да ги върне.

– О, не! – Катрин погледна ужасено приятелката си. – И на вас ли дължи пари? Ако знаех, нямаше да дойда.

– Не ставай глупава. Колин беше безотговорен, но това няма нищо общо с теб и Ейми. Освен това мъжът ти рискува живота си, за да спаси Чарлз. Това струва много повече от сто фунта дълг.

Утешена от спомена, Катрин промълви:

– Колин имаше слабости, но никога не е страдал от липса на смелост.

– Той беше добър войник. Но какви са тези глупости, че търсиш работа? Не е нужно да го правиш. – Ан се поколеба, но продължи: – Знам, че е още рано да говорим за това, но ти си красива, възхитителна жена. Ще се омъжиш повторно. Всеки офицер в полка е готов да те вземе още сега.

Преди да напусне Франция, Катрин наистина беше получила няколко предложения за женитба. Опитвайки се да скрие ужаса си, тя отговори:

– Никога няма да се омъжа повторно.

– Не искам да говоря лошо за мъртвия, но... Колин не беше идеалният съпруг – настави спокойно Ан. – Не всички мъже са като него.

Катрин оцени високо деликатността на приятелката си. За съжаление проблемът беше много по-дълбок от изневерите на Колин. В действителност безгрижният Колин беше най-приемливият съпруг, когото можеше да си пожелае. Повечето мъже щяха да имат други изисквания към нея, но това беше тема, за която не можеше да говори дори с Ан.

– Никога няма да се омъжа повторно – заяви твърдо тя. – Тъй като нямам роднини, които биха могли да ми помогнат, трябва да си намеря работа. Мога да стана икономка, да се грижа за инвалиди. Ще направя всичко, за да осигуря добър живот на Ейми.

– Права си – отвърна неохотно Ан. – Но ако промениш мнението си, мъжете ще се надпреварват да ти предлагат закрилата си.

Катрин огледа салона и промени темата.

– Беше ми казала, че ако някога дойдем в Лондон, можем да отседнем при вас, но виждам, че къщата не е голяма. Имате ли място? Бъди честна, моля те. Мога да се настаня и другаде.

– Дори не си помисляй! Ще се постесним малко, но имаме красива слънчева стаичка, която можеш да споделяш с Ейми. Майката на Чарлз е чудесна – той е наследил всичките ѝ добри качества. Ще се радва да приюти в дома си жената, която се е грижила за сина ѝ след Ватерло.

– Как са нещата при вас? Чарлз намери ли си работа?

Ан поклати глава и лицето ѝ помрачня.

– Още не. Няма достатъчно работни места, а и твърде много бивши офицери кандидатстват за малкото свободни. Жалко, че нито Чарлз, нито аз имаме влиятелни роднини, но с времето ще се намери нещо.

– Как е Чарлз?

– Трудно му е. Свикна със загубата на ръката си, но не може да свикне с безделието. Да живее в тази малка къща, без да има занимания и без добри перспективи... – Ан разпери ръце. – Естествено той никога не се оплаква.

Катрин направи опит да се усмихне.

– Май загажихме.

Тя беше казала това изречение за първи път на полуострова, в нощта, когато тежко натоварените мулета се бяха разбягали, децата бяха болни от шарка, а плетената колиба, в която се бяха подслонили с Ан, се бе срутила под напора на бурята. Оттогава употребяваха тези думи на шега и за да изразят благодарността си, че животът им е станал по-добър.

Ан се засмя облекчено.

– Знам, че ще стане по-добре. Винаги става така. Не гладуваме, имаме покрив над главите си и най-вече никога в живота си няма да се кача отново на някое упорито муле!

Думите ѝ предизвикаха залп от смях и двете заговориха за спомените си от полуострова. Катрин веднага се почувства по-добре. Бъдещето щеше да бъде по-добро. Всичко, от което се нуждаеше, беше подходяща работа и добър живот за дъщеря ѝ. Не искаше нищо повече.

Ан се отпусна на дивана.

– Лорд Майкъл Кениън е в града за сезона. Често го споменават в новините от доброто общество. Живее при лорд и лейди Стратмор и участва в обществения живот.

– Наистина ли? Значи е напълно оздравял. Много се радвам. – Катрин се зае да разглежда смачканите си ръкавици. – Семейството му е

много влиятелно. Не си ли помислила да се обърнеш към него? Сигурна съм, че с радост ще помогне на Чарлз да си намери добро място.

– Мислила съм – призна тихо Ан, – но реших, че е прекалено дръзко. Той е син на херцог, а Чарлз и аз сме наследници на викарий и адвокат.

– Майкъл не се интересува от тези неща.

– Ако стане още по-лошо, ще се обърна към него, но не сме стигнали дотам. – Ан я погледна крадешком. – Ще му съобщиш ли, че си в града? Бяхте много добри приятели.

Катрин изпита неустоим копнеж да види Майкъл. Той щеше да я прегърне, както я бе прегърнал в нощта на пожара в кухнята, и да я утеши. Да види топлината в очите му, да чуе смеха му...

Тя сведе поглед и видя, че отново е смачкала ръкавиците си.

– Не, няма да му се обадя. Ще ми бъде трудно. Ще се почувствам като просителка.

– Той ще ти помогне с готовност. Ти спаси живота му, а той е с голямо сърце и умее да бъде благодарен.

– Не! – Катрин се стресна от остротата на тона си и продължи по-меко: – Ще се обърна към него само в случай на крайна нужда. Няма да позволя Ейми да страда, защото майка ѝ е твърде горда, за да проси. Но не искам да се възползвам от едно бегло военно познанство.

Особено пък от мъжа, когото обичаше. Дали предложението за помощ щеше да се превърне в предложение за женитба, за да може да се грижи за нея и за Ейми? Сигурно. Те бяха приятели. Майкъл я харесваше и имаше силно изразено чувство за дълг. Тази комбинация непременно щеше да доведе до предложение за женитба, разбира се, ако сърцето му не принадлежеше на друга.

Устните ѝ се опънаха. Беше отхвърлила категорично другите предложения, но при Майкъл щеше да се изкуши да каже да. А това щеше да означава катастрофа и за двамата.

Катрин много скоро установи, че е почти невъзможно да си намери работа. Имаше твърде малко места и твърде много кандидатки. Тя посети всички сериозни посреднически агенции в Лондон, отговори на множество обяви във вестниците. Имаше дете и това я отпрати доста назад в списъка на чакащите. Освен това нямаше опит. Няколко агенции направо отказаха да се занимават с жена, която е „лейди“. Обясниха ѝ, че клиентите им ще се чувстват неудобно да имат прислужница, която има

по-добър произход от тях. Очевидно не им идваше на ум, че и дамите имат нужда от храна.

Катрин поговори с доста жени, които я измерваха от глава до пети и я отпращаха, без да задават въпроси. Един по-любезен агент ѝ обясни, че нито една жена не би желала толкова красива икономка. Един ден, докато минаваше през Хайд парк, Катрин прокле красотата си. Откак се помнеше, тя беше проклетие за нея. Единственото предложение да започне работа дойде от мъж, който я преследваше с похотливи погледи и недвусмислено намекваше какво се очаква от нея.

Тя въздъхна и реши да се поразходи. Да погледа малко патиците в езерото, за да повдигне настроението си. Макар че отказите я потискаха, положението ѝ не беше безнадеждно. В Париж беше продала перлите, наследени от майка ѝ. Беше ѝ много трудно да се раздели с тях, но парите ѝ дадоха известна сигурност. Ан, Чарлз и майка му бяха прекрасни хора, а Ейми беше щастлива, че е отново с приятелите си. Все щеше да си намери работа.

Часът, в който изисканите хора излизаха на разходка, беше настъпил и Катрин можеше да наблюдава десетки елегантно облечени мъже и жени, които яздеха или пътуваха в карети. Тъкмо се засмя на издокарания денди, когато изведнъж забеляза лорд Майкъл Кениън в открит файтон с два коня. Сърцето ѝ направи огромен скок и тя стисна ръце в юмруци.

Тъй като денят беше хубав, той не носеше шапка и слънцето огряваше разрешената от вятъра коса. Изглеждаше прекрасно, силен и жизнен, с нищо не напомняше на слабия, приличен на призрак мъж, с когото се беше разделила в Брюксел. Беше ѝ писал от Уелс, за да ѝ съобщи, че е пристигнал благополучно и е напълно оздравял и тя се зарадва да види живото доказателство.

Навалицата беше голяма и той не я забеляза. Катрин стисна зъби и си заповяда да остане неподвижна. А толкова ѝ се искаше да го повика, да поговори с него. Не, при тези условия ѝ беше невъзможно да крие чувствата си.

Тя се зарадва още повече на съдържаността си, като видя младата жена, която седеше до него във файтона. Красива, много мила, със стройна фигура. Под модната шапка се виждаше кестенява коса. Крехкото лице излъчваше топлина и интелигентност, чертите загатваха за силен характер.

Майкъл се обърна към придружителката си, засмя се и каза нещо. Тя се присъедини към смеха му и нежно положи ръката си в лека

ръкавица върху неговата. При този знак на интимност Катрин потръпна и преглътна мъчително. Скри се зад групата бавачки, извели питомците си на разходка, и проследи завиващия по алеята фойтон. Вестниците бяха писали, че Майкъл си търси съпруга. Една статия дори намекваше, че скоро се очаква „интересно съобщение“. Ако съдеше по разговора между Майкъл и непознатата, това беше вече уредено и предстоеше официалното оповестяване на годежа.

Катрин го погледна жадно за последен път и сведе глава. Ако не го познаваше, строгото, остро изсечено лице щеше да я уплаши. Но това беше Майкъл, нейният Майкъл. Дружелюбието и разбирането му бяха докоснали скрити ъгълчета в сърцето ѝ.

Тя напусна парка, влачейки уморено крака. Ако беше нормална жена, щеше да го спре и безсрамно да се хвърли на шията му – нали беше вдовица. Но тя не беше нормална жена.

Тя си спомни смачкания калейдоскоп, който беше взела със себе си за спомен. Майкъл ѝ бе казал да го изхвърли, но тя го задържа, за да си припомня какво имаше между тях, да пази спомена жив, макар че тръбичката вече не можеше да изпълнява предназначението си. Смачканата вещ не беше по-безполезна, отколкото беше тя като съпруга.

Катрин разтърси глава и ускори крачка. Никога нямаше да се омъжи повторно. Затова трябваше да се радва, че Майкъл си е намерил достойна партньорка. Той заслужаваше да бъде щастлив.

Трябваше постоянно да си повтаря тези думи и един ден може би щеше да се зарадва истински...

Когато стигна пред къщата на семейство Моубри, Катрин размишляваше дали да спомене, че е видяла Майкъл в парка. Реши да си мълчи. Макар че Ан и Чарлз щяха да се заинтересуват, тя не беше в състояние да прояви необходимата непринуденост.

Тя влезе в къщата и Ан я повика в салона.

– Ти ли си, Катрин? На масата има писмо за теб.

Катрин го отвори с равнодушен вид, предполагайки, че е още един обезкуражаващ отказ от посредническа агенция.

Оказа се нещо съвсем друго. В къси, официални изречения ѝ съобщаваха, че ако Катрин Пенроуз Мелбърн се яви в кантората на адвокатата мистър Едмънд Харуел, ще узнае нещо, което ще я зарадва.

Тя прочете вестта три пъти и усети как косите на тила ѝ настръхнаха. Тази вест не означаваше нищо. Въпреки това не можеше да се избави от чувството, че в съдбата ѝ настъпва обрат. Обрат към добро.

Майкъл тъкмо пиеше втора чаша кафе, когато домакинята и домакинят му влязоха в трапезарията. Той ги погледна и се усмихна скритом. Люсиен беше сложил ръка на кръста на жена си и двамата се движеха с лениво задоволство, което издаваше какво бяха правили, преди да станат.

Блестящата, кестенява коса на Кит беше свободно разпусната по раменете. Когато мина покрай него, тя го потупа приятелски по рамото, после наля кафе на себе си и съпруга си.

– Добро утро, Майкъл. Хареса ли ти снощната забава на Марго?

Той вдигна глава от вестника си.

– Много, фактът, че присъстваха само приятели и нито една сериозна кандидатка за женитба, ми позволи да си почина. Радвашо разнообразие, тъй като всички амбициозни майки и дъщери в Лондон ме гонят като лисица.

Люсиен избухна в смях.

– А ти караш кучетата да тичат. Е, на забавата имаше и една неомъжена млада дама – Максима Колинс, американското момиче, което живее у Рейф и Марго. Беше ти приятно да разговаряш с нея, нали?

– Макар да е неомъжена, вече не мога да я имам. Робин Андревил се държеше като ревнив котарак, когато беше до нея, а тя явно нямаше нищо против. – Майкъл си представи споменатата млада дама и изпита леко съжаление. Тя беше интелигентна и открита. Едно от най-достойните момичета, с които се беше запознал тази пролет. – Но даже да беше свободна, мис Колинс е твърде дребна за мен. Ще ми се изкриви вратът, а и нейният също.

– Прав си – кимна мъдро Люсиен. – Трябва ти жена с ръста на Кит. – За да покаже колко е важно съответствието в ръста, той улови брадичката на жена си и я целуна нежно по устата.

Майкъл се усмихна, но не можа да потисне тъгата си. Всичките му приятели бяха женени, дори Рейф, заклетият ерген.

За момент видя пред себе си образа на Катрин и побърза да го прогони. Бог му беше свидетел, че правеше всичко, за да я забрави. Преди година имаше намерение да дойде в Лондон и да си потърси жена. Бягството на Наполеон от Елба осуети замисъла му. Сега бе решил да навакса. През сезона беше танцувал с безброй млади жени, изведе няколко на езда или на разходка с файтон. Но между тях нямаше нито една, с която

би могъл да прекара остатъка от живота си.

Преди мислеше, че ще му бъде лесно да си намери жена, тъй като не очакваше от нея любов, но се оказа, че не може да открие дори подходяща спътница в живота. Беше му много по-приятно да разговаря с Кит или Марго, прекрасната жена на Рейф.

Един лакей влезе и му подаде писмо на сребърна табла.

– Лорд Майкъл, пратеник на дома Ашбъртън донесе това за вас. Майкъл взе писмото с безизразно лице, разкъса плика и прочете кратката вест.

– Нещо лошо ли има? – попита Люсиен.

– От брат ми е. – Майкъл стана и неволно блъсна стола си. – Бенфийлд пише, че благородният дук Ашбъртън е получил сърдечен пристъп и се готви да напусне тленната си обвивка. Настоява да присъствам на смъртното му легло.

Люсиен го погледна изпитателно.

– Не си длъжен да отидеш.

– Не, но бдението край смъртното легло е дълг – отвърна цинично Майкъл. – Кой знае, може би баща ми ще промени поведението си, преди да умре. Извинения, разкаяние, помирение в последната минута. Ще бъде доста забавно.

Докато се подготвяше за тръгване, Майкъл с мъка осъзна, че дълбоко в себе си се надяваше ироничните думи да станат действителност и това беше най-потискащото.

Секретарят на Едмънд Харуел въведе Катрин в кантората и адвокатът стана да я посрещне. Строен, симпатичен мъж с умни очи.

– Мисис Мелбърн? – Той примигна с леко смущение. – Островни очи.

– Какво казахте? – погледна го любопитно Катрин.

– Моля, седнете. Първата ми задача беше да разбера дали моминското ви име е Катрин Пенроуз и дали вие сте единственото дете на Уилям и Елизабет Пенроуз. – Той се усмихна зарадвано. – Видях доказателството в очите ви. Никъде другаде не съм виждал тази синьозелен тон, само у хората от острова.

– Кой остров?

– Остров Скоул, пред Корнуол.

– Всички хора от острова ли имат очи с цвят на аквамарин?

– Около половината. Там ги наричат островни очи. – Харуел се

поколеба, сякаш събираше мислите си. – Какво знаете за произхода на родителите си?

Тя вдигна рамене.

– Твърде малко. Произхождат някъде от Уест Кънтри. Оженили се против волята на родителите си, затова били лишени от наследство. Никога не говореха за миналото. Това е всичко, което знам. – Изведнъж тя чу гласа на майка си, ясен като църковна камбана, да казва „на острова“. Любопитството ѝ пламна още по-силно. – От Скоул ли са били родителите ми? – попита тя.

– Майка ви е била дъщеря на дребен селянин, а баща ви втори син на двадесет и седмия лерд на Скоул. Именно лердът, Торквил Пенроуз, ме помоли да вляза във връзка с вас.

Катрин вдигна вежди.

– Това е дядо ми, нали? Защо се е заинтересувал от мен след толкова години?

– Сега ще разберете.

Катрин го погледна с присвити очи, но адвокатът не бързаше.

– Познавате ли Скоул?

Тя се замисли. Беше чувала някои неща, но никога не беше виждала мястото.

– Феодално владение като остров Сарк в канала. Така ли е?

– Точно така. Макар че принадлежи на Англия, Скоул има свои закони, мита, гражданско събрание. Още се усеща влиянието на викингите, примесено с келтско. Лердът е британски барон и има място в камарата на лордовете, но на Скоул е господар на малко кралство. Дядо ви управлява острова вече петдесет години. Напоследък здравето му се влошава и е загрижен за бъдещето.

Катрин, която започваше да разбира защо е поканена, попита:

– Моят баща е бил втори син. Кои са другите деца на лерда?

– Там е проблемът. Пенроуз имаше само две момчета. Баща ви е мъртъв, а големият син на име Харалд и синът му загинаха при злополука в морето. Вие и дъщеря ви сте единствените законни наследници на лерда.

– Нима искате да кажете, че съм наследница на един феодален остров?

– Не непременно. Дядо ви има пълното право да завещае Скоул на когото пожелае или дори да го продаде. Но той предпочита островът да остане собственост на семейството. – Харуел се покашля. – А тъй като имуществото на една жена принадлежи по закон на съпруга ѝ, капитан

Мелбърн ще стане лерд, а вие негова лейди.

Харуел не знаеше, че Колин е мъртъв. Това не беше изненада за Катрин.

– Ако бях сама жена – попита предпазливо тя, – неомъжена или вдовица, дядо ми щеше да ме сметне за неприемлива, така ли?

– Според мен щеше да настоява да се омъжите за човек, когото одобрява, и после да ви обяви за наследница. За щастие случаят не е такъв. – Харуел смръщи чело. – Позволявате ли да говоря открито?

– Моля ви.

– Лердът е много... решителен човек с ясни представи какъв трябва да бъде животът. Мисля, че много съжалява, дето е лишил баща ви от наследство. Следеше от разстояние кариерата на Уилям. Следеше и вашия живот. Знаеше, че сте омъжена и имате дъщеря. – Адвокатът се покашля. – Беше му много мъчно, когато узна за смъртта на родителите ви.

Катрин се почувства неловко. Значи през целия си живот е била под наблюдение! Гласът ѝ прозвуча хладно:

– С други думи, дядо ми е дебелоглав, упорит тиран.

Харуел се усмихна с разбиране.

– Има немалко хора, които биха казали същото. Но той изпълнява задълженията си много сериозно и е решен да остави острова в добри ръце. Има един далечен братовчед, който много би искал да стане следващият лерд. Съвършен джентълмен, с къща и имение на острова, но дядо ви предпочита да остави наследството на своя плът и кръв.

По тона на Харуел пролича, че не одобрява братовчедата, но Катрин разбра, че нямаше да каже нищо повече.

– Не съм сигурна, че искам изведнъж да се сдобия с непознат дядо, който преценява живота ми.

– Струва си да се запознаете с него. Освен титлата и острова ще имате доход от около две хиляди фунта годишно. – Адвокатът се покашля многозначително. – Капитан Мелбърн е отличен офицер, но военната кариера рядко носи добри доходи, особено в мирно време.

Катрин прехапа устни. Сега трябваше да му разкрие, че Колин е мъртъв. Щом дядо ѝ държеше да има омъжена наследница, тази изпратена от небето възможност да осигури добър, дори охолоен живот на Ейми отиваше по дяволите. Можеше да си вземе друг съпруг, но тя не би го сторила даже това да означаваше десет хиляди фунта на година. За да спечели време, тя попита:

– Къде е в момента дядо ми, в Лондон ли?

– О, не. Той не е напуснал острова от години. Вече ви казах, че здравето му се влошава. – Харуел изглеждаше искрено загрижен. – Всъщност това беше твърде меко казано. Той е прикован на легло и лекарите не вярват, че ще изкара лятото. Волята му е силна, но тялото вече не издържа. Именно по тази причина иска вие и мъжът ви веднага да заминете за Скоул.

– А ако не ме хареса?

– Не е длъжен да ви остави нито пени. – Адвокатът се усмихна. – Но не вярвам, че няма да одобри внучката си. Знае достатъчно за Света Катерина и работата и като милосърдна сестра в Испания. Гори от желанието да се запознае с вас.

– Чувството не е взаимно – отговори остро Катрин. – Що за човек е този мой дядо, щом е лишил от наследство сина си само защото се е оженил за прекрасна жена като мама?

– Лердът е много упорит стар мъж – отговори спокойно адвокатът. – И много самотен. Разбирам съмненията ви, но ви моля да помислите. Лердът е единственият ви кръвен роднина. Ако откажете, ще лишите от наследство не само себе си, но и дъщеря си, и другите деца, които можете да имате. И още нещо: ще се лишите от единствено по рода си наследство.

Катрин чу копнеж в думите му и попита съчувствено:

– Познавате ли острова?

– Баша ми е роден там. Той е първият лондонски агент на лерда, аз наследих работата му. Често посещавам острова. Диво, но прекрасно място. – Усмивката му издаваше смущение. – Бих казал, че в него има нещо магично.

Катрин отново чу гласа на майка си: „На острова са напъпили жълтите нарциси.“ След кратка пауза баща и бе отговорил: „Скоро ще цъфнат.“ Тя беше твърде малка, за да усети копнежа, скрит в тези банални забележки. Изведнъж заkopня да види острова, където бяха отраснали родителите ѝ. Непременно да спечели наследството, което щеше да ѝ осигури финансова свобода. И да направи Ейми уважавана млада дама.

– Дадохте ми достатъчно поводи за размисъл, мистър Харуел. Утре ще ви уведомя за решението си.

– Отлично. – Адвокатът стана да я изпрати. – Моля ви, доведете и съпруга си. Той е много важно лице в сделката.

Катрин излезе навън и примигна срещу яркото слънце. Наследството щеше да реши всичките ѝ проблеми. Едно беше напълно ясно: трябваше ѝ съпруг, и то колкото се може по-бързо.

Бяха минали много години, откакто Майкъл беше стъпил за последен път в Ашбъртън Хаус, но там нямаше промени. Къщата беше все така огромна, великолепа, задушаваша. Икономът Ригс беше посивял, но лицето му беше все така надменно.

Майкъл му подаде шапката си.

– Предполагам, че бдението е в покоите на херцога?

– Да, лорд Майкъл.

Без да бърза, Майкъл изкачи величествената вита стълба. Докато стъпваше по полираните мраморни стъпала, той си припомни как се спускаше по корем по парапета. Всеки път, когато го спиваха, получаваше наказание, но това беше едно от малкото му удоволствия.

Макар че външно не бяха настъпили промени, Майкъл веднага усети разликата в атмосферата. Всички чакаха смъртта на господаря. Един лакей с напудрена перука и тесен панталон стоеше пред вратата на херцога. Като позна младия Кениън, той се поклони и му отвори.

Майкъл пое дълбоко въздух, влезе и прекоси дневната, която водеше към спалнята на херцога. Опита се да си спомни влизал ли е някога там и реши, че не е. Баща му не позволяваше на децата си да проникват в личната му сфера.

Спалнята беше затъмнена, миришеше на лекарства и гниене. За Майкъл беше истински шок да види измършавялото тяло на баща си в леглото. В сравнение с яркочервеното кадифе и масивните резбовани колони той изглеждаше съвсем мъничък. Великанът от детството му умираше. Като войник той уважаваше могъществото и окончателността на смъртта и сега изпита нещо като съчувствие. Най-после четвъртият дук Ашбъртън беше намерил противник, който щеше да го победи.

В помещението стояха дузина мъже и жени: брат му и сестра му със съпрузите си, камериерът и секретарят на херцога, няколко лекари. Контеза Херингтън, сестрата на Майкъл, го видя първа.

– Изненадвам се да те видя тук – изсъска тя. Майкъл стисна зъби.

– Ако присъствието ми е нежелано, Клаудия, това може да се уреди много просто.

Брат му, бъдещият херцог, се намеси със смръщено чело:

– Тук не е място за караници. Аз помолих Майкъл да дойде, защото татко иска да го види. – Макар че всички членове на семейство Кениън бяха едри, с гъста тъмнокестенява коса и остро изсечени черти на

лицето, маркиз Бенфийлд имаше студените очи и коравия авторитет на човек, възпитан да бъде херцог. В детството си братята се разбираха доста добре. Разликата помежду им беше само две години и като дете Майкъл наричаше брат си Стивън. Но от десетина години насам използваше само името Бенфийлд.

– Майкъл ли дойде?

Дрезгавият шепот накара всички да се обърнат към леглото.

– Да, сър, дойдох. – Майкъл приближи и погледна баща си. Херцогът беше само сянка на предишния великан. Останал само кожа и кости, той беше запазил желязната си воля и в очите му все така пламтеше гняв.

– Всички да излязат. Да останат само Майкъл и Бенфийлд.

– Но татко... – опита се да протестира Клаудия.

– Вън! – пресече я остро херцогът.

Присъстващите напуснаха спалнята с тихи стъпки. Макар че трепереше от гняв, Клаудия не посмя да прояви неподчинение.

Майкъл хвърли бърз поглед към Бенфийлд, но брат му едва забележимо поклати глава. И той не знаеше какво предстои.

Херцогът заговори с тънък, скърцащ глас:

– Сигурно искаш да узнаеш защо съм те повикал.

Това беше твърдение, не въпрос. Майкъл се овладя. Беше истински безумец за повярва, че има шанс за сближаване в последната минута. Не можеше да има помирение там, където никога не беше царила хармония. Той се опита да си представи какво щеше да му каже на сбогуване херцогът и промълви:

– Нормално е бащата да повика всичките си деца в такъв момент.

Херцогът изкриви лице.

– Ти не си ми син.

Всеки нерв в тялото му се напрегна.

– Както желаете, сър – отвърна хладно той. – Не се изненадвам, че ме лишавате от наследство, но да съм проклет, ако знам какви толкова страшни престъпления съм извършил. Никога не съм ви разбирал.

Бледите старчески очи заискриха.

– Ти не си ми син! Мога ли да се изразя по-ясно? Онази уличница, майка ти, си призна.

Майкъл усети как дробовете му се свиват и все по-трудно си поема въздух. Докато се бореше да запази самообладание, той хвърли поглед към Бенфийлд и сякаш видя своето отражение в огледалото.

– При цялото си уважение, сър, аз приличам по всичко на Кениън.

Може би мама ви е излъгала, за да ви ядоса. – Той помнеше, че херцогът и херцогинята непрестанно водеха война.

Лицето на херцога почервения и той даде воля на гнева, който го гризеше от десетилетия.

– Майка ти каза истината. Създал те е Родерик, по-младият ми брат. Веднъж ги заварих в леглото.

Бенфийлд пое шумно въздух. Лицето му побеля. И той като Майкъл беше шокиран от чутото.

– Тя не понасяше да ѝ изневерявам. Затова реши да ми се отплати със същата монета – продължи безмилостно херцогът. – Заяви ми, че била омагьосана от Родерик – той бил много по-красив и се справял по-добре в леглото. Трябвало да ѝ бъде благодарен, защото, ако с Бенфийлд се случи нещо, следващият херцог ще бъде също Кениън. Благодарен! Тази мръсница – тази невярна, отвратителна мръсница! Знаеше, че нямам друг избор, освен да те приема, и се наслаждаваше на мъките ми.

Херцогът се закашля и Бенфийлд поднесе към устата му чаша вода, но той я отклони.

– Родерик не можа да ми прости, че съм по-големият. Джорджиана му даде възможност не само да ме направи рогоносец, но и синът му да наследи титлата. Двата бяха достойни един за друг.

Майкъл имаше чувството, че кръвта е спряла да се движи в тялото му. Дробовите му не поемаха въздух. Значи беше създаден само за да играе решаващата пешка между мъж и жена, които се презираха. Нищо чудно, че детството му беше изпълнено с омраза.

– И защо решихте да разкриете истината?

– Всеки мъж има право да знае кой е баща му. – Херцогът отново изкриви уста. – Тъй като Бенфийлд ще бъде глава на семейството, той също трябва да знае истината. Може би най-после ще се потруди да създаде наследник. Той е с меко сърце и сигурно щеше да те признае за член на семейството, ако не бях казал истината.

– Не се тревожете – отвърна Майкъл, неспособен да скрие горчивината си. – Никога не съм имал истински брат.

– И ти си като Родерик – изхърка херцогът. Лицето му пламтеше от гняв. – Същите проклетни зелени очи. Умен, силен, нагъл, във всичко подобър от собствения ми син. – Той се направи, че не е чул зададения вик на Бенфийлд, и заключи: – Трябваше да те пратя в изгнание на Западноиндийските острови, както направих с Родерик.

Майкъл неволно вдигна ръка да го удари. Този човек го беше измъчвал през целия си живот и дори накрая не искаше да се примири. Но

каква полза? Херцогът умираше и омразата, която беше подхранвал с години, го наказваше. Най-добре беше да се държи на разстояние.

– Благодарен съм ви, че най-после бяхте честен с мен, сър. Желяз ви спокойна смърт. Сбогом.

Костеливите пръсти на херцога се вкопчиха в одеялото.

– Презирах факта на съществуването ти... но те уважавах. Ти беше великолепен офицер, освен това създаде цяло състояние от мизерния дял на младия син. Искях наследник като теб. – Той хвърли презрителен поглед към Бенфийлд и отново впи поглед в Майкъл. – Искях още един син, а се роди ти!

– Ако ме искахте, щях да бъда ваш син и да ви обичам – отговори през стиснати зъби Майкъл и тъй като усещаше, че ще рухне, закрочи към вратата.

Бенфийлд му препречи пътя и го улови за ръката.

– Майкъл, почакай!

– Не. Херцогът каза всичко, което имаше да каже. – Майкъл изтръгна ръката си. – Не се бой, никога няма да престъпя прага ти. Желяз ти много радост с наследството.

Бенфийлд отвори уста да каже още нещо, но леденият поглед на Майкъл не му позволи да го стори.

Майкъл отвори вратата към дневната. Клаудия и останалите зяпнаха любопитно, опитвайки се да разберат какво се е случило. Без да поглежда настрана, той прекоси стаята и излезе в коридора. Слезе по стълбището, като се държеше здраво за парапета, за да не падне. Мина покрай икономата и пое дълбоко хладния вечерен въздух. Задушаващата горещина в дробовете му намаля.

Значи беше незаконороден. Това обясняваше всичко: явната омраза на херцога, начина, по който майка му го милваше и глезеше, когато беше в настроение. Клаудия и Бенфийлд усещаха отвращението на херцога и също се отнасяха с пренебрежение към брат си. Те трябваше да бъдат семейство, а станаха врагове.

Майкъл не познаваше Родерик. Той беше починал в Западна Индия, когато синът му беше още дете. Имаше само смътни спомени за старата бавачка на Кениънови, която му разказваше, че приличал досущ на бедния си мил чичо. Старицата явно е знаела нещо, каза си с неволна усмивка Майкъл.

Вместо да се върне в дома на Люсиен, той тръгна в обратна посока. След като първият шок премина, новината за произхода му прозвуча странно освобождаващо. Станалото не беше по негова вина. Той не

беше извършил нищо лошо, за да заслужи немилостивата критика и бруталното отношение на баща си – не, на херцога. Когато го изпратиха в Итън, вместо в Хароу, традиционното училище на Кениънови, не е било заради личния му провал.

Всичките му опити да бъде най-добрият, да се покаже достоен, бяха предварително осъдени на провал, защото нищо не можеше да накара херцога да го приеме. Ала старанията не бяха напразни. Те оформиха характера му, направиха го такъв, какъвто беше сега Тъй като се чувстваше аутсайдер, той разви симпатия към други аутсайдери, необичайна за сина на херцог. Така си спечели приятели като Никълъс, Кенет и други, които обогатиха живота му.

Макар и неприятни, новините не бяха от значение. Той беше същият човек, с всичките си грешки и предимства. Ако кажеше истината на приятелите си, те нямаше да се развълнуват особено. Те му помогнаха, когато беше млад, и сега нямаше да го изоставят. Инвестициите в миналото дело му донесоха цяло богатство и му помогнаха да докаже, че не се нуждае от помощта на херцога. Той беше постигнал много и не го беше грижа, че няма да наследи част от богатството на Кениън.

Той се опита да разгълкува миналото от гледна точка на онова, което беше научил днес. Не беше загубил семейството си, защото никога не беше имал такава. Освен това вече не мразеше херцога. Ако беше добър човек, той щеше да се отнася търпимо към извънбрачното дете на жена си, но херцогът не беше добър човек. Той беше жесток, не обичаше никого, дори собствения си син. Майкъл си спомни колко презрително се изказа херцогът за Бенфийлд и потръпна. Стивън беше горд и държеше много на титлата, която щеше да наследи. Сега сигурно се радваше, че се е отървал от така наречения си брат, който го засенчваше.

След като си възвърна душевния мир, Майкъл се върна в Стратмор Хаус. Радваше се, че е научил истината и вече няма да живее в незнание. Въпреки това се чувстваше изтощен почти като по време на дългото си възстановяване след Ватерло. Отново благодари на небето за Никълъс и Клер, които го приеха в дома си и се грижиха за него като за брат. С такива приятели не му трябваше семейство.

Спокойствието му не трая дълго. Един прислужник го посрещна в антрето и му подаде картичка.

– Една дама ви чака, милорд.

Когато вратата на салона се отвори и Катрин чу познатите стъпки,

сърцето ѝ заби като безумно. Тя си наложи сериозната маска на Света Катерина и се извърна бавно от прозореца.

Когато го видя в парка, Майкъл изглеждаше по-млад и безгрижен. Днес обаче установи, че бръчиците около очите му са станали по-дълбоки, а в очите му се таи напрежение. Ала гласът му беше все така сърдечен.

– Катрин!

– Много съжалявам, ако се явявам ненавреме, лорд Майкъл – проговори несигурно тя.

Той спря за миг, за да се овладее, и прекоси салона.

– Откога сте толкова официална, Катрин? – Гласът му не издаваше дори частица от бурните чувства, които го вълнуваха. – Много съм щастлив да ви видя отново. Красива сте както винаги.

Той взе ръцете ѝ и в продължение на един дълъг миг беше готов да стори нещо непроситимо. Мигът отлетя, той се наведе и я целуна леко по бузата. Целувка на приятел. След това пусна ръцете ѝ и отстъпи назад.

– Как е Ейми? – Стисна зъби и добави: – А Колин?

– Ейми се чувства чудесно – отговори с усмивка Катрин. – Сигурно няма да я познаете. За последната година е пораснала поне с осем сантиметра. Колин... – тя се поколеба – не се е върнал от Франция.

Тонът ѝ беше неутрален, както винаги, когато говореше за мъжа си. Майкъл отново се възхити на спокойното ѝ достойнство.

– Май забравих добрите си маниери – промълви той. – Моля, седнете. Ще позвъня за чай.

Тя втренчи поглед в скръстените си ръце. Профилът ѝ имаше сладката яснота на светица от ренесанса.

– Мисля, че трябва да говоря направо. Имам нужда от помощ и тя е... необикновена. Сигурно... сигурно ще ме изхвърлите, като чуете какво искам от вас.

– Никога – отговори спокойно Майкъл. – Аз ви дължа живота си, Катрин. Можете да искате всичко от мен.

– Оказвате ми по-голяма чест, отколкото заслужавам. – Тя вдигна глава и учудващите аквамаринови очи заблестяха в рамката на гъстите мигли. – Боя се, че... имам нужда от съпруг. Заместник на Колин. Поне за известно време.

Майкъл погледна втренчено Катрин и се запита дали е чул правилно. Това не можеше да бъде вярно. Сигурно беше паднал от коня на главата си и целият този ден беше трескав кошмар.

– Какво казахте?

– Извинете, но съм много объркана. – Тя седна и пое дълбоко дъх. – Идвам направо от една адвокатска кантора, където узнах, че съм единствената внучка на лерд Пенроуз от остров Скоул. Дядо желае аз и съпругът ми да го посетим, за да види струва ли си да ни даде наследството. Според мистър Харуел лердът е много болен и трябва да заминем през следващите дни. Ще минат седмици, докато уведомя Колин и той се върне от Франция. Дотогава дядо ми може да си отиде и няма да получа наследството.

– От Лондон до Скоул са два или три дни път.

Катрин се усмихна безрадостно.

– Не мога да тръгна сама. Не съм достатъчно добра за лерда. Мистър Харуел каза, че той държи да види и съпруга ми. – Тя отмести поглед. – Тъй като Колин няма да пристигне навреме, бихте ли... бихте ли го заместили за няколко дни? Това означава да дойдете с мен в Скоул и да се представите за мой съпруг.

Това беше не по-малко шокиращо от разкритието на херцога.

– Шегувате се.

– Боя се, че не. – Тя прехапа устни. – Знам, че молбата ми е безсрамна, но не намирам по-добро решение.

В този момент Майкъл се убеди окончателно, че на небето има бог с много странно чувство за хумор. Майкъл отговори предпазливо:

– С други думи, вие искате да участвам в един цирк, за да измамим дядо ви.

– Звучи отвратително, нали? Мразя дори самата мисъл да участвам в измама, но ще бъда съвсем откровена и ще ви кажа, че наследството идва в много подходящ момент. – Тя изкриви уста. – Ще ви кажа и още нещо: дядо ще одобри вас много повече от Колин. Изрично ми беше казано, че лердът държи да остави Скоул в добри ръце.

А Колин Мелбърн не беше достатъчно надежден. Майкъл си припомни какво беше чувал за финансовите му проблеми в Брюксел и разбра, че получаването на това наследство е жизнено важно за нея.

– Измамата няма да навреди никому – продължи Катрин. – Убедена

съм, че една жена може да се справи с управлението на острова не ползе от мъж, а аз ще науча всичко, което е необходимо.

Тя вероятно се опасява, че Колин няма да се съгласи да живее на уединения остров, каза си Майкъл. Или е решила да не търпи повече неверието му и възнамерява да си изгради собствен живот. Каквито и да бяха основанията ѝ, не можеше да я попита. Но тя беше длъжна да му отговори на други въпроси.

– Самата мисъл да изречете лъжа ви измъчва. Сигурна ли сте, че сте достатъчно добра артистка, за да ме представите успешно като свой съпруг?

Катрин затвори очи, пое дълбоко дъх и когато отново ги отвори, гласът ѝ прозвуча уверено:

– Аз съм отлична артистка, Колин. Винаги правя онова, което е нужно за момента.

Тя изглеждаше отново като спокойната Света Катерина и когато го нарече с името на съпруга си, гласът ѝ беше толкова убедителен, че Майкъл потрепери. Всички жени ли бяха родени измамници? Добре, че не беше като Каролайн, иначе щеше да стане опасна.

Тя щеше да участва убедително в измамата, но дали и той беше в състояние да го стори? Двамата щяха да бъдат през цялото време заедно. В обществото щяха да показват физическата и словесната интимност на отдавна женена двойка. Когато останеха насаме, той трябваше да се държи на разстояние. При чувствата, които изпитваше към нея, подобна комбинация беше истински ад.

Естествено Катрин не знаеше, че той е влюбен в нея. Тя притежаваше невинността на отдавна омъжена, моногамна жена. Беше забравила какви чудовища бяха мъжете, ако изобщо някога го е знаела. Въпреки това не можеше да каже не. Не само защото ѝ беше дал правото да го моли за каквото и да било, а и защото не можеше да устои на перспективата да прекара известно време близо до нея. Пак си беше старият глупак, какъвто винаги беше бил.

– Е, добре. Ще бъда ваш съпруг, макар и временен.

Катрин въздъхна облекчено.

– Много ви благодаря, Майкъл. Не познавам нито един мъж, който би направил това за мен.

Защото другите ѝ приятели имат повече разум, каза си мрачно Майкъл.

– Щом времето е решаващо, искате ли да заминем за Скоул още утре?

– Ако наистина можете да го направите, би било идеално. – Тя се поколеба и попита: – Нямате ли обществени задължения?

Майкъл сви рамене.

– Спокойно мога да откажа.

– Бог да ви благослови, Майкъл. Не знам какво щях да правя без вас. – Тя се изправи. – Ще се върна в кантората на мистър Харуел и ще му кажа, че заминаваме за Скоул. Не се съмнявам, че ми е подготвил куп инструкции. Каза също, че ще ми отпусне пари за пътуването.

– Не е нужно. Аз ще поема разходите.

– Не мога да ви позволя.

– Защо не? Нали съм ви съпруг – отговори спокойно той. – Освен това, ако дядо ви наистина е тиранът, каквото ми го описахте, ще ви е неприятно да приемете парите му. – Тъй като беше израснал в дома на херцог Ашбъртън, Майкъл беше станал истински експерт по въпросите на парите и властта.

– Не бях помислила за това. – Тя го погледна с лека усмивка. – Предпочитам да бъда задължена на вас, отколкото на един непознат дядо, и ви обещавам, че ще ви върна сумата, когато мога.

– Много добре. – Майкъл й отвори вратата на салона. – Да вървим при адвокатата.

– О, не е нужно да ме придружавате.

Майкъл вдигна вежди по начин, който сплашваше младите войници.

– Очаквам съпругата ми да се подчинява.

Катрин се засмя и изведнъж стана с няколко години по-млада.

– Ще се постарая да стана по-покорна, скъпи.

– Но моля ви, не прекалявайте. Предпочитам ви такава, каквата сте.

Погледите им се срещнаха и той отново се запита дали тя съзнаваше колко опасна е тази ситуация. Беше се заклел да се държи прилично, но и той беше мъж от кръв и плът.

Тя му се доверяваше и той не биваше да го забравя.

Когато се качи във файтона на Майкъл, Катрин се чувстваше безкрайно облекчена и безкрайно виновна. Беше отвратително да го лъже, след като бе изявил готовност да й помогне. Но както и да го въртеше и обръщаше, не намираще алтернатива. Дори на Ан не можеше да обясни защо не иска да се омъжи повторно. Не можеше да допусне чувството за дълг да го накара да реши проблемите й, като й предложи името си. Майкъл заслужаваше по-добра жена. Например хубавото момиче от парка, което му се усмихваше така сърдечно и интимно. Заслужаваше

честна жена, не жалка измамница като Катрин Мелбърн.

Тя прогони чувството си за вина и му разказа какво бе узнала за родителите си и за Скоул, докато Майкъл умело управляваше файтона по оживените улици.

Когато свърши, той смръщи чело.

– Дядо ви изглежда истински тиран. Добре е, че няма да заминете сама.

Тя кимна замислено. Щеше да ѝ бъде много трудно да остава насаме с него, но пък близостта му я правеше по-сигурна.

– След като адвокатът и дядо ви имат достатъчно информация за вас – продължи Майкъл, – опитайте се да ми разкажете нещо за миналото на Колин, за да не направя някоя грешка.

Катрин се замисли. Нямахше кой знае какво за разказване.

– Башата на Колин бил американец, но верен на краля. След революцията останал в британската армия. Майка му също е американка. Няма нито един роднина в Англия. Отраснал в армията, което означава, че не е имал истинска родина. Учил в Ръгби, после влязъл в полка. Когато се запознахме, родителите му бяха починали. – Стана ѝ мъчно за Колин и очите ѝ се напълниха със сълзи. – Макар че изобщо не си приличате, общото описание съвпада. Едър, с кестенява коса и военна стойка.

– Историята му е лесна за запомняне. И тъй като британските офицери не обичат да носят униформа, когато не са на служба, няма да ми се наложи да търся драгунски мундир. – Майкъл умело прекара файтона между две спрели каруци. – Ще вземете ли и Ейми в Скоул? Мисля, че дядо ви иска да се запознае и със следващото поколение.

Катрин поклати глава.

– Не искам да ѝ създавам напразни надежди. Може би лердът е истинско чудовище. Освен това не мога да я помоля да участва в такава измама.

– Права сте. Измамата е само за възрастните – отвърна сухо той. – Има ли кой да се погрижи за нея? Ако не, убеден съм, че граф Стратмор и съпругата му с радост ще я приемат в дома си.

– Не е нужно. Отседнали сме у семейство Моубри. Ан и Чарлз живеят при майка му. – Катрин не можа да се удържи и се изсмя. – Ейми беше въодушевена от новата среща с Кланси и Луи Ленивия.

Майкъл също се усмихна.

– И аз бих искал да видя отново онзи мързеливец. Как е Чарлз?

Катрин помълча малко, размишлявайки дали би могла да рискува с още една молба и в крайна сметка реши да опита – заради приятелката

си.

– Чарлз се е възстановил напълно от раняването, но му е трудно да си намери работа.

– Много бивши войници са в подобна ситуация. – Майкъл вдигна вежди и се замисли. – Като дук Кандовър приятелят ми Рейф притежава няколко имения и предприятия. Вчера ми се оплака, че джентълменът, който през последните тридесет години ръководил бизнеса му, е решил да се пенсионира. Попита дали познавам човек, който би работил с готовност със стария Уилсън, а после да продължи самостоятелно. Освен интелигентност, честност и финансови познания, постът изисква известния умения в общуването с низшестоящи. Затова Рейф е на мнение, че един бивш офицер би се справил най-добре. Мисля, че двамата с Чарлз ще си допаднат.

– Звучи съвършено. Толкова сте добър, Майкъл.

Той отклони благодарността ѝ, като вдигна ръка.

– Рейф ще се радва да намери човек със способностите на Чарлз. Още тази вечер ще му кажа, че в някой от следващите дни капитан Моубри ще се яви в Кандовър Хаус.

Бяха стигнали до целта. Майкъл спря конете и даде монета на едно улично хлапе да държи юздите. После слезе и помогна на Катрин. Тя се усмихна нервно.

– Започва първо действие.

Дяволитата усмивка в зелените очи я омагьоса. Двамата бяха достойни партньори и можеха да се опълчат срещу целия свят.

– Ще говоря колкото може по-малко – обеща той. – Така няма да си създавам проблеми.

Срещата мина гладко. Мистър Харуел бе зарадван от решението на Катрин, а „съпругът“ очевидно му хареса. Когато отново се качиха във файтона, Катрин въздъхна облекчено.

– Добре се справихме, какво ще кажете?

– Засега. Да ви отведе ли вкъщи?

Катрин се почувства неловко. Майкъл не биваше да се среща със семейство Моубри. Някой щеше да спомене смъртта на Колин, лъжата ѝ щеше да излезе наяве и Майкъл щеше да побеснее от гняв. Един ден тя щеше да му признае, че е вдовица, но тъй като смъртта на Колин се пазеше в тайна, можеше да му каже друга дата. По дяволите, това беше като ходене по въже!

– Не искам да ни виждат заедно. Най-добре е да спрете на няколко преки преди къщата.

– Не искате Ан и Чарлз да ни видят заедно? – Той я погледна изненадано. – Ако сте толкова срамежлива, няма да измамите никого. А пък ако сте загрижена за приличието... – Той се засмя.

– Жена, която е кръстосвала Испания с армията, не може да се тревожи чак толкова за приличието – отговори с усмивка тя. – Но съм на мнение, че колкото по-малко хора знаят за тази игра, толкова по-добре.

– Което означава, че няма да вземем слуги. – Майкъл поклати глава. – Това е лесно, но представяте ли си колко усложнения могат да настъпят в бъдещето?

Катрин усети присвиване в стомаха, но си заповяда да остане спокойна.

– Мислила съм за това. Реших, че ще се занимавам с проблемите, щом се появят. И това научих в Испания – да се тревожа за утрешните проблеми едва когато разреши днешните. – Тя се усмихна колебливо. – С ваша помощ преодолях първата криза.

– Смела жена. – Той сърдечно отговори на усмивката ѝ. – Може би съм полудял, но признавам, че се радвам на брака ни.

И тя се радваше. Даже повече от него.

Майкъл се върна в Стратмор Хаус и икономът му съобщи, че господарят желае да го види. Денят обещавахе да завърши така, както беше започнал. Майкъл се подсмихна и се запъти към кабинета на приятеля си.

Люсиен стана и проговори сериозно.

– Това писмо пристигна преди около два часа.

Пликът беше в черна рамка и Майкъл разбра защо Люсиен държеше да му го предаде лично. Счупи печата и прочете кратката вест.

– От Бенфийлд е – обясни безизразно той. – Дук Ашбъртън е мъртъв. Изпуснал последния си дъх малко след като съм излязъл от къщата.

– Съжалявам – проговори тихо Люсиен. – Все едно колко трудна беше връзката ви, загубата на един родител винаги е тежка.

– Това означава край на една епоха, но не си хаби съчувствието. – Майкъл се взираше с празен поглед в изписаните редове. Бенфийлд имаше силно съзнание за отговорност. Щеше да стане добър херцог. По-добър от предишния. Писмото беше учтиво и съдържаше молба за среща, тъй като имали да обсъдят важни неща.

Според Майкъл вече нямаха какво да си кажат. Той поднесе ъгъла на писмото към горящата свещ на писалището и го пусна в чинийката

да догори.

„Ако ме искахте, щях да бъда ваш син.“ Гърдите му се напрегнаха, изпълнени с болезнено съжаление. Ако старият херцог бе поискал синовна любов и лоялност, можеше да я има в пълен размер. Майкъл отчаяно искаше да дава любов. Може би именно поради тази причина се влюбваше все в неподходящи жени.

Той погледна замислено пепелта и я изсипа в камината.

– Утре сутринта напускам града. Вероятно за около две седмици.

– Погребението сигурно ще се състои в Ашбъртън.

– Без съмнение, но аз няма да присъствам. Имам друга работа.

– Няма да отидеш на погребението на баща си? – Люсиен не можа да предотврати потреперването на гласа си. Това беше естествено – приятелят му беше обичал баща си.

– Няма да ме посрещнат с добро. – Майкъл не беше готов да дава обяснения, дори на Люсиен. От днес нататък щеше да стои далече от семейство Кениън.

Той вдигна глава и се усмихна. Люсиен изглеждаше много загрижен. Приятелите му постоянно се тревожеха за него. Доця му се да го увери, че няма причини за тревога, но беше крайно изтощен и не намери подходящите думи.

– Не очаквам важни новини, но ако трябва да ми изпратиш вест, ще бъда на остров Скоул под името Колин Мелбърн.

Приятелят му вдигна вежди.

– Какво възнамеряваш? Измамите са по моята специалност.

– Представям си го по-скоро като убиване на дракони. – Майкъл млъкна, защото изведнъж си бе припомнил бавачката си. Фани беше добродушно селско момиче и успешно заместваше майка му. Когато му разказваше приказки за лека нощ, често споменаваше Свети Георги и архангел Михаил и ги обединяваше в геройска фигура, която наричаше Свети Михаил. Майкъл често си мечтаеше как убива дракони, спасява благородни девиси и върши други велики дела. В края на историята обикновено получаваше одобрението на баща си и печелеше ръката на най-красивата принцеса.

Но херцогът не му беше истински баща, а красивата принцеса беше съпруга на друг мъж. Жалко, че Фани не беше достатъчно образована, за да му разкаже за Дон Кихот, който беше истинският му образец. Майкъл кимна сериозно на приятеля си и започна да описва компанията за парни машини, която възнамерявал да основе. Люсиен прие тактично смяната на темата и вече никой не спомена починалия и неоплакван дук

Ашбъртън.

Едва когато си легна, Майкъл осъзна, че пътуването до Скоул беше най-добрият лек за преживяното сътресение. Не само щеше да помогне на Катрин, но и да излекува наранената си душа.

„Исках още един син. Вместо това получих теб.“

20

– Пощенската карета е спряла отвън – съобщи Ейми. – Сигурна ли си, че не мога да дойда с теб?

– Напълно, миличка. Искам да се уверя дали този новоизнамерен дядо заслужава да се запознае с дъщеря ми. – Катрин я прегърна сърдечно. – Ако се държи добре, един ден може би ще станеш господарка на Скоул!

– Звучи впечатляващо – призна Ейми. – Ако харесаш стария джентълмен, уведоми ме и ще дойда веднага.

– Ще видим. Обещавам да не отсъствам дълго.

Катрин излезе, придружена от цялото семейство и двете кучета. Докато кочияшът товареше багажа, Ан каза:

– Не ми се иска да пътуваш сама.

– Не съм сама. Освен кочияша, с нас ще бъде и пощенският куриер. Това е Англия, не Испания. Няма нищо страшно. – Още лъжи. И то пред най-добрата приятелка. Трябваше най-после да тръгне, за да се освободи от потискащото чувство за вина.

След половин час каретата спря на една от станциите, за да вземе Майкъл. След като натовариха багажа му, той седна до нея и заяви:

– Ако нямате нищо против дългото пътуване, утре вечер ще бъдем на Скоул.

– Надявам се. С нетърпение чакам да се запозная с дядо си.

Каретата беше просторна и много удобна, но Майкъл беше твърде близо, за да се чувства спокойна. Беше забравила властното му излъчване, овладяната му сила.

Потънали в мислите си, двамата говореха малко. Макар че не водеха слуги, вроденият авторитет на Майкъл им осигуряваше необходимо уважение при всяка спирка и най-добрите коне за смяна. Така напредваха бързо.

Майкъл познаваше пътя и Катрин разбра причината, когато стигнаха едно село в Уайлтшър, наречено Грийт Ашбъртън. Беше пазарен ден

и каретата забави ход, тъй като пътят беше много оживен.

– Това село сигурно има нещо общо със семейството ви – отбеляза сънено тя.

Майкъл гледаше през прозореца.

– Ашбъртън Аби, семейното имение, е на около две мили от пътя, по който току-що минахме.

– Велики боже! – Катрин се надигна и се огледа с интерес. – Това е домът ви?

– Тук съм роден и отраснал. Домът ми е в Уелс.

– Сигурно сте си купували сладки неща в това магазинче? – попита с усмивка тя.

– Да. При мистър Томсън.

Той беше толкова напрегнат, като че трябваше да признае извършено убийство. Тъй като очевидно не желаше да говори за миналото си, Катрин разгледа селото и се опита да си представи Майкъл като дете, което тича по улиците. Общината изглеждаше заможна и приятна.

– На много от вратите са окачени черни панделки – отбеляза с недоумение тя.

– Вчера почина дук Ашбъртън.

Катрин го погледна изумено. Със сигурност не бе чула добре.

– Баща ви е починал вчера, а вие не ми казахте нищо?

– Нямам какво да ви кажа.

Той не отвърщаше поглед от прозореца. Лицето му беше като изсечено от гранит.

Тя си припомни разговора за семейството му, който бяха водили в Брюксел, и закопня да го помилва. Ръката му почиваше върху седалката между тях и тя я докосна леко със своята.

– Много съм ви благодарна, че намерихте сили да ме придружите в това трудно време.

Без да я погледне, Майкъл стисна ръката ѝ.

– Аз съм този, който трябва да бъде благодарен.

Ръцете им останаха дълго една в друга. Думите бяха излишни.

Пътуваха, докато се стъмни, и спряха в един крайпътен хан. Имаше две свободни стаи и Катрин се зарадва. След като се измениха, двамата вечеряха в малко странично помещение. Доброто ядене, приятният разговор и бутилката бордо им помогнаха да се отпуснат.

Когато прислужницата раздигна масата, Майкъл извади от джоба

си малка книжка.

– На тръгване се отбих в една книжарница и купих този пътеводител за Уест Кънтри, за да науча нещо повече за Скоул. Искате ли да прочетем какво ни очаква?

– С удоволствие. Аз не знам почти нищо за острова.

Той прелисти страниците, докато намери нужната статия.

– Островът има площ две на три мили и се разделя на Грийт и Литъл Скоул. Два отделни острова, свързани помежду си с естествена дига, която наричат „нек“. Авторът съветва посетителите да не минават по дигата нощем, защото скалите стърчат на шестдесет метра над морето и са много опасни.

Катрин отпи глътка вино и се вслуша с удоволствие в дълбокия му глас.

– Ще го запомня.

– Жителите са около петстотин, а чайките са безброй – продължи с усмивка той. – Основни източници на доходи са риболовът и селското стопанство. Островът е обитаван от „древни времена“ и е „забележителен със смесицата от келтски, англосаксонски, нормански и викингски обичаи“. Едно от малкото останали феодални владения в Европа.

Катрин разглеждаше възхитено драматичните сенки, които танцуваха по лицето му.

– Всъщност какво означава „феодално владение“?

– Надявам се, че обичате пастет от гълъби. Лердът е единственият, които има право да отглежда гълъби.

Тя избухна в смях.

– Това ли е единствената феодална привилегия? Разочаровате ме.

Майкъл прочете няколко реда от книгата.

– Лердът дължи почит на английския крал, което е рядкост в тези досадни модерни времена. – Той прегледа следващите страници. – Сигурно има и още, но авторът предпочита да описва ентусиазирано великолепните крайморски скали и пещери. Най-добре прочетете подробностите сама.

– Благодаря ви. – Пръстите им се докоснаха и кожата ѝ пламна. Интимността на вечерята беше застрашителна. Твърде много близост. Силно желание.

Катрин изпи виното си и стана.

– Време е да се оттегля. Денят беше дълъг.

Майкъл също изпразни чашата си.

– Утрешният ще бъде още по-дълъг.

Докато се качваха към втория етаж, той я подкрепяше като внимателен съпруг. Ако наистина бяха женени, тя нямаше да забелязва тази тиха учтивост и интензивното мъжко излъчване. Нямаше да усеща й замайването, подходящо повече за шестнадесетгодишно момиче, отколкото за двадесет и осемгодишна вдовица.

Майкъл отвори вратата на стаята ѝ и отстъпи настрана, за да ѝ даде път. Тя погледна в очите му и се укори, че е пила втора чаша вино. Не беше пиана, това не, чувстваше се приятно отпусната. Струваше ѝ се съвсем естествено да му поднесе бузата си за целувка за лека нощ. Копнееше да усети силните му ръце на раменете си.

Желанието беше като топъл сироп, сладък и разтапящ. То беше коварен неприятел. Катрин преглътна мъчително.

– Забравих да спомена, че Елспет Маклеод и Уил Ферис се ожениха. Живеят в Линкълншайър и очакват първото си дете.

– Радвам се. Двамата си подхождаха. – Майкъл се усмихна сърдечно. – Елспет е безстрашна почти колкото вас.

Възхищението му отне и последните остатъци от разума ѝ.

– Лека нощ, Майкъл – прошепна с пресекаващ глас тя. Той докосна устните ѝ с пръст.

– Не споменавайте истинското ми име. Знам, че е трудно, но сега съм Колин.

– По-добре да измисля нещо друго – отговори колебливо ти. Така можеше да изрази незабелязано тайното си желание. – Спи спокойно, скъпи.

Майкъл ѝ подаде ключа от стаята. Докосването му я опари.

Катрин заключи вратата, пусна резето и си легна. Езикът и докосна устните на мястото, където още усещаше допира на палеца му. Макар че криеше умело любовта си, не можеше да контролира реакциите на тялото си.

Тя стисна ръце в юмруци и си припомни всички причини, които я задължаваха да обуздава желанието си.

Майкъл я смяташе за почтена омъжена жена.

Заради красивото момиче, което го караше да се смее.

И преди всичко защото тя нямаше да понесе неизбежните последици от страстта.

Основателни причини. Защо тогава не можеше да охлади горещата си кръв? Чакаше я безсънна нощ.

Малкото пристанище Пенуорд беше вратата към Скоул. Каретата спря на самия бряг, където бяха хвърлили котва половин дузина рибарски лодки. Катрин слезе изтощена, но и благодарна, че дългото пътуване е свършило.

Двамата се запътиха към единствения човек на брега, едър, набит мъж, който седеше на каменната стена и пушеше лула, загледан към морето.

– Простете, сър – заговори учтиво Майкъл, – искаме да отидем на остров Скоул. Познавате ли лодкар, който би могъл да ни откара дотам?

Мъжът се обърна. Погледът му се плъзна по лицето на Майкъл и спря върху Катрин.

– Вие сте внучката на лерда.

Тя примигна изненадано.

– Откъде знаете?

– Островни очи – обясни лаконично мъжът. – Тази сутрин от Лондон пристигна вест, че скоро ще бъдете тук. Лердът ме изпрати да ви чакам. Пътували сте много бързо. – Той стана и се представи: – Аз съм Джордж Фицуилям. Ще ви откарам.

Катрин и Майкъл размениха поглед. Адвокатът беше побързал да уведоми лерда за идването им. Оттук нататък щяха да бъдат под постоянно наблюдение.

Натовариха багажа им на лодката и изпратиха каретата. Скоро излязоха в открито море. Когато сушата изчезна на хоризонта, капитанът обяви:

– Скоул. – И посочи на югозапад.

Катрин се вгледа в тъмния, силно разчленен силует. Слънцето залязваше и беше трудно да се различат подробности. Скоро се проведяха скали и хълмове. Над главите им се носеха морски птици и надаваха към небето жални викове. От време на време се спускаха към морето за плячка.

Забиколиха част от острова, достатъчно близо, за да видят как вълните се разбиваха в крайбрежните скали. Пътеводителят имаше право: природата беше прекрасна, но първото впечатление беше заплашително. Катрин не можеше да си представи, че това отдалечено кътче земя ще стане нейна родина.

Майкъл безмълвно я прегърна. Веднага бе усетил безпокойството ѝ и тя изпита топла благодарност.

Между скалите се появи отвор и лодката се насочи право към него. Докато минаваха между разсечените скали, Катрин не смееше да диша.

Ношем или при буря влизането беше крайно опасно.

Влязоха в малък залив с три кея и няколко завързани лодки. Когато наближиха брега, на пътя се появи странна ниска карета с впрегнати понита. Едър, строен мъж с обрулено от вятъра лице слезе и без бързане се запъти към кея, където Фицуилям тъкмо привързваше лодката.

Майкъл скочи на кея, обърна се и улови ръката ѝ, за да ѝ помогне да слезе. Без да пуска ръката му, Катрин се обърна към непознатия. Около тридесетгодишен, с небрежно облекло, той приличаше повече на секретар, отколкото на джентълмен, но излъчваше спокоен авторитет.

– Предполагам, че вие сте мисис Мелбърн – заговори с лек поклон мъжът.

Тя отвори уста да потвърди, но замлъкна, впечатлена от ясните си-нозелени очи. Те имаха брилянтния цвят, който беше виждала само при родителите и дъщеря си. Подаде му ръка.

– Най-последно разбрах защо адвокатът в Лондон и капитан Фицуилям веднага ме познаха.

Мъжът се усмихна и стисна ръката ѝ.

– Ще трябва да свикнете. Половината от тукашните хора имат островни очи. Аз съм Дейвин Пенроуз, констейбъл на Скоул. Ще ви отведе в къщата на лерда. – Мъжът говореше с мек, търкалящ се акцент, несравним с нищо, което беше чувала досега.

– Пенроуз? – повтори любопитно тя. – Роднини ли сме?

– Почти всички на Скоул са роднини. Имаме само пет фамилни имена: Пенроуз, Фицуилям, Дьо Сал и Олсън.

Имената бяха различни като произхода на островните обитатели. Катрин стисна ръката на Майкъл и го представи:

– Мистър Пенроуз, това е съпругът ми, капитан Мелбърн. За първи път представяше Майкъл с името на Колин и чувството беше повече от странно.

– За мен е удоволствие, мистър Пенроуз – проговори спокойно Майкъл. – Какво означава констейбъл?

– Управител на лерда, макар че имам и други задължения. – Дейвин разтърси ръката му и даде нареждане да натоварят багажа. Само след минути каретата се насочи към стръмните скали, които заобикаляха залива.

– Тунел ли има? – попита Майкъл. Дейвин кимна.

– Прокопан е преди около петдесет години с помощта на миньори от Корнуол. Това е най-добрият залив на острова, но е бил безполезен, преди да прокарат тунела.

Катрин погледна навън и видя, че пътят се изкачва стръмно и изведнъж изчезва в тъмен отвор на скалите. Светлината изчезна рязко и тя се уплаши. Шахтата беше ниска и тясна, точно колкото да мине една карета.

– Понитата явно са много силни, щом ни изкачиха по стръмния склон.

– Така трябва – отговори констейбълът. – Единствените коне са собственост на лерда. Всички останали използват волове и понита.

Излязоха на светло и пътят се разшири. Малкото дървета бяха разкритени от вятъра, но около пътя растяха буйни бодливи храсталаци, отрупани с жълти цветчета.

Когато стигнаха до средата на острова, минаха покрай разпръснати селски къщи, построени от грамадни сиви камъни, и покрай добре поддържани ниви. Влязоха в малка долина, изпълнена с големи дървета и покрита с диви зюмбюли, и Катрин се оживи. Мястото беше наистина прекрасно. Нямаше да ѝ бъде трудно да го обикне.

Слънцето се скри зад хоризонта. Най-после пристигнаха в резиденцията на лерда. Масивната сграда беше увенчана с кули и зъбери и приличаше на средновековен замък. По-късно бяха пристроили стопански и други сгради, които ѝ придаваха по-нормален вид. Дейвин слезе пръв и помогна на Катрин.

Тя приглади роклята си и се обърна към жената на средна възраст, която бе излязла от къщата.

– Добър вечер, мисис Мелбърн, капитан Мелбърн. Аз съм икономката, мисис Трегарон. Багажът ще бъде отнесен в стаята ви. Лердът желае да ви види веднага.

– Пътувахме дълго и сме изтощени – възрази Майкъл. – Жена ми би желала да се освежи, преди да се представи на дядо си.

Икономката го погледна загрижено.

– Лердът изрично заяви, че трябва да ви види веднага.

– Няма нищо, Колин – усмихна се Катрин. – Без съмнение и той е любопитен да ме види, както аз него.

Той я погледна в лицето и кимна.

– Както желаш.

Катрин отново се наслади на топлите му грижи. Взе ръката му и двамата последваха мисис Трегарон. Къщата беше като лабиринт, претъпкана с мебели, характерни за старите домове. Високи кресла стояха редом с богато резбовани якобински дъбови скринове, изтънели гоблени висяха редом с картини на сковани елизабетянци. Катрин хвърли

поглед към портретите и веднага забеляза аквамариновите очи.

Коридорът беше безкраен, но останаха на партера. Най-после спряха пред огромна дъбова врата. Мисис Трегарон почука и отвори.

– Пристигнаха, милорд.

– Да влязат – отговори заповеднически дълбок глас. Катрин вирна брадичка. Истинската игра започваше.

21

Безкрайно благодарна за присъствието на Майкъл, Катрин влезе в спалнята на дядо си. Две лампи осветяваха строгото лице на старец, облегнат на безброй възглавници в масивното легло с балдахин. Тя затаи дъх, смаяна от чувството, че дългото, набраздено от бръчки лице и гъстата сребърносива коса ѝ изглеждат толкова добре познати. Ако баща ѝ беше доживял тази възраст, щеше да изглежда по същия начин.

Явно нейната външност също го изненада, защото костеливите ръце се вкопчиха в одеялото.

– Приличаш много на баба си.

– Съжалявам, че не съм имала възможност да се запозная с нея, но се радвам да те видя. – Тя пристъпи към леглото и взе ръката му. Костите под старческата кожа изглеждаха крехки, но очите горяха с непоколебима воля за живот. Аквамаринови островни очи. Тя стисна ръката му и отстъпи крачка назад. – Дядо, това е съпругът ми, капитан Мелбърн.

Майкъл се поклони с искрено уважение.

– За мен е чест да се запозная с вас, сър.

Лердът го изгледа с присвити очи.

– Не съм сигурен дали чувствата са взаимни. Чух, че сте безотговорен негодник.

– В думите ви има голяма доза истина – отговори меко Майкъл. – Един наистина отговорен мъж не би допуснал съпругата и детето му да го придружат в опасния поход в Испания. – Той се усмихна нежно на Катрин. – Но бих предизвикал всеки мъж на света да се противопостави на съпругата ми, когато е взела някакво решение.

Гласът му беше толкова топъл, толкова интимен. Гърлото ѝ се сви. Защо наистина не му беше жена...

– Къде е правнучката ми? – попита лердът.

– Оставих я при приятели в Лондон – отговори Катрин. Той я погледна мрачно и махна към столовете до леглото.

– Трябваше да я доведеш.

– Пътуването е дълго и уморително, а и не знаех как ще ме посрещне Скоул.

– Явно не е било толкова страшно – отвърна язвително той. – Щом чу за наследството, долетя като птичка.

Тонът му я накара да се почувства като алчна измамница. Това беше истината.

– Признавам, че се зарадвах на тази възможност, но главното беше желанието ми да се запозная с теб, дядо. Мистър Харуел каза, че не си добре със здравето, и реших, че трябва да побързам.

Старецът начумери заплашително рунтавите си вежди.

– Да не мислиш, че автоматично ще ти завещая острова си само защото имаш красиво лице! Братовчед ти Клайв е роден на острова и го познава добре. Много по-добре от теб.

Катрин предположи, че дядото нарочно я предизвиква.

– Ти ще решиш. Знам, че не е лесно да предадеш другиму отговорността за толкова много хора.

– Права си. – Погледът му се премести върху Майкъл.

– От вас зависи много. Не съм сигурен, че трябва да поверя острова си на войник. Синът ми Уилям беше луд по армията. Егоист и непокорен. Неспособен да управлява и обор с крави.

Катрин усети как в гърдите ѝ се надига яд.

– Не искам да говориш по такъв начин за баща ми. Той и мама бяха смели, великодушни, най-добрите родители.

– Ще говоря за тях, както си искам – отговори грубо лердът. – Той ми беше син, но предпочете да избяга с една дебелобуза селянка. Майка ти направи всичко, за да хване богатата плячка, и успя. Разруши живота му.

Изпълнена с убийствен гняв, Катрин стана.

– Ти си си у дома и аз не мога да ти забраня да говориш, каквото си искаш, но не съм длъжна да те слушам. Сега разбирам защо баща ми е избягал от теб и защо никога не говореше за острова. – Тя се запъти решително към вратата.

– Ако напуснеш спалнята ми, никога няма да станеш господарка на Скоул – изсъска подире ѝ лердът.

Катрин спря. Не биваше да забравя ужасното си финансово положение. Но след миг разтърси глава. Никога нямаше да се разбере с дядо си, ако продължаваше да говори с такава злоба за родителите ѝ.

– Цената е твърде висока. – Тя хвърли бърз поглед към Майкъл. –

Ела, мили. За съжаление е твърде късно и не можем да си тръгнем още тази вечер. Ще се опитаме да намерим подслон в някоя селска къща.

– Нима ще допуснете жена ви да захвърли такова богатство, Мелбърн? – попита подигравателно лердът. – Как, по дяволите, сте заповядали на цяла рота, след като не можете да се справите със собствената си жена?

– Само Катрин има право да вземе решение – отговори твърдо Майкъл. – Никога не бих поискал от нея да понася обиди и клевети по адрес на родителите си, само за да получи наследство. Ние нямаме нужда от вас и от парите ви. Аз съм напълно в състояние да издържам семейството си. – Той отиде при нея и сложи ръка на гърба ѝ. Лекото докосване я накара да забрави умората и горчивото разочарование.

Преди да излязат, лердът избухна в скърцащ смях.

– Върни се до леглото ми, момиче. Исках да видя как ще реагираш. Вече съм твърдо убеден, че си от семейство Пенроуз. Ако беше започнала да се умилкваш като котка около мен заради парите, нямаше да те погледна повече.

– Нали няма да говориш лошо за родителите ми? – попита упорито Катрин.

– Не повече, отколкото заслужават. Не можеш да отречеш, че майка ти избяга със сина ми и остана през целия си живот в армията, нито че баща ти беше упорит като магаре. Наследила си целия им инат.

Катрин се усмихна примирено и се върна на стола си.

– Наистина не мога да го отрека. Макар че съм свикнала да се смятам за разумна жена.

– Освен когато защитавах хората, които обичаш – намеси се спокойно Майкъл. – Тогава си лъвица.

Погледите им се срещнаха и се потопиха един в друг. Ритъмът на сърцето ѝ се ускори. Той беше отличен артист. Всички зрители щяха да повярват, че е лудо влюбен в жена си.

Гласът на лерда наруши очарованието на мига.

– Вие също ми дължите някои отговори, Мелбърн. Дванадесет години брак и само една дъщеря? Сигурен съм, че можете още.

Лицето на Катрин пламна, но Майкъл остана напълно спокоен.

– Войната не е най-добрата предпоставка за увеличаване на семейството, сър. Но дори да нямаме друго дете, аз не го смятам за грешка. Ейми е най-интелигентното и най-смелото дете на света, мечта за всеки баща.

Ако Катрин не го обичаше и преди това, тази забележка щеше да

спечели завинаги сърцето ѝ. По-добре да сменят темата.

– Не знам нищо за семейство Пенроуз. Би ли ми разказал за родните ни?

Дядото се отпусна във възгавниците и погледът му угасна.

– Баба ти почина преди две години. Произхождаше от Девоншир, дъщеря на лорд Трайнър, но обичаше острова като свое родно място. Големият ми син Харалд... – Той замлъкна и преглътна тежко. – Миналата есен излезе в морето с жена си и единствения си син. Познаваше теченията и скалите не по-зле от всеки местен рибар, но изведнъж се извила силна буря и запратила лодката към скалите. И тримата се удавиха съвсем близо до острова.

Катрин задиша тежко.

– Много съжалявам. С удоволствие бих се запознала с тях.

– Защо? Смъртта им те направи богата наследница. – В очите му блещукаха сълзи и тя разбра, че грубите думи не идваха от сърцето.

Нищо чудно, че дядо ѝ боледуваше, след като за кратко време бе загубил цялото си семейство.

– Предпочитам близките хора пред парите – обясни меко тя.

– Значи си пълна глупачка.

– С всички ли се отнасяте така грубо или само с роднините си, лорд Скоул? – попита любезно Майкъл.

Лицето на лерда се зачерви.

– Вие сте не само безотговорен, но и безсрамен.

– Нито жена ми, нито аз желаем да обиждат в наше присъствие хора, на които държим – отговори все така спокойно Майкъл. – Катрин е най-безкористната, най-любящата личност, която съм познавал. Дори да сте неспособен да я обичате, тя заслужава вашата учтивост и уважение.

– Каква упорита двойка. – Тонът на стареца беше остър, но и развеселен.

Катрин се умори от словесни сблъсъци и стана.

– Пътувахме два дни без прекъсване. Имам нужда от почивка и топла баня. Уверена съм, че утре ще гледам на света с други очи.

– Наредих да поднесат вечерята в осем и половина. Искам да се запознаеш с най-важните хора на острова, включително братовчед ти Клайв. – Лердът се усмихна мрачно. – Сигурен съм, че с нетърпение очакваш да видиш конкурента си.

– Напротив, радвам се. – Тя се изненада, че и дядо ѝ щеше да присъства на вечерята. Може би черпеше сили от перспективата да тиранизира близките си. – До скоро, дядо.

Двамата с Майкъл напуснаха спалнята и се натъкнаха на мисис Трегарон, която търпеливо чакаше в коридора.

– Желаете ли да ви отведе в стаята ви?

Майкъл хвърли бърз поглед към Катрин. Изражението му беше неразгадаемо.

– Предпочитаме две съседни стаи. Аз спя много неспокойно и не бих искал да смущавам жена си.

Мисис Трегарон поклати глава.

– Лердът е на мнение, че съпрузите трябва да спят заедно. Изрично ми нареди да ви приготвя една стая. Твърди, че отделните спални са неестествени.

Катрин не посмя да се възпротиви, макар че цялата трепереше. След ужасния поход в Испания двамата трябваше да са свикнали с тесните квартири. Тя събра сили и се усмихна успокоително на „съпруга“ си.

– Няма нищо, скъпи. Уверена съм, че няма да ми пречиш.

Мисис Трегарон се засмя облекчено и ги поведе по витата стълба.

– Стаята ви е на следващия етаж – обясни през рамо тя, – а ако продължите по стълбата, ще излезете на зъберите. Гледката е зашеметяваща.

Те я последваха по широкия коридор, докато отвори вратата към голяма спалня, облицована с кестеново дърво и обзаведена с тежки якобински мебели.

– Багажът ви е вече тук. Тъй като не водите слуги, позволих си да ви пратя едно момиче. Обикновено преди вечеря членовете на домакинството се събират в малкия салон. Малко преди осем и половина ще ви изпратя слуга да ви покаже пътя. Желаете ли още нещо?

– Бих се радвала на една топла баня.

– Веднага ще ви изпратя топла вода.

– А аз искам ключ за стаята. – Майкъл хвърли пламенен поглед към Катрин. – Не понасям да смущават личния ми живот, нали разбирате.

Икономката го погледна с весело възмущение.

– На острова почти няма ключове, но за вас ще се опитам да намеря.

Щом мисис Трегарон излезе, Катрин се отпусна в най-близкото кресло.

– Дядо ми явно държеше да проведе тази важна среща, преди да ни е дал възможност да си отпочинем. Как ти се видя?

Майкъл вдигна рамене.

– Без съмнение е тиран, но компенсира лошите си качества с приливи на хумор и почтеност. – Той пристъпи към прозореца. Мускулесто-то му тяло беше напрегнато. – Напомня ми за дук Ашбъртън, но не мисля, че е студен като него.

– Аз смятам, че зад хапливостта му се крие самота.

– Не се изненадвам, тъй като очевидно тиранизира всеки срещнат и си е създал достатъчно неприятели – ухили се Майкъл. – Ако наследникът му не беше загинал, сигурно никога нямаше да поиска да те види. Щеше да легне в гроба, без да се е срещнал с внучката си.

– Може би. Въпреки това го съжалявам. – Тя извади фуркетите от косата си и уморено потърка слепоочията си. – Сигурно е страшно да си толкова слаб, след като цял живот си бил силен и могъщ.

– Ти си по-снизходителна, отколкото той заслужава – укори я нежно Майкъл. – Все още нашата Света Катерина.

Тя сведе поглед и облекчението отстъпи място на неловкост. Как щяха да споделят една стая и едно легло? Най-добре да заговори направо.

– Странно е – заговори сериозно тя. – Израснах в армията. Цял живот съм била заобиколена от мъже и съм омъжена повече от десет години. Въпреки това се чувствам ужасно смутена.

Майкъл изкриви уста.

– Обстоятелствата не могат да се нарекат нормални. Би било изненадващо, ако не се чувствахме неловко. Ще спя на пода. Ще заключваме вратата, за да попречим на слугините да открият тайната ни. Ще се справим.

– Не искам да ти е неудобно. – Катрин хвърли нервен поглед към огромното легло. – Там има достатъчно място за двама.

– В леглото ще се чувствам много по-неудобно. – Той я погледна втренчено. – Намеренията ми са почтени, но аз съм само един обикновен мъж, Катрин.

Тя потрепери. Не искаше той да я желае. Ситуацията и без това беше достатъчно сложна.

– Значи на пода. – За да увеличи емоционалното разстояние, тя продължи: – Не искам да бъда любопитна, но не мога да се сдържа. Ан Мобри ми каза, че вестниците наемкваля за скорошния ти годеж. Постигна ли успех в търсенето на съпруга?

Тя се поколеба дали да спомене момичето в парка, но той беше твърде много джентълмен, за да говори за една жена зад гърба ѝ.

– Изненадан съм, че Ан чете подобни глупости.

Катрин се усмихна и отговори с неговите думи:

– Тя е само една обикновена жена. Впрочем, аз също. Жените винаги се интересуват от женитби. Знам, че е неприятно чужди хора да се месят в личните ти дела, но такива са вестниците.

– Права си. – Майкъл огледа спалнята. – Е, поне ваната в ъгъла е закрыта с параван. Това ни дава малко лична сфера за къпане и обличане. А и мисля, че няма да останем дълго тук. Ако продължаваме да се държим по този начин, лердът непременно ще ни изхвърли.

Катрин избухна в смях.

– Това би опростило нещата, но не вярвам да го направи. Изглежда му харесва да го предизвикват.

– Права си. – Майкъл изглеждаше напълно овладян. – Макар че е болен, дядо ти съвсем не е толкова близо до смъртта, както намекна адвокатът. Но това не може да продължи вечно, нали разбираш? Ако станеш наследница и доведеш Колин на острова, трябва да ти хрумне някоя много добра лъжа.

Не беше чак толкова сложно. Щеше да каже истината – че Колин внезапно е загинал. Опасността беше другаде.

– Може би няма да се наложи да лъжа. Дядо ми може да предпочете непознатия братовчед. Кой ли е този мистериозен Клайв? Мистър Харуел не каза нищо лошо, но останах с впечатлението, че съвсем не е въодушевен от тази перспектива.

На вратата се почука. Влязоха две момичета с ведра гореща вода.

– Ще се кача на зъберите да взема малко чист въздух – каза спокойно Майкъл. – Ще се върна след половин час, за да имам достатъчно време да се изкъпя преди вечеря.

Катрин кимна, скривайки облекчението си. При мисълта да остане гола в едно помещение с Майкъл кръвта ѝ закипя, макар че щеше да бъде зад сигурната защита на паравана.

Сигурна ли? Не можеше да има сигурност, докато тази лъжа не приключи.

Мисис Трегарон беше напълно права за гледката от зъберите. Вече беше тъмно, но Майкъл гледаше заплепен. Виждаха се разпръснати светлинки, повечето в близкото село. Замъкът беше построен на най-високата точка на острова и той виждаше смълчаните поля, а зад тях безкрайното, потопено в лунна светлина море. Вълните се разбиваха в брега с глух шум. Ревът на океана се чуваше от всяко местенце на острова.

Въздухът беше приятно хладен и отне част от напрежението му. Той въздъхна и се опря на каменната стена. Обща спалня. Прекрасно. Само това му липсваше.

Макар Катрин да вярваше, че дядо ѝ е склонен да направи братовчед ѝ наследник, Майкъл беше на друго мнение. Нито един мъж не можеше да се мери с нейната сърдечност и интелигентност и лердът беше омекнал много скоро. Тя щеше да получи наследството, но съпругът ѝ трябваше да бъде много внимателен, за да не направи лерда свой враг. Старецът явно харесваше хората с характер, но истинската опозиция вероятно го гневеше.

Загледан в далечното море, той се опита да не мисли за Катрин, която в момента седеше във ваната. Сапунът се плъзгаше по гладката, бледа кожа. Топлата вода капеше между пълните гърди.

Тялото му се напрегна, фантазията му рисуваше примамливи образи. По дяволите, защо не беше спал с жена толкова отдавна!

В известно отношение обаче не беше важно колко време е минало. Даже ако през пролетта беше преспал с всички куртизанки на Лондон, пак щеше да желае Катрин с болезнена сила.

Когато мина половин час, той слезе в спалнята им. Намери Катрин дълбоко заспала, свита в единия ъгъл на леглото. Беше изкъпана, облечена в синя вечерна рокля, но косата падаше свободно по раменете. Изглеждаше изтощена и той реши да я остави да почива до вечерята.

Във ваната го чакаше гореща вода. Той се окъпа бързо, облече вечерен костюм и отиде да я събуди.

Застана до леглото и се вгледа в лицето ѝ. Нищо не беше в състояние да затъмни красотата ѝ, макар че под очите се бяха вдълбали сенки. Тази жена носеше смело отговорността за семейството си, а това беше повече от изтощително. Колин не ѝ помагаше с нищо.

Погледът му се плъзна надолу. Скромната вечерна рокля не можеше да скрие разкошната фигура. Мекото вдигане и спускане на гърдите го омагьосваше. А нежната извивка на ухото, скрито под тъмната коприна коса...

Той пое дълбоко дъх.

– Катрин, време е за вечеря.

Тя въздъхна и се обърна по гръб, но не се събуди. Майкъл сложи ръка на рамото ѝ и повтори по-високо:

– Катрин, скоро ще поднесат вечерята.

– О! – Тя се усмихна и зарови лице в ръката му. Очите ѝ все още бяха затворени. Устата ѝ се притисна в дланта му и той потръпна.

Желанието заплаши да го надвие. Той дръпна ръката си като опарен. По дяволите, тя беше омъжена жена!

– Събуди се, Катрин! – потрети с необичайна острота той. – Време е за вечеря.

Катрин отвори очи и в очите ѝ блесна уплаха. Майкъл предположи, че е сънувала нещо, и обясни:

– Намираме се на остров Скоул и трябва да вечеряме с ужасния ти дядо.

Очите ѝ се проясниха и тя се надигна.

– Исках да полегна само за няколко минути, но съм заспала веднага.

– Денят беше дълъг. За нещастие още не е свършил.

– Дядо ми сигурно си мисли, че ще му покажем истинските си лица, ако сме достатъчно изтощени. – Тя скочи от леглото и грабна четката за коса. Разреса я бързо и я нави на тила. Скромната прическа подчерта още повече очарователната линия на шията.

На вратата се почука и женски глас повика плахо:

– Сър, мадам, дойдох да ви отведе в салона.

– Готова ли си за следващото действие? – попита спокойно Майкъл.

Катрин вирна брадичка.

– Разбира се.

Той отвори вратата и я изведе в коридора. Действителността беше много по-трудна от очакванията му.

Положила ръка върху лакътя на Майкъл, Катрин вървеше със сведена глава. Беше нервна от мига, в който се събуди и видя лицето му над своето. Беше сънувала, че Майкъл ѝ е съпруг и двамата очакват първото си дете. Сънят премина внезапно в действителност и остави само страдание и съжаление.

Салонът, беше в новата част на къщата. Когато Катрин и Майкъл влязоха, към тях се устремиха пет любопитни двойки очи. Лердът седеше в стол на колелца. Краката му бяха покрити с одеяло. Около него стояха Дейвин Пенроуз и красива блондинка, вероятно съпругата му, и още една възрастна двойка.

Лердът реагира на поздрава с кратко кимване.

– Вече познавате констейбъла. Това е жена му Глинис, а другите двама са местният свещеник и съпругата му. Мистър и мисис Матюс. –

Той се изкиска дрезгаво. – Както виждате, компанията на Скоул съвсем не е впечатляваща.

– Какво щастие. Установила съм, че красивата външност не може да замени нито острия ум, нито доброто сърце. – Катрин дари гостите на баща си със сърдечна усмивка и забеляза, че я наблюдаваха с известна предпазливост.

Решена да се държи добре с хората, които може би щяха да ѝ станат съседни и приятели, но и подчинени, тя взе чаша шери и се чукна с всички. Разговорът се оживи. Къде ли беше мистериозният Клайв?

Чашите бяха почти празни, когато вратата отново се отвори.

– Прощавай за закъснението, чичо Торквил – проговори дълбок мъжки глас и Катрин трепна. – Къде е изненадата, която ми обеща?

Космите на тила ѝ настръхнаха. Невъзможно... В очите на лерда блесна злобно задоволство.

– Моментът настъпи, Клайв. Ела да се запознаеш с внучката ми Катрин и със съпруга ѝ, капитан Мелбърн.

Катрин се овладя и се обърна към новодошлия. Гласът наистина ѝ беше познат. Лорд Халдоран, скучаещият, неразгадаем джентълмен, който беше флиртувал с нея през онази трескава пролет в Брюксел, беше неин братовчед.

22

Докато Халдоран прекосяваше помещението, Катрин размишляваше отчаяно. Дали се беше срещал с Майкъл, който често я придружаваше на обществените забавления в Брюксел? Или с Колин? Вече не помнеше. Ако познаваше мъжа ѝ, измамата ѝ веднага щеше да бъде разкрита, а тя вече разбираше достатъчно добре дядо си, за да знае, че това ще го вбеси.

Сърцето ѝ спря, когато в очите на Халдоран се появи странен израз, нещо като шок, при вида на Майкъл. Но той изчезна моментално и тя повярва, че само си е въобразила.

– Радвам се да ви видя отново, мисис Мелбърн – проговори сърдечно Халдоран.

Той се поклонил пред нея и подаде ръка на Майкъл.

– Мисля, че съм ви виждал със съпругата ви в Брюксел, но не съм имал честта да ви бъда представен. Името ми е Халдоран.

Катрин едва скри облекчението си, когато двамата мъже си

стиснаха ръце. По ирония на съдбата фактът, че беше излизала с Майкъл, допринесе за продължаване на играта.

– Познавате ли се? – попита със смръщено чело лердът.

– Срегнахме се миналата пролет в Белгия – отговори Катрин. – Когато изглеждаше, че Брюксел ще бъде нападнат от французите, лорд Халдоран беше така любезен да отведе приятелката ми Ан с децата ѝ и дъщеря ми Ейми в Антверпен.

– Радвам се, че ти си останала – отговори одобрително лердът. – Да си жена не е извинение за страхливостта.

– Добър удар – усмихна се подигравателно Халдоран. – Вашата внучка е известна в цялата армия със смелостта си. Заради работата си като милосърдна сестра е получила името Света Катерина.

– Чувал съм – отсеке лердът. – Това ме наведе на мисълта, че е достатъчно силна да управлява Скоул, макар че е жена.

Катрин не понасяше да говорят за нея, като че я няма. За щастие Майкъл привлече вниманието на дядо ѝ върху себе Си:

– Според онова, което съм чел, предните на островните жители са били викинги и келти, а техните жени са известни със смелостта и самостоятелността си. С такава кръв не е изненадващо, че Катрин обикаляше бойните полета на континента.

– Интересувате ли се от история? – Без да чака отговор, лердът заговори за създаването на Британия и Майкъл го изслуша с видим интерес.

Катрин хвърли въпросителен поглед към Халдоран.

– Много се изненадвам да ви видя тук. Знаехте ли, че сме роднини?

– Предполагах, че произхождате от Скоул, дори, че сте дъщерята на Уилям, но не бях сигурен и сметнах, че е по-добре да не говоря за това. – Той си взе чаша шери. – Когато се върнах в Лондон, посетих Едмънд Харуел и му казах, че съм се запознал с една очарователна офицерска съпруга с островни очи. Той потвърди идентичността ви.

Катрин си спомни безпокойството му при първата им среща. Пак тези островни очи. Дали беше премълчал роднинството им от дискретност или защото не искаше съперница в Скоул? Неловкостта, която винаги изпитваше в негово присъствие, се усили. Зад любезността му беше скрито нещо като презрение. Явно се чувстваше много по-високо стоящ от останалите смъртни.

Един слуга влезе и оповести, че вечерята е сервирана. Дейвин Пенроуз застана зад стола на лерда и го откара в трапезарията. Като управител той беше в постоянен контакт с дядо ѝ, а това изискваше и талант, и

още повече такт. Катрин го харесваше все повече. Харесваше и Глинис, русата му съпруга, надарена с чувство за хумор, по което приличаше на Ан Моубри.

– Ти седни в другия край на масата, Катрин – заповяда лердът. – Мелбърн, вие ще седнете до мен.

Катрин се подчини безмълвно. Съзнаваше, че дядото ѝ е отредил мястото на домакиня. Халдоран седна от дясната ѝ страна. Тя го дари с бърз поглед, питайки се дали е ядосан от тази проява на благосклонност от страна на лерда. Не беше в състояние да прочете мислите му. Когато поднесоха първото ястие, заговори спокойно:

– Дядо явно е решен да ни настрои един срещу друг. Съжалявам.

Мъжът смръщи чело.

– Е, ние сме конкуренти, нали? Само един от нас може да наследи Скоул.

Тя не загуби самообладание.

– Преди три дни не знаех нищичко за този остров. Вероятно ви се струва непочтено, че се появих от нищото и имам претенции към имот, който сте считали за своя собственост.

Лордът вдигна рамене.

– И аз живея отскоро с тези очаквания. До миналата година мислех, че ще наследи Харалд. Трябва да призная, че перспективата да стана феодален господар ми се струва примамлива, но зад тази титла се крият не особено примамливи задължения. Освен това на острова почти няма възможности за лов. Няма да хленча, ако чичо предпочете вас.

Аргументите му изглеждаха убедителни. Само да можеше да му повярва. Катрин опита супата от омар.

– Какво всъщност е роднинството ни?

– Дядо ми е по-младият брат на вашия пращяко – обясни той. – На острова няма възможности за непървородните синове. Затова дядо ми започнал доходна кариера като пират. Използвал Скоул като база за набезите си, после се оттеглил в имението си в Хемпшир и заслужил такова уважение, че го направили барон. Но си запазил къщата на острова. Аз съм роден тук и идвам редовно.

– Значи и вие сте Пенроуз, освен това познавате добре острова. – Тя хареса супата и се почувства някак по-силна.

Мъжът отново я дари с широка, неразгадаема усмивка.

– Тъй като сме братовчеди, можеш да ме наричаш Клайв.

Тя кимна неопределено, защото нямаше желание да интимничи с новооткрития си братовчед.

Отец Матюс, който седеше от другата ѝ страна, я попита дали е виждала дук Уелингтън. Всички се интересуваха от героя на Европа. Катрин отговори с готовност, защото това беше сигурна, неутрална тема за общ разговор.

Катрин тъкмо се занимаваше със задушената риба, когато Халдоран заговори бавно:

– Щом заговорихме за херцози, Мелбърн, бих искал да попитам за един ваш квартирант в Брюксел. Говоря за лорд Майкъл Кениън, помалкия брат на дук Ашбъртън. Познавам бегло херцога. Що за човек е лорд Майкъл?

Катрин едва не се задави с рибата си. Въпросът не беше случаен. Може би Халдоран си играеше с нея, очаквайки подходящ момент да разкрие измамата. Тя отправи безпомощен поглед към партньора си.

Майкъл спокойно отчупи парче хляб.

– Кениън е много добър офицер, със спокоен характер. Не го виждахме често, тъй като беше зает с новия си полк.

– Спокоен? – попита провлечено Халдоран. – Аз останах с впечатлението, че е светски лъв, позор за семейството си.

Майкъл остана все така овладян.

– Може би е бил такъв в миналото. За съжаление аз не мога да преценя. – Той се усмихна на свещеника. – По традиция непървородните синове избират между църквата и армията, нали? Само светците решават да изберат църквата.

Матюс се изкиска одобрително.

– Светците са рядкост дори между свещениците. – Той се обърна към Катрин: – Ще посетите ли нашата църква? Криптата е от седми век, когато ирландски мисионери построили първия молитвен дом.

Викарият явно искаше да установи добри отношения с нея. Тя се почувства неловко при мисълта, че разполагаше с такава власт над хората. За щастие мистър Матюс беше дружелюбен и съвестен. Тя му се усмихна сърдечно.

– С удоволствие ще дойда на църква.

Лердът кимна одобрително.

– Трябва да се запознаеш с целия остров. Утре Дейвин ще ви разведе с каретата. Колкото по-бързо ни опознаеш, толкова по-добре.

Катрин забеляза как Халдоран сви устни и отново си помисли, че дядо ѝ говори така, за да го провокира. Не можеше да се сърди на стария дявол. Според нея беше твърде рано за избор и не беше редно да ликува още отсега.

След като се уговориха с констейбъла за следващата сутрин, Халдоран каза:

– Щом обиколите острова, заповядайте в Рагнаръок на чай. Гледката е впечатляваща.

– Рагнаръок? – попита смаяно Катрин. – Това не е ли северната версия на Армагедон?

– Точно така. Залезът на боговете – обясни хладно той, макар че очите му святкаха развеселено. – Доста мелодраматично име за една обикновена къща, но дядо ми пожелал да окаже почит на викингското ни минало.

– Чаят ще направи мелодрамата малко по-реална. Ще се видим утре – заключи тя и се изправи. – Тъй като съм заела мястото на домакинята, ще изпълня дълга си и ще дам знак на дамите да се оттеглят, докато господарката пият порто. О, Господи, за съжаление не знам в каква посока да ги поведе!

Всички избухнаха в смях. Глинис Пенроуз и Алис Матюс станаха и я отведоха в салона. Катрин изпита облекчение. И двете жени бяха радващо естествени. Трите се настанаха удобно и съпругата на управителя заговори сърдечно:

– Радвам се да се запозная с вас, мисис Мелбърн. Откакто дядо ви съобщи за вас, се носят какви ли не слухове. Опасявахме се, че сте изискана светска дама, която няма нищо общо с хора като нас.

– Аз съм само една войнишка жена – отговори с усмивка Катрин. – Нямам нищо общо със светските дами. Но откакто стигнахме в Пенуорд и видяхме Джордж Фицуилям, постоянно имам чувството, че всички други знаят повече за задачите ми от самата мен.

– Така е в малките общини – обясни спокойно Алис Матюс. – Но хората в Скоул имат добри сърца. Щом произхождате от острова, скоро ще ви приемат.

Катрин реши, че е дошъл моментът да задава въпроси.

– Не знам нищо за семейството на мама. Имам ли лели и вуйчовци или други близки роднини?

Глинис и Алис размениха поглед, сякаш се питаха дали да издадат тайната.

– Майка ви беше Дьо Сал – отговори Глинис. – Беше едно дете, затова нямате първи братовчеди. Аз също съм Дьо Сал, следователно сме роднини, мисля, че втори братовчедки.

– Това е чудесно. Мисля, че ми харесва да имам роднини. – Катрин се наведе към нея. – Познавахте ли майка ми?

– Да. Тогава бях малко момиченце, но я помня. Най-красивото момиче, което съм виждала – Глинис се усмихна малко накриво. – Горда и своенравна. Всички виждаха, че двамата с Уил са предопределени един за друг, но родителите бяха против брака им. Разликата в положението беше твърде голяма. Той беше син на лерда, а тя дъщеря на дребен селянин, който дори не беше член на съвета.

– Какъв е този съвет?

Алис, изненадана от незнанието на Катрин, побърза да обясни:

– Първоначалната норманска грамота задължава лерда да разполага с четиридесет въоръжени мъже, които да се бият за върховния му господар, дука на Корнуол. Първият лерд е дарил на всеки от тях по парче земя. Земята и правото да заседават в островния съвет преминават към най-големия син.

– Разбирам. Дейвин също ли е член на съвета?

Глинис се усмихна несигурно.

– Не, но беше умно момче, затова го изпратиха на сушата да следва селско стопанство.

Катрин разбра, че Глинис не ѝ казваше всичко. Преди да е задала друг въпрос, отецът и Дейвин се присъединиха към дамите.

– Лердът пожела да разговаря насаме със съпруга ви. – Дейвин се усмихна развеселено. – Не вярвам, че съществува опасност за живота му.

Бедният Майкъл. Скъпо щеше да плати за грижите ѝ в Брюксел. След около половин час, когато двамата се присъединиха към гостите, Катрин не се учуди на уморения им вид.

Майкъл отиде при нея.

– Искаш ли да излезем на балкона, за да подишаме малко чист въздух?

– Чудесна идея. – Двамата излязоха заедно. Майкъл затвори грижливо вратата и сложи ръка на рамото ѝ.

– Тъй като всички ни виждат, трябва да покажем малко съпругеска привързаност – обясни полугласно той.

Тя се усмихна, зарадвана от възможността да го прегърне през кръста.

– Дядо ми сигурно те е подложил на строг разпит?

Майкъл извъртя очи.

– Даже ако бях попаднал в плен при французите, щеше да ми е полеко. Лердът е отлично осведомен какво е вършил Колин през всичките тези години. След като ме затрупа с имена и факти, заяви кратко и ясно,

че не съм достатъчно добър за внучка му. Естествено аз веднага се съгласих.

Катрин го погледна ужасено.

– Господи! Това успокои ли го?

– В крайна сметка да. След като се разпрострях надълго и нашироко върху ужасите на войната, които правят мъжете лекомислени, обясних, че мирът и щастливото ми оцеляване са ме накарали да преоценя живота си и съм се заклел да се променя. – Той смръщи чело. – Неприятно ми е да го мамя. Макар че има труден характер, той е много загрижен за хората на острова.

Катрин прехапа устни.

– Съжалявам, че те доведох тук, Майкъл. Беше напълно прав, като каза, че последствията ще бъдат опустошителни.

Той я прегърна по-здраво.

– В този случай съм убеден, че целта оправдава средствата. Ти ще бъдеш чудесна господарка на Скоул. Първо обаче трябва да убедим дядо ти, че сме надеждни и наистина женени. Той е със старомодното убеждение, че жената трябва да има съпруг.

– Тогава е време за нова проява на брачна привързаност. – Тя се надигна и докосна устните му със своите.

Направи това като жест на благодарност и беше напълно неподготвена за силата на реакцията му. Той изстена задавено и притисна устни в нейните. Устата ѝ се отвори и тя прие целувката му. Усети плъзгаша, ленива пълнота. И дива, всепоглъщаща сила. Тялото ѝ се сля с неговото и в същото време стана по-живо и пламтящо от всякога. Вече не изпитваше умора, само желание.

Не знаеше, дори не беше сънувала, че целувката може да бъде толкова омайваща. Ръцете ѝ се вдигнаха от само себе си и се заровиха в косата му. Точно това беше искала, от първия миг, в който го видя. Тази тъмна мъжка сила, която гонеше страховете ѝ, това пламенно желание, което изпълваше сърцето и задоволяваше сетивата.

Майкъл помилва гърба ѝ и я притисна към себе си. Ала коравата мъжка плът, която се опря в корема ѝ, разруши магията на мига и я върна рязко в действителността. Тя се отдръпна, цялата трепереща, готова да изпиши.

Вината беше нейна, не негова. Сложи ръце на раменете му, отдръпна се още малко и проговори с привидно безгрижие:

– Това ще убеди всички, че сме мъж и жена.

Видя ужаса в учите му, болката от прекъснатата целувка, бързото

пулсиране на вратната вена и изпита презрение към себе си. Не бе успяла да остане на разстояние и сега той трябваше да плаща за слабостта ѝ.

Тъй като беше по-силен от нея, Майкъл бързо успя да скрие чувствата си под маската на хладна веселост.

– Май прекалихме. Мъж и жена, женени от десетина години, не се целуват след вечеря. Хайде да го направим по-достоверно.

Той вдигна брадичката ѝ и отново притисна устни към нейните. Когато я пусна, Катрин разбра, че втората целувка го е оставила равнодушен. С нея беше друго. Бързото, бегло докосване беше достатъчно да разпали отново огъня във вените ѝ. Изпълнена с отчаяние, тя се запита защо животът е толкова труден. Щеше да бъде много по-просто, ако тя беше неспособна да изпитва желание.

Майкъл сложи ръка на гърба ѝ и я поведе към салона.

– Мисля, че направихме всичко, което се искаше от нас, и е време да се оттеглим. Толкова съм изтощен, че ей сега ще заспя.

Катрин си припомни, че той щеше да спи до нея на пода, и се почувства още по-зле. Сигурно цяла нощ нямаше да затвори очи.

Майкъл лежа буден до късно през нощта, неспособен да се успокои. Лицето на Катрин след тази проклета, невнимателна целувка го преследваше. Естествено тя я бе предизвикала, но намеренията ѝ бяха невинни. Той, а не тя, бе превърнал обикновената прегръдка в пламенна физическа жажда.

Когато се отдели от него, очите ѝ бяха пълни със страх. Той се мразеше, че ѝ е причинил това. Тя го смяташе за приятел, доверяваше му се, беше зависима от него в ситуация, която щеше да определи живота ѝ. А след целувката се отнасяше с подозрение към него, дори се уплаши, когато той заключи грижливо вратата на спалнята им. Тялото ѝ беше сковано. Дали се опасяваше, че той ще ѝ натрапи близостта си? Не му каза нито дума, само безмълвно отиде зад паравана, за да свали вечерната рокля.

Нощницата ѝ беше дебела, безформена, напълно непрозрачна. Въпреки това Майкъл я пожела с нова сила.

Беше положил огромни усилия да се държи естествено, като че беше напълно нормално двамата да спят в една стая. Устрои постелята си колкото можеше по-далече от леглото ѝ. Угаси грижливо всички свещи, съблече се бързо и се пхна под завивките.

Поведението му очевидно я беше успокоило, а и умората си каза

думата, защото тя заспа много бързо. Той ѝ завидя за чистата съвест, резултат от това, че беше светица, не грешница. Доказателство за покварения му характер беше, че не можеше да потисне задоволството си от близостта им, от факта, че бе реагирала на целувката му с желание, равно по сила на неговото. Макар че беше добродетелна съпруга, тя също усещаше сексуалното привличане помежду им.

По-добре да беше студена и безчувствена, повтаряше си горчиво Майкъл. Докато се вираше в мрака и се вслушваше в шума на морето, той се опитваше да си отговори дали принципите ѝ ще бъдат достатъчно силни, за да ѝ попречат да стори непоправимото.

23

Катрин отметна глава назад и се засмя срещу вятъра.

– Прекрасно!

Майкъл се съгласи безмълвно, но погледът му беше устремен към фигурата ѝ, не към бушувашите вълни дълбоко долу в подножието на скалата. Тя изглеждаше прекрасна и тайнствена като сирената, нарисувана от Кенет, застанала на дивия скалист бряг и запяла омайваща песен, която тласкаше моряците към гибел. Ако сирената е била прекрасна като Катрин, онези бедни дяволи са умирали щастливи, каза си с усмивка Майкъл.

Дейвин Пенроуз разведе гостите из Скоул, показва им забележителностите и представи Катрин и съпруга ѝ на местните жители. Островитяните се отнасяха сдържано към внучката на лерда. Замислени, леко подозрителни погледи се местеха от нея към констейбъла, докосваха Майкъл и се връщаха на лицето ѝ. Трябваше първо да им докаже, че е годна да им стане господарка.

Майкъл предположи, че една от причините е красотата ѝ. Обитателите на това отдалечено кътче трудно можеха да повярват, че една толкова прекрасна жена е годна да управлява цял остров. С времето щяха да разберат, че са имали голям късмет.

– Островът е малък – разказа Дейвин, – но бреговете са толкова насечени, че линията на брега е дълга почти четиридесет мили. – Той посочи пътя между скалите. – Там долу е Дейнс Коув, малък залив. Някой ден може би ще си направите пикник там.

– Чайките сигурно ще ни ограбят храната – засмя се Катрин. – Никога не съм виждала толкова много чайки.

– На Скоул е забранено да се убиват чайки – поясни Дейвин. – При мъгла те предупреждават моряците, че наблизо има земя.

Майкъл се загледа към хоризонта.

– Май виждам друг остров. Или е само отражение?

– Това е Бон, сестрата на Скоул. Двата острова са почти равни по големина. Чували ли сте за Бон?

– Боя се, че не – отвърна Катрин. – Странно име – Бон. Означава кост.

– Не е толкова странно. На стария викингски език Скоул означава череп. Наздравицата, която са вдигали воините, „Скуул!“, се основава на черепа на неприятеля, от който са пиели. Щом са дали това име на острова, логично е, че съседният е бил наречен Бон. – Тъй като Катрин му беше разрешила да пуши, той извади глинената си лула и я напълни с тютюн от торбичката си. – Бон е част от територията на Скоул, следователно също принадлежи на лерда.

Катрин погледна с копнеж към вълните с бели гребени.

– Обитаем ли е Бон?

– Мястото е злокобно. – Дейвин запали лулата си. – Там живеят големи колонии морски птици, овце и говеда, но от сто години насам няма хора.

– Защо нарекохте Бон злокобен? – поинтересува се Майкъл.

– Ирландски монаси се заселили там преди много време, но викингите ги избили точно на Великден. След време Бон отново бил населен и в началото всичко вървяло добре. После епидемия отнесла всички мъже, жени и деца. – Констейбълът кимна замислено. – Има и други проблеми. Местността е скалиста и няма плодородна земя. Макар че островите са само на няколко мили един от друг, морето е толкова бурно, а течението толкова силно, че преминаването е изключително трудно.

– Възможно ли е да го посетим? – попита възбудено Катрин.

– О, да, с добър моряк и при спокойно време. Ходим там веднъж или два пъти годишно, за да острижем овцете и да колим говеда. Работата е трудна, но така на Скоул остава повече земя, за да садим жито.

– Значи Скоул е истинско малко кралство? – попита възхитено тя. – Почти напълно независимо, а хората, които живеят тук от векове, познават и обичат всеки сантиметър от земята си. Сигурно се гордеете, че правите толкова много за доброто на острова.

Дейвин захапа по здраво лулата си, мускулите на лицето му потръпнаха. Катрин не го забеляза, тъй като беше устремила поглед към Бон, но Майкъл го видя и се изненада. Какво ли беше предизвикало

такава реакция у този иначе спокоен човек, запита се той. Би трябвало да се зарадва, че е чул такава признание от устата на жената, която може би щеше да му стане господарка.

След дълго мълчание Дейвин извади лулата от устата си и отговори безстрастно:

– Просто си върша работата. Всички хора от Скоул работят за общото благо. Ние се нуждаем един от друг и си имаме доверие. На този остров няма затворени врати.

Когато се върнаха при конете, зад групата превити от вятъра дървета излязоха Глинис Пенроуз и два малки момчета. Жената на констейбъла носеше на ръце другото им дете, увито в дебел шал.

Тя се усмихна весело на посетителите, а децата хукнаха да поздравят баща си.

– Добър ден на всички. Това са нашите момчета Джак и Нед – обясни засмяно Глинис. – Видяха ви да яздите по пътеката и хукнаха да ви посрещнат. Горят от желание да се запознаят с най-вълнуващите посетители на Скоул.

Джак и Нед се поклониха учтиво пред Катрин, но се интересуваха главно от Майкъл. Джак, осемгодишно хлапе с живи островни очи, попита сериозно:

– Вие сте били при Ватерло, нали, капитан Мелбърн?

Майкъл потвърди и двете момчета веднага го засипаха с въпроси. Нед, две или три години по-малък, със сините очи на майка си, предпочиташе кавалерията, докато Джак обожаваше стрелците. Детето беше извънредно интелигентно.

Докато Майкъл отговаряше на детските въпроси, Катрин попита:

– А кой е най-младият член на семейството?

– Емили. – Глинис ѝ показа бебето. – Искате ли да я подържите?

– О, да. – Катрин прегърна малката и се засмя. – Прекрасно момиченце. Аз съм твоята братовчедка Катрин. А ти си сладкото бебе на мама, нали? – Тя потърка носа си в лицето на детето. – И малкото съкровище на татко!

Емили изписка от удоволствие и протегна пухкавите си ръчички. Скоро двете разговаряха весело с неразбираемите бебешки звуци.

Сияещото лице на Катрин развълнува Майкъл до дън душа. Тя беше идеалната жена. Любеща майка, която заслужаваше най-прекрасните деца на света. Неустоима красавица, която беше отнесла сърцето му. Самопожертвователна милосърдна сестра, която рискува живота си, за да спаси неговия.

Съпруга, но не негова.

Макар че се съпротивляваше с всички сили, той я желаше отчаяно. И не съжаляваше, че я желае, макар че това затрудняваше мисията му. Близостта с Катрин си заслужаваше цената.

– Прекрасно бебе – промълви Катрин, когато върна гукащото бебе на майка му. – Интересно – забелязах, че повечето островитяни имат или тъмна коса като мен, Дейвин и Джек, или руса като вас, Нед и Емили. Почти никой няма кестенява коса, тоест нещо междинно. – Тя се усмихна на Майкъл. – Като теб. В твоите вени не тече и капка от кръвта на Скоул.

В действителност той имаше много повече от една капка, но сега не беше времето да ѝ го напомни.

– Права сте – промълви замислено Глинис. – Предполагам, че предните ни са били предимно руси скандинавци или чернокоси келти.

– Има една стара легенда – добави съпругът ѝ, – според която островните очи са от Селки – мистична твар, която в морето е тюлен, а на сушата човек.

– Великолепна история – засмя се Глинис. – Селки обичал момиче с катраненочерна коса и ангелска усмивка. Но можел да излиза на сушата само при пълнолуние, а тя не можела да отиде при него в морето. Станали любовна двойка и тя му родила дете. Ала си имала мъж и когато видял морето в очите на бебето, той грабнал лъка, изправил се на скалата и убил съперника си. Разправят, че духът на Селки все още вика любимата си при пълнолуние.

– Поуката е, че онзи, който нарушава светостта на брака, винаги завършва зле – обади се сухо Майкъл.

Глинис го погледна сърдито.

– Англосаксонците не разбират от романтика.

– Боя се, че сте права – кимна той.

Констейбълът погледна часовника си.

– Лорд Халдоран ви покани на чай – напомни им той. – Трябва да тръгваме. – После се обърна с нежна усмивка към жена си: – Ще се върна за вечеря.

Тримата възседнаха конете си и махнаха за сбогом на Глинис и децата. Пътят се виеше покрай скалите в продължение на половин миля. Плодородните поля свършиха и отстъпиха място на диви храсталаци. Пътеката направи остър завой и Дейвин спря коня си.

– Лорд Халдоран живее на Литъл Скоул, това е така нареченият нек, естествената дига, която свързва двете части на острова.

Майкъл вдигна вежди и огледа опасната каменна ивица и вълните, които се разбиваха в насечените скали на голяма дълбочина.

– В пътеводителя се споменава, че дигата е широка само три метра и се намира на неколкостотин метра над морското равнище. Но думите са безсилни да опишат тази гледка.

– Авторът преувеличава. На някои места некът е широк почти четири метра – отговори констейбълът с типичния си сух хумор. – Вижте, животните нервничат. Мисля, че е по-добре да продължим.

Тримата слязоха и тръгнаха по тясната пътека, като водеха конете за юздите. Катрин спря по средата и погледна надолу към морето. Силният вятър дърпаше дрехата ѝ, а шумът на вълните беше толкова силен, че трябваше да извиси глас.

– Не е ли редно да сложите парапет?

– Не е нужен – отговори Дейвин. – Всички внимават, а единственият мъж, който полетя към скалите, беше пиян. Островитяните знаят, че трябва да бъдат предпазливи.

Катрин погледна към насечените скали. Ако стана господарка на Скоул, непременно ще сложа парапет, зарече се тя.

– Впрочем онзи малък остров отгатък е Сиъл Рок, където според легендата бил убит Селки – добави констейбълът.

На една от голите скали, осветени от слънцето, се бяха струпали тюлени. Катрин си представи как едрият тюлен излиза на сушата под сребърната светлина на луната и се превръща в мъж, едър, силен и гъвкав като Майкъл, с хипнотични очи... – Нищо чудно, че момичето е забравило честта и разума.

Тя въздъхна и продължи пътя си по дигата. Изневярата не беше проблем, тъй като тя вече нямаше мъж. Нерешимата дилема беше скрита дълбоко в нея.

Рагнарюк се намираще недалече от дигата. Къщата беше издигната на ръба на скалите и въпреки древното си име, изглеждаше сравнително нова. Спокойните ѝ форми някак не подхождаха на дивата, шибана от вятъра местност.

Дейвин не слезе от коня.

– Ако нямате нищо против, ще ви оставя тук. Чака ме много работа. Ще можете ли да се върнете сами?

– Нямайте грижа – отговори Майкъл и помогна на Катрин да слезе от седлото. – Скоул не е достатъчно голям, за да се заблудим.

Констейбълът вдигна ръка към шапката си и препусна обратно към дигата. Катрин го проследи с поглед.

– Имам чувството, че не харесва особено лорд Халдоран.

Преди Майкъл да е успял да отговори, от къщата излезе едър, мускулест мъж с осеяно с белези лице.

– Аз съм Дойл – представи се лаконично той. – Ще отведе конете ви в обора.

Катрин го изгледа любопитно. Стори й се познат. Вероятно беше един от здравеняците, които бяха помогнали на Халдоран да отведе Ан Моубри и децата в Антверпен. Лондонският му акцент издаваше, че не е от Скоул, а обезобразеното му лице излъчваше бруталност. Още една странна гледка в това отдалечено място.

Двамата изкачиха стълбата и портиерът, също лондончанин с брутален вид, ги въведе в блестящо мраморно фоайе. Явно Халдоран се беше заобиколил с телохранители.

– Здравейте, братовчедке Катрин – поздрави лордът, който слизаше по стълбата. – Капитане. Как намирате нашия остров?

– Невероятно красив. – Катрин подаде шапката и камшика си на портиера. – Много добре поддържан, макар и малко страшен. Хората тук имат всичко необходимо за живот.

– Всеки има покрив над главата, храна и обувки на краката. Това е повече, отколкото имат повечето бедняци на сушата. – Той взе ръката й, задържа я малко по-дълго от нормалното и ги поведе към салона.

Разговорът на чай и сладкиши беше изключително учтив. Халдоран помоли Катрин да сподели впечатленията си от видяното. Майкъл почти не говореше. Странно, каза си тя, без да е казал дума, той доминира в помещението.

Когато изпиха чая си, братовчедът Клайв каза:

– Желаяш ли да разгледаш Рагнарьок? Гледката е наистина необикновена.

– С удоволствие, Клайв – отвърна Катрин, която се бе примирила, че трябва да го нарича с името му.

Халдоран ги преведе през партера и разказа забавно историята на къщата. Катрин се забавляваше по-добре, отколкото беше очаквала. Братовчед й имаше отличен вкус и събираше интересни неща. Притежаваше истинско съкровище от полирани мебели, ориенталски килими и предмети на изкуството.

Разходката свърши в задната част на къщата. Когато отвори последната врата, Халдоран каза:

– Мисля, че това ще бъде интересно за вас, капитане.

Озоваха се в галерия с широки прозорци към морето. Катрин

помисли, че е влязла в поредното красиво помещение, но скоро разбра, че това е оръжейна. Стените бяха украсени със стари мечове, алебарди и ками. В стъклените шкафове бяха наредени особено ценните оръжия.

Тя се огледа и погледът ѝ потъмня. Тъй като беше отраснала в армията, не изпитваше особена привързаност към оръжията. Точно обратното. Намираще силно несъответствие между ярката слънчева светлина, която нахлуваше през прозорците, и металическия блясък на смъртта.

– Никога не бях виждал подобна сбирка – отбеляза учтиво Майкъл.
– Тези оръжия са много различни от онова, което познавам.

Халдоран отвори един шкаф и извади необикновено дълъг пистолет. Помилва го с почти чувствено удоволствие.

– Този пистолет има шест камери и е едно от първите многострелни оръжия. Изработен е преди почти двеста години. Зарежда се трудно, не е никак точен, често стават смъртоносни грешки, но е много интересен.

Майкъл огледа пистолета с професионално внимание, направи няколко критични забележки и го върна на собственика. Халдоран го прибра в шкафа и продължи:

– Имам няколко превъзходни мечове. Познавате ли дамаскинската стомана?

– Доколкото си спомням, тя е многократно кована и набивана, както правят френските пастети – отвърна Майкъл. – Казват, че дамаскинските оръжия са по-остри от всички европейски.

– Правилно. – Халдоран запали една свещ. – Погледнете това.

Той извади от шкафа елегантно извит меч, хвана дръжката с две ръце, замахна и острието разцепи свещта на две равни половини.

Катрин изохка. Свещта бе разрязана толкова гладко, че двете половини останаха заедно. Пламъчето продължи да гори, като едва-едва потрепваше.

– Невероятно. Нямах представа, че може да има толкова остро оръжие.

– Радвам се, че никога не съм заставал срещу французин, въоръжен с такъв меч – добави сухо Майкъл. – Не искам да видя какво ще направи с човешка плът и кости.

– Гледката не е особено приятна. – Халдоран прибра меча в шкафа и извади ново необикновено оръжие. – Виждали ли сте индийски нож за хвърляне, капитане? Дръжката е под такъв ъгъл към острието, че да се получи съвършено равновесие. Казват, че бил смъртоносен в близък бой.

Докато мъжете говореха за екзотичните оръжия, Катрин пристъпи

към близкия прозорец. Страстта на Клайв към оръжията беше някак перверзна. Дали щеше да са държи така и ако беше участвал в истинска битка? Обикновено войната разрушаваше романтичните представи за насилието.

Тъй като къщата беше на скала, от галерията се разкриваше зашеметяваща гледка към морето. Дълбоко долу вълните се удряха неотстъпно в скалите. По време на сутрешната обиколка тя беше видяла няколко заоблени заливи, но по-голямата част от брега се състоеше от недостъпни скали. В далечината се виждаше тъмният силует на Бон. Скул и Бон. Череп и кости. Наистина ли щеше да прекара тук остатъка от живота си?

– Какво ти е мнението за нашия благороден констейбъл, Катрин? – попита зад гърба ѝ Халдоран.

Тя се обърна и се облегна на перваза.

– Дейвин? Знае всичко за острова, арендаторите го обичат и уважават. Мисля, че дядо е щастлив да има такъв добър управител.

– Признавам изключителните му способности, но не говорех за това. Не изпита ли по-силни чувства, например роднински?

– Какво се опитваш да ми кажеш? – попита недоволно тя. – Харесвам Дейвин, но почти не го познавам. Защо да изпитвам роднински чувства?

Клайв се усмихна злобно.

– Защото добрият, делови Дейвин е най-близкият ти роднина – единственият ти първи братовчед.

– Мислех, че мама е била единствено дете.

– Правилно. Дейвид е от бащиния ти род. Той е незаконно дете на Харалд и едно момиче от острова.

Катрин го погледна смаяно.

– Нима е внук на лерда? И ако това е вярно, знае ли дядо ми?

– О, разбира се, че знае. Всички на острова знаят. Когато навърши двадесет и една година, Харалд обяви, че ще се ожени за една островна красавица от селската линия на фамилията Пенроуз. Лердът моментално го изпрати да пътешества, но беше вече късно – малката бе забременяла. Все пак тя успя да скрие състоянието си от всички, дори от семейството си, почти до края. Почина от родилна треска, призовавайки любимия си. Детето остана при родителите ѝ и те го отгледаха като свое. – Очите му святкаха развеселено. – Харалд никога не прости на баща си, че го е отдалечил от острова. Когато се върна и узна какво се е случило, пое грижата за Дейвин и му даде подобавашо възпитание. Въпреки това

момчето си остана копеле.

Катрин стисна до болка мраморния перваз. Нищо чудно, че Глинис и Алис се бяха почувствали неловко, когато ги разпита за роднините си.

– С други думи, ако беше законен син, Дейвин щеше да бъде следващият лерд на Скоул.

– Да, но лердът никога няма да признае публично, че синът му има копеле. – Халдоран се усмихна неискрено. – Реших, че трябва да знаеш кой е в действителност Дейвин.

Майкъл, който бе изслушал историята мълчаливо, попита:

– Смятате ли, че Дейвин храни лоши чувства към съпругата ми като възможна наследница?

– Сигурно, но е твърде съвестен, за да създава трудности. Ако го оставиш на поста му, ще ти служи като вярно куче. – Халдоран изостави темата, отиде до поставката за пушки и избра една. – Това е американска пушка от Кентъки. Изглежда съвсем обикновена, но е най-точното огнестрелно оръжие, което съм използвал. Погледнете.

Той зареди пушката и отвори близкия прозорец. Стаята се огласи от кръсците на чайките. Лордът присви очи и се прицели. Когато стреля, трясъкът отекна оглушително в галерията. Катрин изохка уплашено, когато една чайка в далечината изпищя жално и падна в морето. Останалите отлетяха с диви кръсци.

– Добър изстрел – отбеляза хладно Майкъл. – Мислех си, че на Скоул е забранено да се стреля по чайки.

– Една повече или по-малко няма значение. – Халдоран се обърна. В погледа му светеше предизвикателство. – Вие сте професионален войник и сигурно сте по-добър стрелец от мен.

– Не съм сигурен. Задачата на офицера е да води, а не лично да убива неприятели.

– Много сте скромни. Хайде, изпробвайте пушката. Скоул спокойно може да се лиши от още една чайка.

Халдоран зареди втори куршум и барут и подаде пушката на госта си.

Майкъл се поколеба, но кимна и пое пушката. Хвърли поглед през прозореца и рече:

– Тъй като не съм от острова, няма да наруша закона. Ще стрелям към храста на издадения скален нос. Ще улуча най-горния клон.

Катрин присви очи. Храстът едва се различаваше.

– Не можеш да стреляш на това разстояние.

Клоните се превиваха от вятъра и това правеше изстрела още по-

труден. Халдоран се усмихна надменно.

Майкъл вдигна пушката, прицели се съвсем спокойно и даде изстрел. Всички видяха как горният клон на далечния храст се пречупи и бе отнесен от вятъра в морето.

Лицето на Халдоран се вкамени.

– Добър изстрел – отбеляза кратко той. – Вие сте великолепен стрелец.

– Оръжието е чудесно – отвърна Майкъл и му го подаде.

– Сигурно и във фехтовката сте така добър като в стрелбата? – продължи остро лордът.

Майкъл вдигна рамене.

– Знам как да си служа със сабята, за да се защитавам, но не съм експерт.

Катрин се чувстваше все по-зле. Двата мъже явно се състезаваха и Халдоран подстрекаваше противника си, а Майкъл се противопоставяше умело. Какво, по дяволите, се опитваше да докаже братовчед й?

– Време е да си вървим – предложи бързо тя. – Много ти благодарим за посрещането, Клайв.

– Не бягай, Катрин. – Халдоран извади от близкия шкаф две еднакви кавалерийски саби. – Искам да видя още един пример за военното изкуство на съпруга ти. – Той хвана едната сабя за острието и я хвърли към Майкъл, който сръчно я улови.

Халдоран вдигна другата сабя в подигравателен поздрав.

– Ан гард, капитане. – Без повече предупреждения той се хвърли напред и нападна.

24

Сърцето на Катрин почти спря да бие, когато Халдоран замахна с шпагата си право към сърцето на Майкъл. Преди да е успяла да изпищи, Майкъл беше парирал удара.

– Луд ли си, Клайв? – извика тя. – Не е редно да се биете с незащитени острия.

– Глупости. – Братовчед й нападна отново и думите му бяха придружени от пронизителен звън на метал. – Това е само спорт. Никой няма да бъде ранен. Прав ли съм, капитане?

– Безобидно, като че си играем на шарада – отвърна иронично Майкъл и парира следващия удар. – Кой спортист би могъл да устои?

– Радвам се, че сте съгласен с мен. – Клайв продължи със серия измамни удари, за да изпробва сръчността на противника. – Според мен най-прекрасният спорт е ловът в мочурищата. Правили ли сте го някога?

– Не съм имал тази възможност, но мисля, че има достатъчно други места за добър лов. – Майкъл отбиваше ударите с известна тромавост. – Ловувал съм чудесно в Испания. Много харесвам тамошните хрътки.

– Звучи малко селски, но сигурно е забавно. – Халдоран нападна устремно, остриетата се кръстосаха със звън. Разговорът замря. Чуваше се само пресекливото дишане на противниците, които се дуелираха в средата на галерията. Клайв беше първокласен фехтувач и използваше в своя изгода всяка слабост на противника. Майкъл беше по-бавен, движенията му изглеждаха дори тромави.

Катрин не смееше да се намеси. Макар братовчед й да твърдеше, че това е само спорт, Майкъл можеше да бъде сериозно ранен, даже да стане нещо по-лошо, ако не се защитаваше умело. Мина доста време, докато тя разбра, че той нарочно се държи така. Ударите му изглеждаха неефективни, но шпагата му винаги беше на място, за да го предпази от нападенията на противника. Макар че непрекъснато отстъпваше, никога не се озоваваше притиснат до стената. Това беше представление на съвършено умение. Само човек, който го познаваше добре, можеше да прозре играта му.

Битката свърши, когато Халдоран изведнъж проби защитата на противника си. Катрин изпъшка ужасено, когато острието на шпагата се озова в опасна близост с гърлото на Майкъл. В последната секунда той вдигна шпагата си и отби удара. Острието на Клайв подскочи и се подхлъзна надолу. Улучи китката на Майкъл отстрана и остави яркочервена следа.

– О, драги мой, съжалявам. – Халдоран отстъпи назад и сведе острието на шпагата си. – Не исках да потече кръв, но толкова се зарадвах, че имам достоен противник, та се забравих. – Триумфът в очите му изобличаваше в лъжа казаното.

– Нищо ми няма. Само лека драскотина. – Майкъл остави шпагата на шкафа и извади кърпичката си.

Катрин отиде при него, за да прегледа раната. За щастие беше незначителна и можеше веднага да я превърже с чистата кърпичка. Когато свърши, тя хвърли гневен поглед към Халдоран.

– Имаш необичайни представи за спорта, братовчече.

– Няма да се повтори – обеща той. – Следващия път ще се

дуелираме с тъпи острия. Но за мен беше рядко удоволствие да кръстосам шпага с толкова умел боец. Вие отново бяхте изключително скромни по отношение на фехтуваческото си майсторство, капитане.

– Научил съм се да правя онова, което трябва, нищо повече – обясни кратко Майкъл и пусна ръкава върху превързаната китка. – Благодаря ви за забавленията, Халдоран.

– Удоволствието е изцяло мое. Светският живот на този остров е дяволски досаден. – Клайв въздъхна с неискрено съжаление. – За нещастие утре заминавам за няколко дни в Лондон. Надявам се да ви заваря тук, като се върна.

– Очакваме те скоро – отговори с фалшива усмивка Катрин. Беше истински късмет, че братовчед й щеше да ги остави за известно време сами.

Двамата с Майкъл възседнаха конете си и се отправиха към Грийт Скоул. Катрин изчака да минат дигата и попита ледено:

– Защо, по дяволите, допусна това?

– Какво съм допуснал? Човек няма голям избор, когато се изправи пред остра сабя.

Катрин се разсърди още повече.

– Трябваше веднага да приключиш дуела. Ти си много по-добър фехтувач от Халдоран, а се правеше на непохватен.

– Значи си забелязала? А аз си мислех, че съм превъзходен артист. – Майкъл изкриви лице в безрадостна усмивка. – Братовчед ти умее да си служи с шпагата, но е аматьор, не професионалист. За нещастие не обича да губи. След като направих грешката да стрелям по-добре от него, той беше твърдо решен да ми докаже, че може да ме бие. Колкото по-бързо го оставех да спечели, толкова по-бързо можехме да си отидем.

– Старанието ти да не нараниш гордостта му можеше да доведе до сериозно нараняване – отговори остро тя.

Майкъл вдигна вежди.

– Мисля, че за първи път те виждам разгневена. Не знаех, че и светиците губят самообладание.

– Никога не съм твърдяла, че съм светица, но не мога да проявя разбиране към мъж, който с удоволствие позволява да го използват като игленик.

– Няма такава опасност. – Той я дари с нежна усмивка. – Реакцията ти е твърде силна. Аз по-скоро се забавлявах.

Катрин се усмихна в отговор и възбудата й се уталожиха. Майкъл

беше прав. Тя бе реагирала твърде силно на една незначителна случка. Ако не внимаваше, той щеше много скоро да разкрие дълбоките й чувства и тогава...

Тя пое дълбоко въздух и обясни:

– Не бих могла да понеса, ако те ранят, докато ми помагаш. И без това се чувствам виновна, че съм те използвала в безумния си план.

– Не си губи времето с чувство за вина – отвърна Майкъл и в гласа му имаше горчивина. – Това не променя нещата.

Щом стигнаха края на дигата, двамата възседнаха конете си и потеглиха по тесния път.

– Бъди внимателен с Халдоран – помоли Катрин. – Не му вярвам. Би трябвало да му бъде благодарна, че ни помогна в Брюксел, но не го харесвам.

– И аз не го харесвам. В армията има доста като него. Много им се искаше да станат герои, но не издържаха дълго. – Майкъл смушка коня си. – Не се тревожи, няма да ме предизвика да се бия с него. Един стар войник знае как да избягва ненужните битки.

Катрин се усмихна и страховете й намаляха.

Макар да не се издаваше, Майкъл беше много по-загрижен от нея. Докато се дуелираше с Халдоран, той бе разбрал, че противникът му няма нищо против някоя смъртоносна „случайност“. Въпросът беше защо другият мъж искаше да го убие.

Може би за да докаже превъзходството си. Или просто защото беше подъл. Но може би мотивът беше друг. Майкъл не беше пропуснал да отбележи, че братовчедът Клайв гледаше Катрин с дива жажда за собственост. Дали желанието да я притежава беше предизвикало стремеж да убие съпруга й? Твърде вероятно.

Едно беше сигурно: трябваше да държи Халдоран под око.

Когато влязоха в замъка, Катрин и Майкъл срещнаха икономата, понесъл табла за чай. Предполагайки, че чаят е за дядо й, Катрин попита:

– Олсън, бих ли могла да посетя сега лерда?

– Ще попитам – отговори съдържано възрастният мъж.

– Искаш ли да те придружа или предпочиташ да те оставя сама в бърлогата на лъва и да се окъпя преди вечеря? – попита заговорнически Майкъл.

– Мисля, че е по-добре да отида сама – отговори замислено Катрин. – Дядо ми е един стар петел, който изпитва потребност да кукурига, за

да си представя, че все още е цар на кокошките в двора. Затова не понася присъствието на друг мъж.

– Имам чувството, че всички от рода Пенроуз са такива.

– Но ти си друг.

Той я дари с крива усмивка.

– Не ми е нужно да се чувствам цар.

Катрин се засмя, но когато Майкъл се отдалечи, разбра, че това не беше шега. Той излъчваше спокойна самоувереност и не изпитваше необходимост да се доказва пред когото и да било.

А може би тази необходимост беше дълбоко скрита и пазена в тайна? Катрин си спомни как изглеждаше, когато ѝ разказваше за смъртта на баща си, и осъзна, че самоувереността му идва от физическото съвършенство, постигнато с много труд. Но по отношение на чувствата, особено на тъмната им страна, не беше толкова сигурен. Прозрението, че ѝ той е раним, я разтърси до дън душа – и ѝ достави странно удоволствие.

Олсън се върна скоро.

– Негово благородие желае да ви види, мадам.

Тя го последва през къщата към салона, граничещ със спалнята на лерда. Икономът ѝ посочи вратата към терасата. През тънките завеси се виждаше силуетът на подвижен стол.

– Негово благородие е навън.

Катрин излезе на слънчевата тераса с чудесен изглед към острова. Дядо ѝ и голямо кафяво куче очакваха идването ѝ. Кучето изглеждаше много по-дружелюбно, но дядото я посрещна с недоволно ръмжене:

– Идваш да видиш дали не съм се простил с този свят, нали?

Катрин се усмихна и изобщо не изпита страх като при първата им среща.

– И аз се радвам да те видя, дядо. – Тя се настани удобно във високото кресло насреща му. – Днес изглеждаш много добре. Малко съм разочарована да видя признаци на оздравяване, но ще се опитам да не ми проличи.

Лердът я зяпна смаяно, после устата му се изкриви в усмивка.

– Имаш остър език, момиче.

– От кого ли съм го наследила? – попита спокойно Катрин.

– Прекалено остър език – натърти той, но очите му святакаха развеселено. – Как намираш моя остров?

– Не мога да се начудя, че на толкова малка територия е събрано такова разнообразие. Поляни, мочурища, гористи долини. Прекрасно е, че островът е напълно независим.

– А хората?

Катрин се усмихна с разбиране.

– Онези, с които се срещнах, бяха съдържани, но това е съвсем естествено.

– Така и трябва да бъде. Феодализмът е дяволски добра система, но всичко зависи от характера на господаря. Първо трябва да те опознаят добре, за да преценят могат ли да ти имат доверие.

– Щом заговорихме за феодализма, искам да те попитам нещо, дядо. Минахме покрай група работници, които поправяха пътя, и Дейвин каза, че всеки мъж, навършил петнадесет години, е задължен да работи за лерда по четиринадесет дни в годината. А аз си мислех, че тази ангария е премахната още преди векове.

– Според мен е напълно редно мъжете да работят, за да поддържат в добро състояние пътищата, по които минават, и пристанището, където връзват лодките си – отговори строго дядото. – Нашият остров пази традициите. Само лердът има право да отглежда гълъби, защото те кълват житото по нивите и застрашават жътвата. Аз съм единственият, който може да развъжда кучета. – Той почеса кучката зад ушите, тя се надигна и сложи глава на коляното му. – Ако всеки на острова гледаше кучета, скоро щяха да станат повече от хората. Мисля, че с времето ще разбереш.

Катрин го погледна изпитателно.

– Наистина ли ме смяташ за своя наследница или само си играеш с мен? Все пак Клайв е мъж и познава острова от рождението си. Той е по-добрият избор.

– Да, но... – Дядо й извърна глава. – Това не е основното му местожителство. Има и други имоти, занимава се с най-различни неща. Предпочитам да оставя Скоул на човек, който ще го обича повече от всичко на света.

Добър отговор. Въпреки това инстинктът ѝ подсказваше, че дядо ѝ не одобрява характера на Халдоран.

– Разкажи ми за родителите си – нареди внезапно лердът. Катрин веднага застана нащрек. Какво ли искаше да чуе? Той подръпна одеялото, с което бяха покрити коленете му.

– Не, че не харесвах майка ти, Катрин. Тя беше прекрасно момиче. Но не исках Уилям да си вземе жена от острова. Тук всички са роднини и имаме нужда от приток на свежа кръв.

Това обясняваше защо се бе възпротивил и на женитбата на Харалд за момиче от острова.

– Разбирам нуждата от свежа кръв, но родителите ми бяха много щастливи един с друг – отговори меланхолично тя. – Мама обичаше живота в армията. Предполагам, че ми е предала тази привързаност, защото дори не помислих, че бих могла да правя и нещо друго.

Тя се опита да му опише живота на семейството си. Изтъкна, че баща ѝ се ползвал с искреното уважение на офицерите и войниците, подчерта способността на майка ѝ да изгради уютен дом, където и да отидат, разказа му как баща ѝ я научил да язди, а майка ѝ – да се грижи за ранените и болните. Припомни си, че родителите ѝ много обичаха морето – сега, след като бе видяла Скоул, ги разбираше много по-добре.

Дядото слушаше мълчаливо, втрещил поглед към хоризонта.

– Жалко, че момчето беше толкова упорито – промърмори като на себе си той, когато тя млъкна. – Не беше редно да си отиде и никога да не се върне...

Тъй като вече познаваше лерда, Катрин разбираше защо баща ѝ е бил уверен, че няма да бъде добре дошъл на родния остров. Но трябваше да прояви тактичност.

– Техният свят беше друг, дядо. Искаха да бъдат заедно и да живеят в армията. Добре, е че умряха едновременно. – Гласът ѝ пресекна. – Сигурно... ако единият беше останал жив, нямаше да може да живее без другия.

Тя избърса сълзите си, съзнавайки, че са предизвикани не само от тъгата по изгубените родители, но и от самосъжаление. Толкова искаше да има брак като техния. Вярваше, че може да го има Тези очаквания бяха направили провала още по-мъчителен.

Дядото се покашля.

– Мъжът ти ме изненада. Изглежда толкова... уравновесен.

– Бях много млада, когато се омъжих за Колин. Той също беше млад и искаше да живее, да живее. Прекара бурни периоди, но винаги изпълняваше задълженията си към семейството и към войниците си. – Това беше истина. Катрин въздъхна и продължи все така откровено: – Ако наследя Скоул, ще се закълна, че Колин няма да донесе нещастие на острова и страдания на жителите му.

– Дейвин каза, че капитанът направил някои много разумни забележки за обработването на земята и какви промени биха били подходящи.

– Той има впечатляващо обширни знания. – За разлика от Колин Майкъл беше израснал в голямо имение и познаваше земеделието. Тъй като не желаше да говори повече за мъжа си, тя смени темата: –

Дейвин ни показа Бон и разказа историята му. Наистина ли е злокобно място?

– Миналото му е страшно. Освен че е бил нападан от викинга и жителите му са били изтребени от епидемия, Бон винаги е бил убежище на пирати и контрабандисти. Дейвин ще ви намери най-добрия лодкар, за да ви закара оттатък. Най-голямата морска пещера е в западния край на острова. – Дядото се усмихна на спомена. – Невероятна е. Вътре има дори горещ извор. Но трябва да бъдете много предпазливи. В пещерата се влиза само при отлив и ако се забавите твърде дълго, ще останете затворени до следващия отлив.

– Звучи интересно. Сигурна съм, че мъжът ми ще се заинтересува. Надявам се да я видим, преди да си заминем.

Лердът забарабани с пръсти по облегалката на стола.

– Колко време смяташ да останеш?

– Може би две седмици. – Катрин се усмихна колебливо. – Ако някой ден не решиш, че сме жалки компаньони, и ни изхвърлиш.

– Две седмици е малко. Имаш много да учиш.

Той май наистина беше решил да ѝ даде наследството. Опитвайки се да скрие задоволството си, Катрин отговори:

– Ще науча всичко, което смяташ за нужно, но не можем да останем вечно. Колин трябва да се върне в полка си.

Дядото сви рунтавите си вежди.

– Остани без него.

Старият човек беше самотен. Състояние, което ѝ беше твърде близко.

– В момента мястото ми е при съпруга и дъщеря ми.

Погледът му се помрачи.

– Какво ще стане, ако ти дам наследството и Мелбърн реши, че няма да живее на този отдалечен остров? Нима ще останеш с него и ще занемариш грижите за Скоул?

Катрин го погледна право в очите.

– Ако ме направиш своя наследница, островът ще стане най-важно нещо за мен. Дългът ми пред хората тук ще има предимство пред съпругеските задължения. Но според мен това не бива да те тревожи. Колин няма да се опита да ме задържи при себе си.

– Не забравяй какво ми каза днес. – Старецът се отпусна назад и затвори очи. – А сега ме остави сам.

Катрин стана и подавайки се на внезапен импулс, се наведе и го целуна по бузата.

– Не си мисли, че ще ме размекнеш, момиче – изръмжа едно лердът. – Владее този остров от петдесет години и всички се страхуват от мен. Твърде късно е да стана друг, нали?

Катрин избухна в смях.

– О, дядо, жена, която поне веднъж е била наругана от херцог Уелингтън, се е научила да не се плаши от нищо. Не е ли по-просто да станем приятели, вместо да се опитваш да ме тероризираш?

Лердът помилва кучето, чиято глава все още почиваше на коляното му.

– Вечерята е в шест. Бъди точна.

Катрин кимна и се запъти към стаята си. Възгордя се от факта, че само веднъж обърка пътя. Спомни се, че Майкъл възнамеряваше да се окъпе, и почука на вратата. Дълбокият му глас я подкани да влезе.

Катрин веднага установи, че банята е приключила, но „съпругът“ и още не е изцяло облечен. Ризата висеше свободно над панталона и белият лен подчертаваше изкусително силните рамене. Макар че тялото му беше покрито, въздействието му беше неотразимо интимно.

– Приятен ли беше разговорът? – попита загрижено Майкъл. Влажната махагонова коса беше разбъркана и падаше по тила.

Тъмните косъмчета на гърдите му надничаха изпод разтворената риза. Катрин сведе поглед и започна да сваля ръкавиците си.

– Много приятен. Зад грубата обвивка се крие добър човек.

Майкъл изпръхтя многозначително.

– Дядо те одобрява – продължи с усмивка Катрин. – И е изненадан от себе си.

– И аз съм изненадан. – Майкъл застана пред огледалото, за да върже вратовръзката си. – Попитах слугата, който ми донесе горещата вода, какво е здравословното състояние на лерда. Проблемът е в сърцето. Може да ходи, но бързо се уморява, а напрежението предизвиква ужасни пристъпи.

Катрин вдигна вежди.

– Болката в сърцето е много изтощителна, но не непременно опасна за живота.

– Според мен положението е сериозно – възрази Майкъл.

– Знам, но ще ми бъде много мъчно да го загубя толкова скоро, след като го намерих. Старият негодник ми харесва. – Катрин се отпусна в близкото кресло. – Струва ми се, че най-хубавото би било да му гостувам всяка година с Ейми и да му обяснявам, че съпругът ми е твърде зает, за да ме придружи.

– С малко повече късмет и това може да стане – засмя се той. Катрин затвори очи и изпрати безмълвна молитва към небето.

25

– Искаш ли още ейл? – попита Катрин.

– Да, ако обичаш. – Майкъл мързеливо отвори очи. Беше се изтегнал на дебелото одеяло и се чувстваше абсолютно отпуснат. Единствено близостта на Катрин го напрягаше. Той се възхити лениво на гъвките и движения, когато извади каната с ейл от дупката с морска вода и напълни чашата му. Надигна се и отпи голяма глътка. – Толкова е приятно да имаш свободен следобед.

Катрин се изкиска с разбиране.

– Нямах представа, че посещението ни включва такива интензивни занимания с историята, законите и селското стопанство на Скоул. Но ми е много интересно. Чудесно е, че островът е независим, нали? – Тя посочи остатъците от обяда им. – Островно сирене и херинги с пресен хляб, островна бира и островни ябълки.

– А кошницата за пикник е от островна тръстика. Жалко е, че тук не виреят и чай, и кафе – така островът би станал съвършен.

– Липсата е сериозна. Значи Скоул не може да се лиши напълно от досега със света – Катрин се намести по-удобно и изпружи босите си крака под тънката муселинена рокля. – Иска ми се Ейми да беше с нас. Тя обича морето. Сигурно ѝ е в кръвта.

Майкъл не откъсваше очи от красивия ѝ профил. След като Катрин му бе спасила живота със собствената си кръв, той придаваше голямо значение на метафората, според която кръвта създаваше връзка и привързаност. Може би кръвта, която ги свързваше, го привличаше така неустойимо към нея и го караше да усеща така силно всяка нейна дума и движение.

Поривът на вятъра притисна роклята до тялото ѝ и разкри съблазнителната извивка на гърдите. Тялото му веднага реагира и той побърза да отмести поглед. Огледа с интерес пясъчния плаж, защитен от стръмни скали, и се наслади на топлото слънце. Дяволски романтично местенце.

– Дейвин беше прав. Това е най-доброто място за пикник, което познавам. Всъщност Дейвин винаги е прав. Той е светец – убедително доказателство, че ти е братовчед.

– Стига, Майкъл – усмихна се Катрин. – Говориш, като че Дейвин е досаден, а не е така. Дватама с Глинис са чудесни хора.

Майкъл отпи още една глътка ейл. Започваше прилив и вълните бяха само на няколко метра от тях.

– Вече сме цяла седмица на Скоул. Ако лердът реши да ти завещае острова, смяташ ли, че можеш да бъдеш щастлива тук? Животът е доста скромнен в сравнение с онова, което познаваш от армията.

– Прав си. Затова пък е сигурен и приятен. Ако ми предложи, не мога да си позволя да откажа. – Тя вдигна рамене. – Не знам какво е щастие, но ще бъда доволна. Това ми е достатъчно.

Следвайки импулса си, Майкъл зададе въпроса, който го занимаваше, откакто го бе помолила за помощ.

– Какво ще стане с Колин?

Катрин вирна брадичка.

– С помощта на Дейвин ще управлявам Скоул и сама.

Майкъл спря да диша. Дали това означаваше, че се е разделила завинаги с мъжа си? Ако да, това обясняваше защо Катрин изобщо не се тревожеше дали Колин ще се съгласи да живее с нея на острова. При мисълта за последствията очите му се премрежиха. Нечестно ли беше да започне да ухажда жена, която е приключила с брака си, макар че не е поискала развод? Изведнъж му стана ясно, че съществува напълно легална възможност за разтрогване на брака. Макар че хората се развеждаха много трудно, с помощта на много пари и влиятелни познати. А Майкъл имаше и двете и беше готов да вложи всяка стотинка от богатството си, за да я освободи от брака ѝ. Стига тя да поиска.

Тази мисъл го накара да потрепери. Питайки се дали не е вложил друг смисъл в думите ѝ, той продължи колебливо:

– Няколко пъти ми загатна, че Колин не влиза в плановете ти за бъдещето. Наистина ли си мислила да го напуснеш?

Катрин затвори очи.

– Не ме питай за Колин – прошепна измъчено тя. – Моля те, не го прави.

Стената от сдържаност, която бе издигнал с болезнени усилия, рухна.

– Катрин. – Той сложи ръка на рамото ѝ и потръпна от допира с топлата кожа. – Катрин!

Тя задиша накъсано. Устните ѝ затрепериха. Неспособен да понесе мъката ѝ, той я привлече към себе си и започна да милва косата ѝ. От очите ѝ потекоха сълзи и той попи с целувка ситните солени капчици.

Катрин въздъхна дълбоко и се обърна към него. Гърдите ѝ се притиснаха към ребрата му, ръцете ѝ се заловиха за хълбоците му, сякаш търсеха опора. Майкъл приглади назад тъмните кичури и проследи с език фината извивка на ухото. Катрин издиша шумно и устните ѝ се отвориха. Изглеждаше непоносимо изкушаваща, ранима морска сирена. Майкъл сведе глава и завладя устните ѝ.

Те имаха вкус на ябълки и ейл. Очите ѝ останаха затворени, за да не виждат нередната прегръдка, но устата ѝ реагира горещо и жадно.

Сърцето му заби като лудо. Шумът на кръвта заглуши гласа на разума и той я притисна още по-силно. Едрият пясък заскърца под одеялото. Точно такава я беше сънувал: покорното ѝ тяло под неговото, силните удари на пулса под бледата кожа на шията. Треперещата му ръка обхвана гърдата ѝ. Мека, пищна, женствена.

Майкъл разкопча непохватно големите копчета на раменете ѝ, отсрани корсажа и долната риза и разголи гърдите и.

– Толкова си прекрасна – прошепна дрезгаво той, наведе се и взе тъмното зърно в устата си. То се втвърди моментално, а сладостта му беше неопишуема. Той го засмука по-силно, сякаш искаше да поеме в себе си цялата ѝ есенция, топлината и женствеността, за които беше копнял през целия си живот.

Катрин простена и се изви под него. Той помилва гърдите ѝ и зарови лице между топлите, коприненомеки кълба. Усети биенето на сърцето ѝ и отново плъзна пръсти към косата ѝ.

Вече не го беше грижа за брака и съпруга ѝ. Желанието беше по-силно от всичко на света и той не можеше да му се противи. Ако светът беше справедлив, тя щеше да бъде негова, закриляна от силата и любовта му.

Кога справедливостта е била част от живота му? Той трябваше да я направи своя жена, сега и завинаги.

Ръката му се плъзна към талията ѝ и продължи бавно към венерия хълм. Горещината под тънкия плат криеше обещание за нови радости. Но когато я помилва там, тялото ѝ се скова.

– Господи, какво направих? – изохка Катрин и отвори очи. Трепереща, тя се отдръпна от него и закри гърдите си с корсажа.

Напрегнат до пръсване, изпълнен с диво желание, Майкъл протегна ръка да я върне.

– Катрин...

Тя се отдръпна от ръката му, като че бе видяла змия. Ужасът в морскосините очи беше като леден душ. Разумът му се проясни. По

дяволите, какво беше сторил?

Той бе нарушил най-святата клетва, която някога беше давал.

– Господи, съжалявам. Безкрайно съжалявам. – Майкъл скри лице в ръцете си. Тялото му се разтърсваше от преживяното разочарование и още повече от разкаяние. – Не исках да стане така, кълна се.

– И аз не исках – отвърна с треперещ глас Катрин. – Съжалявам, Майкъл, вината е само моя.

Тя не бе оказала съпротива, дори напротив, отговори му с готовност, но това не го извиняваше. Той се бе възползвал от ситуацията, от състоянието на брака ѝ. Макар че не го направи нарочно, грешката беше непростима. По дяволите, никога ли нямаше да поумнее? Мислеше си, че се е поучил от грешките на миналото, а се оказа, че си е останал същият безумец.

Най-разумно беше да си замине още днес. Но това означаваше да изостави Катрин, да разкрие измамата, да застраши бъдещето ѝ. Трябваше заедно да намерят начин да успокоят връзката си и да завържат отново скъсаните краища.

Майкъл вдигна глава да я погледне. Тя бе закопчала роклята си и като че се готвеше да избяга. Вълните се плискаха в краката ѝ. Той стана, нави панталона си и ѝ подаде ръка.

– Хайде да потичаме. Така ще си проясним главите.

Деловият тон постигна желаното въздействие. Катрин плахо му подаде ръка, а с другата прибра полата си. Глезените ѝ бяха стройни и чудесно оформени. Без да я поглежда, Майкъл я поведе по линията между морето и сушата. Вълните се втурваха със съскане, мокреха краката им и бързо се оттегляха.

– Това трябваше да се случи – заговори Майкъл, след като се успокои напълно. – Ненаправно е казано, че мъж и жена не бива да се оставят сами, ако не са женени. Дълго време живяхме заедно и това унищожи добрите ни намерения. – Той я погледна изпитателно. – Не мога да отрека, че си най-прекрасната жена, която някога съм познавал.

– Господи! – Катрин спря, парализирана от ужас. – Ако знаех какво чувстваш, никога нямаше да те помоля за помощ. Как не разбрах, че положението е непоносимо за теб!

– Откъде можеше да знаеш? Докато бяхме в Белгия, полагах усилия да се държа прилично. – Майкъл стисна ръката ѝ и двамата продължиха напред. – Макар че малката ни измама постави на изпитание самообладанието ми, и днес съм щастлив, че дойде при мен и ме помоли за помощ. Разбирам, че вече не можеш да ми вярваш, но не мога да го

променя. Заслужавам бой с камшик.

– Не искам да се обвиняваш – пошепна тя. – Аз съм виновна за всичко, само аз.

Той се държеше като истински джентълмен, а тя беше една жалка лъжкиня. Този факт я разболяваше. Изкуши се да му разкрие цялата истина: да признае, че Колин е загинал, а тя е влюбена в него още от първата им среща в Брюксел. Но беше длъжна да запази тайната си.

– Най-добре е веднага да напуснем острова. Ще кажа на дядо, че не мога да понеса по-дълго раздялата с Ейми.

– А той ще ти отговори, че е трябвало да я доведеш тук. Той не иска да го напуснеш и аз напълно го разбирам. Най-малкото, което можем да направим, е да издържим още една седмица. Ще се качвам да спя на зъберите. Така ще устоявам на изкушението.

– Не можеш да направиш такова нещо! – извика ужасено тя.

– Естествено, че мога – отговори меко той. – Много пъти съм спал под звездите и съм сигурен, че ще ми е приятно.

Катрин прехапа устни.

– Толкова мъки ти причиних. Аз заслужавам бой, не ти.

Майкъл изкриви уста.

– Красивите жени трябва да бъдат целувани, не удряни. Точно затова ще спя на зъберите. Не се безпокой, Катрин, ще се справим.

В това нямаше съмнение. Ала когато си припомни горещите му милувки, тя разбра, че не чувството за чест беше спасило добродетелта ѝ, а страхът.

Ан Моубри беше в салона и учеше Моли и Ейми да бродират, когато ги посети лорд Халдоран. Тъй като прислужницата имаше свободен следобед, тя отвори вратата лично и извика от изненада.

Халдоран свали шапката си.

– Толкова се радвам да ви видя отново, мисис Моубри. Ненавреме ли идвам?

Защо гостите идваха винаги, когато носеше най-старата си домашна роба?

– Времето е добро като всяко друго – отговори философски тя. – Моля, заповядайте. Радвам се, че намирате време да ни посетите.

Посетителят влезе в салона и момиченцата скочиха да го посрещнат. Кучетата се втурнаха след тях и Халдоран се стъписа. Ан го наблюдаваше с тиха усмивка. Негово благородие явно не беше семеен човек.

Той поздрави учтиво младите дами и застана по-далеч от възбудено скачащия Кланси.

След като нареди на децата да изведат кучетата, Ан заведе посетителя в другия салон.

– Освен удоволствието да ви видя, трябва да изпълня една важна мисия за мисис Мелбърн – заговори направо Халдоран.

– Съжалявам, но в момента Катрин не е тук.

– Знам. Тя е на остров Скоул. Тъкмо идвам оттам. Семейството ми произхожда от острова и се оказа, че с Катрин сме братовчеди. – Усмивката му издаваше нежност. – Предположих го още в Белгия, щом видях очите ѝ, но не ѝ казах, защото не бях сигурен.

– Значи и аз съм ви братовчедка? – попита несигурно Ейми, която се беше свила до вратата и слушаше разговора.

Ан хвърли поглед през рамо и се усмихна. Дъщеря ѝ се беше разположила на дивана и бродираше усилено, но явно ушите ѝ бяха наострени.

– Да, лорд Халдоран е и твой братовчед, но сега те моля да излезеш. Моли, това важи и за теб. Мястото ви не е тук.

– Всъщност аз съм дошъл заради Ейми. Тъй като имах работа в Лондон, Катрин ме помоли да взема дъщеря ѝ. Лердът иска да се запознае с нея.

– Наистина ли? Преди два дни получих писмо от Катрин, но в него не се споменава нищо за пътуване.

– Решението дойде спонтанно. – Лордът се усмихна снизходително. – Според мен причината е, че Катрин страда много от раздялата с дъщеря си.

Това звучеше убедително. Катрин не искаше да замине без Ейми.

– Носите ли писмо от Катрин за мен? – попита предпазливо Ан.

– За съжаление не – поклати глава мъжът. – Както ви казах, решението дойде съвсем спонтанно. Тъкмо когато се качвах на борда, Катрин дотича на пристанището и ме помоли на връщане да взема Ейми. Трябваше да бързаме, за да не пропуснем отлива, тъй че не остана време за писмо. Знаете ли, радвам се, че бях удостоен с тази чест. Все пак ние с Ейми сме стари спътници.

Ан си припомни колко опасно беше пътуването от Брюксел до Антверпен и потрепери. Но Халдоран се бе погрижил всичко да мине добре. Дори беше проявил необичайно търпение в трудните моменти. Ако пуснеше Ейми да тръгне с него, поверяваше дъщерята на Катрин на доказал годността си закрилник. И все пак...

– Не знам дали мога да пусна Ейми без писмо от майка ѝ.

Халдоран вдигна вежди и лицето му стана високомерно.

– Вие сте чудесна майка и приятелка, мисис Моубри, но не забравяйте, че Катрин е моя братовчедка.

– Моля те, лельо Ан – обади се Ейми, която бе чула целия разговор.

– Мама обеща да ме повика, ако посещението мине добре.

– Разбира се, веднага ще намеря добра прислужничка, която да задоволява потребностите на младата дама по време на пътуването – обеща Халдоран. – Ще тръгнем утре на разсъмване.

Ан, притисната от всички страни, капитулира.

– Е, добре. Ейми, имаш позволение ми да заминеш. Но ще си вземеш учебниците.

– Разбира се! – извика въодушевено Ейми, направи няколко пируета и изскочи от салона, за да започне да си прибира багажа. Моли я последва бавно, сърдита от мисълта, че не може да я придружи.

Ан изпрати посетителя в много по-добро настроение. Съдбата им се обръщаше към добро. Благодарение препоръката на лорд Майкъл Чарлз вече работеше за дук Кандовър и получаваше много висока заплата. А вестите от Скоул говореха, че Катрин напредва и скоро ще стане господарка на острова. Боже, май всички щяха да станат важни личности! Ан се усмихна и отиде да помогне на Ейми в приготвянето на багажа.

26

Както бе предположил Майкъл, след случилото се на плажа напрежението между него и Катрин се засили, но след един ден започна да отслабва. Тя все още не смееше да срещне погледа му, а той се опитваше да я гледа, без да си припомня милувките, с които я бе дарил. Но беше в състояние да се държи на разстояние от нея и единствено това беше важно.

След три дни двамата вечеряха с викария и съпругата му. Вечерта беше много приятна и когато тръгнаха обратно за палата, Майкъл беше леко опиянен. Още една седмица и щяха да се върнат в Лондон и да се разделят. Близостта на Катрин вече нямаше да го изкушава. Но междувременно... предстоеше му още цяла седмица на острова.

Входната врата не беше заключена, както бе обичайно за къщите в Скоул. Двамата влязоха заедно във фойето и Майкъл тръгна към

стълбището, когато Катрин посочи масичката до вратата.

– Тези писма са за теб, скъпи – обясни тя и му подаде пакетче, уви-то в намаслена хартия.

Майкъл погледна името и усети остра божа. „Капитан Колин Мел-бърн.“ Въпреки това пакетчето беше за него. В долния ъгъл беше напи-сано името на подателя: „Стратмор“, а адресът беше написан от ръката на Люсиен.

– Какво ли е било толкова важно, че е трябвало да ми го пратят чак тук – промърмори полугласно той.

– Вероятно са делови писма. – Катрин вдигна ръка към устата, за да скрие прозявката си. – Ще ида да кажа лека нощ на дядо, ако е още бу-ден. Няма да се бавя.

Още едно от хрумванията, с чиято помощ си даваха по няколко ми-нути да се измият и преоблекат. Майкъл влезе в спалнята им, запали лампите, разряза пакетчето и намери вътре няколко писма и кратка вест от Люсиен.

Майкъл,

имаш писмо от брат си и сметнах, че е необходимо веднага да го прочетеш. Прибавям и другите писма, които пристигнаха за теб. Надявам се, че се справяш умело с драконите.

Люсиен

Първото писмо беше от Ашбъртън. Майкъл го подържа в ръце, пог-ледна името си и под него думата „Спешно“, която беше подчертана. Макар че този Ашбъртън му беше само полубрат, не човекът, когото бе смятал за свой баща, подписът събуди в душата му отдавна неизпитвани стракове. Старият херцог никога не пишеше, освен когато трябваше да го критикува или осъди. Сигурно и това писмо съдържаше нещо подоб-но. Майкъл се опита да си представи какво толкова важно има да му съ-общи новият херцог, но не измисли нищо. Вероятно ставаше въпрос за наследство, което изобщо не го интересуваше.

Както бе направил в Лондон, той поднесе единия ъгъл на писмото към свещта и го запали. Тогава беше изпълнен с гнева на отчаянието, а сега с хладна решителност да прекрати завинаги връзката с „роднините“ си. Надяваше се новият херцог никога вече да не му пише.

Майкъл хвърли горящото писмо в камината и прелисти другите писма. Както бе предположила Катрин, повечето бяха делови, но две бя-ха от Кенет Уайддинг от Франция. В писмото с по-ранна дата Кенет

съобщаваше новини от полка и разказваше забавни анекдоти за живота в окупационната армия. Най-интересни бяха сатиричните скици, които илюстрираха анекдотите.

Майкъл остави писмото в много по-добро настроение и се зае с второто. Странно защо Кенет му беше изпратил две писма почти едно след друго. Намери една единствена гъсто изписана страница без рисунки.

Майкъл,

Прости ми, ако преминавам границите на приятелството, но в Брюксел останах с впечатлението, че чувствата ти към Катрин Мелбърн са повече от приятелски. По тази причина си помислих, че ще ти бъде интересно да узнаеш нищо наистина важно: преди няколко седмици Колин Мелбърн е бил убит на една парижка улица. Твърди се, че го е направил отчаян бонапартист. Отвратителна история. Убиецът не бе намерен. Тъй като командването се страхува от политически последици, случаят беше прикрит. И аз узнах случайно, каза ми го под строга тайна един офицер от полка на Колин. Каза ми още, че след погребението Катрин и Ейми се върнали в Англия. Сигурен съм, че Ан и Чарлз Моубри знаят къде са се настанили.

Знам, че е проява на лош вкус да се преследват вдовици, особено когато съпругът още не е изстинал в гроба, но заради Катрин си заслужава да нарушиш старите правила. Даже ако вече не изпитваш романтични чувства към нея, бъди така добър да се осведомиш дали няма нужда от помощ. Никой не е изненадан, че Мелбърн беше затънал в дългове и не остави нищо на жена си и дъщеря си.

Ако намериш Катрин, кажи й, че съм готов да й помогна с всичко, което имам. Уведоми ме, ако мога да й бъда полезен. Написано набързо

от твоя приятел Кенет.

Майкъл не смееше да помръдне. Имаше чувството, че е получил удар в корема. Прочете писмото още веднъж. Ами ако Кенет се беше излъгал? Невъзможно. Защо Катрин го бе излъгала? А той си мислеше, че двамата са абсолютно искрени и честни един с друг.

Не за първи път жена го правеше на глупак.

Само след минута Катрин влезе в спалнята и грижливо затвори вратата. Лицето й беше весело.

– Лердът беше много уморен – заяви засмяно тя, – но имаше достатъчно енергия да ми обясни, че островните жители плащат годишен данък под формата на един угоен петел от всяка къща. Прекрасни нрави, не намираш ли? – Тя го погледна слисано. – Какво се е случило?

– Получих писмо от Кенет Уайлдинг – отговори сухо Майкъл. – Съобщава ми, че Колин е мъртъв. Вярно ли е?

Кръвта се оттегли от лицето ѝ и съвършените черти побеляха като мрамор. Тя се залови за облегалката на един стол, за да не падне.

– Да, вярно е.

– По дяволите! – Майкъл смачка писмото в ръката си, не можейки да понесе съкрушителното чувство, че отново е бил измамен. Неговата красива и честна Света Катерина се оказа лъжкия. – Защо не ми каза веднага?

Катрин зарови треперещите си пръсти в косата си.

– Защото не исках да знаеш, за какво друго? Помислих, че ще се почувстваш задължен да ми направиш предложение за женитба, защото се грижих за теб след раняването при Ватерло. Затова предпочетох да те оставя да вярваш, че Колин е жив.

Още един удар, дори по-болезнен от първия.

– Толкова ли те ужасява мисълта да станеш моя жена, та се криеш зад мъртвия си съпруг? – Гласът му прозвуча необичайно остро. – Ако не ме искаш, щеше просто да кажеш не и готово.

Катрин падна в креслото. Раменете ѝ бяха сведени, погледът втренчен в преплетените ръце.

– Не... тази мисъл не ме ужасява. Тя е толкова примамлива, че сигурно щях да се изкуша да кажа да. Затова е по-добре въпросът никога да не се задава.

– Прощавай за глупостта ми – възрази ледено той, – но не разбрах нищо. Ти си помислила, че ще ти направя предложение и тази мисъл не ти е била неприятна, нали така? Защо тогава беше нужно да лъжеш?

– Защото е невъзможно! Аз никога, никога няма да се омъжа повторно! Ако бях направила глупостта да приема предложението ти, щях да те направя нещастен – обясни със сълзи в гласа тя. – Не мога да бъда твоя жена. Нямам какво да ти дам.

Гневът му отлетя и отстъпи място на отчаянието.

– Нима толкова силно си обичала Колин, макар че те пренебрегваше и ти изневеряваше?

Катрин изкриви уста.

– Посветих му дванадесет години от живота си, правех всичко за

него, но не го обичах.

Майкъл можеше да си представи само една причина за поведението й.

– Твоят мъж е злоупотребил с теб. Затова си се отказала от мисълта за женитба – проговори безизразно той. – Ако не беше вече мъртъв, щях да го намеря във Франция и да го убия със собствените си ръце.

– Не си прав! Колин не е злоупотребил с мен. – Катрин закърши ръце. – Аз му причиних по-голямо зло, отколкото той на мен.

Гласът ѝ издаваше бездънно отчаяние.

– Трудно ми е да повярвам – възрази Майкъл. – Това е невъзможно.

– Знам, че всички обвиняваха Колин и ме съжаляваха заради вечните му женски истории, но не той, а аз превърнах брака ни във фарс – обясни едва чуто тя. – Той беше много снизходителен към мен.

– Май съм загубил способността си да разсъждавам. Обясни, ако обичаш.

– Не... не мога. – Катрин не смееше да вдигне глава. Майкъл направи крачка към нея.

– В името на бога, Катрин, погледни ме. Не смяташ ли, че заслужавам обяснение?

– Разбира се – прошепна тя. – Но не мога да говоря за брака си... дори с теб.

Майкъл разбра, че тя няма да му каже нищо, и реши да смени тактиката. Сложи ръка на тила ѝ и се наведе да я целуне, надявайки се желанието да я накара да се разкрие.

В първия момент Катрин реагира с отчаян копнеж, но бързо се извърна и по лицето ѝ потекоха сълзи.

– Аз не съм онова, което виждаш в мен! Не мога! Опитай се да го приемеш!

Майкъл започна да проумява за какво става дума.

– Страхувам се, че не мога просто да го приема, Катрин. Аз те искам, откакто те видях за първи път в Брюксел. Бог знае, че се опитвах да се боря, но не мога. Не искам никоя друга жена. Ако трябва да прекарам остатъка от живота си в дълбоко отчаяние, че не мога да те имам, ще ми бъде малко по-леко, ако знам защо.

Катрин го погледна унило. Думите му явно я бяха засегнали дълбоко и бяха сломили съпротивата ѝ.

– Проблемът е в секса, нали? – попита тихо Майкъл.

Очите ѝ се разшириха от ужас.

– Откъде знаеш?

– Намерих доказателство в думите ти. – Той коленичи пред креслото и взе ръцете ѝ в своите. Пръстите ѝ бяха ледени и трепереха. – Това обяснява защо ти е уничително да говориш за нещастieto си. Кажи ми защо не желаш да се омъжиш повторно. Съмнявам се, че признанието ти ще ме шокира.

Крехка като дете, Катрин се сви в ъгъла на креслото и притисна ръце към сърцето си.

– Брачната интимност е... ужасно болезнена за мен – зашепна измъчено тя. – Това е дяволски нечестно, Майкъл. Аз харесвам мъжете. Изпитвам желание като всяка нормална жена. Но консумирането на брака е ужасно.

А чувството, че не е нормална, сигурно е било още по-болезнено от физическата болка, помисли си Майкъл и попита:

– Не се ли обърна към някой добър лекар?

Катрин се усмихна горчиво.

– Искаше ми се, но да не мислиш, че лекарите разбират от жени? Пък и не можех да понеса мисълта, че някой чужд човек ще опипа най-интимното ми място и като награда за това съмнително удоволствие ще потвърди онова, което и без това знам: че съм безнадеждно деформирана.

– Но ти си родила дете, а това означава, че си нормална – възрази замислено Майкъл. – Нима болката не отслабна след раждането на Ейми?

Катрин отмести поглед.

– Забременях много скоро след женитбата си и използвах бременността като претекст да прогоня Колин от леглото си. Оттогава... не поддържахме интимни отношения.

– Живяла си с него дванадесет години, без да спите в едно легло? – извика Майкъл, неспособен да скрие изненадата си.

Катрин потърка слепоочията си.

– Колин заслужава много повече от мен да бъде наричан светец. Запознахме се, когато аз бях на шестнадесет, а той на двадесет и една. И за двама ни това беше първата любов, много романтична и не особено дълбока. Колин много скоро щеше да хукне подир друга красавица, а аз щях да поплача няколко седмици и да си намеря друга цел в живота. – Тя въздъхна с болка. – Ала точно тогава родителите ми загинаха в пожара и ме оставиха сам сама на света. Колин сметна за свой рицарски дълг да поиска ръката ми и аз приех, без да се замислям. Мислех, че физическата страна на брака ще ми хареса. Тайните целувки преди сватбата

бяха прекрасни. Вместо това...

Катрин си припомни сватбата си и потрепери. След обичайното пиршество и грубите шеги Колин влезе в леглото ѝ, треперещ от нетърпение да осъществи съпружеските си права. Макар и нервна, тя беше готова да го приеме. Но никога не беше очаквала тази силна, разкъсваща болка и отвратителното чувство, че е била опозорена. Никога не беше помисляла, че ще плаче, докато заспи от изтощение, докато съпругът ѝ похъркваше доволно до нея.

– Най-доброто, което мога да кажа за първата си брачна нощ, е, че свърши бързо.

Майкъл беше впил поглед в лицето ѝ.

– Първото сношение почти винаги е болезнено за жената.

– Да, но при мен е винаги болезнено. Даже стана по-лошо. Плътските радости имаха голямо значение за Колин. След като се бе отказал от свободата си, имаше право да очаква красива и пламенна партньорка в леглото. – Тя си припомни колко възбуждащи бяха дните преди сватбата, когато си въобразяваше, че обича Колин... и че е нормална. – Докато не бяхме женени, аз бях весела и романтична и той имаше всички основания да смята, че ще удовлетвори очакванията му в леглото. Вместо това аз започвах да плача още щом ме докосваше.

– Разбирам – отвърна съчувствено Майкъл. – И за двама ви е било ад.

– Беше страшно – призна тихо тя. – Не му отказвах, но не можех да го задоволя и много скоро той престана да ме търси. И двамата изпитахме облекчение, когато забременях. Без да говорим за това, сключихме мълчаливо споразумение, че ще продължим да живеем като брат и сестра. Така бракът ни стана... поносим.

– Значи ти знаеше за другите жени, но никога не се оплакваше?

– Да се оплаквам? – Катрин се усмихна безрадостно. – Бях им благодарна. Когато той беше щастлив, аз не се чувствах толкова виновна. Правех всичко по силите си, за да създам уютен дом на Колин и Ейми. Като отплата той ни издържаше и не ме измъчваше заради провала ми в леглото. Всъщност това беше печалба за мен. Колин беше почтен съпруг и баща. В много отношения лекомислен, но не ни напусна и не позволяваше на другите мъже да ми досаждат. Никой не разбра какъв фарс беше бракът ни. До днес.

– Този брак е имал много предимства за него – отбеляза сухо Майкъл. – Колин беше роден женкар. Ти си била свършената съпруга – ослепителна красавица, за която всички мъже му завиждат, покорна

съпруга. Нито веднъж не си го укорила, че тича по чужди жени, а като женен мъж не му се е налагало да си блъска главата, че някоя от приятелките му ще помисли за евентуална женитба. За много мъже това е самият рай.

– Може би си прав. Но истината е, че аз провалих брака ни, не той. Явно не съм създадена за съпруга. – Особено за съпруга на мъжа, когото обичаше. Тя го погледна плахо и продължи: – Надявам се, сега разбихаш защо не мога да се омъжа за теб или за когото и да било друго. Сигурна съм, че не искаш жена, която не е способна да те... задоволява.

– Като имам предвид колко силно те желая, мисля, че бих рискувал. Затова... – Майкъл се поколеба и добави бавно: – Готов съм да се ожена за теб, ако ме искаш.

Катрин го погледна изумено.

– Не говориш сериозно!

– Така ли мислиш? – Той повдигна нежно брадичката ѝ. – Аз съм щастлив, когато съм с теб, Катрин. А що се отнася до физическата част, мисля, че можем да постигнем решение, задоволяващо и двамата ни.

Устата ѝ се опъна.

– Приемах изневерите на Колин, но ги мразех. Не искам още един такъв брак.

– Нямах предвид изневери. – Пръстите му се плъзнаха към ухото и шията ѝ и по гърба ѝ пролазиха сладостни тръпки. – Половото общуване не е единственият начин за телесно задоволяване. Не вярвам, че по природа си студена. Може би ще се научиш да се наслаждаваш на други възможности.

– Не те разбирам. – Лицето ѝ пламна. – Аз съм и деформирана, и невежа.

– Невежеството се лекува. Според мен е твърде възможно ти изобщо да не си деформирана. Болката, която си изпитвала, вероятно е била последствие от младостта и неопитността ти, както и от безогледните действия на съпруга ти. – Майкъл потърси още думи и сърдито разтърси глава. – В изисканото общество не се говори за тези неща. Моля те да ми простиш, ако казаното от мен те смущава, но няма как. Ще се изразя ясно: когато половият акт се осъществи твърде бързо, това е неприятно и за двамата партньори, особено за жената. Веднъж изпитала ужас, тя попада в дяволски кръг, от който няма излизане. Утробата става суха и се стяга и болката става неизбежен спътник на акта. А колкото по-силна е болката, толкова повече те е страх.

– Мисля, че е повече от това – възрази несигурно тя.

– Може би – кимна той, – но дори ако на шестнадесет години си била необикновено тясна, раждането на детето е предизвикало значителни промени. Твърде възможно е да не изпиташ болката, която те е измъчвала в началото на брака ти.

Каква смайваща теория, почти плашеща с последствията си. Наистина ли съм в състояние да се любя с мъжа, когото обичам, без болка и страх, запита се безпомощно Катрин. Нима мога да имам още деца? Да бъде нормална!

Без да смее да се надява, тя прошепна:

– Значи има само един начин да открием дали си прав.

Майкъл я погледна пронизващо.

– Знам, че искам твърде много. Готова ли си да опиташ?

– Май предпочитам да отида на бойно поле, затрупано с ранени – отговори тя, опитвайки се да се усмихне. – Но... Господи, Майкъл, толкова искам да ти повярвам! Искам да бъде нормална жена, способна да прави нещата, които правят другите жени, да им се радва...

Майкъл взе ръката ѝ. Тя сведе поглед и проследи финия белег от сабя, наслади се на топлината и силата на пръстите, обхванали нейните. Той беше толкова сигурен. Толкова мъжествен.

Това прозрение събуди в душата ѝ грозен спомен: ами ако пак се почувства като едно безпомощно „нещо“, притиснато под възбуденото, блъскащо мъжко тяло? А болката и насилието? А страшното унижение? Тя притисна юмрук към устата си, впи зъби в кокалчетата на пръстите си.

– Но... страхът е станал част от мен...

– Знам, мила, знам. Това е съвсем естествено. Страхът възниква постепенно и трябва да бъде отстранен също така постепенно – отговори спокойно той. – Има още много форми на плътски радости освен половия акт. Ти ще се научиш да им се наслаждаваш. Едва когато се успокоиш напълно, ще дойде време за истинската интимност.

Катрин се почувства като птица, която трябва да напусне сигурното гнездо. Трябваше просто да излезе навън и да полети. При това можеше да падне безпомощно на земята и да си изпотроши костите.

Видял нерешителността ѝ, Майкъл започна да целува вътрешната страна на ръката ѝ. Пулсът ѝ се ускори, кожата ѝ се зачерви.

– Кълна се, че няма да ти сторя нищо – нищичко, – което не ти е приятно – проговори нежно той. – Ако се почувстваш зле, трябва само да ми кажеш да престана. Вярваш ли, че ще го направя?

Зелените очи я пронизваха с безкрайна любов и нежност, способна

да изгори всички студени и безутешни кътчета в душата ѝ. Катрин осъзна, че Майкъл беше потискал пламенното си желание да се люби с нея още от първата им среща, защото я смяташе за забранена територия. Това беше истински шок за нея.

Сега беше друго. Той я желаше и го изразяваше по най-убедителен начин. Нежността му я омагьосваше. Изправена пред властната му мъжественост, тя беше като безпомощен молец, устремил се към пламъка, за да преживее миг на изгаряща радост преди смъртта.

– Да, Майкъл, вярвам ти – отговори с пресекаващ глас тя. – Можеш да правиш с мен, каквото искаш.

27

В очите на Майкъл се появи усмивка, която обхвана цялото лице.

– Толкова се радвам. Вярвам, че няма да съжаляваш. Можем да започнем още тази вечер, преди да си се разболяла от мъка. Готова ли си?

Катрин моментално се напрегна.

– Тази вечер?

– Само първият урок – отговори успокоително той. – Ще свършим веднага щом поискаш.

Вдигна я от креслото, привлече я в прегръдката си и нежно положи главата ѝ на рамото си. Докато силните му пръсти мачкаха тила ѝ, тя прошепна:

– Това е много... утешително.

– Явно ти е приятно да те милвам, затова ще те запозная с френския масаж – отговори с усмивка Майкъл. – Позволяваш ли да използвам шишенцето с розово масло, което ухае така приятно, че направо ми се иска да те ухапя?

– Испанския ми лосион ли искаш? – попита учудено тя. Майкъл се засмя и Катрин се наслади на безгрижието му.

– Ти си мислиш, че съм полудял, нали? Не се страхувай. Обещавам, че ще ти хареса. Ще превърнем тази стая в чудодейна и напълно безболезнена пещера на порока. Първо ще запалим огън, за да стане достатъчно топло за голата кожа.

Той я пусна и се запъти към камината.

– Съблечи се и се увий в чаршаф. И разпусни косата си.

Катрин се учуди още повече, но се подчини. Разреса косата си и излезе иззад паравана, увита в чист ленен чаршаф от раклата. Огънят вече

гореше буйно, а Майкъл беше приготвил пред камината мека постеля от няколко одеяла. И той се беше преоблякъл в тъмнозелен халат, стегнат с колан. Гърдите му бяха разголени и разкриваха гъсти тъмни косъмчета и корави мускули.

Докато се грижеше за него, тя беше опознала добре тялото му, но тогава се стараше да го приема само като пациент. Сега за първи път си позволи радостта от откритото възхищение. Той беше красив, силен, добре сложен, толкова мъжествен...

Мисълта да се отдаде на тази сила я накара да потрепери. Тя се извърна и безмълвно взе лосиона си от скрина. Когато му подаде шишенцето, той я измери с остър поглед.

– Виждам, че ни чака дълъг път. Ще започнем с една единствена малка стъпка. Само от теб зависи докъде ще стигне пътуването. – Той ѝ протегна другата си ръка.

Катрин я пое плахо. Той я привлече към себе си и я целуна. Меко и без да изисква, успя да намали страха, който я изпълваше. Напрегнатите ѝ мускули се отпуснаха. Ръката му бавно описваше кръгове по гърба ѝ.

– Вкусът ти е чудесен – прошепна той. – Като нектар. Като музика.

Катрин се изкиска.

– Говориш безсмислици.

– Тази нощ разумът няма място между нашите четири стени. – Той сложи ръка на талията ѝ и я отведе при постелята. – Легни по корем, а аз ще те покрия с чаршафа и ще те масажiram. Започваме с гърба.

Катрин изпълни нареждането. Майкъл я покри с ления чаршаф и допирът до фината материя беше като милувка. Напрежението отново се появи. Гола, тя беше толкова ранима.

– Ако се страхуваш, просто ми кажи – помоли той, коленичи до нея и събра косата ѝ отстрани на главата. После отвори лосиона и разтри ароматната течност между дланите си. – Втъвърдила си се като армейски сухар. Един от войниците ми оцеля, защото куршумът улучи парчето сухар в джоба му. Даже френските стрелци не са в състояние да пробият нашия сухар.

Катрин се усмихна, Майкъл свали чаршафа до талията ѝ и започна да разтрива гърба ѝ с бавни и силни движения. Големите му ръце се плъзгаха внимателно по кожата, размачкваха и разхлабваха напрегнатите мускули. Той беше прав. Това ѝ хареса. Много ѝ хареса.

Той беше съвсем различен от Колин. Макар че никога не беше проявявал суровост, съпругът ѝ беше енергичен и не се замисляше особено, затова обичаше жени, които реагираха по същия начин. Никога не я

беше докосвал с такава мекота.

Въздухът натежа от тропическа топлина. Ароматът на лосиона се примеси с миризмата на свежите цветя, с които прислужничките всеки ден украсяваха стаята им. Светът се ограничи в докосвания, миризма и топлина. Майкъл разнообразяваше движенията си, работеше с дланите, после използваше възглавничките или върховете на пръстите. Тялото ѝ се събуди за нов живот. Той посвети особено внимание на тила ѝ и успя да прогони насъбралото се напрежение.

Когато върховете на пръстите му се плъзнаха към гърдите ѝ, тя отново се скова. Ала леките, бегли докосвания бяха прекрасни. Тъй като той не посегна по-нататък, тя се отпусна отново.

Майкъл разтри ръцете ѝ пръст по пръст. Удоволствието беше единствено по рода си. Беше напълно прав, предстоеше ѝ да опознае невероятна палитра от чувствени удоволствия. Когато той дръпна чаршафа, тя беше готова и изобщо не реагира.

– Ти имаш най-прекрасното тяло, което някога съм виждал – прошепна той и в гласа му звънна напрежение. Ръцете му се заеха с дупето ѝ. – Хълбоците ти са съвършени. В тази сърцевидна форма е скрита интересна символика, как мислиш?

Меката плът пареше под милувките му. Той дозираще много точно силата на натиска и намираще без усилие болезнените точки. Катрин имаше чувството, че мускулите ѝ се размекват като восък.

– Къде си научил всичко това? – попита с интерес тя. – Или е по-добре да не питам?

– Учителка ми беше една прекрасна френска дама, с която се запознах преди много години, едва завършил университета. Посетила Турция и останала много впечатлена от женските бани и онова, което се правело там. – Пръстите му се сключиха около глезена. – Софи бе посветила живота си на разпространението на ориенталските мъдрости.

– Щастлива жена. – Катрин се протегна доволно. – Не всеки има такава благородна цел.

Майкъл разтри внимателно краката ѝ и наслаждението придоби сексуален привкус. Желанието, прогонено от страха, се върна и потече като мед във вените ѝ. Когато пръстите му се плъзнаха между бедрата ѝ, тя се скова и полъхът от трепереща възбуда се удави във вълната от ужас.

– Моля те, престани.

– Разбира се.

Майкъл оттегли ръцете си и започна да масажира прасците ѝ, после

слезе към стъпалата. Катрин се отпусна и скоро научи, че пръстите на краката ѝ реагираха съща така чувствително като ръцете.

Когато тялото ѝ стана меко като тесто, Майкъл вдигна чаршафа до раменете ѝ.

– Ако желаеш да разтрия и останалата част от тялото ти, обърни се.

Преди час Катрин щеше да реагира със срам и страх, но сега спокойно се обърна по гръб. Чаршафът се плъзна надолу и разголи гърдите ѝ. Майкъл не се помръдна, но очите му се присвиха и стана неестествено тих.

– Не знам докъде мога да стигна тази вечер – прошепна смутено тя, – но искам да открия.

– Тогава ще продължим. – Майкъл преглътна и свали чаршафа до талията ѝ. – Гърдите ти са великолепни. Пълни и женствени. – Поиска да каже още нещо, но само поклати глава. – На английски няма достатъчно думи за това. Прекрасни и толкова. За цветовете също нямаме хубави думи. Как би нарекла този нюанс? – Той взе едното зърно между палеца и показалеца си и започна да го милва. – Пепеляворозово? Златночервено?

Зърната ѝ се втвърдиха, заля я топла вълна.

– Пепеляво розово. Или просто розово. Пъстри карета. Все ми е едно. Продължавай.

Той я послуша и продължи да масажира коравите връхчета, докато цялото ѝ тяло запулсира от обезпокояващо желание.

– Имаш ли нещо против да те целуна? – попита дрезгаво той.

– Не – прошепна тя, – нищичко.

Майкъл се наведе и докосна устните ѝ. Скоро целувката се задълбочи и милувките на езика му усилиха треската в тялото ѝ. Когато покри шията ѝ с коприненомеки целувки, тя вдигна плахо ръце и ги мушна в халата му. Майкъл изпъшка и мускулите му се напрегнаха.

Ръцете ѝ се плъзнаха по гръба му и намериха множество ръбове и втвърдена тъкан.

– Ти имаш повече белези от всеки друг мъж, когото познавам – проговори с болка тя. – Цяло чудо е, че си жив и здрав.

– Нямах да бъда без теб. – Той впи устни в ключицата над кремавото хълмче на гърдата. Когато засмука зърното, парещото желание слезе към бедрата и Катрин изохка учудено. Това желание беше плашещо и в същото време примамливо като змията в райската градина.

Той промени позата си и легна до нея. Когато усети заплашително коравия му член до бедрото си, тя моментално се скова. Напрегна се и

желанието се превърна в страх.

Майкъл промърмори тихо проклятие и се претърколи по гръб.

– Съжалявам, Катрин. – Той изпъшка и изтри запотеното си чело. – Проклятие. Стигнах до границата на самообладанието си. Ако искаме да продължим, трябва да отстраня заплахата, скрита в подивелия ми мъжки орган.

Катрин стреснато отвори очи.

– Какво каза?

Майкъл се изсмя кратко.

– Нямах предвид крайна интимност. Както се чувствам сега, необходимо е твърде малко, за да си възвърнем сигурността. Особено с твоя помощ. Ще можеш ли да го направиш?

Катрин поиска да му откаже, но осъзна, че е крайно време да рискува. За да участва истински в любовната игра, тя трябваше да взема, но и да дава.

– Какво трябва да направя?

Майкъл безмълвно взе ръката ѝ и я постави върху възбудения си член. Първият ѝ импулс беше да се отдръпне. Пулсиращата плът беше толкова огромна, толкова... безсрамна. Болка, позор, жестоко, надменно оръжие.

Но това беше Майкъл, не Колин, той беше мъж, а не безогледен хлапак. Тя го помилва колебливо. Горещата плът потръпна под лекия натиск и цялото му тяло се скова.

– Няма... няма да трае дълго – прошепна дрезгаво той.

Едва сега Катрин разбра, че сексът правеше мъжа не по-малко уязвим от жената. Изненада се, като видя колко бързо може да му въздейства. Ръката ѝ се склочи самоуверено около набъбналия член.

Майкъл се опъна като струна, на лицето му изби пот, докато се опитваше да заглуши реакцията си. Катрин обхвана по-здравом кадифе-номеката главичка, докато палецът ѝ се плъзгаше по дебелия ръб.

– Божичко, Катрин! – Тялото му се разтресе, членът му затрепери в ръката ѝ. Той стисна ръце в юмруци и семето му се изля в шепата ѝ. Всички мускули в тялото му пулсираха от напрежение, гърдите му се вдигаха неравномерно, с дива сила и той приличаше на кипящ вулкан.

Страхът отново я задави. Споменът за миналото беше все още жив. Стисна зъби и се пребори със себе си. С Майкъл не страдеше, не изпитваше болка. Не беше жертва. От какво всъщност се страхуваше?

Когато тялото му се отпусна, Катрин отново беше напълно овладяна.

Майкъл приглади косата ѝ и сложи топлатата си ръка на рамото ѝ.

– Притесних ли те?

Катрин му бе благодарна за разбирането.

– Малко. Съвкуплението е дива, примитивна сила. – Тя го притисна нежно. – Но онова, което преди минути изглеждаше като оръжие, сега е безобидно като птиче в гнездото.

Майкъл избухна в смях.

– Добре ме нареди.

Катрин се избърса в ъгъла на чаршафа, почисти и него. Страхът беше отстъпил място на парещ копнеж. Тази лепкава течност беше семето на живота. Ако беше намерила смелост да се люби с него истински, може би щеше да зачене. Тя обичаше всички деца, но мисълта да носи в себе си детето на Майкъл я изпълни с дива радост.

Той я привлече към себе си и милващите му ръце прогониха тревогите ѝ. Къде беше научил тази честност и мекота? Тя попита колебливо:

– Това ли имаше предвид, когато ми каза, че мъжът може да намери удовлетворение и без полов акт?

– Да, но това важи не само за мъжете. – Той помилва твърдия ѝ корем. – Преживявала ли си някога това освобождаване?

Катрин го погледна смяяно.

– Възможно ли е това да се случи и с жената?

Веселите искри в очите му ѝ показаха, че е жалка невежа, но в гласа му имаше нежност.

– Макар че техниката е друга, чувствата са едни и същи.

Катрин скри лице на рамото му.

– Живях толкова години в армията, родих дете и се грижех за умиращите. Ужасно е, че не знам нищо за собственото си тяло.

– Липсата на знания се наваксва лесно – отговори спокойно той. – Сега ще ти покажа.

Той сведе глава и я целуна. Желанието се върна в тялото ѝ, този път без намесата на страха. Едно поне знаеше: трябва да мине време, докато сексуалната потентност на мъжа се появи отново. Това означаваше, че може спокойно да се наслаждава на милувките му.

След като бе утолил жаждата си, докосванията му станаха по-различни. В тях имаше по-богата, но и някак по-ленива еротика. Катрин реагира жадно. От много години насам потискаше естествения си апетит. Най-после можеше да го утоли с мъжа, когото обичаше.

Ръката му се плъзна по корема и продължи надолу. Пръстите му се вмъкнаха между тъмните копринени кичурчета и докоснаха скритата

под тях плът. Катрин извика изненадано.

– Да престана ли? – попита Майкъл.

– Не. Много е... приятно.

Устните му отново намериха нейните. Пръстите му се плъзнаха навътре и тя затрепери от наслада. Под докосванията му чувствителните гънки станаха гладки и овлажняха. Никога не беше преживявала подобно нещо и първата ѝ мисъл беше, че е неприлично.

Майкъл намери без усилие скритите чувствителни места, които отприщица в тялото и парещи чувства. Катрин вдигна глава и мъчително пое въздух. Дългият му пръст стигна чак до мястото, където някога имаше само болка. Този път се появи възбуда и странна празнота. Милващата му ръка накара плътта ѝ да набъбне. Желанието стана още по-настойчиво. Тя изпъшка задавено:

– Велики боже...

Палецът му намери една мъничка точка, която беше невероятно чувствителна. Шокът беше невероятен. Катрин се изви като дъга и го обгърна с две ръце. Огънят пламна и бързо угасна и я остави безпомощна и трепереща.

– Велики боже – повтори безсилно тя. – За това ли говореше?

– Разбра ли ме най-сетне? – Майкъл я целуна по челото. – Измъчих ли те?

Катрин се изсмя задавено.

– В първия момент се почувствах малко объркана. Не съм свикнала да губя контрол над тялото си. Но не съжалявам, защото най-после разбрах какво се крие в секса. – В този момент беше готова да разбере дори егоизма на Колин в леглото. Ако е бил тласкан от такава жажда, не е чудно, че не се интересуваше от нейните чувства. Беше толкова лесно да се изгубиш в насладата. Както някога се губеше в страха.

– Страшно съжалявам, че те излъгах – прошепна виновно тя. – Мразех се, но нямах друг избор. Вярвах, че никога няма да бъда в състояние да говоря а теб за недостатъците си.

– Вече ти простих. – Майкъл нежно я привлече към себе си. Кадифената материя на халата милваше чувствителната ѝ кожа.

– Вече изобщо не вярвам, че имаш някаква деформация. Единственият ти недостатък е, че си ненормално прекрасна.

– Караш ме да се чувствам нещо особено. – Катрин потърка лице като котка в ръката му. – Как научи всичко това?

Майкъл въздъхна и част от блаженството му изчезна.

– Като извърших куп отвратителни грешки.

– Веднъж ми каза, че си бил влюбен в омъжена жена – напомни му колебливо тя. – Това ли беше най-страшната ти грешка?

– Точно така. – Мразеше да говори за престъпната си любов, но след като бе принудил Катрин да му разкрие най-дълбокия си срам, трябваше да ѝ отвърне със същото. – Тя беше жена на един от най-добрите ми приятели. Безумно красива и абсолютно безскрупулна. За съжаление го разбрах много късно. Мъжът ѝ я обичаше, но тя го мамеше. От чиста злоба направи всичко, за да отрови приятелството ни и почти успя.

Гърлото му пресъхна. Мразеше да си спомня годините на мъчение и особено детето, което беше заченала Каролайн – неговото дете. Най-мъчителният спомен.

– Каза ми, че я е страх и че ако мъжът ѝ я убие, съм длъжен да отмъстя за нея. Обещах ѝ, защото смятах, че преувеличава. Тя загина при странна злополука и аз се изправих пред избора да убия приятеля си или да наруша клетвата, дадена пред жената, която обичах.

– Какъв ужас. – Тя се подпря на лакът и на лицето ѝ се отрази собственото му отвращение. – Но ти не го направи, нали?

– Повече от слабост, отколкото от мъдрост – призна с болка той. – Отидох на война с надеждата да ме убият, за да не изпълня клетвата, която бях дал. Накрая все пак се върнах у дома и в лудостта си бях готов да убия един верен приятел. Ако той не беше толкова великодушен, щяхме да се изпозастреляме взаимно и вината щеше да бъде само моя.

– Слава богу, че всичко е свършило добре. – Тя го целуна и копrienената ѝ коса помилва шията му. – Благодаря на бога! Никой не би направил за мен това, което направи ти, Майкъл. Благодаря ти с цялото си сърце.

Той бе дарил Катрин с нежността и обичта, от които я бе лишавал съпругът ѝ, но тя му се отплати стократно. Какво толкова беше направил, за да заслужи такова щастие? В този миг Майкъл се закле, че Катрин никога няма да съжалява, че му се е доверила.

– Още не съм приключил с масажа. Искаш ли да продължим, или предпочиташ да спиш?

Катрин се обърна по гръб и се разположи удобно.

– Довърши масажа. Искам да науча всички трикове, за да те възнаградя със същото.

Майкъл усети нова възбуда. Дългите години въздържание и страстта към Катрин си казваха тежката дума.

Той отля няколко капки лосион в шепата си и продължи да я

масажира. Осветено от огъня, тялото ѝ беше като топъл крем, косата образуваше тъмни, блестящи облаци около лицето. Ръцете му размачкаха раменете и слязоха към талията. Очите ѝ бяха затворени и тя се усмихваше замечтано. Майкъл не бързаше. Върхчетата на пръстите му проследиха линията на всяко ребро, после съсредоточи цялото си внимание върху съвършените гърди.

Когато отново слезе към интимните и части, тя не се възпротиви. Добре, че беше с халата си, защото членът му отдавна не беше безобиден като пиленце.

Майкъл седна пред нея и разтвори краката ѝ с меко движение. Тя промърмори нещо, но не се напрегна. Той вдигна левия крак, сгъна го леко и плъзна ръце по меката кожа на бедрото.

Катрин избухна в тих смях.

– Чувствам се като агне, натрито с мазнина, за да бъде опечено за вечеря.

– Не е лоша идея. Крайно време е да те вкуся.

Той се наведе и докосна нежната кожа на корема. Езикът му описваше кръгове около пъпа. Отпуснатостта ѝ отлетя и тя извика:

– Как е възможно желанието да се върне толкова бързо?

– Някои жени притежават способността да изпитват наслада по няколко пъти един след друг. Може би това е естествената компенсация за факта, че в началото им е необходимо повече време, за да стигнат до там. – Той зарови лице в топлия косъмчета между бедрата ѝ.

Катрин потрепери.

– Това е много... неприлично.

– Не си права – възрази спокойно Майкъл. – Но ако не искаш, ще престана.

Катрин мушна ръка под хълбоците си.

– Аз... май започвам да харесвам неприличните неща. Понякога мразех да съм Света Катерина.

Майкъл зацелува вътрешната страна на бедрата ѝ и предизвика вълнообразна реакция на най-чувствителните места. Устните му продължиха бавно нагоре и стигнаха до най-интимната ѝ част. Тя изплака от уплаха.

Езикът му проникна в чувствителните женски гънки. Удоволствието беше неопишуемо, по-интензивно дори от някогашната болка. Катрин изохка, издаде продължителен, измъчен стон. Макар и упоена, тя съзна, че след тази нощ ще бъде друга. Трезвата Света Катерина бе изчезнала завинаги, погълната в пламъците на екстаза. Ала още докато се носеше

на ръба на освобождаването, тя усети странен глад, чувство за несъвършенство.

Ръката му замени устата, възбуждащите пръсти се плъзнаха дълбоко в нея. Когато престана, Катрин реагира с недоволно мърморене. Само след секунда той проникна в нея, този път силно и настойчиво. С нещо голямо.

Катрин осъзна какво става и шокът я разтърси. Отвори широко очи и го погледна изумено. Той се бе навел над нея, широките рамене и ръцете трепереха. Погледите им се срещнаха. В дълбините на очите му имаше въпрос – и нечовешко самообладание.

Катрин потисна спомена за преживените ужаси и кимна страхливо. Дишането ѝ се ускори и тя зачака неизбежната болка.

Ала когато Майкъл проникна в нея, тя не усети болка. Само приятно разтягане и сладостно плъзгане и триене. Той напредваше предпазливо, сантиметър по сантиметър. Когато се отпусна върху нея, попита с надежда:

– Добре ли си?

– О, да! – отговори с разширени от изненада очи тя. – О, да!

Хълбоците ѝ сами се надигнаха насреща му. Когато той се задвижи в нея, радостта я заля като могъща вълна. Точно за това беше копняла, за да запълни празнотата в себе си – за сливането на две тела в едно цяло.

Лицето ѝ пламна, тя го прегърна здраво и се притисна до горещото му тяло.

– Да, продължавай, моля те!

Хълбоците ѝ се задвижиха бързо и силно и Майкъл проникна още навътре. От гърлото му се изтръгна дълбок стон, тласъците станаха още по-мощни. Този път тя не беше пленница, а партньорка в лудостта. Горещината в слабините ѝ стана непоносима, заплаши да погълне душата ѝ. Тя се вкопчи в него, в единственото сигурно нещо в този полудял свят.

Пламъците, които я погълнаха, бяха прекрасни, но унищожителни. Трепереща, тя се притисна в него и усети освобождаването му с всяка частица от тялото си. Това беше истинско освобождаване, много по-силно от онова, което бе преживяла преди малко.

Тя беше негова, той беше неин. Нейният мъж, любовник, верен спътник.

След бурната любовна игра и двамата задрямаха. Когато огънят догоря, Майкъл се събуди и убеди сънената Катрин да се преместят в леглото. Тя се подчини с готовност и се сгуши в него веднага щом си легнаха.

Майкъл се засмя и я притисна до себе си.

– Струваше си да чакам шест дълги години.

Катрин примигна изненадано.

– Шест години ли?

– Толкова минаха, откакто за последен път спях с жена.

Тя се събуди и очите ѝ се разшириха от изненада.

– Живял си като аскет цели шест години? Сигурно заради онази ужасна история...

Майкъл кимна.

– В началото бяха натрошен на парченца. Твърде объркан, за да задоволя една жена в леглото. Освен това употребих много време да лекувам раните си от бойните полета, страдах от треска или кръстосвах пущинаците на Испания. – Той я целуна по върха на носа. – Явно съм чакал да срещна теб.

– Радвам се, че е станало така – прошепна нежно тя. – Това означава, че днешната вечер е особена. Надявам се да я запомниш, защото за мен беше прекрасна.

– Тази вечер е повече от особена – отговори той, неспособен да намери истинските думи. Целуна я нежно и скоро и двамата заспаха. Катрин беше напълно променена. Най-после беше станала страстната, влюбена жена, за каквата беше предопределена. Искаше му се да остане буден, за да ѝ се наслаждава, но беше твърде уморен.

Майкъл не можа да се отпусне. Събуди се, окъпан в пот. Тя не беше предопределена за него! Любовта им беше твърде красива, за да бъде трайна. В миналото щастието му винаги беше получавало болезнени удари.

Майкъл разтърси глава, опитвайки се да си внуши, че тези мисли са чисто суеверие. Какво им готвеше бъдещето?

Мина много време, преди да заспи отново.

Катрин се събуди на разсъмване и установи, че главата ѝ почива на рамото на Майкъл и ръката ѝ е притисната към гърдите му. Той беше

вече буден. В очите му имаше бдителност, като че размишляваше как би трябвало да се чувства след случилото се миналата нощ.

Катрин се усмихна плахо.

– Не беше сън, нали?

Майкъл се отпусна и на лицето му грейна усмивка.

– Най-истинското преживяване в живота ми. Не съжаляваш ли?

– Ни най-малко. – Тя направи гримаса. – Искане ми се да съм проумяла по-рано, че не съм безнадеждно деформирана. Сигурно няма да ми е лесно да оправя бъркотията, която създадох с измамата си.

– Не е нужно да започнеш още днес. Почакай малко. Ще помислим и може би ще ни хрумне нещо умно – предложи той. – И тъй като заговорихме за бъркотия – Кенет ми писа, че смъртта на Колин те е оставила почти без средства.

– За съжаление си прав. Когато се оженихме, и двамата имахме известно наследство, но той отдавна го пропиля. До смъртта му няхах представа, че положението е толкова лошо. Повечето от кредиторите му са офицери от полка и опростиха дълговете от хазарт, но получих куп сметки от търговци, които трябваше да платя, преди да напусна Франция. – Тя въздъхна. – Най-лошото е, че една от многобройните ми любовници чакаше дете.

– По дяволите – изруга полугласно Майкъл. – Колко неприятно за всички засегнати.

Катрин се усмихна меланхолично. Легна по гръб и се взря в тавана.

– Мари беше селско момиче и не знаеше какво да стори. Казах ѝ да се върне в селото на родителите си и да им каже, че се е омъжила за войник и е овдовяла. Едно наследство щеше да направи историята по-достоверна, затова продадох перлите на мама и ѝ дадох половината от сумата. С тази зестра може да се омъжи и да отгледа детето си.

Майкъл вдигна вежди.

– Ако продължаваш да се държиш по този начин, никога няма да се отървеш от името Света Катерина.

– Не можех да ги оставя да умрат от глад, нали? Това беше най-малкото, което можех да сторя за детето на Колин. – По лицето ѝ пробяга сянка. – Бог знае, че не му бях добра съпруга.

– Престани да се обвиняваш – отговори спокойно Майкъл. – След като вече знам цялата история, изпитвам още по-голямо уважение към теб. Показала си истинско достойнство в трудната ситуация. Макар че бяхте неравна двойка, имаш Ейми. Сигурен съм, че не съжаляваш.

Пак беше намерил най-добрия начин да разсее съмненията ѝ.

– Прав си. Колин обичаше Ейми. Тя беше единственият човек, когото обичаше истински. – Катрин вдигна ръка. – Обещавам, че никога вече няма да ти досаждам със самообвинения.

– Ти никога не си досадна, макар че си светица – отговори ухилено Майкъл.

Катрин го погледна обезпокоено.

– Една от причините, поради които не ти разказах за смъртта на Колин, е че един ден те видях в парка с красиво младо момиче. От вестниците научих, че си търсиш жена и начинът, по който се гледахте, ме наведе на мисълта, че си я намерил.

– Излизал съм с много млади дами, но не си спомням да съм гледал влюбено нито една. Как изглеждаше?

– Висока и стройна, със светлокестенява коса. Красива, много интелигентна, макар че остави у мен впечатление за плахост.

– Кит – отговори веднага Майкъл. – Жената на приятеля ми Люсиен. Аз съм безкрайно привързан към нея, тя ми е като сестра. Сигурен съм, че и ти ще я харесаш.

Катрин изпита топла радост. Майкъл очевидно я считаше за част от живота си. Ала облекчението беше още по-силно. Хубавото момиче беше приятелка, не любовница. Тя плъзна ръка по рамото му и се наслади на допира.

– Изглеждаше достойна за любов.

Усмивката му изчезна.

– Трябва да ти разкажа нещо.

Разтревожена от тона му, тя отвърна:

– Не се насилвай. Не си длъжен да ми довериш всичко. Каквото и да ми кажеш, чувствата ми към теб няма да се променят.

– Даже ако ти кажа, че съм извънбрачно дете? – попита иронично той.

Катрин зяпна смяяно.

– Нима дук Ашбъртън не е истинският ти баща? След всичко, което ми разказа за него, не съжалявам. Знам, че си имал ужасно детство.

Майкъл избухна в смях и се отпусна на възглавницата.

– Това ли е всичко, което имаш да кажеш за големия скандал около раждането ми? Не искаш ли да знаеш дали баща ми е бил лакей или похотлив оборски ратай?

Катрин усети веднага раздразнението, скрито зад шегата, и отвърна спокойно:

– За мен няма значение кой е бил баща ти. Важно е само как се

чувстваш и какво си преживял. Дук Ашбъртън знаел ли е?

Лицето на Майкъл помрачня.

– Да, знаел е. Аз съм резултат от връзката между съпругата на херцога и по-младия му брат. За да запази гордостта си, херцогът изпратил брат си в изгнание и оставил света да вярва, че съм негов син. Каза ми истината едва на смъртното си легло.

– Господи, значи малко преди да дойдем! Нищо чудно, че изглеждаше толкова напрегнат. – Катрин помилва бузата му. – Ти си бил невинна жертва на една от онези нещастни ситуации, които разделят семействата. Това обяснява студенината на херцога.

– Когато научих истината, бях потресен, но в същото време се освободих от миналото си. Вече не се интересувам от семейството на херцога.

Катрин се приведе към него и го целуна с цялата си любов. После се усмихна обещаващо.

– За закуска е още рано. Искаш ли да използваме времето, за да наваксаме шестте години въздържание?

Майкъл я притисна към себе си.

– И двамата имаме да наваксаваме. Радвам се безкрайно на времето, което ни предстои.

И аз се радвам, помисли Катрин. Като никога в живота си.

Следващите дни преминаха като в рая. Докато се обличаше на третата сутрин, Катрин се запита дали промяната в отношенията ѝ с Майкъл беше останала незабелязана. Пред другите двамата никога не се докосваха, нито се промъкваха тайно в спалнята си посред бял ден. Но тя се усмихваше като котка пред гърнето с мляко, а в очите му светеше неугасима жажда.

Не говореха за бъдещето. Майкъл не ѝ беше казал, че я обича, не ѝ бе направил предложение. Тя бе предположила вярно: зад коравата обвивка се криеше много ранимост. Сигурно поради тази причина често виждаше в очите му съмнения. Отношенията им бяха твърде прекрасни, за да са истински. Е, и тя се чувстваше по същия начин. И тя не беше намерила сили да му признае колко го обича. Може би просто не намираще истинските думи.

И двамата трябваше да мислят по-практично, но тя не очакваше проблеми. Ейми щеше да се изненада да получи втори баща толкова скоро, но тя харесваше Майкъл. Всичко щеше да бъде добре.

Катрин се усмихна на образа си в огледалото и продължи да четка косата си. Големият въпрос, който я занимаваше, беше дали да се омъжи веднага за Майкъл или да почака да мине година от смъртта на Колин. Последното беше за предпочитане от гледна точка на приличието, но тя не можеше да чака. Страстната им любовна игра непременно щеше да има последствия, затова трябваше да се оженят навреме. Всъщност тя нямаше нищо против.

Майкъл застана зад нея и целуна нежно крайчето на ухото ѝ. Катрин въздъхна и се облегна на гърдите му.

– Наистина ли трябва да гледаме хората, които събират водорасли, за да торят нивите си, или да присъстваме на поредния урок на Дейвин? Предпочитам да остана през целия ден тук, за да се забавлявам с теб. Ще разкъсам дрехите ти, ще те просна на пода и ще те целувам до задушаване.

– Звучи прекрасно. – Майкъл прокара пръст по брадичката ѝ. – Ти загубваш светостта си с всеки изминал ден. Но знам, че няма да се отклониш от задълженията си.

Той беше напълно прав. Катрин се обърна и шеговито го заплаши с пръст.

– Тогава ще те изнася тази вечер. Можеш да прекараш деня в трепетно очакване на онова, което ще направя с безпомощното ти тяло.

Майкъл я измери с пламтящ поглед, от който я побиха тръпки.

– Непрекъснато ще мисля за това, но не обещавам, че ще треперя от страх.

Той взе ръката ѝ и я поведе към стаята за закуска. Когато влязоха, дядо ѝ раздразнено вдигна глава от чинията си.

– За двойка, омъжена от десетина години, вие двамата ухаете позрително на април и май.

Катрин го целуна по бузата. Макар че все още се придвижваше с инвалидния стол, лердът беше много по-живен, отколкото при пристигането ѝ.

– За всичко е виновен свежият морски въздух, дядо – обясни весело тя и се усмихна на Майкъл. – Чувстваме се като току-що женени.

Лердът си намаза филийка с масло.

– Клайв се върна от Лондон. Искам да говоря с двама ви тази сутрин.

– Значи не се нуждаете от моето присъствие? – осведоми се Майкъл.

– Вие не ми трябва. Скоро ще научите какво съм имал да кажа.

Катрин погледна унило бърканите яйца в чинията си. Лердът сигурно бе избрал наследника си. Много скоро щеше да се наложи да отговори на практическите въпроси, които досега отблъскваше.

Дейвин Пенроуз влезе в салона, поздрави и си наля чаша чай.

– Каква е програмата за днес? – попита Майкъл.

– Зависи. – Констейбълът седна насреща му. – Разбирате ли от оръдия, капитане?

– Имам известен опит с конната артилерия, но не съм експерт.

– Тогава знаете за оръдията повече, отколкото хората в Скоул. Островната милиция е много добра – лердът е полковник, аз съм капитан. Имаме мускети и две шестфунтови оръдия, които ни изпратиха, за да се защитаваме от Наполеон, ако реши да ни нападне. – Очите му засвяткаха развеселено. – Добре, че императорът имаше други цели, защото правителството не се сети да ни изпрати поне един канонир.

Майкъл избухна в смях.

– Така е в армията на Негово величество. Ако разбирам добре, искате да се научите да ги пълните и да стреляте и имате нужда от учител.

– Точно така. На едно място край пристанището са надвиснали скали и застрашават лодките, завързани под тях. Реших, че можем да ги натрошим с няколко оръдейни изстрела, без никой да пострада. Много ще се радвам, ако ни покажете как да стреляме, без да се убием.

– Мисля, че ще се справя. – Майкъл се обърна към Катрин: – Тъй като ти си заета, отивам с Дейвин.

– По-късно ще дойда да погледам – обеща тя. – Едно от най-прекрасните неща на острова е, че никога не отиваш твърде далеч.

Майкъл я целуна бегло и излезе с Дейвин.

– Ела след час в работната ми стая – заповяда лердът. – И Клайв ще дойде. – Той завъртя ръчката и столът се затъркаля към изхода.

Когато остана сама в салона за закуска, Катрин смръщи чело, опитвайки се да си представи как ще протече срещата. Още не беше решила иска ли Скоул или не. Наследството вече не ѝ беше необходимо. Задълженията, свързани с него, щяха да представляват допълнителен товар, когато се омъжеше за Майкъл. Но тя бе обикнала острова и обитателите му и искаше и занапред да живеят добре. Братовчед ѝ Халдоран беше твърде егоцентричен и капризен, за да стане добър лерд.

Тя вдигна рамене. Решението беше на дядо ѝ. Ако вече беше решил да наследи Клайв, тя не можеше да се възпротиви. А ако беше избрал нея, тепърва щеше да размишлява сериозно.

Когато Катрин влезе в кабинета, дядо ѝ седеше зад писалището си и разговаряше с Клайв. Мъжете прекъснаха разговора си и тя дари братовчед си с учтива усмивка.

– Здравей, Клайв. Надявам се, че пътуването ти до Лондон е минало добре.

Халдоран се изправи. Погледна я и в очите му се появи нещо кораво и гневно, но се изпари още в следващия миг и бе заменено от добре овладян чар.

– Много приятно пътуване, наистина. Постигнах онова, което исках.

– Седнете и двамата – заповяда лердът.

– Кога най-сетне ще се научиш да говориш учтиво, дядо? – попита сърдито Катрин.

Лердът избухна в смях.

– И защо трябва да бъда учтив? Имам да правя хиляди неща. Защо да си губя времето с приказки? – Веселостта му отлетя и той продължи със заповеден тон: – И двамата знаете защо сте тук. Клайв, реших да направя Катрин своя наследница. Ти си способен и познаваш острова отдавна, но интересите ти са другаде. Мисля, че Катрин и мъжът ѝ са по-добри за Скоул.

Само преди няколко дни тя щеше да заплаче от облекчение, но сега чувствата ѝ бяха по-сложни. Почувства се почетена, но и притисната до стената. Хвърли поглед към Халдоран отстрани и изпита ужас. Лицето му беше сковано в безжизнена маска, очите святкаха гневно. Този човек наистина не обичаше да губи. Ала гласът му беше напълно овладян:

– Сигурен ли си, че искаш именно това?

– Кога си ме виждал нерешителен? Вчера дойде адвокатът и промени завещанието ми в полза на Катрин. – Лердът посочи купчината документи. – Тук имам копие. Прочетете го и двамата, за да няма изненади, когато си отида.

– Желанието ти да създадеш ясни отношения е достойно за възхищение, чичо. Жалко, че внучката ти не го направи.

Подигравателният му тон накара Катрин да потрепери от ужас. Знаеше какво ще последва.

– Какви ги говориш, по дяволите? – изсъска лердът.

– Никой не се възхищава на красотата ѝ повече от мен. – Халдоран измери Катрин с презрителен поглед. – Въпреки това считам за свой

дълг да те уведомя, че единствената ти внучка е лъжкия и уличника, която те мами, откакто е стъпила на острова.

Катрин онемя.

– По дяволите, Клайв – изръмжа лердът, – ти никога не си умеел да губиш. Точно затова няма да ти дам Скоул. Да не мислиш, че ще промениш решението ми с жалките си лъжи?

– Вярно е, не обичам да губя, но Катрин наистина е лъжкия – отвърна ледено Халдоран. – Истинският капитан Колин Мелбърн загина през април във Франция. Тъй като се уплаши да не загуби апетитното наследство, скъпата ти внучка убеди един от любовниците си да заеме мястото на съпруга ѝ. Докато ти размишляваше дали да я направиш своя наследница, тя ти се смееше зад гърба и се наслаждаваше на възлюбения си. Хайде, попитай я, да видим дали ще отрече.

Лердът обърна рязко глава към Катрин. Лицето му беше силно зачервено.

– Има ли нещо вярно в думите на Клайв?

Шокът и унижението бяха компенсирани от облекчението, че вече не се налага да лъже.

– Да, вярно е – отговори тихо тя. – Колин беше убит от бонапартист. Но никога не съм имала орди любовници. Майкъл ми е годеник. Скоро ще стане мой съпруг. Ужасно съжалявам, че те излъгах, дядо. Преди да дойда тук, бях на мнение, че това е единственият изход, но никога не съм престанала да съжалявам.

– Ти, дяволско изчадие! Ти, малка мръснице! – Лердът стана от стола си и се подпря с треперещи ръце на писалището. Очите му святкаха от гняв и болка. – Само като си помисля, че исках да ти завещая Скоул! Е, можеш да го забравиш. Ти не си ми внучка. – Той притисна ръка към слепоочието си. – Ще... ще заповядам...

Обезпокоена от избухването му, Катрин извика настойчиво:

– Дядо, моля те, успокой се! Ако желаеш да си отида и никога вече да не те посещавам, ще го направя. Само не се разболявай отново!

Лердът не я чуваше. Само отваряше и затваряше уста, неспособен да произнесе нито дума. Изведнъж рухна, падна по лице на писалището и силното, едро тяло се свлече на пода заедно с купчината документи.

– Велики боже! – Катрин заобиколи писалището и падна на колене пред дядо си. Той бе загубил съзнание, лавата половина на лицето му беше неподвижна. – Това е удар!

– Bravo на теб, братовчедке – проговори бавно Халдоран. – Не само го разочарова, но и го уби.

Катрин го погледна с диво презрение.

– Ти си не по-малко отговорен от мен, братовчедо. Исках да му кажа истината, но още не бях избрала деня. – Пръстите ѝ напипаха пулса на шията. – Слава богу, жив е! Повикай слугите да помогнат.

Халдоран не стана от креслото си.

– За какво? На Скоул няма лекар. Ако повикаме от сушата, ще дойде след половин ден. Съмнително е дали някой изобщо е в състояние да му помогне.

По дяволите, той беше прав. Тя трябваше да се справи сама. Имаше опит главно с ранени мъже, но много пъти беше виждала в лазаретите пациенти с апоплектичен удар. Трябваше веднага да си спомни как ги лекуваха. Иън Кинлок бе казал, че може да се помогне с пускане на кръв. Но да се направи веднага след удара.

Тя стана и затърси нещо по писалището нещо остро.

– Трябва да му пусна кръв. Намери нещо като легенче.

Халдоран стана и взе от масичката ваза с рози. Хвърли цветята в камината и ѝ подаде съда.

– Взemi това, но те предупреждавам, че само си губиш времето. Дядо ти имаше същия пристъп и миналата година. Тогава оцеля, но вторият винаги е смъртоносен.

– Не непременно. – Молейки се да не сгреша, тя коленичи отново и нави ръкава на дядо си над лакътя. Направи лек разрез и кръвта пръсна толкова силно от раничката, като че изтичаше от артерия.

Клаив отвори кутията на писалището и извади дебела пура.

– Позволяваш ли да запуша, братовчедке?

– Най-добре е да се подпалиш! Защо си толкова безчувствен?

Мъжът намери кутия с кибрит и внимателно запали пурата.

– Какво бих могъл да направя? Защо да се мотая наоколо и да ти се пречкам? Виж какво, братовчедке, искам веднага да те предупредя: нищо не е решено. Мислиш, че си спечелила, защото завещанието е вече променено. – Той всмукна дълбоко ароматната пура. – Лъжеш се. Аз искам острова, искам теб и ще имам и двете.

– Говориш пълни глупости – отговори нетърпеливо Катрин, втренчила поглед в изтичащата кръв на дядо си. Струята бе отслабнала. – Нито Скоул, нито аз сме военни трофеи.

– О, ти си най-ценният трофей на света – възрази с усмивка той. – Когато лорд Майкъл се върне, ще му кажеш да напусне острова, защото си решила да приемеш моето крайно ласкателно предложение за женитба. Ще управляваме заедно Скоул като последните феодални монарси

на Британските острови.

Катрин не можеше да повярва в чутото.

– Искаш да отпратя Майкъл? Да не си полудял?

– Напълно съм с ума си – увери я ледено той. – Ще правиш точно каквото ти казвам.

Самоувереността му започна да я плаши.

– И защо, по дяволите, трябва да се подчинявам на безумните ти заповеди?

Мъжът се усмихна тържествуващо.

– Защото при мен е сладката ти малка Ейми.

29

Катрин изпита чувството, че е получила удар в корема.

– Не ти вярвам.

– Ако искаш доказателство, ела с мен в Рагнарьок. Настанил съм я в най-добрата стая за гости, осигурил съм и всички удобства. Ейми вече харесва много Скоул.

– Лъжеш – повтори с изтънял глас Катрин. – Ейми е на сигурно място при приятелите ми.

– Май не са ти толкова добри приятели. – Клайв се настани елегантно на близкия стол. – В началото Ан Моубри отказа да ми я даде без писмо от теб, но малката настояваше, а и аз съм благородният рицар, който миналата година отведе в Антверпен цялата банда хлапета, нали? Нима Ан можеше да се усъмни в такъв герой? – Той извади от джоба си яркочервена панделка и ѝ я подхвърли. Сърцето ѝ спря да бие. Беше купила тази панделка за рождения ден на дъщеря си. Яркият цвят подчертаваше меката тъмна коса... Катрин притисна пръсти към разреза, за да спре кървенето.

– Ако си ѝ сторил зло, ще те убия.

– Майчината любов е трогателна. – Халдоран изгърси пепелта от пурата си. – Не се бой, Ейми е на сигурно място и още не е проумяла, че е затворница. Мисли, че ще те заведе в Рагнарьок, за да те изненадам.

Катрин се опита да вникне в случилото се.

– Още от самото начало си знаел, че мъжът с мен не е Колин.

– Да не мислиш, че не познавам забележителна личност като лорд Майкъл Кениън само защото не са ни представили официално? В Брюксел се осведомих подробно за всички твои приятели, придружители и

партньори в танците. – Халдоран присви очи. – Когато дойдохте на острова, не бяхте любовна двойка, но сега сте. Разбрах го в мига, когато те видях.

Катрин разбра, че има насреща си страшен противник. Явно дълго е плел мрежата си около нея, наблюдавал я е и е чакал.

– Защо веднага не ме разобличи?

– Изненадах се, че представи лорд Майкъл за свой съпруг, и се възхитих от артистичните ти умения. Ние си приличаме, братовчедке. Прадедите ни са били пирати, макар и легитимирани от закона. Кръвното родство е нещо чудесно.

По-добре да имаше за роднина скорпион.

– Ако толкова искаш острова, ще ти го припиша, щом лердът умре. Това е справедливо, тъй като той се разочарова от мен и не иска да го наследя.

– Островът е само половината – възрази меко Халдоран. – Искам и теб. За да постигна целта си, трябва да станеш моя жена.

Потискайки страха си, Катрин се постара да подреди мислите си. Първо трябваше да се погрижи за дядо си. Във вазата беше изтекъл около половин литър кръв. Крайно време беше да го превърже.

Тя откъсна няколко ивици от фустата си и превърза стегнато ръката му. Пулсът бе станал по-равномерен, но състоянието му продължаваше да бъде лошо. Катрин стана, взе одеялото от инвалидния стол и зави грижливо безжизненото тяло. Лекарят нямаше да направи нищо повече. Тя се обърна към омразния си братовчед и стисна зъби.

– Майкъл никога няма да допусне безумният ти план да успее.

– Любовникът ти е способен мъж, но не е противник за мен. Ела тук, искам да ти покажа нещо.

Клайв явно се беше подготвил много добре. Катрин пристъпи към прозореца и видя в двора чакаща карета. Двама едри мъже със заплашителен вид се мотаеха наоколо.

– Избрах най-добрите си слуги от затвора в Нюгейт. Още по-опасни са, отколкото изглеждат. В Рагнарьок имам още двама. Всички са извършили убийства и пак ще го направят, ако им заповядам. Четирима въоръжени мъже и аз сме истинска малка армия, която ще владее Скуол. Любимият ти няма шанс.

Ужасът й нарасна.

– Искаш да кажеш, че ако не отпратя Майкъл, ще го убиеш?

– Дълго време те чаках, братовчедке, и нямам намерение да чакам повече. – Той склони глава. – Наистина ли си убедила Кениън да се

ожени за теб или го каза само за да умиловичиш лерда?

– Не беше нужно да го убеждавам – отговори сърдито тя.

– Великолепна печалба за човек с такъв произход и богатство. Великолепен пример за силата на красотата. – Халдоран изпусна кълбо дим. – Ако наистина имаш чувства към Кениън, отпрати го. Аз убих мъжа ти и няма да се поколебая да убия и любовника ти.

Катрин се олюля и се удари в стената. За малко да загуби съзнание.

– Ти си убил Колин?

– Да, макар че като ловец не съм особено горд с това деяние. Обикновената лисица се лови трудно. Той беше пиян като свиня и изобщо не се пазеше. Стрелях в гърба му. – Халдоран се усмихна злобно. – Нали няма да започнеш да ме уверяваш, че си обичала онзи измамник? Ти си добра лъжкия, но няма да стигнеш толкова далеч.

Катрин едва дишаше. Господи, неустрашимият, лекомислен, обичан от съдбата Колин беше загинал заради нея. Беше оцелял след десет години война само за да бъде убит от един луд. Халдоран беше зъл дявол.

А в ръцете му беше животът на всички, които тя обичаше. Катрин беше прекарала целия си живот сред военни и знаеше, че щом веднъж започнеха да упражняват терор, Халдоран и убийците му нямаше да престанат. Насилието ражда насилие.

Тя си припомни ужасите, които бе видяла в Испания, и затвори очи, защото й се повдигна. Заради Майкъл, заради Ейми и жителите на острова трябваше да се подчини на Халдоран.

В далечината отекна гръм. Майкъл обучаваше милиционерите да си служат с оръдията. Последва втори изстрел. Добре познатият шум от бойното поле проясни ума й. Халдоран бе казал, че красотата е могъща сила. Значи тя имаше оръжие срещу него, макар и слабо. Повечето мъже, ослепени от външността й, не допускаха, че умът й е остър като бръснач.

Катрин отвори очи с предизвикателна бавност.

– Подценявала съм те, Клайв. Мислех, че си сноб. Човек със стил, но без съдържание. Ти си много по-смел и силен, отколкото мислех.

Макар и умен, и той не беше имунизиран срещу ласкателството.

– Много бързо усети новата ситуация – установи доволно той. – Жените са практични същества. Скоро ще ми благодариш, че поемам отговорност за живота ти. Аз съм по-богат и много по-интересен от Кениън.

– Вече виждам някои предимства – съгласи се скромно тя. – Дядо

имаше някъде тук бутилка с бренди, нали? Налей ми една чашка. Време е за откровен разговор.

Халдоран се поклони с иронично уважение и изпълни молбата ѝ. Катрин използва обръщането му, за да се опре на стената и да подреди хаотичните си мисли. Трябваше да е наясно с намеренията му. Да предпази Ейми и Майкъл. И преди всичко трябваше да спечели време. Да накара проклетия Халдоран да ѝ повярва. Години наред беше заблуждавала света, че е любеща съпруга, успя да скрие дори любовта си към Майкъл. Беше свършена лицемерка.

Халдоран се върна с две чаши и ѝ подаде едната. Тя му посочи креслото.

– Каза, че искаш Скоул и мен. Защо? Островът е отдалечен, не крие особени богатства, а аз съм красива, но не повече от другите жени.

– Защото събирам редки, несравними неща. Признавам, в сравнение с другите ми имоти Скоул няма особена стойност, но феодалната му система е единствена по рода си. Лердът има повече авторитет от крал Джордж. Перспективата да разполагам с такава власт е неустоима. А що се отнася до теб... – Той я огледа похотливо. – Подценяваш външността си, както подценяваше и ума ми. Всички мъже на света ще ми завиждат, че те притежавам. Противно ми беше да гледам как се хабиш за недолян дръвник като Мелбърн.

Катрин вдигна рамене и заговори хладнокръвно:

– Когато родителите ми починаха, Колин беше най-доброто, което можех да имам. Можех да го напусна, за да стана любовница на някой богаташ, но подобна позиция е опасна. Бракът и доброто име са чудесна защита за всяка жена. – Тя отпи голяма глътка бренди, за да се успокои. Дано Халдоран приеме следващото ѝ условие. – Поради тази причина ще влезеш в леглото ми едва след като се оженим.

Очите му потъмняха.

– Ти спа с Кениън.

– Едва след като ми направи предложение за женитба. – Катрин се нацупи прелестно. – Може би трябваше да почакам, но исках да го обвържа по-здраво. Той има силно развито чувство за дълг и след като веднъж ми е обещал брак и е спал с мен, никога не би се отметнал. Не бих го направила, ако предполагах, че се интересуваш от мен, братовчедо. Трябваше поне да ми намекнеш.

На устните му се появи усмивка.

– Знаех, че зад кротката фасада се крие безсрамно сърце. Вече съм уверен, че ще си живеем много добре. – Погледът му беше опасно

пронизващ. – Но не си мисли, че можеш да ме измамиш с тази внезапна готовност да ми се покориш. Разполагам с малката си армия, която ме прави непобедим. Ако ме измамиш, ще те отстраня и ще обясня, че си претърпяла злополука на скалите. Внимавай как се държиш, защото нищо няма да ме спре.

– Вярвам ти. Бих била глупачка, ако не ти вярвах.

Мъжът разклати брентито си.

– Дъщеря ти е прекрасна и скоро ще стане млада жена. Знаеш ли, че на Скоул момичетата могат да се омъжават след дванадесетата си година?

Заплахата беше недвусмислена и още по-ужасна от всичко, случило се преди. Потискайки парещото желание да издере очите му, Катрин отговори:

– Според мен ти имаш нужда от жена, не от дете. – Усмивката ѝ беше невероятно изкусителна. – Както правилно отбеляза, жените са практични същества. Привличат ни силните мъже. Ако си почтен към мен, ще ти се покорявам.

Халдоран избухна в смях.

– Катрин, ти си великолепна! Трябваше да го направя още преди месеци.

– Защо се забави?

– Имах си работа. – Той я огледа втренчено и закова поглед в гърдите ѝ. – Искях да те даря с цялото си внимание, когато му дойде времето.

Катрин се опита да не мисли, че може би ще ѝ се наложи да стигне до леглото. При тази перспектива бракът с Колин ѝ се стори истински рай.

– Добре, но първо трябва да се погрижим за дядо.

– Правилно. Не можем да позволим уважаваният лерд на Скоул да изпусне последния си дъх на пода. Не искам хората да говорят. Предполагам, че държиш да се грижиш лично за него. Ще наредя на един от хората си да ти помага. Ще се преместя в замък, за да бъда наблизко, ако имаш нужда от помощ. – Той отпи още една глътка бренти. – Тъй като ще имаш много работа, ще оставя Ейми в Рагнарьок, докато лердът умре. Това ще стане скоро. Не се тревожи за Ейми – верните ми хора ще се грижат добре за нея.

С други думи, това означаваше, че двете с Ейми щяха да бъдат постоянно охранявани. Тъй като засега дъщеря ѝ не беше в непосредствена опасност, тя беше длъжна да опази живота на Майкъл.

– Ще заповядам да съберат багажа на лорд Майкъл. С лодка ли ще го откарат на сушата?

Халдоран кимна.

– Кениън трябва да си отиде веднага. Щом се върне от стрелбата, ти ще говориш с него в салона до спалнята на лерда. Аз ще слушам до вратата. – Лицето му стана брутално. – Ако усетиш внезапно изкушение да му разкажеш, че съм те принудил да се подчиниш, спомни си, че съм наблизил. – Той отметна сюртука си и Катрин видя дългата дръжка на пистолет. Посланието беше повече от ясно.

– Ти май ме смяташ за глупачка, братовчедо? Нямам намерение да си създавам излишни трудности. – Тя се надигна. – След като уредихме най-важните въпроси, повикай прислугата. Трябва да отнесат дядо в леглото и да изпратят за лекар, дори да не може да направи нещо съществено.

Халдоран стана и дръпна звънеца. Катрин коленичи до лерда. Той дишаше слабо, но равномерно, ресниците му трепкаха.

– Моля те, дядо, не умирай в ръцете ми – пошепна трескаво Катрин. – Трябваш ми жив.

Тя го зави грижливо, размишлявайки какво да каже на Майкъл. Той в никакъв случай нямаше да повярва, че е променила чувствата си толкова бързо. Не можеше просто да му каже, че не го иска повече. Какво да измисли, че да го накара да си отиде без излишни въпроси?

Отговорът дойде бързо. Единственият възможен отговор. Трябваше да играе като уличницата, която някога го бе излъгала. Да се възползва от онова, което знаеше за него, за да събуди тайните му съмнения. Да го оплете в убедителна мрежа от лъжи и да го накара да вярва, че е имал работа с егоистична мръсница.

Представата беше мъчителна. Той бе простил първата ѝ лъжа и се отнесе към нея като никой друг мъж на света. А тя щеше да разруши честността и онова, което се бе породило между тях, за да го отпрати. Това щеше да го нарани жестоко. Сигурно завинаги щеше да унищожи доверието му в жените. Ала ако не успееше да го отпрати, Халдоран щеше да го убие.

Оръдието даде още един изстрел. Мирният остров се огласяше от шумовете на войната. Катрин потрепери, после тръсна глава. Надвисналата смърт беше в състояние да засили неимоверно решителността на човека.

Майкъл се върна следобед, много доволен от себе си. Артилерийските упражнения включваха огън, мазни черни петна от барут и оглушителни трясъци. С други думи, можеше да се наслади на радостите, които по-рано го изпълваха с чувство за вина. Милиционерите, които трябваше да обучи, се оказаха добри ученици. Разбиха всички опасни скали в края на пристанището. Жалко, че Катрин не бе дошла, но вероятно не понасяше шума. С повечето жени беше така.

Веднага щом влезе в двора и видя лицето на ратая, Майкъл разбра, че нещо не е наред.

– Какво се е случило?

– Лердът получи нов удар – отговори момъкът. – Изпратиха за лекар, но... положението не е добро.

– Проклятие! – Майкъл скочи от коня. – Жена ми при него ли е?

– Казват, че не се отделя от леглото му.

– Ако някой може да спаси лерда, това е само Катрин.

Майкъл се втурна към двореца и се запъти към покоите на стареца. Когато влезе в салона, забави крачка. Един от грамадните служители на Халдоран – Дойл ли беше? – гледаше от прозореца със скучаещ вид. Ала когато Майкъл влезе, Дойл прекоси бързо помещението и застана пред вратата към спалнята.

– Дамата каза да не пускам никого – обяви мрачно той. Потискайки възмущението си, Майкъл отговори:

– Съобщете на жена ми, че съм тук.

Дойл се обърна и влезе в спалнята. След минута се появи Катрин. Майкъл се втурна да я прегърне, но тя го спря с вдигане на ръка.

Готов за най-лошото, той попита:

– Чух, че лердът получил удар. Тежък ли е?

– Дядо е в кома. Не вярвам да оживее.

Едва намерила единствения си роднина, тя щеше да го загуби.

– Много съжалявам – прошепна Майкъл. – Какво мога да направя?

Тя сведе глава и за момент притисна ръце в слепоочията си. Когато отново го погледна, лицето ѝ беше кораво.

– Не ми е лесно да го кажа, но няма как. Време е да си отидеш, Майкъл. Вчера дядо промени завещанието си в моя полза. Постигнах целта си. Благодаря за помощта ти. Беше решаваща.

– Няма да те напусна нито за минута. – Той посегна да я прегърне. – Толкова пъти съм бил раняван, че знам как да се държа в стаята на болния. Няма да ти преча.

Катрин се отдръпна, преди да я е докоснал.

– Май не се изразих ясно. Трябва да си отидеш завинаги. Историята е приключена.

Майкъл помисли, че не е чул добре.

– Какво каза? Мислех, че искаме да се оженим.

– Така ли? – отвърна с високо вдигнати вежди тя. – Няколко пъти намекна за такава възможност, но не се сети да ми направиш предложение.

Той отдаде тона ѝ на преживяното напрежение и обузда напирания гняв.

– Може би трябваше да говоря направо, но положението е ясно. Ти не си от жените, които имат... „истории“, а аз не съм мъж, който прелъстява почтени жени за свое удоволствие.

Очите ѝ се присвиха.

– Ти не ме познаваш, Майкъл. През целия си живот съм се съобразявала с други хора. Най-последно имам възможност да вземам самостоятелни решения. Не мисля за брак с теб.

Кръвта пулсираше болезнено в слепоочията му.

– Бях повярвал, че съм променил решението ти – проговори предпазливо той. – Или скоро ще го променя, ако не съм успял.

Катрин поклати глава.

– Приеми, че всичко е свършило, Майкъл. Приятно ми беше с теб, но не те искам за съпруг.

– Приятно? – повтори той. – Това ли изпитваш към мен?

Тя вдигна рамене.

– Никога не съм казвала, че те обичам.

Точно така. Той си правеше заключения от поведението ѝ. Съвсем естествено беше да приеме, че ще се оженият.

– Прощавай, но ми е трудно да разбера – заговори напрегнато той. – В малкото часове на отсъствието ми си станала друга жена.

– Говори по-тихо. Лердът има нужда от спокойствие. – Тя хвърли страхлив поглед към вратата на спалнята.

Катрин беше обезумяла от страх за живота на дядо си – това беше единственото разумно обяснение. Решен да сложи край на кошмара, Майкъл прекоси стаята с бързи стъпки и я грабна в обятията си. Страстта лекуваше страха.

Катрин се отпусна безволно в прегръдката му и за момент стана отново жената, която обичаше. Но бързо се отдръпна и в очите ѝ блесна дива решителност.

– По дяволите, Майкъл, аз не съм твоя собственост! Спасих живота

ти, ти си плати дълга, като дойде с мен в Скоул. Сега сме квит. Върви си! Остави ме сама!

Преди да е успял да отговори, вратата на спалнята се отвори и се появи Халдоран. Лицето му беше заплашително.

– Ако не престанете да досаждате на годеницата ми, Кениън, ще бъда принуден да взема мерки.

Майкъл зяпна слисано.

– Искаш да се омъжиш за него?

– Да. – Тя застана пред братовчед си. – Клайв има островна кръв. Познава Скоул от детските си години. Освен това е дискретен. Веднага те е познал, но до днес си мълча. След като си поговорихме, установихме, че имаме много общи черти.

Халдоран се усмихна със злобно задоволство.

– Катрин е сигурна, че съм по-добър мъж от вас, Кениън.

– Глупости – изсъска Майкъл, готов да добави: та тя дори не ви харесва.

Катрин вдигна ръка, за да го спре. Сините очи бяха необичайно корави.

– Опитах се да не те нараня, но ти ме принуди да бъда откровена, затова ще ти кажа: Клайв е по-богат, от благороден род, първороден син е и познава света много по-добре от теб. Дватама сме на мнение, че бракът не бива да ни ограничава. След като го даря с наследник, ще имам свободата да се наслаждавам на живота, както искам. В отчаянието си бях готова да преглътна произхода и имотното ти състояние, но сега имам по-добра перспектива. Не мога да се обвържа с човек, жаден да ме притежава. Не мога да ти позволя да ме обсебиш. Искам да живея според собствените си представи.

Думите ѝ бяха като удари с чук. Майкъл я гледаше, без да мигне. Дробовете му се свиха и той с мъка поемаше въздух. Катрин се оказа същата като Каролайн. Отново бе допуснал една жена да се подиграе с чувствата му. По дяволите, никога ли нямаше да поумнее?

– Права си. Аз явно имам старомодни представи за брака. Не мога да се ожена за уличница.

Катрин побледня.

– Не съм подходяща за пиедестала, на който си ме въздигнал, Майкъл. Искан да се разделим като приятели, но се оказа невъзможно.

– Приятели? – повтори невярващо той. – Със сигурност не. По дяволите, Катрин!

Очите ѝ святакаха като на котка.

– Наредих да съберат багажа ти и да го натоварят в каретата. Лодката вече чака на пристанището, за да те отведе в Пенуорд.

Ако не излезеше веднага, щеше да извърши нещо непоправимо. Майкъл беше готов да заплаче като дете. Или да убие и нея, и себе си. Затова се обърна рязко и се запъти към вратата. Хвана се здраво за перилата, защото не му достигаше въздух. Вдишай бавно, издишай. И пак, и пак. Напълни дробовете с въздух.

Като се успокои, той излезе на двора и се отправи към чакащата карета. Беше оцелял след катастрофата с Каролайн, след Ватерло, значи щеше да преживее и Катрин.

По дяволите, защо тя не го остави да умре в Белгия!

Катрин се отпусна в креслото, цялата трепереща.

– Добре се справи скъпа, но не ми харесаха думите ти, че смяташ да си отваряш краката и за други мъже. – Халдоран говореше провлечено, но с едва прикрита злоба. – Жена ми трябва да принадлежи само на мен. Никога не го забравяй, защото ще съжаляваш.

Тя преглътна мъчително.

– Казах го, защото исках лорд Майкъл да се отвори от мен. Не би ва да се тревожиш за верността ми, Клайв. И аз съм почитателка на моногамията.

Халдоран се усмихна доволно и се запъти към вратата.

– Отивам да се уверя, че Кениън наистина ще си замине.

– Разбира се, че ще си замине. След случилото се днес няма да ме погледне никога вече.

След като Клайв излезе, Катрин закри лице с ръцете си. Сърцето ѝ биеше с такава сила, че нищо чудно и тя да получи апоплектичен удар.

И след сто години нямаше да забрави как изглеждаше Майкъл, когато я напусна.

Катрин стисна ръце в юмруци. В Испания беше убила двама мъже на бойното поле, които страдаха от толкова жестоки болки, че я заклеваха да го стори. И тя го направи, макар че беше против най-дълбоката ѝ същност.

За да спре треперенето си, тя пое дълбоко дъх. Един ден, при удобен случай, щеше да убие Халдоран. Щеше да го направи хладнокръвно, без да трепне. И никога нямаше да съжалява.

Инстинктът и безумният порив за бягство взеха връх, след като мълчаливият лодкар свали Майкъл в Пенуорд. В малката гостилница той купи най-бързия кон, който можа да намери, заедно със седлото и сбруята. Тъй като не можеше да вземе целия си багаж на коня, нареди да му го изпратят с пощенската карета в Лондон.

В една малка чанта се събраха всички вещи от първа необходимост. Докато прибираще нещата си, Майкъл видя сребърния калейдоскоп, който Люсиен му бе изпратил след Ватерло. Очевидно не му носеше късмет като първия. Въздъхна и го уви в една риза. Оседла коня, метна се на гърба му и препусна. Не искаше да наеме карета, жадуваше за физическото напрежение на ездата. Може би умората щеше да надвие мъката и бездъното разочарование.

Лудото препускане продължи до късно през нощта. В ума му се въртеше само една мисъл – как бе допуснал такава катастрофална грешка? След като научи истината за Каролайн, той се постара да остане обективен и откри признаците на нечестност и злоба, които винаги бяха оставали скрити зад красотата и чара ѝ. Тогава беше твърде влюбен – и ослепял от страст, – за да ги забележи.

Сега трябваше да постъпи по същия начин и да открие признаци за егоизма и измамността на Катрин. Когато в Лондон се усъмни в артистичния ѝ талант, тя се усмихна и го нарече Колин с убедителност, от която го побиха тръпки. На острова играеше майсторски ролята си. Когато писмото на Кенет я изобличи в лъжа, обясни мотивите си с трогателна сериозност. Той се хвана, повярва, че е постъпила така от отчаяние, и ѝ прости.

Прошката беше толкова сладка. Той си припомни реакцията ѝ в обятията му, когато откри страстта. Или и това беше лъжа? Наистина ли се е страхувала до смърт от секса или беше изиграла това представление, за да го накара да се чувства мъжествен и великодушен? Не можеше да бъде сигурен. Може би тя беше съвършена артистка и бе изиграла тази сцена на страх и сълзи, за да постигне желаното. Дори сега, след всичко, което беше хвърлила в лицето му, тя беше като треска в кръвта му...

Пак кръв. О, господи, Катрин!

Тя бе спасила живота му. Защото имаше добро сърце – или защото смяташе, че синът на един херцог ще ѝ се отплати богато? Така

нареченият син на херцог. Макар че уж не се интересуваше от произхода му, разкритието, че е незаконен син, сигурно е било решаващо. Нали му го намекна? През целия си живот се беше борил да бъде най-добрият и все не успяваше.

Никога ли нямаше да го постигне?

В тъмните часове след полунощ той продължи пътя си с горчивото прозрение, че всъщност не е изненадан от случилото се. Шокиран, да, толкова наранен, че не намираше думи, но не изненадан. Знаеше си, че Катрин е твърде прекрасна, за да бъде истинска. Тропотът на конските копита подхождаше на думите, които биеха в мозъка му тя не е за теб. Никога няма да намериш любовта.

Ти не си Свети Майкъл. Бориш се с въображаеми дракони.

Майкъл продължи пътя си през цялата нощ. Макар че не напрягаше коня си, на зоряване животното беше изтощено и куцаше. Затова спря на една пощенска станция и замени коня и шепа злато за нов, за да продължи. Въпреки това болката не изчезваше. Още по-мъчителни бяха самообвиненията.

Някога вярваше, че има семейство, макар и незадоволяващо. Оказа се лъжа. Големите любовни приключения на живота му се оказаха измамни. Единственото ценно нещо бяха приятелите му. Оттук нататък щеше да вярва само на тях и да погребва всяка надежда за любов.

Късно следобед, след като бе прекарал двадесет и четири часа на седлото, той забеляза, че местността е позната. Наближаваше Грийт Ашбъртън. Семейното имение на Кениън беше само на три мили.

Дали да иде в къщата? Може би слугите бяха получили заповед да не го пускат? Или щяха да му разрешат да пренощува, за да запазят семейното име от любопитни очи и уши? Но той щеше по-скоро да слезе в ада, отколкото да потърси убежище под покрива на Ашбъртън.

Всъщност той беше вече в ада.

Време беше да реши дали да тръгне на север и да се прибере в дома си в Уелс или да препусне към Лондон. Освен това беше време отново да смени коня си. Бедното животно щеше скоро да рухне.

Той също имаше нужда от почивка. Макар че му напомняше болезнено за извънбрачния произход, градът му вдъхваше странно чувство за сигурност и уют. Спря пред най-добрата гостилница, наречена „Червения лъв“. След като предаде коня си на ратая и изслуша обвиненията му, че е измъчил до смърт бедното животно, Майкъл взе чантите си и тръгна към салона.

Повечето гостилничари щяха да подслонят един толкова мръсен и

мрачен пътник в някоя таванска стаичка, но Барлоу веднага го позна.

– Лорд Майкъл, за мен е чест! В абатството ли отивате?

– Не – отговори кратко Майкъл. – Трябва ми стая за тази нощ.

Барлоу го измери с любопитен поглед, но отговори учтиво:

– Както желаете, милорд. Искате ли баня и собствен салон?

– Само легло.

Гостилничарят го отведе в най-добрата стая и многократно попита за нуждите му. Майкъл го отпрати, завъртя ключа, изпи чаша вода от каната и се хвърли по корем на леглото, без да се съблече.

Изтощението беше благословено състояние. Много скоро пътникът потъна в дълбок, мъртвешки сън.

Гръмотевици. Стрелба. Майкъл скочи като ужилен. Примигна изтощено, не осъзнавайки къде се намира.

Шумът продължаваше. Не беше стрелба. Някой чукаше по вратата.

– Майкъл, аз съм, Стивън – извика заповеднически глас. – Пусни ме да вляза.

По дяволите, новият дук Ашбъртън! Бившият му брат.

– Върви си – отговори рязко Майкъл. – Искам да спя.

Чукането престана и Майкъл се обърна по гръб. Небето беше обсирано със звезди. Явно беше спал само няколко часа. Всяко мускулче го болеше, освен това умираше от жажда, но нямаше сили да стане. Затвори очи с надеждата да заспи отново.

В ключалката изскърца ключ, вратата се отвори и в стаята влезе едър мъж със свещник в ръка. Майкъл затвори очи и закри лицето си с ръце.

– Майкъл, да не си болен? – попита острият глас на Ашбъртън. Последното, което искаше в този момент, беше грозна сцена с новия херцог, но явно не можеше да я избегне.

– Трябваше да се сетя, че в града на дук Ашбъртън няма да намеря дори минута покой – отвърна сухо той.

– Барлоу изпрати в абатството вест, която ме разтревожи – поясни по-тихо брат му. – Лорд Майкъл пристигнал в града с вид на смъртник и странно поведение и веднага се оттеглил в стаята си.

– Наистина ли се обезпокои? – попита иронично Майкъл. – Аз винаги съм имал странно поведение. Старият херцог непрестанно ми го натякваше.

Ашбъртън промърмори някакво проклятие.

– Защо, по дяволите, не можем да проведем поне един цивилизован разговор? Писах ти няколко пъти, но ти не отговори.

Майкъл пое дълбоко дъх. Ашбъртън беше прав, поведението му беше отвратително.

– Извинявай – заговори отмерено той. – Честно казано, изгарях писмата ти, без да ги чета, защото не вярвах, че имаме какво да си кажем. Вероятно трябва да се уредят някои неща около наследството. Ако имаш документи за подписване, изпрати ми ги сега или в Уелс. Веднага ще подпиша.

Изскърца стол, в стаята се понесе миризма на пура.

– Не съм дошъл да си говорим за документи. Исках да те видя. Затова те моля да се изправиш и да ме погледнеш.

Майкъл изруга полугласно. Не беше в състояние да седне, затова само свали ръце от лицето си и отвори очи. Ашбъртън седеше в другия край на стаята и се взираше мрачно в горящата пура.

Лицето му беше като изсечено в скала. Макар да предпочиташе семейството, което си беше намерил в Итън, Майкъл не можеше да отрече, че Стивън му е кръвен роднина. Ашбъртън носеше всички семейни черти на Кениън: корави контури, махагонова коса, изваяни дълги ръце.

Стивън се обърна към него и присви очи.

– Господи, изглеждаш като призрак. Да нямаш треска? – Той стана и отиде до леглото, за да попила челото му.

Майкъл отблъсна ръката му, въбесен и от дързостта на брат си, и от миризмата на тютюн.

– Добре съм. Само съм мръсен, небръснат и уморен от дългата езда.

– Лъжеш. – Стивън смръщи чело. – Виждал съм и трупове, които изглеждаха по-добре от теб.

Майкъл се закашля и отвори уста да каже на брат си, че трябва веднага да угаси проклетата пура. Вместо това пое дълбоко хапещия пушек.

Дробовете му моментално се парализираха. Отдавна не беше получавал такъв силен пристъп. Не можеше да говори, не можеше да диша, камо ли да мисли. Надигна се отчаяно, главата му пламна, задухът се усили. Камък падна върху гърдите му, дробовете се свиха още повече.

Майкъл направи опит да стане, за да даде възможност на дробовете си да се разширят. Ала не успя. Олюля се и падна върху завивката, почти загубил съзнание. Знаеше, че може да уравни дишането си, но не помнеше как. Панически страх и мрачна ирония, че ще умре в родния си град, след като беше оцелял в жестоката война. А най-страшното беше,

че загуби достойнството си пред брата, който никога не го беше обичал.

Две силни ръце изправиха безпомощното му тяло и го задържаха в седнало положение на края на леглото. Шепнейки утешителни думи, Стивън намокри кърпа със студена вода и изтри внимателно лицето и шията му. Влагата угаси огъня и разнесе задушаващата миризма на тютюн.

Паниката изчезна и дробовете започнаха да се разширяват. Чистият въздух проникна навътре и огненият натиск отслабна. Майкъл опря длани на коленете си и издиша бавно. Вдиша повторно, този път по-дълбоко. Мракът се разсея и той осъзна, че ще оживее.

За първи път след смъртта на Каролайн получаваше толкова опасен астматичен пристъп. Почти същият пристъп го беше сполетял при вестта, че майка му е починала. Тези жени ще ме довършат, помисли си с мрачен хумор Майкъл.

Катрин. Само при мисълта за нея дробовете му отново се свиха. Този път обаче той запази контрол над реакциите си и предотврати новата атака.

Когато отново задиша ритмично, Майкъл отвори очи. Ядът му беше преминал. Чувстваше се омаломощен, но относително здрав.

Прозорецът беше отворен и пропускаше свежия нощен въздух. Пурата беше изчезнала. Стивън седеше до него на леглото и лицето му беше необичайно бледо.

– Изпий това – заповяда той и сложи в ръката му чаша вода. Майкъл се подчини с готовност. Студената вода изплакна горчивия вкус в устата му и той изпъшка от задоволство.

– Благодаря ти. Но защо бяха всичките тези усилия? Ако ме беше оставил да се задуша, щеше да заличиш завинаги позорното петно върху бялата жилетка на семейството.

– Ако не престанеш с тази шекспирова мелодрама, ще ти излея водата от стомната на главата. – Херцогът стана и нареди възглавниците зад гърба му, за да може да се облегне удобно. – Кога си ял за последен път?

Майкъл помисли и отговори:

– Вчера сутринта.

Херцогът сърдито дръпна звънеца и само след минута Барлоу почука на вратата.

– Какво желаете, Ваша светлост?

– Изпратете нещо за ядене, кана кафе и бутилка бургундско. – Обърнат отново към брат си, Ашбъртън продължи: – А аз си мислех, че

си преодолял астмата, както стана с мен.

– Наистина я преодолях. Това е първият пристъп за последните петнадесет години. – Майкъл го погледна изненадано. – И ти ли си имал астма? Нямах представа.

– Не е изненадващо, че не знаеш. Почти не се задържаше вкъщи. Моите пристъпи не бяха чак толкова силни, но достатъчно страшни. – Стивън се извърна с каменно лице. – Съжалявам, че запалих пура. Дори не помислих, че мога да те убия.

Майкъл махна с ръка. И той харесваше пурите, но твърде рядко можеше да си позволи да запали.

– Откъде можеше да знаеш? Пристъпът дойде неочаквано.

Ашбъртън скочи и се заразхожда нервно по стаята.

– Знаеш ли, моите пристъпи идваха винаги при силно вълнение. Като си спомня какво представление ни изнесе татко на смъртното си легло, ти имаш сериозни основания да си развълнуван.

След всичко случило се Майкъл с изненада си припомни, че старият херцог беше умрял само преди петнадесет дни.

– Приех разкритията му без особено вълнение, уверявам те. Проблемът е другаде. Става въпрос за една жена. – Откровеност за откровеност. Но нима можеше да обясни на Стивън, че Катрин беше изтръгнала сърцето от гърдите му, а заедно с него и цялата му вяра в себе си?

– Разбирам – отговори спокойно брат му. – Съжалявам.

Майкъл реши да смени темата и попита:

– Защо ме потърси, след като няма да обсъждаме наследството? Още в Лондон ти казах, че няма да създавам проблеми за семейството. Нямам особено желание да излагам на показ мръсното ни бельо, както, предполагам, и ти.

– Ти не разбра ли, че разкритието на татко ме изненада не по-малко, отколкото теб?

– Разбрах го по реакцията ти.

Херцогът се взираше мрачно в една запалена свещ.

– В този ден осъзнах какво в действителност е искал да постигне баща ни – обясни колебливо той. – Той е мразен младшия си брат и се погрижи ние с теб също да не се обичаме.

– Това важи и за Клаудия – потвърди сухо Майкъл. – Тя просто не може да ме понася. Доколкото познавам семейната история, всички членове на фамилията Кениън са се мразили.

– Не харесвам тази традиция, Майкъл. Припомних си миналото и осъзнах, че баща ни се отнасяше отвратително с теб. Постоянна

критика, презрение към делата ти, физически наказания. Ти беше грешникът на семейството. – Ашбъртън изкриви лице. – Тъй като Клаудия и аз бяхме чудовища, като повечето деца, усещаме, че можем да те измъчваме безнаказано, и го правехме.

– Много точен анализ на детството ми, но каква полза от него? – Майкъл си припомни как го биеше баща му и гърлото му се сви. – Май трябва да бъда щастлив, че не ме е убил в яростта си. Сигурно щеше да го направи, ако идваше по-често в абатството. – Това беше безименният ужас на детските му дни.

– Наистина можеше да го направи – отговори сериозно Ашбъртън. – Макар да не го е правил нарочно, той просто си беше зъл по характер.

– Още една типична черта на семейството.

– Прав си. – Стивън се облегна на перваза на камината. – Едва когато започна да те обвинява за ярко изявените ти способности, разбрах колко гняв съм таил към теб в сърцето си. Аз бях наследникът и бях възпитан да живея с високо мнение за себе си, но по-малкият ми брат беше изключително интелигентен, по-добър ездач, по-добър стрелец, много по-добър спортист. – Очите му засвяткаха развеселено. – Всъщност се гневях на бога, че не е разпределил по-добре дажбите.

Майкъл сви рамене.

– Не съм сигурен, че имам повече дарби от теб, но помня колко се напрягах да бъда най-добрият. Надявах се херцогът да ме признае, като види колко съм добър. Не можех да допусна, че е безнадеждно.

– Ти доказа, че притежаваш солидна порция от типичната семейна арогантност. Никой не беше в състояние да пробие бронята ти. – Ашбъртън се усмихна с разбиране. – Много ме беше яд, че често изчезваше по цели месеци, прекарваше ваканциите с приятелите си от Итън, вместо да си дойдеш у дома. Това задълбочи още повече отчуждението помежду ни. Освен това се въбесявах, че се забавляваш по-добре от мен.

– Бронята ми съвсем не е толкова непробиваема – възрази честно Майкъл. – Улучваха ме редовно и много болезнено. Затова избягвах абатството, като че всички там бяха чумави. Но стига сме си спомняли за миналото. Положих огромни усилия да го забравя.

– Не бива, Майкъл. Миналото е част от настоящето и бъдещето. – Гласът на херцога прозвуча закланателно. – Няма да простя на татко, че ме лиши от брат.

– Незаконен брат.

– Никой не може да бъде сигурен в това.

Майкъл избухна в смях.

– Не ми казвай, че херцогът е измислил тази трогателна история! Вярно, че нямаше сърце, но поне не лъжеше. Това беше под достойнството му.

Ашбъртън махна нетърпеливо.

– О, не се съмнявам, че мама е имала афери. Но това още не означава, че Родерик ти е баща.

– Херцогът се позова на думите на мама – напомни му Майкъл.

– Може би го е казала, за да го нарани. Тя беше дяволски упорита. Вероятно е спала и с двамата и не е била сигурна кой е баща ти – обясни спокойно Ашбъртън.

Майкъл кимна замислено.

– Какво те накара да ми го кажеш? – попита с лека усмивка той.

Брат му се усмихна цинично.

– Татко не можеше да й устои. Макар че си крещяха дори пред чужди хора, те непрекъснато спяха заедно. Това беше основната причина да я мрази така силно. Той мразеше всички, които имаха власт над него.

– Но той каза, че имам зелените очи на Родерик – не се предаваше Майкъл.

– Това не означава нищо – отвърна Стивън. – Дъщерята на Клаудия има същите зелени очи. Вече нямаме възможност да установим със сигурност кой е баща ти, а и това ми е напълно безразлично. Ако не си ми брат, значи си ми полубрат и първи братовчед. Имаме едни и същи баба и дядо, освен това си мой наследник. Никой не разбира по-добре от теб през какъв ад сме минали, докато пораснем. – Стивън спря, за да прикрие вълнението си. – Може би е твърде късно, за да станем истински приятели, но е крайно време да престанем да враждуваме.

За щастие точно в този момент се почука на вратата. Майкъл беше толкова слисан, че загуби ума и дума. Барлоу и двама слуги внесоха в стаята табли с апетитно ухаещи блюда.

Докато нареждаха масата, Майкъл с изненада усети, че умира от глад. Струваше му много усилия да стане и да се настани до масата. Най-доброто месо от кухнята на „Червения лъв“, шунка и чудесни гарнитурни, придружени с чаша тежко бургундско, постепенно възстановиха силите му. Ашбъртън почти не яде, но пи много кафе.

Когато се нахрани, Майкъл се отпусна в стола и погледна въпросително брат си.

– Оказва се, че аз изобщо не съм те познавал. Винаги ли си така разумен?

– Не знам точно какъв съм – отговори честно Стивън. – След

смъртта на татко се чувствам като растение, извадено на слънце, след като е прекарало целия си живот на сянка в опити да се развива в тясна саксия. Не мога да бъда като него и да тормозя обикновените хора само защото съм херцог. Може би звучи глупаво, но искам да бъда справедлив. Искам да поправа злото, сторено от него. Това важи и за теб, Майкъл.

Тъй като беше свикнал да прикрива чувствата си от семейството, Майкъл отмести поглед.

– Сега разбирам защо с теб се биехме толкова често в детските си години – защото много си приличаме. Но досега не осъзнавах колко сме еднакви.

– Прав си. Но не винаги сме враждували. Помниш ли как избягахме от учителя и отидохме на събора в Ашбъртън?

– Помня, разбира се – отговори с усмивка Майкъл. Тогава се наиграха със селските деца, натъпкаха се с лакомства, опитаха от всички удоволствия на събора. Няколко часа бяха просто деца, не високопоставените синове на херцог Ашбъртън. А когато се върнаха вкъщи, ги пребиха от бой.

Имаше и други щастливи моменти. В стремежа си да забрави детството Майкъл беше заличил злото, но и доброто. Стивън беше прав: миналото беше част от настоящето и бъдещето. Май беше дошло времето да си върнат изгубените години. Старият херцог беше хвърлил отрова в отношенията им, но след смъртта му враждата беше загубила значение то си. Старият херцог умря, но брат му и сестра му бяха живи и вече не му бяха врагове.

Майкъл отпи глътка вино. Повечето му приятели бяха съвсем различни от него. Сигурно щеше да бъде чудесно да има приятел с подобен темперамент. Двамата със Стивън бяха достатъчно възрастни, за да преодолеят позорната семейна традиция. Щом брат му имаше смелост да издигне мост помежду им, Майкъл трябваше да му отвърне със същото.

– Преди няколко седмици се запознах с очарователна млада американка – заговори с усмивка той. – Тя ми разказа за един индиански обичай, при който вождовете на враждуващите племена заравят бойните си брадви като знак за мир и разбирателство. Искаш ли да го направим и ние?

– Надявам се, че го казваш в преносен смисъл. – Ашбъртън се усмихна криво. – Ти си войник и имаш всякакви оръжия, а аз имам само старите си пистолети Мантън. Сърце не ми дава да ги зароя.

– Преносното значение е добро. – Майкъл протегна ръка на брат си.

– Достатъчно съм воювал, Стивън.

Брат му пое ръката му и я разтърси здраво. Дългите, съвършено оформени пръсти бяха абсолютно еднакви. Макар че ръкостискането беше кратко, Майкъл изпита дълбок покой. В една от най-черните нощи на живота му разцъфтя цвете на надежда.

– Дотогава има още много време, но те моля да помислиш дали не би могъл да прекараш Коледата в абатството – предложи почти плахо Стивън. – Много искам да си с нас. А тъй като си ми наследник, добре е поне от време на време да се показваш.

– Благодаря ти. Ще помисля. Не съм съвсем сигурен, че мога да изляза пред цялото семейство, но ще се опитам. – Майкъл вдигна рамене. – А що се отнася до наследника – надявам се да имаш син.

Брат му въздъхна, примирено.

– Не ми се вярва. Женен съм за Луиза от осем години, но от наследник няма и следа. Затова настоявам да се ожениш. Спомена, че имаш проблем с жена. Надявам се, че не е нищо сериозно.

Спокойствието на Майкъл отлетя.

– Преживях катастрофа, Стивън. Май и по това приличам на херцога – жените имат дяволска власт над мен. Бях уверен, че ще се ожена за дамата, но се оказа, че не съм разбрал правилно намеренията ѝ.

– Искаш ли да ми разкажеш?

– Историята е дълга.

– Имам предостатъчно време – отвърна меко Стивън.

Майкъл изпита пламенен копнеж да разкрие тайната си, да излее сърцето си. Колко странно – брат му беше най-подходящият човек за изповедник.

Той си наля бургундско, взе чашата в леглото си и се намести удобно на възглавниците. Заговори тихо, без да поглежда към Стивън:

– Запознах се с Катрин в Брюксел, но за първи път я видях в Испания, когато лежах ранен в лазарета край Саламанка...

31

След като описа първата си среща с Катрин, Майкъл разказа за Белгия. За всеобщото уважение към нея, за настаняването в квартирата ѝ. За сражението и как тя му бе спасила живота със собствената си кръв. Макар да не говореше за чувствата си, гласът му трепереше. Няколко пъти трябваше да спре и да отпие глътка вино, за да скрие слабостта си.

Брат му слушаше внимателно, без да го прекъсва.

Разказа как Катрин го бе помолила да се представи за неин съпруг и за шока си при разкриването на измамата ѝ. Разказа всичко, не спомена само за страха ѝ от сексуална интимност и за краткото, изпълнено със страст „семеино“ щастие, когато беше повярвал в общото им бъдеще.

– Повярвах, че се обичаме истински – заключи безизразно той, – но очевидно съм преценил неправилно чувствата ѝ. Трябваше да си остана войник. Войната е много по-ясна и не причинява такава болка като жените.

Стивън го погледна пронизващо и отговори:

– Може би.

Усетил неодобрението му, Майкъл попита:

– Какво мислиш за чутото?

– Не е моя работа да ти се меся. Не искам да изровиш бойната брадва и да я забиеш между плешките ми.

– Говори, моля те. – Майкъл нервно зарови пръсти в косата си. – Все още не разбирам как можах да се излъжа в тази жена.

– Точно това ми направи впечатление – заговори бавно Стивън. – Аз съм наследник на херцогство и много хора ме ласкаят, за да постигнат някакви изгоди, тъй че по неволя станах добър познавач на човешката душа. В едно съм сигурен, Майкъл: основните черти на характера не се променят. Не мога да повярвам, че жената, която ти е дала толкова много, само за няколко часа се е превърнала в алчна вещица. Или сърдечността е била фалш, или... алчността.

– Не, тя наистина има добро сърце. Доказвала го е многократно и съм уверен, че не се лъжа. – В ушите му зазвуча омайващият глас на Катрин, която пееше на умиращото момче в Испания. Болката беше непоносима. – За нещастие тя е талантлива артистка.

– Може би в играта се е намесил друг фактор, за който ти нямаш представа. – Стивън потърка брадичка. – Може би внезапното заболяване на лерда е предизвикало угризения на съвестта и тя му е признала, че го е излъгала. Познавам лерда, той е един груб стар дявол. Може би ѝ е казал, че ще ѝ прости, ако се омъжи за братовчед си, и тя се е съгласила, за да потуши чувството за вина.

– Нима е възможно да се омъжи от чувство за вина, след като не харесва този мъж? – запита се със съмнение Майкъл. Защо тогава му бе наговорила толкова грозни неща?

– Виж, това беше само една възможност. Мога да ти изброя още няколко. Когато не разбираш поведението на дадена личност, постарай се

да си изясниш мотивите й. – Стивън въздъхна. – Не изключвам дамата наистина да е алчна и безсъвестна. Може би не трябваше да се намесвам. Никога не съм я виждал и няма как да си съставя мнение. – Той се изправи. – Време е да си вървя. Ще дойдеш ли за малко в абатството? Много ще се радвам.

– Не тази вечер. Прекалено съм уморен. Може би утре. – Майкъл разтърка зачервените си очи. – Кажете на Барлоу да ми донесе гореща вода. Надявам се да спя по-добре, след като измия мръсотията от пътя.

– Добра идея. Ако бях френски войник и те видех в това състояние, веднага щях да се предам.

– И това ми се е случвало – засмя се Майкъл, но бързо стана отново сериозен: – Много съм ти благодарен, че зарови брадвата на войната, Стивън. Аз никога нямаше да го направя.

– Знам. Точно затова трябваше да го направя аз. – Стивън потупа брат си по рамото и излезе.

Майкъл остана в леглото, докато му донесоха водата. Беше му много трудно да се измие и избърсне, но след това се почувства отново човек. Докато прибираше бръснача, пръстите му отново напипаха калейдоскопа. Извади го и поднесе сребърната тръбичка към окото си. Вътре блестеше кристална звезда. Натрошени дъги. Рухнали надежди, погубени мечти. Той завъртя тръбичката и оцветеното стъкло образува нова шарка.

Първият калейдоскоп го бе утешавал в най-трудните моменти от живота му. След смъртта на Каролайн го въртеше по цели часове и се опитваше да се изгуби в хипнотизиращите форми, докато търсеше малко ред в хаоса на живота си.

За разлика от Стивън той не познаваше добре хората. И сега желаше отчаяно Катрин, макар че го бе измамил и го отблъсна студено заради по-добро предложение.

Отново завъртя калейдоскопа и пред зора му се появиха блещукащи преспи сняг.

До тази вечер беше на мнение, че той и брат му са осъдени на доживотна, едва прикривана враждебност. Оказа се, че се е лъгал. Щом не познаваше собствения си брат, вероятно се беше излъгал и в характера на Катрин.

„Основните черти на характера не се променят.“

Още едно завъртане. Майкъл не можа да определи формата, но се възхити на меките ъгли. В ума му се оформяха нови хипотези и той ги анализираше с хладната пресметливост, с която решаваше тактически

проблеми в армията.

Даже когато беше заслепен от Каролайн, той виждаше недостатъците на характера ѝ. Макар че едва след години разкри пълния размер на злобата и лъжата ѝ, забелязваше суетата и дребните измами, егоизма и потребността ѝ да е винаги в центъра на вниманието.

Катрин беше различна. Макар че умееше да лъже, тя го правеше по необходимост. Иначе беше абсолютно честна. И никога, никога не беше проявявала жестокост. Стивън беше прав: поведението ѝ се беше променило толкова внезапно и по толкова странен начин, че изглеждаше необяснимо.

Защо се бе примирил толкова бързо? Защо бе избягал от острова като обиден хлапак? Защо не поиска още едно обяснение?

Забрави какво е казала Катрин! Забрави бруталните думи и болката, която ти причиниха. Помисли за нея. Какъв неизвестен фактор е я накарал да постъпи така?

Не алчността. Една алчна жена не би продала перлите на майка си, за да се погрижи за незаконното дете на мъжа си.

Желание да успокои умирация лерд? Може би, но тя го познаваше само от няколко дни. Лоялността ѝ към лерда не можеше да бъде посилна от лоялността ѝ към него.

Дали се опасяваше, че лердът ще я изхвърли и Ейми ще се лиши от законното си наследство? Това беше по-вероятно. Майкъл беше готов да се погрижи за бъдещето на момичето като за собствена дъщеря, но Катрин не го знаеше. Тя нямаше представа, че той е много богат. Ако си мислеше, че той ще получи само обичайната малка част на по-младия син, вероятно беше решила да изпълни майчиния си дълг и да стори всичко, за да даде Скоул на дъщеря си.

Това беше смислен мотив, но не беше достатъчно обяснение за жестокостта ѝ.

Майкъл отново завъртя калейдоскопа. Дали Катрин бе полудяла от желание да се люби с Халдоран? Невероятно. Братовчед и беше абсолютно студен. Той не беше партньор за жена, която се наслаждаваше на новооткритата си чувственост, а и вече имаше добър партньор в леглото.

Майкъл премисли още възможности, докато стигна до най-вероятната причина за необяснимото поведение на Катрин: страх. Но от какво би могла да се страхува?

В калейдоскопа се образува назъбена, крехка звезда, която доведе до ново, мъчително прозрение.

Халдоран беше враг.

Катрин бе казала, че братовчед ѝ го е познал веднага. Всеки честен мъж щеше незабавно да изобличи измамника. А Клайв си бе замълчал, което означаваше, че има тайни мотиви. Той беше безогледен, мразеше да губи и вероятно искаше Скоул. Най-добрият начин да получи острова беше да се ожени за красивата си братовчедка, бъдещата наследница.

На друго място тази цел изглеждаше трудно постижима, но беше напълно възможна в малкия феодален свят на острова. Халдоран беше подслушал последния им разговор. Катрин отчаяно се стремеше да го прогони. Вероятно Халдоран я е заплашил, че ще го убие, и тя се е подчинила.

Майкъл остави калейдоскопа. Ами ако само си въобразяваше? Единственият начин да се убеди беше да се върне на острова и да говори с Катрин в отсъствието на Халдоран.

Ако се лъжеше, тя щеше да унищожи напълно самочувствието му, да го тласне в самоубийствена депресия или да предизвика смъртоносен пристъп на астма. Майкъл изкриви уста. Досега винаги оцеляваше, значи можеше да рискува още веднъж. Ако размишленията му бяха верни, животът на Катрин беше в опасност.

Искаше да тръгне веднага, но беше смъртно изтощен. Щеше да почака до утре.

Той угаси свещите и се пхна под завивките, неспособен да успокои разбунтуваните си мисли. Вместо да язди, щеше да наеме карета. Така щеше да пътува по-бързо и утре вечер да бъде в Пенуорд. Не, не там. Селото беше тясно свързано със Скоул. Оттам не можеше да проникне тайно на острова. Щеше да се подслони в някое от съседните села и да потърси сигурен лодкар.

Този път нямаше да позволи да го отпратят. Нямаше да си тръгне от острова, преди да узнае цялата истина.

Дук Ашбъртън прочете краткото писмо на брат си със смръщено чело. Типично за Майкъл – въпреки изтощението си да потегли обратно към Скоул още на зазоряване. А можеха да прекарат известно време заедно, да се уверят в здравината на новата си връзка...

При мисълта какво ставаше на Скоул лицето му помрачня още повече. Би предпочел ситуацията да е еднозначна и Катрин Мелбърн да е безсърдечна уличница. Но инстинктът му подсказваше, че се надига опасност. Познаваше лорд Халдоран и не го харесваше. Може би и той

трябваше да застане за Скоул. Майкъл беше войник, но брат му беше херцог и умееше да защитава позицията си.

Взел решение, Стивън позвъни за камериера си.

Луната осветяваше брега съвсем слабо и правеше сенките още по-черни. Майкъл слезе на сушата при Дене Коув. В джоба на тъмната рибарска мушама, която носеше, имаше писмо за Люсиен. В него Майкъл молеше приятеля си, ако не получи вест от него до определен срок, да предприеме разследвания. Макар че това нямаше да спаси живота му, поне Халдоран щеше да си получи заслуженото наказание, а Катрин да се отърве от натрапения ѝ съпруг. Той се обърна към лодкаря Карадок и му подаде писмото.

– Ако не се върна до разсъмване, отплавайте без мен и веднага изпратете това в Лондон.

Мъжът кимна и грижливо прибра писмото. Като бивш моряк от кралската флота той познаваше отлично тукашните води и беше приел молбата на Майкъл да пази мълчание, без да се противи.

Майкъл намери Карадок в селото Тренуит, разположено само на няколко мили източно от Пенуорд. Майката на моряка, известна тукашна плетачка, го снабди с дебела вълнена жилетка. Топлата дреха беше много по-подходяща за опасната експедиция от жакетите, които обикновено носеше.

Облечен изцяло в черно, намазал лицето си със сажди, Майкъл пое по опасния път между скалите. За щастие умееше да се оправя в мрака като котка. Неведоми сетива го информираха, че хубавото време ще се промени. На следващия ден щеше да се разрази силна буря.

Скоро стигна до замъка, който беше потънал в мрак. Наближаваше полунощ.

Майкъл реши да влезе направо, изкачи предното стълбище и завъртя бравата. Заключено. Много интересно. Нали на острова нямаше крадци, престъпници и заключени врати?

Скрит в сянката, той заобиколи сградата. Знаеше, че ще намери начин да проникне вътре. Въпросът беше къде се намира Катрин. Може би беше в старата им стая или пък – при тази мисъл сърцето му се сви – споделяше леглото на Халдоран в Рагнарьок. Не, дядо ѝ беше сериозно болен и тя сигурно бдеше до леглото му.

Майкъл огледа внимателно прозорците на лерда. В спалнята светеше. С надеждата, че Катрин е там, той реши да проникне през салона и

да влезе при нея без предупреждение.

Съвсем близо до балкона растеше стара череша. Горните клони щяха да го отведат съвсем близо до целта. Той направи скок и се хвана за един дебел клон. Уви крака около ствола и започна да се катери.

32

Катрин спеше леко, особено когато беше при пациент. Затова се събуди още при първия шум. Първият ѝ поглед беше към лерда. Осветен от нощната лампа, той се движеше неспокойно насам-натам, затова тя стана от постелята си и отиде при него.

Лекарят, който дойде от сушата, прегледа болния и потвърди, че се касае за апоплектичен удар. Впечатлен от опита ѝ като милосърдна сестра по фронтите на Европа, той отново пусна кръв на лерда и се върна в дома си. Предостави ѝ пълната отговорност за пациента и тя му благодари сърдечно, зарадвана от възможността да се грижи лично за дядо си и да стои далече от Халдоран. Провери пулса и установи, че е ускорен.

– Имам чувството, че ей сега ще се събудиш, дядо – прошепна зарадвано тя. – Чуваш ли ме?

Пръстите му потрепнаха, но бързо се успокоиха. И двете страни на тялото му бяха подвижни. Това беше още един окуражаващ знак. Може би ударът не е бил силен. Катрин се помоли пламенно дядо ѝ да се събуди с напълно възстановен ум.

Откъм салона се чу проскърцване на дъска и стомахът ѝ се сви. Сигурно Клайв идваше на проверка. Той се беше нанесъл в стаята в другия край на коридора. Или беше изпратил някого от убийците си. Един от тях стоеше ден и нощ на пост пред вратата на спалнята. Тъй като камериерът на лерда беше стар и немощен, Халдоран беше повикал в палата собствените си прислужници. Заобиколена от едрите, мрачни мъже, Катрин се чувстваше като затворница.

Още един лек шум. Тя се овладя и се погледна. Беше заспала облечена и сега се зарадва, че не е по нощница.

Катрин отвори вратата към салона. На пръв поглед всичко беше нормално. После от сянката излезе черна фигура. Едра и силна, тя се движеше с неестествената тишина на смъртта. Най-страшното беше, че нямаше лице. От гърлото ѝ се изтръгна кратък вик.

Корава ръка затвори устата ѝ. Катрин замахна срещу нападателя и усети тежината на тялото му. Човек от плът и кръв, не фантом.

Той я притисна към стената и изсъска:

– Тихо!

Катрин позна тялото, преди да види блещукащите зелени очи. Майкъл се беше върнал.

– Ако обещаеш да не викаш, ще сваля ръката си – прошепна той. – Ако си съгласна, кимни.

Катрин изпълни заповедта. Изражението на лицето му беше неразгадаемо и тя изпита страх. В същото време сърцето ѝ заби от дива радост.

– След онова, което се случи, никога вече няма да вярвам в думите ти – заяви той с твърд глас. – Пускам те, но не забравяй, че при нужда много бързо ще те накарам да замълчиш.

Катрин се запита трябваше ли да му каже истината или беше длъжна отново да го отпрати – заради собствената му сигурност.

– Защо си тук? – попита едва чуто тя. Леденият му поглед я прониза.

– За да узная истината. Когато размислих, осъзнах, че в поведението ти няма последователност. Заплашвал ли те е Халдоран?

Катрин не можеше да си позволи нова измама.

– Много по-страшно е – отвърна с болка тя. – Държи Ейми като заложница.

– По дяволите. – Майкъл затвори за миг очи. Лицето му се скова. – Как?

– Отишъл у семейство Моубри и разказал на Ан, че съм го изпратила да доведе Ейми в Скоул. След случилото се в Белгия тя не намерила причини да му откаже. – Самообладанието отстъпи място на отчаяние. – О, Майкъл, съжалявам! Направих го само защото нямах избор.

Тя протегна ръце към него и след кратък миг на колебание той я взе в прегръдката си. Катрин трепереше с цялото си тяло. Вълнената жилетка беше остра и издраска бузата ѝ, но беше толкова утешителна. Въпреки тъгата си, тя усети веднага, че той е различен, по-сдържан отпреди. Това не я изненада. Разумът приемаше, че тя е постъпила така по принуда, ала чувствата му не можеха да се примирят толкова лесно. Но поне за няколко мига я бе дарил с усещането за сигурност.

Когато си възвърна част от самообладанието, Катрин проговори делово:

– Знаеш ли, Колин е бил убит от Халдоран, не от бонапартистите.

– Това копеле! – Майкъл я пусна и направи крачка към стаята на лерда. – Значи го е планирал отдавна.

– Каза, че ако не се подчиня, ще те убие. Освен това ми обясни, че на острова момичетата могат да се омъжат след дванадесетата си година, а Ейми ще навърши дванадесет само след десет месеца.

Майкъл отново изруга.

– Един ден ще го убия – бавно и мъчително. Трябва веднага да освободим Ейми. Къде е тя?

– В Рагнарбюк. Не съм говорила с нея, но вчера Халдоран ме отведе там и можах да я видя как се разхожда в градината. Постоянно я охраняват.

– Добре ли е?

– Да. Тя няма представа какво се върши тук. Халдоран я уверява, че съм твърде заета да се грижа за болния лерд и нямам време да ида да я видя. Повтаря й, че трябва да се държи като добър войник и да изпълнява заповедите. Но аз познавам детето си и знам, че скоро ще стане недоверчиво. – Катрин преглътна мъчително. – Страх ме е да не направи някоя лудост, като разбере, че е пленница. Тя е като баща си – напълно лишена от чувство за страх.

– Ще я освободя, преди да го направи – обеща Майкъл. Катрин разтърка чело, опитвайки се да мисли разумно въпреки бъркотията в чувствата си.

– Халдоран спи в стаята от другата страна на коридора. Наел е четирима затворници да работят за него. Доколкото знам, двама са в замък, един стои пред вратата. Добре, че не ме чу да викам.

Майкъл хвърли поглед към леглото.

– Как е лердът?

– Според мен е по-добре, но още не е дошъл в съзнание.

– От него не може да се очаква помощ. – Майкъл смръщи чело. – Дали Халдоран ще му стори нещо, ако го оставиш?

Катрин много пъти си беше представяла как удушват дядо й с възглавница.

– Не ми се вярва – отговори загрижено тя. – Няма полза да го убият, докато съм жива и съм наследница. Но не мога да бъда сигурна в разума на Клайв. Той не е нормален.

– Не е луд, а зъл. – Майкъл я побутна към балкона. – Да се махаме оттук.

Вратата към коридора се отвори и в стаята влезе Халдоран. На лицето му грееше вълча усмивка. Зад него се появиха Дойл и още един слуга с пушки в ръка.

– Никъде няма да отидете – проговори бавно Халдоран. – Не

биваше да викаш при появата на любовника си, Катрин, а и изгубихте твърде много време в приказки.

Преди да е продължил, Майкъл се хвърли срещу натрапниците. В същото време изблъска Катрин и тя падна зад дивана.

Дъхът ѝ спря и тя остана неподвижна, очаквайки изстрел. Но не се случи нищо подобно. Чу се само шум от трошене на мебели.

Халдоран няма да стреля, реши тя, защото го е страх, че ще събуди прислугата. Бързото нападение на Майкъл постигна ефект: Халдоран и Дойл лежаха замаяни на пода, а Майкъл се биеше с другия затворник. Тъкмо когато Катрин се подаде иззад дивана, той му измъкна пушката и го тресна с дръжката по лицето. Челюстта на мъжа се строши с грозен шум.

Халдоран скочи и посегна към машината до камината. Катрин се хвърли към Майкъл и извика:

– Внимание!

Майкъл се обърна и вдигна пушката, но Халдоран го удари с машината по главата. Той се свлече на пода и пушката падна от безжизнените му пръсти.

Катрин се приготви за отчаяно нападение, но Халдоран грабна пушката и се нахвърли върху нея. Челюстта му беше украсена с огромна синина.

– Не се опитвай, братовчедке. Ще те застрелям, без да ми мигне окото, и ще кажа на слугите, че ревнивият ти съпруг се е върнал и те е убил, преди да се разправа с него. Ще убия всеки, който ми се изпречи на пътя.

Катрин застина на мястото си. Знаеше, че той е насилник. Майкъл простена и се раздвижи. Много скоро щеше да дойде в съзнание. Халдоран вдигна Дойл.

– Вържи го. Не мога да го убия тук. Ще го отнесем на скалите. След няколко удара с камък по главата и след няколко седмици във водата ще изглежда чудесно. – Погледът му беше устремен към Катрин. – Какво предпочиташ – да те убия с любовника ти или да разчитам, че ще се държиш прилично след смъртта му?

Лицето ѝ остана безизразно. Тя беше виновна за всичко. Ако не беше извикала като глупачка... Ако бяха тръгнали веднага...

Нямаше смисъл да се обвинява. Майкъл беше осъден на смърт, тя също. А Ейми...

Това беше най-страшният миг в живота ѝ. Въпреки това не можеше да се предаде и да остави детето си в ръцете на дявол като Халдоран.

Опитвайки се гласът ѝ да звучи убедително, тя отговори:

– Научих се да използвам най-добрия случай, който ми се предлага. В момента това отново си ти.

Халдоран я изгледа недоверчиво. Очевидно не беше убеден. През това време Дойл претърси джобовете на Майкъл и извади пистолет и нож. После стегна китките му с дебело въже.

Майкъл дойде в съзнание и се изправи. От главата му капеше кръв, но тъмната сила на личността му пламтеше като адски огън.

– Моите поздравления, Халдоран – заговори презрително той. – Победихте ме с помощта на двама жалки негодници. Сигурно се гордеете с постижението си.

– Можех да ви побея и сам – изсъска яростно Клайв.

– Така ли? – отзова се иронично Майкъл. – Аз стрелям по-добре от вас, бия се по-добре, а по време на дуела ви оставих да ме одраскате, защото битката беше досадна и исках да си вървя. Вие сте аматьор, Халдоран. Въобразявате си, че сте велик спортист, но нямате кураж да се изправите пред истинско предизвикателство.

Сърцето на Катрин спря, когато братовчед ѝ направи крачка към безпомощния си противник.

– Говорите глупости. Аз съм най-добрият жокей в лова на лисици в Англия. Освен това победих Джаксън в собствения му салон по бокс.

– Джаксън е умник – отговори с подигравателна усмивка Майкъл. – И друг път е губил от суетни клиенти. Повтарям: вие сте аматьор. Вместо да влезете в армията и да участвате в истинския спорт, отидохте да гоните лисици в Англия и да се хвалите колко сте велик. Това е много по-лесно, отколкото да рискувате живота си в истинска битка.

В този момент Майкъл беше съвсем близо до смъртта. Халдоран вдигна пушката и се прицели в противника си. Катрин простена измъчено.

Потискайки гнева си, Клайв изрита противника си в корема и Майкъл отново се строполи на пода.

– Лесно е да се подигравате, но скоро ще се убедите кой заповядва тук.

– Само с чужда помощ. – Майкъл изпъшка и се опита да се изправи. – И аз съм заповядвал на бивши затворници като вашите охранители, но се отнасях с уважение към тях. Хората, преживели годините в затвора, са силни и умни. Но вие, Халдоран, вие заслужавате само презрение. Вие сте жалък негодник, който напада жени и деца. Нямате смелост да се изправите срещу достоен противник.

– Копеле! – изръмжа Халдоран. – Мога да ви победа във всяка почтена битка, но не си струва усилията.

– Бедничкият! – Майкъл поклати глава с преувеличено съжаление. – Не само бърбовец и хвалипръцко, но и страхливец. Изненадвам се, че изобщо можете да се гледате в огледалото.

Халдоран го изрита отново, този път в ребрата. Майкъл се удари в дивана и изохка от болка. Катрин трепереше като в треска. Все още не бе разбрала защо любимият ѝ предизвиква бруталността на противника си.

Въпреки ритниците, Майкъл не се предаде.

– Вие многократно потвърдихте, че съм прав – заяви твърдо той. – Ако не бяхте страхливец, щях да ви предизвикам на двубой, за да си премерим силите. Но знам, че никога няма да приемете. Страх ви е от мен и така трябва да бъде.

– Какво е това предизвикателство? – извика Халдоран и очите му блеснаха.

– Нали сте велик ловец. Предизвиквам ви на лов. – Майкъл присви очи. – Ще отидем на остров Бон. Ще ми дадете пет минути преднина и никога няма да ме хванете. Ако ми дадете един ден, няма да доживеете края му, даже ако сте въоръжен, а аз не.

Катрин спря да диша. Беше разбрала. Майкъл се опитваше да печели време и да получи шанс за оцеляване.

Халдоран се колебаеше. Погледът му се устреми към нея.

– В тази идея има нещо средновековно – продължи Майкъл. – Ще застанем един срещу друг като някогашните рицари, а победителят ще получи дамата. Ако ме убие, Катрин няма да ви създава ядове. Тя не ме искаше тук. Когато се появих, ми каза да си вървя, за да не унищожа всичко, което е постигнала с толкова труд.

Халдоран отново се разгневи.

– Лъжете. Тя беше готова да ви последва.

Той отмести поглед към Катрин и устните му побеляха. След минута на лицето му изгря тържествуваща, жестока усмивка.

– Всъщност аз не съм длъжен да ви доказвам нищо, Кениън. Дуелът е средновековна отживелица. Аз предпочитам радостите на лова. Добре, ще отидем на Бон, но ние с Дойл ще преследваме вас и коварната ми братовчедка. Само овцете и чайките ще бъдат свидетели на лова.

Лицето на Майкъл побеля и издаде огромна болка.

– Уплашихте се, нали? – изсъска Халдоран. – Ако сте сам, може би ще успеете да ми избягате за известно време. Но ако Катрин е с вас, ще

забави бягството ви. Е, добре, имате възможност да избирате. Или ще я изоставите, за да спасите собствената си кожа, или ще останете до нея, за да умрете заедно. Така и така ще умрете, а аз ще имам удоволствието да улова най-скъпата плячка.

– Вие сте глупак. Никой не би убил красива жена като Катрин – говори презрително Майкъл. – А и не забравяйте, че тя е най-важният трофей. Всички ще ви завиждат за такава жена.

– Правилно, но аз имам сериозни основания да се съмнявам във верността ѝ – усмихна се Халдоран. – Тя е от жените, които привидно се покоряват, но всъщност само чакат подходящ момент да забият ножа в гърба на врага си. Предпочитам дъщеря ѝ.

– Ще се закълна да ти се подчинявам вечно, ако обещаеш да не докосваш Ейми – намеси се с треперещ глас Катрин.

– Естествено, че ще я докосвам. Представата да оформя една девственица по своя воля е много примамлива. – Халдоран се усмихна и тази усмивка идваше от дъното на черната му душа. – Споменът, че скъпата ми братовчедка ме е проклела на умирање, ще направи историята още по-пикантна.

Катрин погледна безпомощно Майкъл и зелените очи ѝ казаха да не губи надежда. Обзе я странно спокойствие. Майкъл беше победил трима мъже съвсем сам, а тя не беше толкова безпомощна, колкото си мислеше братовчед ѝ. Нямаше да им позволи да я заколят като пиле.

– Жалко, че не си постъпил в армията, Клайв. Офицер като татко или Майкъл би те направил истински мъж.

Халдоран посочи с пушката към вратата. В погледа му светна неохотно уважение.

– Хайде, тръгвайте. Трябва да напуснем Скоул преди разсъзване. Не се опитвайте да викате за помощ. Моите хора и аз ще се справим лесно с шепа невъоръжени слуги, но аз не желая да убивам. Малкото ми царство се нуждае от всичките си поданици.

Майкъл стана въпреки болките си.

– Явно почтеността не е част от характера ви, но трябва поне да разрешите на Катрин да смени дрехите си. Ловът ще бъде студен и мокър.

Халдоран вдигна рамене.

– Ако ѝ е приятно, да си сложи бричове. Ще се радвам да я видя в такова одяние. Давам ѝ десет минути да се преоблече. Ако не се справи, ще дойде по бельо.

Мислите се надпреварваха в главата ѝ. Добре, че беше донесла на

острова бричовете, които носеше в Испания, където условията бяха особено тежки. С тях ѝ беше по-лесно да тича. С малко повече късмет щеше да скрие в джобовете няколко дребни предмета.

Жалко, че не криеше оръжия в спалнята си.

33

Утрото беше прекрасно: с индиговосини облаци, поръбени с яркочервено и розово. Ала въртопите и опасните скали оправдаваха страшната слава на канала. Катрин щеше да се уплаши от пътуването, ако не беше толкова загрижена за предстоящия „лов“.

Халдоран беше отраснал на острова и беше добър моряк. Когато слънцето се издигна над хоризонта, той сърчно прекара лодката между рифовете, като даваше кратки заповеди на Дойл и още един от хората си, Спинър, мъж с лице на невестулка и дълги космати ръце. Затворникът със счупената челюст отиде в Рагнарьок да лекува раната си.

Катрин беше смъртно уплашена. Халдоран беше завързал нея и Майкъл в двата противоположни края на лодката, за да не се виждат. Но тя бе напълно изложена на погледа му и всеки път, когато очите му жадно се плъзгаха по краката ѝ в тесните бричове, я побиваха тръпки. Ако я заловеше жива, непременно щеше да я изнасили, преди да я убие.

Катрин се бе подготвила много добре за предстоящия „лов“. Носеше бричовете си, високи ботуши и, по примера на Майкъл, плетена жилетка, подарък от една възрастна островитянка. Дрехата беше от сурова вълна и се преливаше от съвсем бяло до тъмнокафяво. Това щеше да я направи трудно забележима сред скалите.

Стигнаха до Бон сравнително бързо. Лодката влезе в малък залив, обграден от стръмни склонове. Мястото беше уединено и единствените шумове бяха плискането на вълните в каменистия плаж и крясъците на чайките. Халдоран грижливо завърза лодката за примитивния кей. Дойл преряза въжетата на пленниците и ги изблъска да слязат. Спинър остана да охранява лодката, докато господарят му ловува.

Катрин раздвижи с мъка схванатите си мускули и се олюля. Майкъл я прихвана да не падне и я поведе към един голям камък.

– Седни и се опитай да се раздвижиш, защото ще се наложи да бягаме за живота си – пошепна ѝ той.

Кръвта в косата му беше засъхнала, лицето беше набраздено със сажди, осеяно със сини петна, което го правеше страховит като дъвен

воин. Той измери с остър поглед околните хълмове, опитвайки се да прецени шансовете им. Катрин усети плаха надежда. Изпълни заповедта му и започна да разтрива краката си.

Халдоран взе скъпата си ловна пушка и чантата с муниции и се запъти към тях.

– Казахте, че ако ви дам пет минути преднина, ще се изплъзнете, но аз ще бъда великодушен и ще ви дам десет. Мисля, че ще са ви достатъчни да се скриете от погледа ми.

Майкъл кимна хладно.

– Вие познавате острова, а ние не, затова имате шанс да спечелите. Но това няма да ви донесе удовлетворение. До самия край ще живеете със знанието, че аз съм по-добрият мъж. Единственият начин да ме победите е да раздадете картите в своя полза.

– Вие май се примирихте с поражението, Кениън – отзова се подигравателно Халдоран, – щом започнахте да говорите така. Опитайте се поне да ми предложите добър лов. В последно време на острова цареше пълна скука. – Той извади от джоба си часовник. – От този миг нататък имате десет минути.

Толкова бързо? Катрин го погледна изумено. Макар че братовчед й беше заявил ясно какво ги очаква, до този момент тя отказваше да приеме бруталния факт. Отсега нататък тя вече не беше обикновена, цивилизована жена, а преследван дивеч.

Майкъл, свикнал с варварството повече от нея, й кимна успокоително.

– Време е да вървим, скъпа. – Стисна ръката й и я потегли напред. – Ще вземем лявата пътека.

Вцепенението изчезна и тя изравни крачка с неговата. Не можеха да вървят бързо по каменистия бряг, но след като стигнаха тревата, ускориха темпото. Майкъл я водеше умело към хълма.

След около две минути стигнаха до пътеката, оставена от дивеча, която водеше в зигзаг към стръмното възвишение. При вида на тясната пътека Катрин се поколеба. Не можеха да стигнат догоре за толкова кратко време.

– Ти си първа – подкани я Майкъл. – Не бързай, за да не се източиш на половината път.

– Ти трябва да си пръв – възпротиви се Катрин. – Аз само ще те бавя.

– Ще вървим и ще умрем заедно, Катрин. – Той я плесна по дупето, като че имаше пред себе си нервно пони. – Побързай.

Катрин започна да се катери. Годините в армията я бяха закалили физически, умееше да тича бързо и да язди като мъж. Но макар че беше силна жена, не можеше да удържи на темпото на Майкъл. Халдоран беше прав – ако останеше с нея, Майкъл рискуваше живота си. Той беше човек на честта и никога нямаше да я изостави. Оцеляването му зависеше от бързината ѝ и това укрепи решителността ѝ.

Тревата беше влажна и тя се подхлъзна няколко пъти. Погледът ѝ беше устремен в пътеката. Изкълченият глезен означаваше смърт.

Когато стигна до средата на склона, дъхът ѝ излизаше на тежки тласъци, краката ѝ трепереха от напрежение. Колко минути бяха минали? Докато се изкачваха, двамата бяха в смъртна опасност.

Гласът на Халдоран отекна в скалите:

– Осем минути, а вие все още сте лесна цел.

– Не се бави – изсъска Майкъл. – Ако стреля, той ще се прицели първо в мен и на това разстояние ще пропусне.

В мислите ѝ затрака часовник, който отброяваше секундите. Дванадесет, единадесет... Катрин изпъшка и се присви, усетила остра болка отляво. Пренебрегна я и продължи нагоре.

Колко време им оставаше? Боже, до върха имаше още много път! Отчаянието ѝ растеше. Краката не я държаха.

– Мисли за Ейми – проговори остро Майкъл.

В тялото ѝ се вля енергия от някакъв скрит източник. Върхът беше примамливо близо. Катрин се хващаше за снопчетата трева, за да се изтегли нагоре. Дробовете ѝ горяха, жадуваха за въздух.

Двете минути минаха. Само след няколко метра щяха да бъдат извън опасност. Но Халдоран можеше да започне да стреля всеки миг.

Пътеката се разшири. Майкъл сложи ръка на кръста ѝ и я избута до върха. Щом преминаха билото, я блъсна на земята. В същия миг отекна оглушителен изстрел. Куршумът се удари само на крачка под тях.

– Добра пушка, добър стрелец – отбеляза сухо Майкъл. – Спечелихме първия рунд. Да продължим. После ще почиваме.

Катрин кимна безмълвно и запълзя през тревата, за да се скрие зад близката издатина. Там се просна по гръб и дробовете ѝ заработиха отчаяно. Майкъл се държеше с нея като с най-слабия войник в полка. В момента това беше най-доброто и за двамата им. Въпреки това тя изпитваше див копнеж да я докосне нежно или да ѝ каже две думи, които да ѝ напомнят за любовта му.

Макар че дишаше тежко, Майкъл огледа местността напълно съсредоточен.

– Ще ти кажа нещо ободрително. Лодкарят, който ме докара на острова, взе писмо за Люсиен. Казах му да го изпрати в Лондон, ако не се върна до разсъмване. Разказах на Люсиен за подозренията си и го помолих, ако изчезна, да направи разследване. Той разбира от шпионаж и ще изрови цялата истина. Знам, че ще накаже сурово Халдоран.

Катрин изплака от радост.

– Дали ще успее да освободи Ейми?

– Гарантирам ти. Може би ще мине известно време, но дъщеря ти няма да остане в ръцете на онзи злодей.

– Слава на бога! – Все пак мисълта за онова, което можеше да се случи преди освобождаването, не й даваше мира. Катрин полежа още малко, надигна се и огледа острова.

Диво, пусто място, което ѝ напомни за Йоркшир. Шепа превити дървета, недостатъчни да пречупят силата на непрекъснатите морски ветрове. В десния край се издигаха насечени хълмове. Останалата част представляваше високо плато от скали и прясна зелена трева, опоскана от животните.

На платото пасяха стотици сиви овце, едно голямо стадо беше само на стотина метра отляво. Имаше и говеда, едри ръждивокафяви животни с дълги рога.

– Към хълмовете ли ще отидем?

– Халдоран предполага, че ще тръгнем именно натам. По-добре да свием наляво, през стадото. Почвата е неравна и има достатъчно дупки, в които да се крием. Имаме късмет, че тревата е еластична. Ако вървим предпазливо, няма да намерят следата ни.

Катрин стана уморено.

– След теб, полковник. Ти си отговорен за стратегията и тактиката.

Майкъл хукна напред и забави крачка едва когато наближи стадото. Не биваше да плашат овцете. Катрин вървеше след него с разтуптяно сърце. Ловците скоро щяха да стигнат върха на хълма.

След като минаха през стадото, двамата отново затичаха. Майкъл беше прав: меките възвишения и падини предлагаха повече прикрития, отколкото беше очаквала.

Когато скалата изчезна от погледа им, той зави наляво и се скри зад възвишението, обрасло е ниски храсти.

– Чакай тук – помоли спокойно той. – Ако съм преценил правилно, ще виждаме, без да ни видят.

Той се върна към стадото и запълзя по корем, за да остане незабелязан. След минута ѝ махна заговорнически:

– Успех. Ако искаш да погледнеш, ела при мен.

Катрин се промъкна при него. От мястото се откриваше свободен изглед към високото плато. Дребните фигурки на Халдоран и Доил се виждаха ясно. Явно почиваха след изкачването. И двамата бяха с пушки. Братовчед й огледа платото и посочи хълмовете. Двамата се запътиха натам, отдалечавайки се от плячката си.

Катрин въздъхна облекчено. Бяха спечелили и втория рунд и можеха да си починат.

– Имаш ли план? – попита съвсем тихо тя, макар че ловците бяха далече.

– Да не допуснем да ни забележат – отговори сухо Майкъл. – Надявам се на случайността. Надига се страшна буря, сигурно ще се разрази тази вечер. Тя ще ни помогне. При буря островът не е приятно място и Халдоран ще се върне на Скоул, за да не се намокри.

– Дано се удавят по обратния път – промърмори Катрин. – Има ли шанс изстрелът, даден от Клайв, да е бил чул на Скоул?

– Не, защото вятърът е от изток. Даже ако са го чули рибари, братовчед ти ще измисли някоя убедителна лъжа. Или ще започне да убива.

Майкъл явно беше обмислил всички възможности.

– Как мислиш, имаме ли шанс да оцелеем? Истината, моля.

– Трудно ми е да кажа. – Лицето му издаваше загриженост. – Можем да се скрием добре и да живеем от растения, но Халдоран не е от търпеливите. Боя се, че ще доведе кучета, за да ни издирят.

Катрин потрепери. Кучета, които лаят по петите им...

– Не можем ли да му попречим?

– Ще видим. Ще огледам внимателно местността. Може да намеря място за засада, макар че не е лесно да се справя с двама въоръжени мъже. – Той се обърна към морето с присвити очи. – Последната възможност е да се доберем до Скоул с плуване.

– Сериозно ли говориш? – почти извика Катрин. – Каналът е опасен. Аз мога да плувам, но при бурно море никога няма да се справя с това разстояние.

– Бих могъл да преплувам сам. Ако успея, ще изпратя помощ. – Майкъл смръщи чело. – Но не мога да те оставя сама.

Мисълта я уплаши. Майкъл трябваше да се пребори със студената вода, скалите и коварните течения, с непрогледната нощ, а тя щеше да стои тук и да чака. Шансовете бяха едно на хиляда.

– Плуването е опасно – промълви тя. Майкъл вдигна рамене.

– Предпочитам да загина във вълните, отколкото да ме застрелят

като куче.

Той се изтегли от храсталака и Катрин го последва по склона. В подножието му течеше поточе. Майкъл зарови ръце в калта и намаза панталона ѝ.

– Намажи си и лицето, за да се слееш с местността. Ако намерим някъде светла кал, ще я използвам да освежа тъмното си облекло.

– Ти май се вживяваш в ролята на дивеч – пошепна тя. Майкъл направи гримаса.

– Веднъж в Испания отидохме на разузнаване и бях разделен от хората си. Бях млад и неопитен. Французите узнаха, че един британски офицер се е заблудил зад линиите им, и организираха лов. Крих се три дни, но накрая ме заловиха. Успях да избягам, но офицерите от полка ми се подиграваха безмилостно, че съм проявил несръчност. Отрезвяващо преживяване беше.

Катрин се усмихна меланхолично. Защо непрекъснато излагаше на опасност скъпите на сърцето ѝ хора? Колин загина нелепо заради нея, Майкъл едва ли щеше да оцелее, Ейми беше пленница на един луд. Катрин знаеше, че не е отговорна за действията на Халдоран, но въпреки това изпитваше задушавашо чувство за вина.

Тя погледна Майкъл и сърцето ѝ преля от любов. Той щеше да даде всичко от себе си, за да я спаси. Щеше да пожертва живота си, за да спаси нейния. Ако оцелееш, сигурно щеше да я отпрати завинаги. Когато го отблъсна, тя бе улучила болезнено самочувствието му и крехкото доверие, зародило се помежду им, беше непоправимо увредено.

Трябваше да му каже истината, докато имаха време.

– Ужасно съжалявам за всички грозни неща, които ти казах, за да напуснеш Скуол, Майкъл. Не можах да измисля по-добър начин. – Сцената беше жива в паметта ѝ. – Колин загина заради мен – допълни тихо тя, – не бих понесла да стана причина и за твоята смърт.

Майкъл ѝ махна да го следва.

– Не се обвинявай. Халдоран натиска спусъка.

Катрин затича след него. Макар разумът да я уверяваше, че Майкъл е напълно прав, не можа да се почувства по-добре.

– Факт е, че ако не се беше оженил за мен, Колин нямаше да загине така нелепо.

– Я стига! – Майкъл ѝ помогна да премине една падина. – След Ватерло ми каза, че ако не му бях дал коня си, и той, и Чарлз са щели да загинат. Това беше пряк резултат от факта, че ме покани на квартира у вас. По тази причина не можех да допусна мъжът ти да извърши една

голяма глупост. Само заради теб Чарлз оцеля, а Колин живя почти година след Ватерло.

Катрин смръщи чело.

– Говориш безсмислици.

– Ти също – изгледа я сърдито Майкъл. Няма никакъв смисъл за да се измъчваш за неща, които не можеш да промениш. Не познавах добре Колин, но не вярвам, че би искал да прекараш остатъка от живота си с чувство за вина.

Майкъл беше прав. Колин не беше дребнав. Катрин се усмихна с надежда.

– Благодаря ти за всичко – прошепна тя. – Ти си достатъчно умен, за да видиш къде е проблемът, и достатъчно смел, за да се изправиш срещу дракона.

– Да се надяваме, че съм способен изстребител на дракони – промърмори иронично Майкъл.

Катрин го погледна несигурно. Какво лошо беше казала? Желаяйки да види малко светлина в очите му, тя продължи:

– Успях да взема от стаята си запалка и джобно ножче. – Тя му показа торбичката, която беше крила между гърдите си. – Съжалявам, но нямах по-добро оръжие.

Майкъл я погледна втренчено.

– Шансовете за оцеляване нараснаха значително! Аз имах пистолет и нож, но хората на Халдоран ми ги взеха. – Той отвори ножчето и провери острието. – Ще намеря камък да го наостря, но мисля, че е достатъчен да пререже и най-дебелото мъжко гърло.

– Радвам се, че го одобряваш. Знаем, че ще се справиш.

Майкъл пусна ножчето в джоба си.

– Аз имам нещо друго. Тъй като не бях сигурен какво ще намеря на острова, реших да дойда подготвен. Доил намери пистолета и ножа, но не и въжето, което съм увил около хълбоците си. Ако се наложи да слезем по стръмна скала, ще ни бъде много полезно. – Той се усмихна ядно. – Освен това въжето ме предпази до известна степен от ритниците на Халдоран.

Жилетката му беше дебела и Доил не бе усетил навитото въже.

– Много се радвам – прошепна Катрин. – И без това изстрада достатъчно.

– Чака ни още много работа – напомни й сухо той. – Време е за разузнаване. В пътеводителя бяха упоменати някои особености на Бон, които ще ни бъдат от полза.

– Кои по-точно?

– Морски пещери. Не искам да бъда затворен в помещение, което има само един изход, но ако бурята е много силна, ще имаме нужда от скривалище. Пещерата е единствената възможност.

– Дядо спомена някаква пещера в западния край, най-голямата на острова. Входът се откривал само при отлив. Каза, че непременно трябва да я посетим. За съжаление Клайв вероятно я познава и ще ни търси там.

– Правилно, но има и други. Сигурно има и постройки от времето, когато Бон е бил обитаван. Колкото повече знаем за острова, толкова по-добре. – Майкъл прибра и запалката. – Хайде да се огледаме наоколо.

Тръгнаха по едва забележимата пътека в тревата. Майкъл се движеше много умело, като използваше всяко естествено прикритие. Острият му поглед непрекъснато търсеше възможни опасности. Решението му да предизвика Халдоран бе спасило живота му – засега. Той беше истински майстор в най-опасната от всички игри. Братовчед й не беше достоен противник.

Халдоран огледа мрачно околните хълмове. Ловният инстинкт го беше подвел.

– Ако трябва да се скриеш някъде тук, къде би отишъл? – обърна се той към придружителя си.

Дойл примигна смутено.

– Ами някъде сред скалите. Остатъкът от проклетия остров е много открит.

Халдоран изруга. Простите отговори на Дойл бяха грешни.

– Кениън е минал по другия път. Трябваше да се сетя веднага.

– Западният край е оголен – възрази Дойл. – Не видях нито следа от тях.

– Всеки умен мъж знае къде да намери прикритие – изсъска Халдоран. Ядосваше се на себе си, че не се беше поставил на мястото на плячката. Обърна се и се запъти с големи крачки в противоположната посока. – Тръгвай. Загубихме ценно време.

и Майкъл обиколиха цялата западна част, но с изключение на няколко отдавна разрушени селски къщи не намериха следи от хора. Земята беше камениста, покрита предимно с трева и тук-там диви цветя. Единствената буйна растителност беше в падините, защитени от вятъра.

В най-красивата падина откриха „приказна гора“ с мършасти стари дървета и красив килим от камбанки. Катрин погледна цветята и неволно си каза, че това би било прекрасно място за пикник и любовни игри. А те нямаха нищо за ядене и вече не бяха любовна двойка. Щастието им беше толкова кратко... Майкъл я погледна преценяващо.

– Седни за малко. Знам, че си изтощена.

Тя се изтегна благодарно между камбанките.

– Доста съм уморена...

Майкъл се облегна на едно стъбло и се огледа бдително. Катрин отново си го представи като средновековен рицар, който убива дракони, макар че тя беше твърде стара и мръсна за благородна девица.

Петнадесет минути минаха в мълчание. Когато Майкъл ѝ подаде ръка, за да се изправи, тя се почувства още по-уморена отпреди.

– Мястото не е ли добро за скривалище?

Майкъл поклати глава.

– Дърветата създават фалшиво чувство за сигурност. Халдоран вероятно ще ни потърси тук.

– Не можем вечно да тичаме. Кое е според теб идеалното скривалище?

– Място, откъдето можем да гледаме във всички посоки, без да ни виждат – отговори без колебание той. – Освен това трябва да има няколко възможности за бягство, за да се оттеглим в случай на нужда. Хубаво би било да има добър огън и нещо за хапване, например ростбиф и йоркширски пудинг.

Катрин простена театрално.

– Това ли трябваше да кажеш? През последните дни бях толкова заета, че не се сещах да ям и сега умирам от глад.

– Съжалявам. Когато бурята прогони Халдоран от острова, ще си потърсим храна.

Преди да излязат от падината, Майкъл я накара да изчака и се промъкна напред силно приведен. Повика я едва когато се убеди, че наоколо е пусто.

– Трябва да бъдем предпазливи – обясни тихо той. – Халдоран вече е разбрал, че не сме на хълмовете. Ако привлечем вниманието му, ще ни бъде много трудно да се отървем от него.

Катрин кимна страхливо.

– Е, поне бурята, която предсказа, наистина се надига.

– Това е нашето голямо предимство.

Майкъл хвърли бърз поглед към небето, където се тълпяха черни облаци. Вятърът непрекъснато се усилваше. Над главите им хвърчаха сухи листа.

– Дано братовчед ти реши да се върне на Скоул, преди да избухне бурята.

А на следващия ден щеше да се върне с кучета и да ги пусне по дирите им. Катрин потрепери. Първо да преживеят днешния ден, после ще мислят за утрешния.

Зигзагообразното проучване на острова продължи. Майкъл запомняше всяко дърво, всяка скала и всяка гънка, която преминаваха. Стигнаха до едно възвишение и го заобиколиха. Майкъл внимаваше силуетите им никога да не се очертават пред хоризонта. От другата страна на възвишението се простираше долина, сред която се намираха останките на отдавна съществувало село.

– Цивилизация – промърмори иронично Катрин.

– Доколкото е възможно да съществува цивилизация на Бон. Но има и други останки от заселници, много по-древни. – Майкъл посочи наляво, където се издигаше магическият кръг на друидите. Камъните се издигаха драматично към облачното небе. Малкото стадо говеда, което пасеше между камъните и по близките полянки, правеше гледката по-прозаична.

Катрин, която се интересуваше повече от настоящето, предположи:

– Макар че селото е било обитавано преди много време, възможно е да намерим подивели зеленчуци в градините зад къщите. В края виждам и овощна градина. Ако мястото е защитено от вятъра, можем да намерим ранни ябълки.

– Вероятно си струва да опитаме, но не бива да се бавим. Селото е истински капан.

Двамата слязоха предпазливо по склона. Няколко дузини къщи бяха струпани около единствената улица. Къщичките бяха каменни, обрасли с трева. Покривите бяха отдавна пропаднали, плевели и цветя растяха необезпокоявани. Катрин се опита да си представи хората, които бяха живели тук.

– Примитивни домове...

– Спомням си, че веднъж посетих подобна къща в Шотландия. В средата на стаята има огнище с торф, пушекът излиза през дупка в

тавана. Димът е задушаваш. – Майкъл изкриви лице. – Не особено приятно място за астматик.

Нещо се раздвижи вдясно от тях и Майкъл се обърна светкавично. Ножът блесна в ръката му.

Между две къшурки излезе овца. Майкъл се успокои и прибра ножа.

– Ако имахме време да запалим огън, щях да хвана тази овчица и да я опека.

– По-добре да се задоволим с ябълки. Градината изглежда в добро състояние. Сигурно хората, които идват да стрижат овцете, подрязват дърветата.

– Печено агнешко с ябълки – промърмори Майкъл. – Задушено заешко с ябълки. Риба на фурна с ябълки.

Катрин тръгна бързо към овощната градина. И най-дребната ябълка щеше да има вкус на амброзия.

Треперещ от гняв, Халдоран тичаше на запад. Дойл равнодушно подтичваше след него. Макар че не беше истински ловец, той умееше да зарежда пушките със светкавична бързина, освен това беше добър стрелец.

Халдоран обхождаше острова с вълчи поглед. Инстинктът му подсказваше, че е постъпил правилно, като се е отказал да претърсва хълмовете, но искаше да намери потвърждение, като открие следи от плячката си. Трябваше да вземе кучета. При нужда щеше да го направи по-късно.

Макар че не се съмняваше в крайния резултат, островът беше голям и преследването можеше да трае с дни. Проклетата жилава трева скриваше следите. На всичкото отгоре се надигаше буря.

Макар и неохотно, той си призна, че постъпи глупаво, като се хвана на въдицата и се съгласи да устрои този лов. Настроението му се влоши още повече. Лердът беше сериозно болен и той, като най-близък роднина от мъжки пол, беше длъжен да бъде на острова. Не беше забравил да остави вест, че братовчедка му е изчезнала и отива да я търси, но това извинение не можеше да трае вечно.

В крайна сметка ловът беше страхотен. Отдавна чакаше случай да преследва живи хора, а Кениън беше умен противник. Катрин също щеше да умре, но първо трябваше да се наслади на прелестите ѝ. Дойл с удоволствие щеше да се позабавлява с нея, след като господарят му свърши. Мисълта за предстоящото удоволствие беше привлекателна

почти колкото перспективата да убие Кениън.

Първите по-ясни следи от бегълците се намериха в приказната гора. Отгъпканите камбанки показаха, че двама души са почивали тук известно време. Халдоран продължи бързо напред.

Скоро щеше да влезе в старото село. Ако бяха още там, можеше да ги притисне до стената. Селото беше заобиколено с голи хълмове и бягството беше практически невъзможно. А специалната му пушка щеше да улучи всяка цел в долината.

Халдоран махна на Дойл да се приближи и двамата заедно изкачиха хълма. Той не направи опит да се прикрие. Харесваше му представата как плячката ще се разбяга панически.

Спря на билото и огледа тясната долина. От гърдите му се изтръгна похотлива въздишка.

– Еврика.

Едва видими между дърветата, бегълците ядяха ябълки. Глупаци. Можеше да ги убие веднага, но не смяташе да прибързва. Вдигна пушката си, опъна петлото и се прицели.

– Нека потичат, преди да ги довърша. Усмихна се и натисна спусъка.

Ябълките бяха чудесни. Още по-прекрасно беше да наблюдава детската радост на Катрин, която ядеше втори плод. Сърцето му преливаше от нежност. Катрин беше най-смелата жена на света. Не се оплакваше, правеше каквото бе нужно, не го обвиняваше, че е предизвикал тази катастрофа със завръщането си на Скоул.

– Да откъсна ли още няколко ябълки? Не е много вероятно да се върнем тук.

– Добра идея. – В момента, когато се надигна на пръсти, отекна изстрел и куршумът се заби помежду им в кората на дървото.

– По дяволите! – Вместо да се оглежда, беше наблюдавал Катрин, и преследвачът бе открил плячката си. Майкъл сграбчи ръката ѝ и я издърпа към средата на овощната градина. Листата скриваха фигурите им. – Вероятно ще слязат да ни преследват. Ще се оттеглим през селото.

В очите ѝ имаше страх, но гласът ѝ беше спокоен:

– Няма ли да ни видят, ако се опитаме да напуснем долината? Хълмовете са почти голи.

– Права си. Рисковано е, но ще се скрием в някоя от къщите. Намерих едно подходящо място. С малко повече късмет онези ще повярват,

че сме успели да се измъкнем незабелязани.

Движейки се като сенки, двамата се втурнаха към селото. Майкъл огледа внимателно възвишението, от което бе дошъл изстрелът. Ако ловците се бяха разделили и единият чакаше на билото с пушка, Майкъл представляваше лесна цел. Но двамата слизаха към долината и скоро щяха да навлязат между дърветата. Имаха само пет минути, преди да започнат претърсването.

Къщата, която бе набелязал, беше в средата на селото. Едната стена беше рухнала, по гредите се виеше бръшлян и създаваше естествена завеса.

Катрин огледа със съмнение полусрутената къща. Според нея скриалището беше твърде очебийно. Майкъл ѝ посочи другата страна на стената. Килимът от бръшлян прикриваше тясно помещение, вероятно землянка за цвекло. В дупката имаше достатъчно място и за двамата.

Майкъл вдигна бръшляна и Катрин слезе предпазливо. Някакво животинче се мушна между краката ѝ и я уплаши до смърт. Тя затисна устата си с ръка, за да не изпищи. Настани се в дупката и легна по корем. Майкъл направи същото и грижливо подреди бръшляна, за да не личи, че е пипан.

В дупката беше влажно, миришеше на пръст, мустачетата на бръшляна се захващаха в дрехите им, но все пак имаше достатъчно място. Майкъл се притисна до Катрин и обгърна раменете ѝ. Направи го не само за да спечели място, а и за да я усети. Тялото ѝ беше толкова топло и меко. Дупчиците в бръшляна му позволяваха да вижда улицата. Междувременно и двамата бяха толкова омазани с пръст, че не се виждаха отвън.

След десетина минути, които им се сториха цяла вечност, ловците влязоха в селото.

– Къде ли са се скрили, мръсниците? – изръмжа Дойл.

– Не са напуснали долината, иначе щяхме да ги видим – отговори спокойно Халдоран. – Не са и в овощната градина, защото току-що я претърсихме. Вероятно са някъде в селото. – Той извиси глас: – Знам, че ме чуваш, Катрин. Ако излезеш, ще те пощадя и ще освободя Ейми.

Катрин стисна зъби. За момент Майкъл повярва, че тя ще приеме предложението на братовчед си. Не би я обвинил, ако го направеше. Той нямаше право да я излага на такива мъчения. Лошото беше там, че на Халдоран не можеше да се вярва.

Катрин не се опита да се изправи. Майкъл я погледна с крайчеца но окото си и видя, че лицето ѝ е сковано от гняв. Ако имаше пушка,

сигурно щеше да го простреля смъртоносно.

Ловците се приближаваха. Майкъл видя два чифта ботуши.

– Ти не се предаваш, нали, скъпа братовчедке? – проговори бавно Халдоран. – Дойл, стреляй в онази зеленина. Зад бръшляна спокойно могат да се скрият двама души.

Отекна изстрел и куршумът се заби в другата страна на каменния зид, само на няколко сантиметра от главите им.

Ако бяха стреляли и двамата, Майкъл щеше да ги нападне с отчаяната надежда да ги обезвреди, преди да са заредили. Но Халдоран беше твърде хитър. Дойл, който беше стрелял, веднага зареди пушката. Халдоран протегна дългото дуло и разбута бръшляна от другата страна на зида. Металът застырва по камъните.

Катрин потрепери и Майкъл я помилва успокоително. Движейки се абсолютно безшумно, тя извърна глава и опря чело в брадичката му. Пулсът удряше неравномерно под хладната гладка кожа. Майкъл затвори очи и потъна в спомена за миналото. Дали имаха общо бъдеще?

Ловците претърсиха селото. Дадоха още два изстрела, които подплашиха овцете. Накрая се върнаха по улицата и Майкъл чу как Дойл изръмжа:

– Сигурно са избягали от долината, докато претърсвахме овощната градина, милорд.

– Вероятно си прав, макар че не ми е ясно как са бягали толкова бързо – отговори раздражено Халдоран. – Хайде да се качим на билото. Мястото е равно и непременно ще ги видим. Ако не, ще се върнем и ще претърсим всяка къща.

Стъпките заглъхнаха. Майкъл си отдъхна, а Катрин попита:

– Ами сега? Ако се върнат, сигурно ще ни намерят.

– Да, но ако напуснем долината, веднага ще ни видят. Попаднахме в капан.

– Имам идея – продължи колебливо тя. – Не можем ли да се скрием между говедата, които пасат край камъните? Животните са мирни, не се стреснаха от идването ни.

Майкъл я погледна възхитено.

– Ти си невероятна! Ще дадем време на Халдоран да се отдалечи и ще отидем при говедата.

Двамата зачакаха напрегнато. Трябваше да улучат точния момент. Майкъл се уповаваше на войнишкия си инстинкт. Когато реши, че е време, той се измъкна изпод бръшляна и се огледа на всички страни. После махна на Катрин и двамата се запътиха към края на селото, като се

прикриваха зад къщите. Ловците бяха изчезнали.

Дузина червенокафяви говеда пасяха под кръга от камъни. След като се убеди, че в момента няма опасност, Майкъл даде сигнал за действие. Когато се приближиха до говедата, едно от животните се отдръпна страхливо, но другите само ги изгледаха любопитно и продължиха да пасат.

Слава богу, говедата не се плашеха от хора. Въпреки това Майкъл остана на сигурно разстояние от дългите им рога. Като се придвижваха предпазливо, двамата изкачиха билото на хълма, но малко преди да се скрият зад първия камък, отекна изстрел, следван от втори. От камъка се посипаха парченца.

– Веднага се скрий! – изкрещя Майкъл.

Двамата хукнаха в различни посоки и намериха убежище зад два монолита. Майкъл се наведе и погледна към отсрещния хълм.

Ловците тичаха право към каменния кръг. Фигурите им се очертаваха ясно на хоризонта. По-едрият спря за миг, стреля, хвърли пушката на слугата си и взе неговата, за да стреля още веднъж. Дойл зареди бързо пушката на господаря си, а докато тичаше, зареди и втората.

Един от куршумите одраска млада крава, която измуча жално. Стадото се изнерви и побърза да се отдалечи от ловците. Следващите куршуми щяха да предизвикат паника.

Майкъл се обърна бързо към Катрин:

– Ако ти помогна да възседнеш едно от тези говеда, ще се задържиш ли на гърба му, щом хукне да бяга?

Катрин примигна смаяно, после кимна колебливо.

– Добре. Сега ще се опитаме да си хванем говеда за езда. – Използвайки прикритието на камъните, двамата се смесиха с животните, които бяха бързо. Изглеждаше невъзможно да ги уловят.

Майкъл посочи кравата, която беше най-близо до Катрин, и попита:

– Искаш ли я?

Тя кимна и побягна редом с животното. По някое време Катрин скочи, той я хвана през кръста и я метна на гърба на кравата, сякаш бяха репетирали стотици пъти. Катрин се закрепил, приведе се и се хвана здраво за дългите рога.

Изненаданото животно разтърси глава, измуча и се опита да се отърси от товара си. Катрин се вкопчи като репей на гърба му. Животното се втурна в галоп и изпревари Майкъл, който го проследи с възхитен поглед. Кой би помислил, че жената в разголена бална рокля умее да язди едно побесняло говедо?

Крайно време беше и той да си потърси подходящо животно. Почти цялото стадо се изниза покрай него, когато се появи млад бик. Майкъл хукна редом с него и успя да се метне на гърба му. Притисна се към гладката кожа, хвана се здраво за рогата и устреми поглед напред.

Бикът беше темпераментно животно и не позволяваше да му се налагат. Протестите му бяха почти като на разгневен кон, но Майкъл беше още по-упорит. Едно падане би било смъртоносно. След кратка, ожесточена борба бикът сметна, че е по-умно да остане със стадото заедно с нежелания си товар, успокои се и препусна след другарите си.

Дотук добре. Но ловците ги бяха открили и щяха да ги преследват безмилостно. Майкъл трескаво размишляваше каква би трябвало да бъде следващата им стъпка.

– Те яхат проклетите говеда! – извика смаяно Дойл.

– Блестяща идея. – Халдоран се взираше с яден поглед след отдалечаващото се стадо. Плячката му беше извън обсега на пушката. Вече не можеше да различи говедата, на чиито гърбове седяха ездачите. – Кениън е превъзходен дивеч, а братовчедката Катрин се оказа невероятно упорита. Е, говедата скоро ще достигнат крайбрежните скали. После вероятно ще завият на запад, където е съвсем равно. Ако тръгнем право към западния край на острова, ще чакаме спокойно, докато животните се уморят.

Халдоран се затича към морето. На лицето му грееше усмивка. Краят приближаваше. В никакъв случай нямаше да пропусне плячката.

35

Катрин установи, че може да направлява животното, като го дърпа за рогата. Тя изостана зад стадото, после го насочи наляво, за да се доближи до Майкъл, и извика през тропота на копитата:

– Скоро ще стигнем брега. Ще останем ли със стадото?

– Ще слезем – изкрещя в отговор той. – Вече познаваме тази част от брега. Скалите не са твърде стръмни, плажовете са удобни. Можем да слезем чак до водата. Ако имаме късмет, Халдоран ще последва стадото и няма да разбере къде сме отишли.

Тя кимна и съсредоточи цялото си внимание върху дивата езда. Дебелата, сплъстена козина на говедото беше като възглавница, но въпреки това ѝ беше трудно да се задържи на гърба му. Ръцете и краката ѝ

бяха постоянно напрегнати и я боляха непоносимо. Ако не беше отлична ездачка, нямаше да издържи и пет минути.

Брегът се приближаваше бързо. Шумът на прибойа заглушаваше тропота на копитата. Водачите на стадото завиха наляво и затичаха паралелно на скалите. Скоро щяха да спрат за почивка.

Катрин и Майкъл насочиха говедата надясно, за да стигнат колкото може по-близо до скалите. Когато настъпи моментът, Катрин дръпна рогата на животното с всичка сила. То се подчини, забави ход и тя скочи от гърба му. Загуби равновесие и се изтърколи в близкия храсталак. За щастие почвата беше мека, а и наблизко нямаше други животни, които да я наранят.

Майкъл се присъедини към нея само след минута. Помогна ѝ да стане и рече:

– Трябва веднага да се прехвърлим през скалите. Халдоран и Дойл са тръгнали право към брега. Сигурно са само на неколкостотин метра.

Катрин кимна и затича леко към скалите. Ала когато видя колко са стръмни, кръвта замръзна във вените ѝ.

– Не мога да сляза по този склон!

– Можеш и ще го направиш! – изсъска Майкъл. – Не е чак толкова страшно. Обърни се и слизай с лице към скалата. Има достатъчно вдлъбнатини за опора на ръцете и стъпалата. Ще мина пръв, за да те хвана, ако се подхлъзнеш.

Кестенявата му коса беше разбъркана, лицето омазано, но никога не беше приличал повече на офицер, който ѝ внушаваше чувството, че може да направи и невъзможното. Май предпочиташе да рискува едно падане, вместо да се изложи на гнева му. Тя преглътна и кимна.

Майкъл се смъкна бавно по стръмната скала.

– Идвай – нареди той. – Ще се справиш.

Катрин пое дълбоко дъх и го последва. Гледаше право към скалата, не се обръщаше надолу. Ниски храсти и гъсти снопчета трева предлагаха достатъчно опора.

Беше минала половината път, когато опората под крака ѝ се разхлаби. Тревата, за която се държеше, се откъсна и тя полетя надолу. Сигурно щеше да улучи Майкъл и да го повлече след себе си в пропастта!

Вместо това Майкъл се задържа здраво и я улови. Сграбчи я за талията и спря падането ѝ.

– А аз си мислех, че след като се сбoguвах с армията, ще скучая – прошепна в ухото ѝ той.

Макар че беше на ръба на истерията, Катрин се усмихна.

– Точно сега не бих имала, нищо против да поскучая малко.

– Щом стигнем плажната ивица, ще се успокоим. Скалите ще ни предпазват от чужди погледи. Продължаваме ли?

Катрин кимна мълчаливо.

Майкъл я пусна и продължи да слиза. Тя го последва решително. Опипа внимателно с крака, за да намери опора, и постепенно премести тежестта си. Не изоставяй другата опора, преди да си сигурна, че новата е здрава. Още веднъж. И още веднъж.

Най-после търсещото ѝ стъпало усети кръглите камъни на плажа. Безкрайно облекчена, че отново е стъпила на твърда земя, тя последва Майкъл към скалната издатина, която щеше да ги прикрива. Щом стигна там, се изтегна на земята и опря гръб на скалата.

– Споменавала ли съм някога, че не харесвам особено височините?

– Не, но аз го разбрах. – Майкъл я потупа по рамото. – Добре се справи.

Катрин вдигна глава, зарадвана от комплимента. Коровите му очи излъчваха увереност. Той беше в стихията си, използваше физическото си превъзходство, за да постигне победа въпреки неравните шансове. Той беше воин, докато тя беше само страхлива жена, която носеше нещастие на близките си хора.

– Как мислиш, колко време ще им трябва, за да се сетят, че сме слезли на брега?

– Най-много половин час. След няколко минути ще продължим. – Майкъл седна до нея, оглеждайки внимателно скалите. – Пещерата, за която ти разказа лердът... каза ли, че при прилив отива изцяло под водата? Или част от нея е над морското равнище?

Катрин се опита да си спомни всяка дума на дядо си.

– Той ме предупреди, че можем да попаднем в капан. Значи част от пещерата остава над водата.

– Следващият въпрос е къде се намира пещерата и можем ли да я достигнем оттук. – Майкъл погледна сърдито потъмнялото небе. – Ще ни трябва убежище, защото бурята наближава.

Катрин беше на същото мнение. Макар че беше почти лято, на острова беше хладно. Не можеха да прекарат нощта на открито, още повече при буря. Нищо, че Майкъл беше издръжлив като стара кожа.

Поседяха няколко минути, докато съберат силите си. Майкъл, който не преставаше да се оглежда бдително, изведнъж изруга:

– По дяволите, сетил се е! Вече слизат по скалата недалече от мястото, където слязохме ние. Трябва веднага да се махнем оттук. Можем

само да се надяваме, че са твърде заети със слизането, за да гледат към нас.

Катрин стисна зъби и стана. Имаше чувството, че е тичала цяла вечност. Тъй като ловците се приближаваха отдясно, тя се обърна наляво и затича, придържайки се съвсем близо до скалата. Майкъл я следваше, прикривайки я с тялото си. Рицарството беше част от природата му и сигурно нямаше да я разбере, ако му беше благодарила.

Плажът завършваше с каменист нос, който се вдаваше навътре в морето. Можеха да се изкатерят по скалите, но камъните бяха хлъзгави, а вълните се разбиваха само на няколко метра от тях. Катрин беше толкова съсредоточена в стъпките си, че внезапно отекналият изстрел едва не я прати във водата. Майкъл успя да я задържи. Този човек пазеше равновесие като планинска коза.

Без да губи време да се озърта, Катрин продължи опасния път. Вторият куршум се удари съвсем близо до ръката ѝ и разхвърчалите се камъчета я улучиха болезнено. Катрин се сви зад близката скала, погледна назад и като видя окървавената дупка в ръкава на Майкъл, изохка от уплаха.

– Само драскотина – отговори на неизречения въпрос той. – Нищо ми няма.

Дано да е прав, помоли се Катрин, защото ако раната беше сериозна, тя не можеше да стори нищо, за да му помогне. Дишайки тежко, тя продължи пътя си към издадения нос.

Щом заобиколи, тя спря, оглушала от кръсците на хиляди чайки. Явно бяха попаднали в птича колония. Във всяка издатина на скалата имаше по едно гнездо, в небето се виеха безброй птици. В скалите гнездяха не само чайки, но и най-различни други морски птици и Катрин неволно се възхити на многообразието им.

– Слава на бога, че тук има парче бряг, макар че приливът се покачва много бързо и скоро няма да остане нищо – проговори зад гърба ѝ Майкъл. Скочи в пясъка и ѝ подаде ръка, за да слезе. Плажът беше съвсем равен, осеян с птичи тор, миризмата беше задушаваша.

Бяха обиколили почти целия залив, когато нов изстрел възвести пристигането на Халдоран.

– Ще съжалява за глупостта си – изсъска злобно Майкъл.

Тръсъкът на изстрела подлуди птичата колония. Небето потъмня от птичи крила, кръсците станаха застрашителни. Катрин хвърли бърз поглед назад и не можа да види ловците през дебелия стена от кръжащи птици. С надеждата разгневените птици да изкълват очите на

преследвачите им тя продължи да тича с ръка пред лицето, за да се пази от възможно нападение.

В другия край на малкия залив се издигаше тесен скален нос, който изглеждаше недостижим. Ала в течение на годините вълните бяха издълбали дупка в камъка. Когато видя светлина, Катрин се изкатери до отвора и се промъкна през късия тунел, макар че одра коленете си.

Спря в другия му край и огледа следващата част от брега. Видя голям залив, заобиколен от стръмни, непроходими скали. Видя и малък пясъчен залив, осеян със скали. Точно срещу нея се виждаше голяма дупка в скалата.

– Мисля, че това е нашата пещера – каза тя на Майкъл, когато се присъедини към нея.

Вълните вече се издигаха с грозен шум към отвора.

– Трябва да тичаме, за да стигнем там, преди приливът да ни е попречил. Заливът ще бъде напълно залят от водата.

Двамата скочиха на брега и хукнаха към пещерата. Тичането беше кошмар за Катрин. Приливът се издигаше с невероятна скорост, вълните се плискаха в глезените ѝ и бързо се отдръпваха, за да направят място на нови, още по-високи. Тъй като заливът нямаше изход, те щяха да се удавят или водата да ги метне към скалите, ако не стигнеха навреме пещерата.

Над главите им отекна триумфален вик. След първия изстрел Майкъл ѝ извика:

– Тичай в зигзаг! Така ще му е трудно да се прицели.

Катрин се подчини с усилие. Куршумите свиреха покрай ушите ѝ, но тя правеше резки завои и се прикриваше зад скалите. Братовчед ѝ стреляше от една скална издатина отсреща Тъй като имаше време да се прицелва, а Дойл сръчно пълнеше пушките, изстрелите му ставаха все по-гочни и повечето бяха за Майкъл.

Двамата навлязоха във водата и една вълна я повлече. Тя падна по лице и водовъртежът я отнесе навътре. Погълна студена солена вода и се закашля мъчително.

Майкъл я сграбчи за ръката и я извади на повърхността.

– Още малко! Ще се справиш!

Опряна на силната му ръка, тя забърза към пещерата. Долната половина на отвора вече беше залята с вода. Ако тази пещера беше друга и приливът я заливаше изцяло, и двамата щяха да се удавят. Течението беше толкова силно, че без помощта на Майкъл Катрин не можеше да се задържи на крака.

Един куршум се удари в каменната дъга и плесна до нея във водата точно в момента, когато тя влезе в пещерата. Катрин се наведе с последни сили и пропълзя в тунела. Майкъл вървеше по петите ѝ. Е, тук поне куршумите не можеха да ги достигнат. Затова пък можеха да се удавят в покачващата се вода. Катрин беше толкова уморена, че в момента ѝ беше напълно безразлично.

Когато плячката изчезна в отвора на пещерата, Халдоран изруга гневно.

– Проклетници! Успяха! Ще ги хвана едва когато започне отлив. А това значи късно след полунощ.

– Ако веднага не тръгнем обратно, господарю, и ние ще станем пленници на острова – проговори нервно Дойл.

– Няма такава опасност. Можем лесно да се изкатерим по склона покрай птичата колония. – Щеше да се наложи да минат покрай мръсните папагалски гнезда и това го разгневи още повече. – Ще се върнем при лодката и ще отплаваме за Скоул, преди да избухне бурята. Така ще имам възможност да покажа загрижеността си от изчезването на скъпата си братовчедка и да обая, че търсенето не е дало резултат. Отчаяна от случилото се с дядо си, тя е излязла да поеме глътка въздух е вероятно е паднала от скалата. Каква трагедия.

Дойл, който не се интересуваше от алибито на господаря си, посочи пещерата.

– А онези двамата?

– Щом бурята премине, ще дойдем и ще продължим преследването. – Халдоран хвърли изпълнен с омраза поглед към мястото, където беше изчезнала плячката му. – Ще докараме и кучета. Даже да напуснат пещерата след отлива, няма да стигнат далече.

36

Лердът се носеше толкова отдавна по течението на мрака, че когато се върна на светло, не можа да повярва. Примигна много пъти, докато погледът му се изясни и стигна до прозрението, че ужасната сивота е навън, а не в него. Здравчаваше се – или се надигаше буря.

Той не се опита да се раздвижи. Достатъчно му беше да знае, че е още между живите. Не, че се боеше от смъртта, тя щеше да го отведе при жена му и децата, които беше загубил. Но не можеше да си отиде,

защото имаше още много работа. Докато лежеше в леглото като болно куче, той беше научил много важни неща. Хората наоколо предполагаха, че болният не разбира нищо, но той беше в състояние да ги чува, поне от време на време. Така узна важни неща, които засягаха бъдещето на острова. Предателство. Измама. Само да можеше да съедини подробностите... Лердът сърдито поклати глава.

– Буден ли сте, милорд? – попита треперещ глас. Фицуълям, старият камериер.

– Да, тъкмо навреме. – Лердът намери, че устата му се движи тромаво, дясната половина на лицето е трудноподвижна, но думите излязоха от устата му достатъчно ясно. – Къде е внучката ми?

Фицуълям отмести поглед.

– В момента я няма, милорд. Тя се грижеше предано за вас, но се умори и...

– Не лъжи. – Лердът искаше да му напомни, че двамата се познават от петдесет и седем години и камериерът не би трябвало да се опитва да мами господаря си, но не можеше да си позволи такова напрежение. Трябваше да пести сили за по-важни неща. – Клайв?

– Откакто се разболяхте, лорд Халдоран живее в замъка, но и той... тази сутрин излезе. Не сме го виждали цял ден. Да изпратят ли някого в Рагнарьок? Сигурно е там.

– Не! Повикай Дейвин! – Момчето ще знае какво трябва да се направи. То винаги знаеше. И можеше да му има доверие.

Проклинайки слабостта си, лердът се отпусна на възглавницата.

Първите метри от пещерата бяха само тесен тунел, който постепенно се разширяваше. Катрин се изправи предпазливо. Светлината беше малко, но екоът на вълните я накара да предположи, че пещерата е огромна. Таванът беше най-малко четири метра над главата ѝ, а задната част беше скрита в мрак. Докато очите ѝ привикваха към тъмното, тя видя, че падината, в която стояха, е заобиколена от по-високи повърхности. Приливът нямаше да ги удави.

Тъй като тя трепереше от студ и изтощение, Майкъл я измъкна от водата, като я хвана с две ръце през кръста. Тя излезе на брега, олюля се и се блъсна в него. После се свлече на колене.

Майкъл клекна до нея.

– Всичко наред ли е, Катрин?

– Нищо сериозно. – Тя се облегна за миг на рамото му. Дебелата му

жилетка миришеше остро на мокра вълна.

– Спечелихме още един рунд – окуражи я Майкъл и стана. – Тук сме на сигурно място до отлива.

– Сигурно място – повтори едва чуто тя. – Звучи невероятно.

Майкъл хвърли бърз поглед към високите, мрачни стени.

– Става течение, което значи, че отнякъде влиза чист въздух. Можем да съберем съчки и да запалим огън.

Катрин понечи да му помогне в събирането на дървата, но краката отказаха да я носят. Чувстваше се слаба като пациент след треска и само го проследи безпомощно как събира донесени от водата съчки и пали огън. Добре, че бе успяла да вземе запалката и че тя беше водоустойчива.

В напразен опит да се постопли Катрин разтърка ръцете си. Рибарите носеха вълнени дрехи, защото пазеха топлината на тялото дори когато бяха мокри, но нейното тяло беше преохладено и вече не можеше да създава топлина.

Майкъл запали огъня и съчките запращяха весело. Катрин си поглежда да стане и да отиде до огъня, но не събра сили. Майкъл ѝ подаде ръка и тя попита развеселено:

– Никога ли не се уморяваш?

– О, да, но след като свърша най-важното. – Той я настани на пясък до огъня и притури още дърва. – Тогава спя ден или два.

Огънят пламна и по стените на пещерата затанцуваха причудливи сенки с цвета на дъгата. Катрин изпъшка и затвори очи, повяръвала, че има халюцинации. Ала когато отново отвори очи, цветовете си бяха там.

Майкъл вдигна глава и подсвири изненадано. Скочи и отиде да разбере какво става.

– Стените са покрити с миниатюрни морски създания, почти прозрачни. Именно те светят с цветовете на дъгата.

– Дано е добра поличба. – Катрин вече не беше в състояние да потиска дивия си страх. – Мислиш ли, че Халдоран ще стори нещо на Ейми, когато се върне на Скоул?

– Не. – Майкъл се върна при огъня. – Даже ако говореше сериозно, че ще се ожени за нея, когато навърши дванадесет, няма да посмее да ѝ досажда още отсега. Ако ти умреш, Ейми ще стане наследница на Скоул. Той познава достатъчно добре решителността и куража ѝ и ако иска да си осигури наследството, трябва да спечели доверието ѝ. Сигурен съм, че ще я гледа като принцеса. Но не се безпокой – дори ако с нас се случи нещо, моят приятел Люсиен ще намери начин да я освободи.

Катрин се изпълни с надежда. Майкъл винаги беше прав. Тъй като не искаше да мисли за провал, тя примигна и се огледа.

– Лердът каза, че в пещерата има естествен горещ извор.

– Наистина ли? – Майкъл скочи. – Би било чудесно. Ще видя какво мога да намеря.

Той взе една по-дълга главня, вдигна я над главата си и тръгна към дъното на пещерата.

– Винаги съм обичал тишината под земята. Затова се заинтересувах от минното дело. Изгладените от водата стени и многоцветните отражения правят тази пещера единствена по рода си.

– Като в царството на Хадес – промърмори Катрин, която не обичаше особено пещерите. – Погледни наляво, Майкъл, отнякъде се издига пара.

Майкъл отиде да провери.

– Намерих чудесен басейн. – Той коленичи и сложи ръка във водата. – Страхотно! С температурата на гореща баня. – После облиза пръстите си. – Сладка вода!

Катрин стана и отиде при него. Каменният басейн беше овален, с дължина около четири и ширина около два и половина метра. Тя гребна шепа вода и я остави да изтече между пръстите ѝ.

– Имаш ли нещо против, ако се съблека и вляза да се окъпя?

– Звучи разумно. – Майкъл стана. – Докато ти се топлиш, аз ще видя дали мога да намеря някоя риба за вечеря.

Макар че той явно се стараше да се държи на разстояние, тя сложи ръка върху неговата.

– По-късно. И на теб ти е студено и си уморен. Не искам да си навлечеш някое белодробно възпаление. Влез пръв в басейна.

Мускулите му се напрегнаха и почти веднага се отпуснаха.

– Добре. Но първо ще окачим дрехите си да съхнат. Ще направя нещо като сушилка. Остави нещата си на някой камък и влез във водата.

Докато Катрин се събличаше, той се обърна рязко и се отдалечи. За миг силуетът му се очерта на стената. Широките рамене и стройната, мускулеста фигура бяха тъмен символ на мъжка сила и чар. Катрин стоеше като хипнотизирана. Копнееше за него и телесно, и душевно, със сила, която я изгаряше. Може би страстта щеше да разтопи желязната му съдржаност и да намали пропастта помежду им.

Тя свали бавно панталона си, без да откъсва поглед от Майкъл, който събираше съчки с фантастични форми и ги заравяше в пясъка до огъня. Дали щеше да има смелост да се доближи до него? Вероятно не,

защото той щеше да я отблъсне. А и тя не знаеше как да подходи към новата за нея ситуация.

Катрин въздъхна, разпусна косата си и влезе в басейна. Изгладеният от водата камък на дъното беше толкова приятен. В началото усети болка, но когато тялото ѝ се затопли, водата започна да милва изтръпналите ѝ крайници. Тя се потопи изцяло и плътта ѝ се събуди за живот с болезнена сила.

Макар че желанието не изчезна, напрежението стана поносимо. Катрин изохка доволно и се отпусна по гръб. Толкова много неща бяха останали недоизказани. По-късно щяха да изяснят различията си. В момента трябваше да приеме наложеното от него разстояние.

Майкъл едва се съдръжаше да не зяпа жадно Катрин, когато се приближи да вземе мокрите ѝ дрехи. Но старанията не помогнаха. В този миг тя приличаше повече от всякога на замайваща морска сирена. Косата падаше на тежки вълни по раменете и гърба и се носеше по водата.

Катрин се обърна гъвкаво и погледът му обходи пищните извивки, меко заобления гръбнак, чувствените хълбоци и съвършено оформените крака. Майкъл отново си припомни сирената, която Кенет бе нарисувал в Брюксел, и способността ѝ да тласка мъжете към гибел.

Той грабна ботушите и панталона и ѝ обърна гръб. Окачи ги над огъня и се засмя, когато от тях започна да се издига пара.

Май и той трябваше да изпусне малко пара. Едва бяха успели да се отърват от Халдоран, но опасността още не беше отминала. В момента можеше да мисли само за Катрин. Желаше я повече от храна и топлина. Но всичко беше толкова объркано, че не можеше просто да я грабне в прегръдката си и да я люби.

Ако му беше останала поне капчица разум, щеше да иде на риболов.

Не, Катрин беше права, той също трябваше да се стопли. Следователно трябваше да се овладее. Стиснал устни, той свали дрехите си и ги окачи на коловете. После разви въжето около тялото си.

Когато Майкъл влезе в басейна, Катрин беше от другата страна, облегната на топлия камък. Очите ѝ бяха затворени, водата стигаше до брадичката ѝ. Бледозлатният отблясък на огъня подчертаваше фините черти на лицето и неясните контури на тялото. Майкъл се възря като зашеметен в златния кичур, който падаше между пищните гърди, кръгли и зрели като готови за откъсване плодове. Бистрата вода не можеше да скрие напълно тясната талия и тъмния триъгълник между краката.

Майкъл едва успя да откъсне поглед. Когато дишането му се

поуспокои, той се плъзна в басейна и потръпна. Топлата вода беше изкушаваща.

В момента мислеше само как да съгреша.

Той се потопа до брадата и внимателно разтри многобройните рани по тялото си.

Катрин отвори очи и го погледна.

– Добре, че трябва да се махнем с прилива, инак бих се изкушила да прекарам остатъка от живота си в тази пещера.

– Припомних си горещите извори в Бат – усмихна се той. – Чувствам се като римски император.

Катрин прекоси басейна и се отпусна до него, лека като птичка.

– Искам да видя раната на рамото ти.

– Няма нищо страшно. – Близостта ѝ беше толкова изкушаваща. Трябваше веднага да се отдръпне.

Тя улови ръката му и я обърна към светлината. Прегледа раната и въздъхна облекчено.

– Прав си, само драскотина. Дори няма да остане белег. – Пръстите ѝ се плъзнаха към набразденото от белези рамо. – Колко неща си преживял, Майкъл. Цяло чудо е, че си още цял.

Тя прокара пръсти по тънката, корава линия под ребрата, спомен от френската сабя. Белегът отиваше почти до слабините и докосването ѝ запали огън в тялото му. Той потрепери и отново се опита да се отдръпне.

Ръката ѝ притисна хълбока му и той не посмя да се раздвижи.

– Тук виждам някои синини – установи тихо тя. – Как си успял да тичаш толкова бързо? Сигурно изпитваш болка...

На челото му избиха капчици пот, но те не бяха от водата. Когато пръстите ѝ се заровиха в мокрите косъмчета на гърдите му, той стисна китката ѝ.

– Остави, Катрин. Аз съм обикновен мъж, не мога да бъда светец и да не реагирам на такова докосване.

Китката ѝ се напрегна и атмосферата се промени. Другарството се превърна в страст. Тя устреми поглед към него и очите ѝ потъмняха от желание.

– И аз не се чувствам като светица. Тъй като не знаем какво ни чака утре, трябва да използваме добре времето, което ни остава.

Лявата ѝ ръка се потопа във водата, притисна се към слабините му и бавно се плъзна надолу. Когато пръстите ѝ се склочиха около горещата му плът, Майкъл загуби самообладание. Прегърна я жадно, вдигна я

и я понесе през басейна. Водата ги понесе и всяко движение имаше въздушната прелест на танц.

Майкъл я положи върху плоския камък и легна върху нея. Устните им се сляха. Устата ѝ беше влажна и подканващо гореща. Катрин въздъхна щастливо и уви ръце около шията му. Целувката се задълбочи и страшните събития от деня се превърнаха в изгарящ сексуален огън.

Майкъл се отдели от нея и започна да милва примамливото тяло, още по-изкушаващо в полумрака и сиянието на огъня. Вената на врата ѝ пулсираше все по-бързо. Той я целуна жадно и изблиза капчиците топла вода от шията ѝ. Катрин се надигна насреща му и розовите връхчета на гърдите ѝ се подадоха над водата. Майкъл обхвана едното с устата си и крехката плът веднага се втвърди под докосването му.

Коленете ѝ се разтвориха и той се плъзна между тях. Тъй като тялото ѝ се носеше във водата, тя раздвижи неспокойно крака и бедрата ѝ помилваха хълбоците му. Горещата вода засилваше усещанията.

– Ти си невероятна – пошепна дрезгаво той и устните му жадно засмукаха напращялото зърно.

– О, Майкъл! – простена Катрин, склочи крака около хълбоците му и го привлече към себе си, за да се слее с него. Завъртя таза си, опитвайки се да го вмъкне в себе си.

– Още не. – Майкъл щеше да се пръсне от напрежение, но успя да издържи. Опря се на ръце и раздвижи хълбоци така, че коравият му член започна да се трие в чувствителните ѝ женски гънки. Милувката беше подлудяваща. Небето и адът се съединиха в еротично мъчение. Катрин задиша накъсано. Ръцете ѝ се плъзгаха непрестанно по гърба му.

Когато тялото ѝ се разтрепери неудържимо, той се дръпна малко назад и проникна в нея с мощен тласък, за да я завладее изцяло. Копринената горещина го пое и го издигна към непознати висини. Катрин стенише и се извиваше под него, отговаряше на тласъците му с неподозирана сила и го подтикваше да ѝ дава още и още. Водата се плискаше около парещите им тела. Тя извика задавено и впи нокти дълбоко в гърба му.

Майкъл я последва почти веднага и докато се освобождаваше, имаше чувството, че е излял в нея цялото си Аз. Оргазмът беше изпепеляващ, пълен с мамеща неизвестност.

Страстта отшумя бързо и отстъпи място на болезнена загриженост. Макар че остана още дълго в тялото ѝ, той не можа да прогони мъчителния вик, който отекваше в мозъка му: Тя не е за теб.

Катрин изобщо не усещаше тежестта на Майкъл. Наслаждаваше се на близостта му и на прекрасния покой след удовлетворението. Искаше да го задържи и да заспи, но той се отдръпна бързо и остави в тялото ѝ болезнена празнота.

– Не бяхме много умни – проговори дрезгаво той, – но не можехме да го избегнем. За няколко минути светът престана да съществува.

Той я целуна по слепоочието и тя усети, че мислите му са отлетели надалече. Поиска да се вкопчи в него, да му изкрещи колко го обича, но не посмя. Тъй като беше израснала в армията, разбра, че в момента Майкъл беше съсредоточил всички свои умения и способности в оцеляването им. Страстта беше раздаващо разсейване, но тя нямаше право да отклонява вниманието му с болезнени лични проблеми. Старасейки се гласът ѝ да звучи делово, тя каза:

– Умирам от глад. Да бяхме взели поне няколко ябълки.

– Ей сега ще хвана една риба. В големия басейн сигурно има поне десетина, дошли с прилива. Ще си направим хубава вечеря. – Майкъл се изправи и изтри лицето си. – Ще ти донеса ризата си. Почти суха е и можеш да я облечеш.

Катрин се подчини с готовност. Майкъл отиде до огъня и се подсуши бързо с фанелката, която носеше под ризата. Приличаше на античен бог, съвършен в красотата и силата си. С тези белези е като Марс, каза си развеселено Катрин. И в същото време непобедимият воин беше толкова мек, толкова нежен...

Майкъл навлече панталона си, взе ризата и се върна при басейна. Катрин пое неохотно ръката му и се върна при водата. Чувстваше се затоплена и външно, и вътрешно, студеният въздух не ѝ правеше впечатление.

Тя се подсуши с фанелката и облече ризата му, която ѝ стигаше до коленете. Майкъл я наблюдаваше с тъмен, премрежен поглед и тя изпита несигурност. Сигурно се ядосваше, че се е поддал на изкушението да се люби с нея. Може би трябваше да си поговорят, вместо да се поддадат на страстта. Но тя не съжаляваше.

– Как ще хванеш рибата без кука или шнур?

– Време е да изпробвам техниката, която съм научил от приятеля си Никълъс. Потопяваш ръката си във водата и движиш пръстите. Рибата идва да види какво става и я хваща.

– Сигурно е по-трудно, отколкото прозвуча – усмихна се тя. Майкъл легна на една скала и потопа ръката си във водата.

През това време Катрин отиде да потърси сладка вода за пиене. Скоро намери изворче, което се събираше в каменно коритце и оттам изчезваше в пясъка.

Тя се напи и се върна при огъня. Седна и сплете влажната си коса на дебела плитка. Майкъл нададе тържествуващ вик, скочи и се втурна към нея с голяма, отчаяно мяташа се риба в ръце.

– Аз ще я изчистя, а ти помисли как да я сготвим.

Катрин се замисли. Възможностите не бяха много.

– Ще я увия в морска трева и ще я опека в жаравата.

– Звучи страхотно.

Майкъл нарязва рибата на парчета и скоро двамата седнаха да ядат край огъня. Месото беше бяло и крехко, солта от морската трева бе проникнала в него. Катрин беше толкова гладна, че щеше да се зарадва дори на парче корав армейски хляб.

След като се нахрани, тя се облегна назад и реши да използва липсата на напрежение, за да попита:

– Какво те накара да се върнеш в Скоул?

Майкъл се вираше в огъня. По изсечените му с длето черти танцуваха призрачни сенки.

– Преди всичко брат ми.

Катрин остана безкрайно изненадана.

– Новият херцог? Мислех, че не си говорите.

– Така беше. – Без да отвърща поглед от огъня, Майкъл описа дългата, изтощителна езда и как брат му бе дошъл в гостилницата в Грийт Ашбъртън, за да сложи край на караниците им. Без да иска, той разкри повече, отколкото възнамеряваше, за отчаянието си след напускането на острова.

– Стивън е на мнение, че е твърде вероятно мама да е излъгала кой е баща ми, и ме убеждава да забравим въпроса за произхода ми. Никога няма да узнаем, а и всъщност какво значение има?

– Брат ти явно е мъдър мъж – отговори спокойно тя. – И великодушен. Много се радвам.

– Имах чувството, че съм срещнал чужденец, когото съм познавал цял живот. – Майкъл разтърси глава и стана. – Ще ида да разгледам пещерата. Сигурен съм, че видях няколко разклонения. Вероятно наблизо има още една пещера.

– Звучи интересно. Ще дойда с теб.

Двамата взеха по една факла и се запътиха към дъното. Приливът беше достигнал най-високата си точка и тесният канал беше пълен с вода. Ала като се наведоха достатъчно, те можаха да минат по плиткия бряг, вместо да преплуват.

Когато тунелът се разшири, Майкъл се изправи и вдигна факлата си. Помещението беше много по-малко от главната пещера.

– Велики боже – извика смаяно той, – попаднахме в склад на контрабандисти!

Катрин се затича към него с разширени очи. На високите места бяха наредени десетки бъчвички.

– Дядо спомена, че през войната на островите често идвали контрабандисти, но все пак съм изненадана да видя стоката им тук.

– Контрабандистите не се интересуват чия собственост е брегът, където слизат. А и е съмнително, че островните жители биха ги обадили на властите. Повечето общини защитават свободната търговия. – Майкъл прегледа най-близката бъчвичка. – Обикновено контрабандните стоки се реализират по най-бързия начин, но тези стоят тук от месеци, може би дори от години. Сигурно корабът на контрабандистите е потънал и никой не знае къде е товарът.

– Френски коняк, нали?

– Да. Струва едно малко състояние. – Майкъл се запъти към дъното на пещерата и изведнъж затаи дъх. – Погледни! Тук има нещо много по-ценно.

Катрин, чула възбудата в гласа му, отиде да види какво е намерил. Сърцето ѝ направи огромен скок. Изтеглена на пясъка, полускрита в сянката, пред тях лежеше средно голяма лодка с гребла.

– Милостиви небеса! Мислиш ли, че с това ще стигнем до Скоул?

– Надявам се. – Майкъл огледа лодката от всички страни. Катрин не се отделяше от него. – Греблата са здрави. Има канче за изгребване на водата, корпусът изглежда невредим. Помогни ми да я пуснем във водата.

Катрин заби факлата си в пясъка и се хвана за другия край. Лодката се плъзна във водата с шумно плискане. Майкъл навлезе след нея.

– Няма дупки. О, Катрин, намерихме средство за бягство!

Макар че много ѝ се искаше да му повярва, Катрин трепереше от страх.

– Лодката е толкова малка. Как ще ни пренесе през скалите и теченията?

– В известно отношение по-лесно от голямата лодка. Шансовете ни

са много по-добри, отколкото например плуването. – Майкъл огледа входния тунел. – Когато започне отливът, бурята ще е отминала и можем да излезем от пещерата. Дотогава ще се стъмни. Даже ако Халдоран чака в залива, в което се съмнявам, имаме шанс да се измъкнем.

– Кога ще се разрази бурята? – попита Катрин.

– Вече бушува – отговори кратко Майкъл.

– Откъде знаеш? – попита изненадано тя. Мъжът вдигна рамене.

– Чувството ми го подсказва. Изпитвам, някакво вътрешно безпокойство. Не знам как по-точно да го изразя. Бурята избухна преди около час, много е силна и скоро ще отmine.

Катрин не го разбра, но повярва в думите му.

– Виж, под онова гребло има нещо. Какво ли е?

Майкъл отмести греблото и шумно пое въздух.

– Сабя. – Той вдигна страхопочтително оръжието и светлината на факлата се отрази в блестящото острие. – Грижливо намазана, за да не ръждяса от влагата. – Замахна и острието разсече въздуха с тих писък. В ръката на война стоманата сякаш оживя.

Катрин, която отново си припомни бога на войната и архангела, който води небесните войски, изпрати благодарствена молитва към небето. Пътуването между двата острова щеше да бъде опасно, но вече имаха шанс. А ако някой можеше да превърне шанса в победа, това беше само Майкъл.

Ейми слезе да почете в библиотеката, но когато се разрази бурята, изтича до пейката под прозореца, за да погледа. Силният вятър и дъждът се удряха в стъклата. Дълбоко под нея вълните се разбиваха в крайбрежните скали, пръските изхвърчаха нагоре и се смесваха с дъждовните капки.

Макар че дамите се страхуваха от буря, Ейми изпитваше дълбоко задоволство да наблюдава природните стихии. Дни наред седеше в тази ужасна къща със смешното име Рагнарбок и скучаеше. Лорд Халдоран постоянно обясняваше, че майка ѝ е твърде заета с грижи за болния лерд и няма време да я посети, но Ейми не му вярваше. Много пъти беше помагала на майка си в лазаретите и знаеше, че Катрин цени високо помощта ѝ.

При следващата среща с лорд Халдоран щеше да му каже, че настоява да я отведе при майка ѝ. А може би нямаше да чака. Лордът често отсъстваше. Не го беше виждала от вчера сутринта. Утре, щом бурята

отминеше, тя щеше да се измъкне тайно и да потърси майка си. Островът не беше много голям. Непременно щеше да намери пътя към резиденцията на лерда.

Скоро след като бе взела това решение, вратата на библиотеката се отвори. Влезе лорд Халдоран. Ейми скочи на пода и се затича към него.

– Добър ден, милорд – Тя направи прелестен реверанс. – Мога ли най-сетне да посетя мама? Тя сигурно има много работа и ще се радва на помощта ми.

Мъжът поклати глава и я погледна сериозно.

– Боя се, че нося лоши новини, Ейми. Моля те, седни. – Той я отведе до дивана. – Трябва да бъдеш смела, миличка.

Тя изтръгна лакътя си от ръката му и го погледна втрещено. Сърцето ѝ спря да бие. Точно същото бе казал полковникът, когато ѝ донесе вестта за смъртта на баща ѝ.

– Не – пошепна едва чуто тя. – Не.

Гласът му преливаше от съчувствие:

– Още не сме съвсем сигурни, но вероятно майка ти е решила да си почине малко и е напуснала стаята на лерда. Излязла е да се поразходи на скалите и... не се върна. Претърсихме целия остров, но не я намерихме. Лодкарите твърдят, че не са я виждали. На скалата намерихме следи от паднало тяло, както и следи от пръсти, като че някой се е опитвал да се задържи, за да не полети в бездната. А в залива намерихме това. – Той подаде на Ейми мокър шал.

Момиченцето изплака задавено. Майка ѝ беше купила този шал с Брюксел. Шалът беше евтин, но тя не обичаше да купува неща за себе си.

– Мама не е мъртва! Прекарала е целия си живот в армията. Не може да падне от някаква си скала!

– Беше мъгливо, а тя сигурно е била преуморена – обясни меко Халдоран. – Подхлъзнала се е във влажната трева, силният вятър я е тласнал към морето... Нашият остров е много опасен за хора, които не го познават. – Той сложи ръка на рамото ѝ и Ейми се вцепени. Нещо не беше наред в начина, по който я докосваше. Ръката му беше тежка, собственическа. Въпреки подробните обяснения, тя не можеше да повярва, че майка ѝ е допуснала да падне от скалата в морето. Погледна го в лицето и понечи да изкаже мислите си, но изведнъж замълча. Ако нещо не беше наред, именно той беше виновникът.

– Недей така, скъпа. – Халдоран се опита да я прегърне. – Не искам да се тревожиш, Ейми. Ти си част от семейството. Обещавам, че винаги

ще има кой да се грижи за теб.

Тя го бутна настрана и стана.

– Ще се прибера в стаята си. Искам да бъда сама. – По лицето ѝ потекоха сълзи.

– Разбира се – отговори все така меко и съчувствено той. И фалшиво. – Каква трагедия. Майка ти беше прекрасна жена. Но ти трябва винаги да помниш, че ще се грижа за теб.

Детето избяга от стаята, като нарочно се държеше като седемгодишно, а не като голямо момиче, и спря едва когато влезе в стаята си. Докато тичаше, забеляза, че един от слугите на лорда я следва. Всички мъже в къщата бяха мрачни и груби и толкова си приличаха, че Ейми беше почнала да ги нарича чудовища. За разлика от обикновените войници, които познаваше от армията, тези бяха мълчаливи и нелюбезни. Защо я охраняваха? От какво я пазеха?

Ейми затвори тихо вратата и превъртя ключа, за да се изолира от останалия свят. Хвърли се на леглото и скри лице в ръцете си, опитвайки се да спре хълцането си. След като се успокои, тя се обърна по гръб и се загледа в тавана.

Никога досега не беше поставяла под въпрос искреността на лорд Халдоран. Той беше приятел, братовчед на майка ѝ. Е, не чак толкова близък като полковник Кениън или капитан Уайлдинг. Ами ако беше излъгал, когато ѝ каза, че е изпратен от мама? Леля Ан отказваше да я пусне с него, защото не беше донесъл съобщение.

Значи лорд Халдоран я бе отвлякъл. Но защо, защо? Той дори не обичаше децата.

Ейми размишляваше напрегнато. Припомни си страшните приказки, които беше чела, и изтръпна. Може би лордът искаше да принуди майка ѝ да се омъжи за него. В действителния живот такива неща не се случваха, но мама беше най-красивата жена на света. Мъжете често се държаха странно с нея.

Каквато и да беше причината, едно беше ясно: тя трябваше да избяга от тази къща колкото се може по-скоро.

Ейми скочи и отиде до прозореца. Стъклата трепереха под напора на силния вятър, дъждът барабанеше оглушително. Как да се измъкне през прозореца? Можеше да направи въже от чаршафите си. За щастие имаше достатъчно первази, на които можеше да си почива при слизането. След като бурята утихне, тя щеше да избяга и да се запъти право към къщата на лерда. Сигурно мама беше там.

Ейми затвори очи и се опита да задържи сълзите си. „Моля те,

мамо, искам да си жива!“

38

Веднага щом приливът отслабна, двамата прекараха лодката през тунела и напуснаха пещерата. Легнали по гръб на дъното, направляваха движението с ръце. Многократно се блъснаха в стените, но в крайна сметка излязоха на открито. Катрин се изправи и разтърка изтръпналите си рамене. Чувстваше се като мишка, измъкнала се от дупка, наблюдавана от гладна котка. Но не се чуха нито викове, нито изстрели. Халдоран и хората му се бяха върнали в Скоул или бяха потърсили убежище за през нощта.

Както бе предсказал Майкъл, бурята отслабваше, но още преди да мухнат греблата в ремъците, една вълна ги подхвана от широката страна. Водата плисна в лодката и ги намокри до кости. Майкъл загреба с мощни удари. Когато лодката се успокои и се отдалечи от брега, той се обърна към нея:

– Оглеждай се внимателно. Заливът е пълен със скали.

Катрин кимна и коленичи на носа. Тъй като седеше с гръб, Майкъл не виждаше какво има пред тях и тя трябваше да го замести. За съжаление не притежаваше неговата изключителна способност да вижда в тъмното. Небето беше покрито с черни облаци и луната не можеше да ги пробие. Катрин примигва напрегнато. Малко вляво се виждаше нещо бледо, неравномерно, прилично на пяна.

– Дай вдясно. Струва ми се, че минаваме покрай риф.

– Вдясно – повтори Майкъл, измени курса и след дузина удари с греблата минаха покрай голяма скала, почти скрита във водата.

Когато излязоха в открито море, скалите изчезнаха и Катрин се успокои. Даже намери време да изгребе насъбралата се на дъното вода. Какво щастие, че контрабандистите бяха оставили канчето в лодката.

Много скоро условията се влошиха. Бурята влачеше след себе си огромни вълни, които нападаха безмилостно малката лодка. Дали Майкъл ще успее да удържи курса, питаше се непрестанно Катрин. Преследването на Бон ѝ бе показало, че спътникът ѝ притежава феноменално чувство за ориентация и усеща местността, но това беше вода, напълно непознат канал. Бяха го прекосили само веднъж, и то на дневна светлина. Можеха да минат покрай Скоул и да се изгубят в открито море.

Катрин побърза да прогони тези мисли. Задачата ѝ беше да

наблюдава вълните и да изгребва водата и тя беше длъжна да го прави по най-добрия начин.

Ейми задряма, като остави прозореца леко отворен, за да следи промяната на времето. Събуди я тишината след бурята. В стаята гореше свещ и часовникът на камината показва, че е почти два часа сутринта. Навреме: Тя изтича до прозореца и огледа местността. Все още духаше вятър, но дъждът беше престанал. Нито следа от охранителите на лорд Халдоран.

Ейми свали нощницата си и облече момчешките дрехи, които майка ѝ беше купила в Испания. Беше ги взела със себе си, тъй като знаеше, че ще се катери по скалите на Рагнарьок Бричовете ѝ бяха тесни, защото беше пораснала, но все някак ги закопча.

Когато се облече, тя отвори предпазливо вратата и огледа коридора. Един от пазачите беше задрямал на няколко метра от стаята ѝ. За да избяга, трябваше да го прекрачи. Оставаше само пътят през прозореца.

Ейми заключи вратата и грабна възето, което беше усукана от чаршафите. Завърза единия, край за леглото и спусна другия през прозореца. Възето стигна почти до земята.

Ейми излезе през прозореца и започна да се спуска. Силният вятър я лашкаше на всички страни. Макар че не се страхуваше от конете, нито от френските войници, Ейми не понасяше височината. Ала беше твърдо решена да се справи. Спомни си какво беше чула от войниците, втрени поглед в стената и продължи бавно надолу.

Тогава чаршафът започна да се къса. Когато усети вибрацията в ръцете си, сърцето ѝ се сви. Ако паднеше от тази височина, щеше да се убие. Погледна надолу и на няколко стъпки видя широк перваз.

Чаршафът се разцепи с грозен шум. Ейми събра всичките си сили, скочи върху тясната издатина и се помоли да запази равновесие, за да не полети надолу.

Пътуването през канала беше безкраен кошмар. Катрин непрекъснато изгребваше водата, а парещите ѝ очи бдително следяха обстановката. За щастие задуха остър вятър и облаците се разсеяха. Сърпът на луната освети мъничък остров отдясно и макар че парчето земя беше твърде далечно, за да представлява опасност, Катрин удвои вниманието си. Островите често бяха заобиколени от коварни плитчини. Забеляза с тъгълчето на окото си сноп пяна и изпищя:

– Веднага вляво!

Майкъл се подчини, но не успя да избегне назабения риф. Лодката потрепери и се наклони. Нахлулата вълна отново ги измокри. Катрин примигна и извика:

– А сега надясно!

Няколко мощни удара с греблата ги изведоха от опасната зона. Катрин изгреба голямо количество вода и попита:

– Имаш ли представа дали приближаваме Скоул?

Майкъл остави греблата. Миг преди облаците отново да закрият луната, тя видя, че мощните му рамене са приведени от умора.

– Според мен не сме далече. Чуй!

Катрин се вслуша напрегнато и долови мощни удари.

– Вълните се разбиват в бряг!

– Точно така. – Майкъл продължи да гребе. – Ако съм преценил правилно, ще излезем на Литъл Скоул, близо до къщата на Халдоран.

Тя приседна отново на носа и се помъчи да различи нещо в мрака.

– Откъде знаеш?

– Инстинкт за ориентиране. Полезен талант за всеки войник.

Тя се поколеба.

– Моето чувство ми казва да отида веднага при Ейми, но разумът смята, че трябва да потърсим помощ от замъка.

– Може би. Но не знам дали ще успеем да ги убедим, че Халдоран е негодник. – Гласът му издаваше мрачна решителност. – Освен това е сигурно да я измъкнем тайно, вместо да рискуваме открита битка.

Майкъл беше прав. Омразният ѝ братовчед можеше да убие Ейми от чиста злоба, преди да нахлуят в къщата му. Тя преглътна и заяви твърдо:

– Тогава да вървим в Рагнарьок.

Този път лердът се събуди без проблеми. Все още беше тъмно, но на небето се очертаваше сива ивица. Той се обърна настрана и видя, че до леглото му е седнал Дейвин Пенроуз и го наблюдава със загрижено изражение.

– Преди колко време изпратих да те повикат? – попита немощно лердът.

Дейвин се усмихна облекчено.

– Преди около осем часа.

Добре. Старецът се опасяваше, че са минали дни.

– Катрин?

– Изчезнала е – отговори мрачно констейбълът. – Претърсихме острова, но не намерихме никаква следа. Тя се грижеше всеотдайно за вас. Хората мислят, че снощи е излязла на дълга разходка и е паднала от някоя скала.

– Не! – Лердът знаеше, че няма много сили, и подбираше внимателно думите. – Клайв е отвлякъл дъщеря ѝ и я е принудил да изпрати така наречения си съпруг.

– Какво? – Дейвин не можа да скрие смайването си.

– Истинският ѝ мъж е мъртъв. Този е приятел или любовник – обясни нетърпеливо лердът. – Той се върна да говори с Катрин, Клайв ги откри и ги взе в плен. Намерението му беше да ги откара на Бон и да ги гони като дивеч.

– Велики боже! – извика Дейвин. – Значи съм бил прав. Снощи чух изстрели на Бон.

Лердът затвори очи, опитвайки се да обуздае чувствата си. Ами ако бе закъснял? Катрин го излъга, но... той беше запленил от нея.

– Как узнахте? – попита нервно констейбълът.

– Защото говореха пред мен, като че съм мъртъв. – Старецът пое дълбоко въздух, опитвайки се да се съсредоточи. Нямаха време за губене. – Клайв държи дъщерята на Катрин в Рагнарьок. Взemi милиционерите и я измъкни оттам. Не знам дали Клайв е там, но вземете оръжие. Той е опасен луд. Щом вземете детето, отправайте към Бон да видите дали Катрин и онзи мъж са още живи. Ако не... – Гласът му пресекна.

Дейвин прие невероятната история без излишни въпроси. Стана от мястото си и заговори решително:

– Веднага тръгвам. Ще събера дузина мъже. Първо в Рагнарьок, после в Бон.

– Не вярвай на Клайв.

– Никога не съм му вярвал. – Дейвин се обърна и излезе.

Лердът затвори очи и се опита да потисне напирещите сълзи. Стар съм вече, повтаряше си той. Вече би трябвало да съм свикнал със загубите.

Скоул тънеше в пълен мрак и това не беше изненадващо в този нощен час. Когато наближиха острова, Катрин стана още по-бдителна, тъй като знаеше, че последната отсечка е най-опасна.

Течението се засили и лодката се мятеше безпомощно на всички

страни. Майкъл пъшкаше от напрежение, опитвайки се да я държи в равновесие. Прибойт вибрираше в костите им. Появи се силуетът на малък остров. Майкъл успя да го избегне, но силното течение улови лодката и я подкара право срещу назъбена скала. Катрин изкрещя предупредително. Майкъл избягна смъртоносното препятствие буквално в последната секунда.

Луната отново освети пътя им.

– Още само неколкостотин метра – съобщи Катрин. – По шума на прибойа съдя, че е плаж, но виждам и скали.

– Добре – отговори задъхано Майкъл. – Това е брегът на Литъл Скоул.

Прибойт отново улови лодката и я метна към сушата. Бяха достатъчно близо, за да видят бледите, вълнуващи се линии на пречупващите се вълни. Катрин се вкопчи в ръба, стресната от скоростта, с която летяха към брега. Разумът ѝ подсказваше, че няма да преживее това лудо плаване, но вътрешният глас нашепваше, че Майкъл ще се справи. Затова съсредоточи цялото си внимание в наблюдението на брега.

За съжаление закъсня да види скалата, скрита под водната повърхност.

– Внимание, надясно!

Майкъл веднага я послуша, но едното гребло застърга в камъка и се счупи.

– Дръж се здраво! – изкрещя той.

Лодката, загубила контрол, се завъртя като обезумяла и се удари в друга скала. Катрин полетя високо във въздуха и стомахът ѝ се преобърна. След минута падна в лодката, която вече бе изхвърлена на брега. Ударът беше толкова силен, че изпразни дробовете ѝ. Тя се надигна, една коварна вълна я пое и я понесе обратно към морето. Господи, тя се давеше, беше безпомощна, не можеше да се откъсне...

Майкъл я сграбчи за косата и я изтегли на сушата.

– Стани! Почти пристигнахме!

Вълните отново се опитаха да я погълнат, но той я държеше здраво и хватката му беше единственото сигурно нещо сред бушуващата стихия. Направиха няколко крачки, като непрекъснато се хлъзгаха във водораслите, и изведнъж се озоваха извън обсега на водата. Направиха още няколко крачки и се свлякоха безпомощни на земята, вкопчени един в друг. Катрин имаше чувството, че гърдите ѝ ей сега ще се пръснат.

– Наред ли е всичко? – изпъшка Майкъл.

Тя прогони надалече болката и мъчителната умора.

– Няколко дракотини и тържествена клетва, че никога вече няма да се кача в лодка.

Чу се сподавен смях.

– Безстрашната Катрин.

– Не – отговори твърдо тя. – Страхливата, беспомощната Катрин.

– Къщата е близо.

Тя се откъсна неохотно от прегръдката му. Щом беше с него, всичко беше възможно.

Стана и с учудване забеляза, че Майкъл е препасал сабята и е увил на кръста си дебелото въже.

– Знаеш ли къде сме?

– Рагнарбък е най-много на половин миля отгук. – Той свали жилетката си и я изстиска, после отупа дрехите си. – Ще изкачим онзи хълм, за да видим колко път имаме.

– А после? – попита Катрин, докато изстискваше дрехата си. Майкъл се усмихна и зъбите му блеснаха.

– После ще нападнем дракона в собствената му бърлога.

Мина доста време, преди Дейвин да събере милиционерите. Събраха се в обора на замъка, той им раздаде пушките и обясни накратко ситуацията. Мъжете реагираха с делово кимане. Никой не се усъмни, че Халдоран е негодник. А Катрин и съпругът ѝ – или какъвто и да беше – бяха оставили добри впечатления.

Тъкмо бяха впрегнали конете в леката каручка, когато в двора влезе добре облечен чужденец. Дейвин вдигна факлата си и го освети.

– Кой сте вие, по дяволите?

Новодошлият вдигна вежди.

– Желая на всички ви добро утро. – Едър, широкоплещест, с кестява коса и глас, който веднага издаваше висок произход.

– Простете, не исках да бъда неучтив – поправи се Дейвин, – но ние имаме важна задача. Проблемът е сериозен.

– Щом има проблеми, малкият ми брат непременно е забъркал някоя каша. Какво става?

Брат му? Дейвин огледа по-внимателно непознатия и откри силна прилика със „съпруга“ на Катрин Мелбърн.

– Кой сте вие и какво търсите тук? – попита строго той.

– Името ми е Ашбъртън. Слязох на острова през нощта с цел да

намеря брат си. Тъй като се познавам с лерда, реших да го посетя – отговори джентълменът. – Закъснях заради бурята и лодкарят ми предложи да остана в дома му. Събудих се рано и реших да се поразходя.

– Щом казвате – отвърна сухо Дейвин. Ашбъртън отмести поглед към каручката.

– Имате ли нужда от помощ в експедицията, която предприемате? Случайно си нося pistolетите.

Ашбъртън изглеждаше надежден, а щом беше брат на мъжа, дошъл с Катрин, имаше право да присъства.

– Заповядайте. Ще ви разкажа малкото, което знам, по пътя за Рагнарьок.

– Залезът на боговете? – попита изненадано Ашбъртън.

– Надявам се да не се окаже вярно. – Докато конете препусаха към Литъл Скоул, Дейвин обясни ситуацията.

Макар че беше уморена, Катрин тичаше с всички сили към Рагнарьок. По това време на годината слънцето изгряваше рано, а небето на изток вече просветляваше.

Майкъл беше по-предпазлив. Непрестанно я предупреждаваше да се прикрива. Когато приближиха къщата, попита спокойно:

– Халдоран спомена ли къде държи Ейми?

– Каза ми, че я е настанил в най-добрата стая за гости с прекрасен изглед към морето – отговори с въздишка Катрин.

– Значи ще заобиколим и ще се опитаме да я открием. Притискайки се към стената, двамата тръгнаха към морето.

Сенките все още бяха дълбоки и ги пазеха. Катрин огледа внимателно прозорците си и призова майчиния си инстинкт да ѝ помогне. На стената се вееше нещо бледо и дълго.

– Какво е това? – попита стреснато тя. Майкъл погледна нагоре и пое дълбоко дъх.

– Прилича на въже от усукани чаршафи. А под него... Господи, това е Ейми, сгушена на перваза!

Катрин изплака и се втурна като обезумяла към мястото. Застана в подножието на стената и извика с треперещ глас:

– Ейми, ти ли си?

– Мамо! – Тъмната фигурка се олюля и Катрин протегна ръце да я хване, но момичето се задържа. – Аз заседнах тук.

Майкъл смушка Катрин в гърба и изсъска ядно:

– По-тихо, за бога! – Вдигна глава и продължи много по-меко: – Ейми, аз съм полковник Кениън. Ранена ли си?

– Нищо ми няма, сър. – Малката изхълца задавено. – Опитих се да избягам.

– Смело момиче. Ей сега ще дойда да те взема.

– Как ще го направиш? – попита едва чуто Катрин.

Майкъл развърза въжето.

– Ще се кача на дървото, ще метна примка към каменната издатина и ще стигна до Ейми. След това ще се спуснем при теб. – Той извади сабята от ножницата и я остави на земята.

Катрин стоеше като вцепенена. Едва виждаше Ейми, а каменната издатина ѝ изглеждаше съвсем малка.

– Внимавай – прошепна измъчено тя. Майкъл докосна ръката ѝ.

– Винаги внимавам. – Отиде до дървото и започна да се изчаква към върха.

Катрин следеше движенията на дъщеря си с безумен страх. Според Майкъл спасяването беше лесно, но тя съзнаваше, че е смъртно опасно. Въжето можеше да се скъса, каменният перваз да се счупи.

Хората, които обичаше повече от всичко на света, бяха в опасност, а тя можеше само да се моли.

Някакъв странен вик изтръгна Халдоран от обятията на съня. Не беше чайка, нито диво животно. Той стана и отиде до прозореца. Зазоряваше се. Време за ставане. Щеше да закуси и да се върне на Бон. Ловът обещаваше да бъде интересен.

Забеляза някакво движение и се извърна да го проследи. Какво беше това, по дяволите?

Тъмна фигура се катереше безстрашно по стената. Кениън! А долу го чакаше Катрин, устремила лице нагоре. Проклятие! Не само, че бяха успели да избягат от Бон, ами и имаха дързостта да дойдат в Рагнарбок.

Още веднъж проклятие. До Кениън се очерта дребна фигурка. Ейми. Хлапачката се бе опитала да избяга. И тя беше като майка си. Значи трябваше да отстрани и нея.

Халдоран отиде до леглото си и дръпна шнура на звънеца. Вече беше почти облечен, когато се появи сънният Дойл.

– Събуди хората – заповяда кратко Халдоран. – Да се облекат и да вземат оръжията си от залата. Веднага! – изляя той. – Време е да ги избием.

Майкъл се приземи успешно до Ейми и попита весело:

– Какво стана?

– У суках въже от чаршафите, но се скъса. – Тя изтри замърсеното си лице. – Сkochих на тази издатина, но не знаех как да се спусна на земята.

– Отдавна ли си тук?

– Цяла вечност! – Гласът ѝ затрепери. – Лорд Халдоран ми каза, че мама е мъртва, и реших да избягам, за да проверя дали е казал истината.

Проклетото копеле! Майкъл преглътна злобните думи. Халдоран явно си беше вкъщи. Трябваше да побързат. Скривайки загрижеността си, той продължи спокойно:

– Както виждаш, излъгал те е.

– Готова съм да го убия за тази лъжа! – В гласа ѝ нямаше нищо детско.

– Аз ще го направя вместо теб.

– Защо сте при мама? – попита Ейми, докато той проверяваше въжето.

Майкъл реши да поразкраси истината.

– Майка ти имаше някои проблеми с дядо ти и ме помоли да я посетя, за да ѝ помогна. Нали сме приятели.

Ейми кимна убедено.

– Най-бързият начин да се озовеш на земята е да те взема на гърба си. Страшно е, но вярвам, че ще се справиш.

Момичето кимна решително.

– Ще направя всичко, за да се махна оттук.

Майкъл клекна и тя го възседна. Макар че тялото ѝ беше леденостудено стройните крачета се увиха здраво около кръста му.

– Готови ли сме?

– Да, сър.

Майкъл заслиза предпазливо. Ейми се беше вкопчила като маймунка в него. Вятърът залюля въжето и тежестта на Ейми го извади от равновесие. Бавното слизание изцеди и последните му сили. Никога не беше преживявал такова адско напрежение. А трябваше да внимава, за да не хвърли Ейми. Когато най-послед стъпи на земята, дланите му бяха изподрани, а ръцете му трепереха неудържимо.

– Мамо! – Ейми скочи и се втурна към разплакалата Катрин. Майкъл се облегна на стената и задиша дълбоко и тежко.

Сцената беше затрогваща. Ейми беше най-щастливото дете на земята с такава майка.

Той се наведе и вдигна оръжието си.

– Да вървим. Трябва да се махнем, без да ни видят.

– Да сър, полковник. – Ейми се обърна към него, стискайки ръката на майка си. Катрин сияеше с цялото си лице.

Докато ги водеше към пътеката между двата острова, Майкъл си разреши да се надява. Още няколко минути и щяха да бъдат извън опасност. Само още няколко минути...

39

Макар че слънцето изгря и силуетите им се очертаваха ясно, Майкъл не се опитваше да се прикрива. Скоростта беше по-важна. След като прекосят дигата, можеха да се скрият в жалките храсти, но дотогава... Той стискаше здраво скъпоценната сабя, надявайки се, че няма да се стигне до битка.

Шумът на вълните издаде, че приближават дигата, и той попита:

– Ейми, по този път ли мина, когато дойде на острова с Халдоран?

– Да, сър, познавам дигата. Пътеката е тясна и ме уплаши. Радвам се, че е достатъчно светло, за да виждам къде стъпвам.

– Бъди предпазлива.

– Тъй вярно, сър. – Тя стисна по-здраво ръката на майка си. – Не обичам височините.

– И аз, миличка – отговори успокоително Катрин.

– Тогава имате късмет, защото няма да минете по пътеката – проговори хладно мъжки глас и храстите от двете страни на пътя внезапно оживяха. Петима мъже излязоха на пътя, излъчвайки самоувереността на добре въоръжени биячи. Халдоран и Дойл отляво, останалите трима препречваха пътя към дигата.

Майкъл разбра, че трябва да нападне веднага, и се хвърли като бесен срещу тримата бивши затворници. Първият удар улучи ръката на мъжа със счупената челюст и го остави без оръжие. Вторият се заби в рамото на другаря му. Мъжът се олюля, Майкъл му изтръгна сабята, завъртя се към третия и заби острието дълбоко в бедрото му. Още докато жертвата падаше, той изкрещя настойчиво:

– Тичайте!

Катрин и Ейми буквално прелетяха през пролуката, създадена от

него, и стигнаха до дигата. Без да губи време, Майкъл се обърна към противниците си.

Първите трима бяха обезвредени, но Дойл вече насочваше пушката си срещу него с убийствена злост в очите. Изтрещя изстрел, но Халдоран удари дулото със сабята си и куршумът се заби в земята.

– Не го убивай! – изрева той. – Това е моя работа.

И пристъпи напред, готов за бой. Ранната утринна светлина позлати великолепната сарацинска сабя, с която се беше въоръжил.

– Една точка за вас, Кениън. Нападناхте с невероятна бързина. Трябваше да запомня тази тактика.

– Ако не бяхте аматьор, щяхте да я знаете. – Майкъл се дръпна към дигата, без да го изпуска от поглед. Очите щяха да му подсказват мига и посоката на нападението. Халдоран кимна мрачно.

– Искане ми се да не бързам, но ще ви убия веднага, за да хвана Катрин и наглото ѝ хлапе.

– Първо трябва да минете през мен – отговори равнодушно Майкъл. – По-трудно е, отколкото си мислите.

– Така ли? – Халдоран стъпи на дигата с искрящи от гняв очи. – Веднъж вече ви победих, а тогава не бяхте изтощен. Много добре знам, че искахте да ме предизвикате с твърденията си, че сте ме оставили да спечеля. Този път няма съмнения в победата ми.

Той се хвърли светкавично напред, но Майкъл, предупреден от искрите в очите му, парира. Умората беше скована рефлексите му и едва се задържа на крака.

Халдоран отговори с редица брутални удари, един от друг по-силни, и почти успя да пробие защитата му. Майкъл се отдръпна и лордът изсъска подигравателно:

– Оръжието ви не е нещо особено. Откъде го взехте?

– От пещерата на контрабандистите. Стандартна флотска сабя – отговори твърдо Майкъл. – Истинският войник няма нужда от сарацинска стомана.

Халдоран нанесе нов удар и когато Майкъл парира, силен порив на вятъра извади противника му от равновесие. През това време Майкъл хвърли поглед към дигата. Катрин и Ейми бяха изчезнали. Облекчен, той посвети цялото си внимание на противника.

Изтощението замъгляваше ума му, забавяше реакциите. Дори желанието за оцеляване бе отслабнало. Останаха му единствено желязната воля за победа и умението да се бие, школувано в безброй жестоки битки. Беше преживял страшни неща и сега парираше, избягваше,

нанасяше удари повече по инстинкт, отколкото с разума си. Едва вдигаше оръжието и мускулите му трепереха от напрежение.

Двубоят продължи в мрачно мълчание. Звънът на оръжията заглушаваше тъмния рев на вълните и крясъците на чайките. Халдоран нееднократно нанесе смъртоносни удари, но не постигна успех. Майкъл парираше и отстъпваше и засега нямаше дори драскотина.

Изпълваше го безрадостно удовлетворение. Нямаше да спечели този дуел. Даже ако станеше чудо, мъжете зад Халдоран щяха да го застрелят. Единствената му задача беше да даде време на Ейми и Катрин да избягат.

Когато отстъпи още крачка назад, Халдоран изръмжа:

– Стойте си на мястото, по дяволите! Бийте се като джентълмен, ако знаете какво означава това.

– Мога да се бия само като войник – отговори, пъшкайки, Майкъл. – За да победа.

Халдоран нападна отново, острието на сабята разсече дебелия жилетка и потърси уязвимо място. Майкъл се отдръпна – и десният му крак увисна във въздуха. Намираха се на най-тесното място на дигата. Чакаше го сигурна смърт.

Той се извърна наляво. Движението го спаси от пропадане в пропастта, но се озова легнал по гръб в самия край на пътеката.

Халдоран се усмихна със злобно задоволство.

– Кажете си молитвата, Кениън.

Майкъл вдигна меч и успя да парира страшния удар. Сарацинското острие улучи оръжието му точно в средата и го строши на две половини. В ръката на Майкъл останаха дръжката и назъбено парче стомана.

Разумът му прие, че е дошъл краят, но добре тренираното тяло не беше готово да се предаде. Сграбчи с лявата ръка шепа чакъл и го метна в лицето на противника си. Халдоран изруга и се отдръпна, за да изтрие очите си. През това време Майкъл замахна с левия си крак и улучи глезените му.

Халдоран падна настрана. Майкъл се изправи на колене и заби назъбената стомана в десницата на противника си, прерязвайки жилите. В очите на лорда блесна безумен страх. Изрева като животно и изрита счупената сабя от ръката на Майкъл. Скочи и го сграбчи за гърлото със здравата си ръка.

Завърза се ръкопашен бой. Двамата се търкаляха по земята в опасна близост до пропастта. Равновесието на силите бе нарушено. Майкъл забрави всяка предпазливост и страх от падане и неумолимо изблъска

Халдоран към ръба на бездната.

Когато преплетените им тела се олюляха към пропастта, Майкъл погледна в очите на противника си и видя нарастващ страх.

– Аматьор – изсъска през зъби той, пречупи хватката на Халдоран с добре прицелен удар и го запрати към края на пътеката.

Халдоран посегна да се залови за него – или да увлече и двамата в пропастта, – но Майкъл го ритна по китката. С отчаяно разперени пръсти, които нямаше къде да се заловят, победеният полетя към нищото. Той изпищя и викът му отекна зловещо в скалите и хълмовете, докато бе заглушен от рева на вълните.

Победа, но каква? Майкъл вдигна глава и видя четири дула, насочени право в гърдите му. Това беше краят.

Е, поне беше извършил едно добро дело. Живей дълго, Катрин, и живей добре.

Катрин и дъщеря ѝ потърсиха прикритие в храсталците от другата страна на дигата. Паднала на колене, едва поемайки си дъх, тя раздели предпазливо клоните, за да види какво става. Изстрелът беше само един. Дали това беше добър знак или Майкъл бе улучен смъртоносно?

Когато на дигата започна дуел, Катрин затисна устата си с ръка. Ейми, която се бе промъкнала до нея, попита задъхано:

– Полковник Кениън ще спечели, нали, мамо?

– Не знам, мила. Той е опитен боец, но е крайно изтощен. Противникът му си е отспал, а и е много силен.

Катрин потрепери. Майкъл избягваше ударите с много усилия. Дватама противници бяха точно в средата на дигата, а двама от мъжете на Халдоран настъпваха бавно с пушки в ръце.

По лицето ѝ се стичаха сълзи, но тя не ги забеляза.

– Трябва да вървим – прошепна измъчено тя. – Когато двубоят свърши, онези ще ни преследват, все едно кой ще спечели.

– Познавам ги. Чудовища. – Ейми изкриви лице. – Не можем да изоставим полковник Кениън.

– Трябва, детето ми, иначе жертвата му ще бъде напразна.

– Няма да тръгна – проговори безизразно Ейми. – Знаеш колко добре умея да хвърлям камъни. Мисля, че мога да улуча някой от онези.

Катрин откри в очите на Ейми войнствен блясък и отново осъзна колко много момичето прилича на баща си. Освен това познаваше уменията ѝ да хвърля силно топките при крикет.

Тя беше длъжна да спаси детето си. Но честта и верността бяха също така важни. Изпълни я примирение. Ако си отидеа, без да помогнат на Майкъл, и двете нямаше да си го простят.

– Хайде да съберем камъни.

Скоро събраха цяла купчина и продължиха да следят дуела. Катрин стисна ръката на дъщеря си.

– Ако Майкъл бъде... убит, ще тичаме надясно, по склона на онзи хълм. Ще се скрием в храстите. Ако имаме късмет, Халдоран ще ни преследва по пътя.

Ейми грабна един камък.

– Но ако победи полковникът, ще нападнем чудовищата.

Когато Майкъл падна и оръжието му се счупи, Катрин изплака отчаяно. Дватама мъже се сбиха като обезумели и тя повярва, че ще полетят заедно в пропастта. Изведнъж Халдоран се сгромоляса в бездната, преобърна се няколко пъти и тялото му падна тежко върху белите скали.

Настана момент на абсолютна тишина, подчертана още повече от воя на вятъра и кръсците на чайките. В следващия миг Ейми се изправи и метна първия камък. Улучи бузата на Дойл, който тъкмо се бе приготвил да стреля. Изненадан, той изкрещя, ръката му трепна и куршумът се заби на метър от Майкъл. Катрин се надигна и запрати втори камък. Той се удари в земята, подскочи и се заби в коляното на втория затворник. И неговият изстрел не улучи. Майкъл се приведе и мъчително запълзя към прикритието на храстите. Пълзеше заднешком, за да следи изстрелите.

В този миг Катрин чу тропот на конски копита и колела, който бързо се приближаваше. Кой, по дяволите, препускаше с такава скорост към дигата? Тя хвърли бърз поглед през рамо и видя каруца, в която седяха половин дузина мъже. През това време Майкъл се беше добрал до първото прикритие.

Неочакваното нападение с камъни беше сплшило тримата мъже и те вече не представляваха опасност. Дойл обаче, по-опитен и по-решителен от другарите си, се бе скрил зад голям камък. Катрин видя дулото на пушката, което застрашително се насочи към Майкъл. Велики боже! След като бе издържал дотук, Майкъл не можеше да бъде убит по този подъл начин. Това беше недопустимо.

Колата спря, изтрещя изстрел и ехото се затъркаля между хълмовете. Дулото се скри. След секунди тялото на Дойл се строполи встрани от скалата. От черепа струеше кръв.

Прозвуча дълбок мъжки глас:

– Ей, вие, ако искате да доживеете залеза, хвърлете оръжията си!

Катрин скочи и се обърна стреснато. Дейвин Пенроуз се беше изправил в колата и от пушката му се виеше дим. Никога не го беше чувала да говори с този заповеднически тон. Боже, колко приличаше на дядо им!

– Слава на бога – прошепна задавено тя. – О, благодаря ти, боже! – Ейми се втурна към близкия храст и тя я последва, олюлявайки се. – Майкъл?

Той се изправи с последни усилия и направи няколко крачки към тях. Макар и мокър до кости, небръснат и окалян, беше най-прекрасният мъж на света. Катрин изплака и го прегърна. Майкъл беше жив!

– Успяхме. – Майкъл я притисна нежно до себе си и я пусна. – Изправихме се срещу Наполеон на Скоул и победихме.

– Не ние. Ти. – Трябваше да му каже толкова много неща, че не знаеше откъде да започне.

Ала спасителите сложиха край на уединението им. Милиционерите разоръжиха хората на Халдоран и ги вързаха, а Дейвин и един непознат отидоха при бегълците. Непознатият, едър, елегантно облечен господин, заговори пръв:

– Какво ти е на ръката, Майкъл?

Майкъл погледна развеселено напоения с кръв ръкав.

– Халдоран е проникнал по-дълбоко, отколкото си мислех. Сабята му беше толкова остра, че почти не усетих. – Той смръщи чело. – По дяволите, Стивън, какво правиш тук?

Катрин вдигна глава. Значи това беше херцог Ашбъртън, братът на Майкъл. Величествена фигура.

– Твоето загадъчно послание ме накара да дойда чак тук, за да проверя лично какви си ги забъркал. – Погледът му беше устремен към раната. – Няма ли да я превържеш?

– Ако ми дадете вратовръзката си, ще я стегна – рече Катрин. Без да каже дума, мъжът отвърза бялата ленена вратовръзка и ѝ я подаде. Поредната превръзка, каза си развеселено Катрин и се зае за работа.

– Стивън, позволи ми да ти представя Катрин и Ейми Мелбърн. Необикновена милосърдна сестра и световна шампионка по хвърляне. Ти си страхотна, Ейми. Баща ти щеше да се гордее с теб.

Момичето се зачерви до ушите.

Катрин направи превръзката и се обърна към констейбъла.

– Ти дойде тъкмо навреме, Дейвин, и аз съм ти задължена до края на живота си. Как узна къде сме?

– Докато е лежал уж в безсъзнание, лердът е чул разговорите ви – обясни Дейвин. – Тази сутрин се събуди много рано и ми разказа най-важното.

– Значи дядо е по-добре? Слава на небето!

Дейвин измери Майкъл с хладен поглед.

– Лердът каза, че не сте Колин Мелбърн. Ако този човек ви е брат, името ви вероятно е Ашбъртън.

– Аз съм Майкъл Кениън. Ашбъртън е титлата на Стивън.

– Херцог Ашбъртън? – попита смутено Дейвин.

– Правилно – кимна херцогът. – Но не ме гледайте така, моля ви. Хапя само в краен случай.

Майкъл въздъхна и зарови пръсти в мръсната си коса.

– Съжалявам, че ви измавих, Дейвин. Но ние с Катрин се познаваме от войната и тя ме помоли да я придружа.

Катрин отвори уста, но херцогът се намеси решително:

– Стига сме говорили. Сега най-важното е да отведем тримата бегълци в замък, преди да завали отново. Лердът сигурно ни чака с нетърпение.

– Съвсем правилна забележка – отбеляза сухо Майкъл, който трепереше с цялото си тяло. Катрин понечи да го подкрепи, но Стивън я отсрани меко и отведе брат си до каруцата.

Майкъл легна на дъските и притихна. Лицето му беше сиво, очите затворени. Катрин се облегна на ритлата и прегърна Ейми. Докато пътуваха, момиченцето научи цялата история, узна и че Халдоран е убиецът на баща му.

Ейми я изслуша с каменно лице. Единственият коментар бе:

– Съжалявам, че не го убих със собствените си ръце. – После се гуши в майка си и затвори очи.

Катрин отпусна глава на дъската. Въпреки всички лоши поличби, и тримата бяха останали живи и здрави. Сега й оставаше да се изправи пред лицето на дядо си.

40

Спасителният отряд влезе в спалнята на господаря. Облегнат на дъбели възглавници, лердът изглеждаше почти като някога.

– Значи си стигнал навреме, Дейвин. Добре си се справил. – Погледът му се устреми към херцога. – Какво, по дяволите, търсите тук,

Ашбъртън?

– Наминах случайно – отговори запитаният и очите му засвяткаха развеселено. – Моля, не ми обръщайте внимание. Все едно, че ме няма.

Лердът изслуша внимателно Дейвин, който му описа накратко последните събития. След това Катрин излезе колебливо напред.

– Не знам дали съм добре дошла тук, дядо, но се радвам, че се чувстваш по-добре. – Тя хвана ръката на Ейми и я отведе до леглото. – Това е правнучка ти Ейми.

Лердът погледна мрачно момичето.

– Носиш бричове като скандалната си майка. И изглеждаш като нея. И ти ли си дебелоглава?

Ейми вирна брадичка.

– По-лоша.

– Тогава ще се разбираме. Елате при мен, вие двете.

Облекчена, Катрин пристъпи към дядо си и го целуна.

– Искрено съжалявам, че те излъгах.

Лердът помилва смутено ръката ѝ, огледа втрещено Ейми и кимна одобрително. После се обърна към Майкъл, който се бе облегнал на стената.

– Щом не сте Колин Мелбърн, кой сте тогава?

– Майкъл Кениън от деветдесет и пета стрелкова бригада.

– Той е и полковник Кениън от сто и пети полк – допълни гордо Ейми, която искаше да бъде сигурна, че този важен факт няма да бъде премълчан.

– И моят единствен брат – допълни херцогът. Лердът вдигна рунтавите си вежди и отговори:

– Все ми е едно, даже да е генерал-майор. Лорд Майкъл компрометира племенницата ми.

Майкъл хвърли бърз поглед към Катрин.

– Да.

Колко омразна беше мисълта, че всичко, което бяха изживели заедно, е събрано в тази жалка дума „компрометирам“.

– Аз съм двадесет и осемгодишна вдовица, дядо, а не невинна девойка. Вината е изцяло моя. Мистър Харуел каза, че никога не би оставил Скоул на сама жена. Тъй като Колин беше починал наскоро, помолех Майкъл да се представи за мой съпруг. Той беше против измамата, но аз изпросих помощта му. Винаги се е държал като джентълмен.

– Съпротивата ми не беше чак толкова ожесточена – поправи я безстрастно Майкъл. – След Ватерло Катрин спаси живота ми и аз ѝ

заявих, че може да поиска от мен всичко, което желае.

В тези думи нямаше и искрица любов. Катрин помръкна.

– Харуел беше прав – въздъхна лердът. – Не исках да оставя Скоул на сама жена. Но след като те опознах, вече съм сигурен, че островът ще бъде в добри ръце. – Той се усмихна горчиво. – А и след като Клайв е мъртъв, нямам друг избор. Не можех да понеса мисълта, че той може да стане лерд. Затова последвах инстинкта си. – Той се обърна към Ейми: – Един ден ще станеш господарка на Скоул. Е, ако майка ти не роди син. Затова си остани упорита.

Катрин все още не можеше да повярва, че след всичко случило се дядо ѝ искаше да я направи своя наследница. Даже Майкъл да не я искаше, двете с Ейми щяха да бъдат независими, да имат значителен доход и да се ползват с уважението на света.

Тя погледна през прозореца и отново се възхити на дивата, първобитна красота на острова. Господарка на Скоул. Беше излъгала, за да достигне целта си, и победата нямаше вкус. Време беше да се промени. Щом другите вдовици се грижеха за децата си, без да наследят остров, значи и тя можеше.

– Халдоран ми каза, че Дейвин е син на Харалд. Вярно ли е? – попита спокойно тя.

В помещението се възцари мъртвешка тишина. Лицето на Дейвин се вкамени. Лердът пое дълбоко дъх.

– Да, вярно е. Това е обществена тайна.

– Значи имаш избор. – Катрин навлажни пресъхналите си устни. – По-добре е следващият лерд да бъде Дейвин. Той познава и обича всяко кътче на острова. Той е истинският наследник на старата традиция. Би било грях да го лиша от наследството му. – Тя кимна към дъщеря си. – Мисля, че Ейми ще ме подкрепи.

Момичето кимна мълчаливо.

– Вече мислих по този въпрос – призна глухо лердът. – Но, по дяволите, Дейвин е извънбрачен.

– Нали се гордеете с викингското минало на острова, лорд Скоул – намеси се неочаквано Майкъл. – Нравите на северните хора се отличават от европейските. Вилхелм Завоевателят е бил от нормански произход и родителите му не са били женени. Въпреки това е бил велик воин и владетел. – Той присви очи. – Защо господарят на Скоул да не направи това, което е добро и полезно? Защо да се съобразява с глупавите английски обичаи?

Катрин беше готова да ръкопляска. Майкъл бе живото

доказателство, че стойността на един мъж не се определя по произхода.

– Мисля, че ще мога да уредя мистър Пенроуз да получи титлата напълно законно. Принц-регентът ми дължи някоя и друга услуга – намеси се с усмивка херцогът.

Лердът забарабани с пръсти по ръба на леглото. Накрая се изкиска одобрително.

– Май сте прави. Е, добре, ще ме наследи Дейвин. Момчето има и синове, които да го заместят. Пък и няма да се тревожа, че ще предпочете да живее на друго място.

Лицето на Дейвин побеля. Беше получил нещо, на което никога не се беше надявал.

– Никога не съм ви молил за нищо, господарю, нито съм очаквал да признаете произхода ми.

– Знам, знам. Това е още една причина да те уважавам – отвърна мрачно лердът. – Ти служиш вярно на острова и на мен, без да се оплакваш или да се самосъжаляваш. Когато му дойде времето, ще станеш добър лерд, но трябва да поработиш над темперамента си. Прекалено си разумен.

Катрин избухна в смях.

– Ти обаче си различен, дядо.

Очите на стареца блеснаха гневно.

– Не желая да слушам безсрамията ви, мис. Ти се държа позорно и единственият начин да оправиш нещата е да се омъжиш незабавно за Кениън.

Катрин сведе глава, после крадешком погледна Майкъл. Лицето му остана безизразно.

– Минали са само три месеца от смъртта на Колин – прошепна тя. – Не е особено прилично да се омъжа толкова скоро.

– Бързата женитба ще поправи другите ти глупости – изсъска дядото. – Кениън?

– Аз съм готов да изпълня дълга си – отговори спокойно Майкъл. – Но не знам дали Катрин и дъщеря ѝ ще ме приемат.

– Внучката ми ще се подчини. Тя е типичен пример защо жената има нужда от съпруг, който да ѝ казва какво да прави. Щом можете да командвате полк, значи ще се справите и с нея. Е, Катрин, готова ли си да станеш почтена жена?

Катрин прехапа устни. Нещо не беше наред – макар че се осъществяваше най-съкровено то ѝ желание. Може би трябваше да направят само годеж, който лесно можеше да бъде развален.

– Искаш ли Майкъл да ти стане втори баща? – обърна се тя към дъщеря си.

– Ако не се омъжиш, ще се яви още някой звяр като лорд Халдоран, който ще се опита да те отвлече – отговори Ейми, огледа критично Майкъл и се засмя. – Всъщност аз много те харесвам. Ти си чудесен.

– Поласкан съм – отговори сериозно Майкъл.

– Тогава и аз съм съгласна – произнесе с мъка Катрин.

– Много добре – засмя се лердът. – Хайде, елате при мен, за да извърша церемонията. Дейвин, Ашбъртън, вие ще бъдете свидетели.

Катрин едва не припадна.

– Не можем да се оженим без разгласяване, специално разрешение или свещеник!

Дядо ѝ се изсмя подигравателно.

– Господарят на Скоул има правото да сключва бракове и аз съм твърдо решен да измия позорното петно от името ти.

Не може толкова бързо! – искаше да извика Катрин, но Майкъл вече стоеше до леглото на лерда. Тя го последва като упоена.

– Нямаме пръстен – пошепна безсилно тя в последен опит да предотврати това безумие.

Херцогът моментално свали пръстена от малкия пръст на лявата си ръка и го подаде на Майкъл.

– Мисля, че става за случая.

Лердът улови леденостудената ѝ ръка, взе десницата на Майкъл и произнесе тържествените слова. Накрая сложи ръцете им една в друга.

– Обявявам ви за мъж и жена и ви пожелавам да създадете силни синове.

– Ама че церемония – промърмори неодобрително Ейми. – Защо не казахте, че трябва да имат и дъщери?

– Хайде, Кениън, целунете булката – подкани го лердът. – Знам, че не е за първи път, но...

Майкъл се приведе към Катрин и безстрастно докосна устните ѝ със своите. След това пусна ръката ѝ и заяви:

– След като приключихме с церемонията, моля за разрешение да се оттегля, за да поспя ден или два.

– Аз също – присъедини се към него Катрин. Лердът въздъхна и кимна.

– Денят беше напрегнат и всички трябва да си починат. Дейвин, погрижи се да приготвят стаи за Ейми и Ашбъртън.

Херцогът раздруса ръката на брат си и прегърна Катрин.

– Добре дошла в семейството – поздрави я сърдечно той и се обърна към Ейми: – Виж, ние с теб очевидно няма да заспим толкова бързо. Тъй като вече съм ти нещо като чичо, предлагам да задълбочим познанството си. Искаш ли да обиколим острова, ако констейбълът ни намери някое файтонче?

– С радост ще ви придружа – отговори Ейми. – Добре е също да вземем дрехите ми от дома на лорд Халдоран.

– Идете в обора и си вземете, каквото ви трябва – усмихна се сърдечно Дейвин. – Бих дошъл лично да ви обслужа, но... първо трябва да кажа на Глинис какво се случи. – Той преглътна тежко. – Благодаря ти, Катрин. Трогнат съм от великодушието ти.

– Не съм великодушна, а справедлива. – Тя се надигна на пръсти и го целуна по бузата. – Надявам се, че можем да ти идваме на гости. Обикнахме острова.

Дейвин засия.

– Винаги ще бъдете добре дошли в дома ми.

Катрин прегърна Ейми за довиждане и тръгна след мълчаливия Майкъл към помещението, което бяха споделяли. Едва влезли в стаята, те се разделиха. Майкъл отиде до прозореца, а Катрин седна пред огледалото. Майчице, колко зле изглеждаше с тъмните кръгове под очите и разбърканата, пълна с пясък коса.

Тя разплете дългата си плитка и започна да разресва слепените къдрици. Когато мълчанието стана непоносимо, заговори нервно:

– Това са единствените ти дрехи, нали? Не би ли могъл да вземеш назаем от брат си?

– Вероятно така ще направя. – Майкъл отвори прозореца и вдъхна дълбоко влажния, ухаещ на земя въздух. – Трябва да изпратя вест на Люсиен, за да не се тревожи за мен. Иначе ще хукне насам и ще накъса Скоул на парченца.

Катрин се усмихна и погледна брачния си пръстен. Златна халка с печат, на който беше изобразен гербът на Кениън. Печатът на херцога, одобрението за брака им.

– През последните дни се случиха толкова много неща – заговори с треперещ глас тя. – Трудно е да повярваме, че сме наистина мъж и жена.

Изведнъж дишането на Майкъл се превърна в пресекливо свирене и Катрин се сепна. Той се приведе, вкопчи се с едната си ръка в рамката на леглото, а с другата притисна гърдите си.

– Господи, Майкъл! – извика тя. – Какво ти стана?

– Лек пристъп на астма – изпъшка той. – Трябва ми само... свеж

въздух. – Той се обърна отново към прозореца.

Катрин наля чаша вода от каната и му я занесе.

– Ще пийнеш ли?

Майкъл изпразни чашата на две глътки. После се облегна изтощено на стената. Лицето му беше сиво, пулсът на шията му биеше като чук.

– Добре съм, наистина. Втори пристъп за една седмица. Това ще ме разкъса.

Катрин застана пред него и попила лицето му.

– Кога беше първият?

– Когато Стивън ме намери в Грийт Ашбъртън. – Лицето му се опъна. – Едва не се задуших. Също като след смъртта на мама.

Катрин осъзна, че пристъпът бе предизвикан от забележката ѝ, че са станали съпрузи, и изпита дива болка.

– Дали пристъпът беше резултат от общо изтощение и стрес, или причината е, че не желаеш да си женен за мен?

Майкъл я погледна с безкрайна умора. В момента не беше в състояние да скрие от нея каквото и да било.

– Това беше най-силното ми желание.

Сърцето ѝ заби като обезумяло.

– Искал си да се ожениш за мен? Не си го направил от чувство за дълг?

– В този случай дългът и желанието вървят ръка за ръка.

В отчаян опит да го разбере Катрин продължи да пита:

– Защо тогава изглеждаш като осъден на смърт?

Майкъл направи опит да се усмихне.

– Може да съм добър в битките, но нямам опит в щастието.

Катрин разбра, че това беше истината. Макар че беше способен да обича и заслужаваше да бъде обичан, Майкъл никога не беше имал възможност да го изрази. Ако тя съумееше да остане близо до него, да излекува наранените му чувства, той щеше да ѝ принадлежи завинаги.

Молейки се да намери правилните думи, тя заговори:

– Когато умирах от страх, един мъдър мъж ми каза, че страховете ми не са създадени за един час и не могат да бъдат излекувани толкова бързо. Това важи и за разбито сърце.

Тя се приведе и го целуна с безкрайна нежност.

– Ти беше умен и мил и ме излекува от страха. Нека и аз да направя същото за теб, Майкъл. Сърцето не се разбива за един ден и не може да бъде излекувано за един ден. Но аз те обичам и ти обещавам, че след време това ще ти хареса.

Майкъл изохка дрезгаво и я притисна в прегръдката си с такава сила, че ребрата ѝ изпукаха.

– Никога не съм бил достатъчно добър, колкото и да се стараех – призна с мъка той. – Не е лесно да повярвам, че сега ще бъде друго. Пожертвах честта и сърцето си заради фалшива любов. Наистина ли ще получа втори шанс след престъпната си глупост?

Катрин го погледна право в очите.

– Приятелят, когото си измамил, ти е дал втори шанс – изрече тихо тя. – Херцогът ти даде втори шанс в семейството. Защо да не получиш втори шанс и в любовта? Ако някой го е заслужил, това си именно ти. Не познавам друг мъж с толкова силен характер и с толкова нежно сърце като теб. Влюбих се в теб още в Брюксел, макар че отказвах да го призная.

Майкъл я прегърна мълчаливо. В душата му бушуваше такава буря от чувства, че не можеше да определи болка ли му причиняват или радост.

– Когато те видях за първи път в Брюксел, имах чувството, че получавам – призна тихо той. – Още от самото начало ти изпълваше мислите и чувствата ми, макар да се мразех, че съм обсебен от една омъжена жена. Тайно се наслаждавах на знанието, че във вените ми тече твоята кръв – и копнеех за теб. Така имах чувството, че си наблизо.

– Винаги съм била с теб – отговори тя. – Ако не физически, поне духовно.

Майкъл затвори очи. Катрин беше до него и му предлагаше любовта си. Единствената пречка беше неспособността му да я приеме.

– Хайде да си легнем, мила – помоли тихо той. – Щом се наспя, вероятно ще стана по-разумен.

Той се изправи и погледна през прозореца. Вече не валеше и над морето се издигаше дъга, неземно красива като Катрин. Майкъл се взря в дъгата и в един миг противоречивите елементи на мислите му се подредиха в стройна редица. Щом имаше приятели като Никълъс и Люсиен, значи можеше да има и любима жена като Катрин. Дълбоко в сърцето му се зароди усещане за мир и покой, по-сладостно от всичко, което беше изпитвал досега.

– Винаги когато поглеждах в калейдоскопа, виждах разтрошени дъги и рухнали мечти – сподели тихо той. – Това ми помагаше да създам малко ред в хаоса. Сега вече това не ми е нужно. Погледни навън.

Тя проследи погледа му и извика възхитено. Дъгата беше станала още по-ярка и красива. Обещанието на небето за земята.

– Ти внесе ред в живота ми, Катрин. Ред и любов.

– Ние с теб се обичаме, Майкъл. Това е толкова просто – и прекрасно. – Тя се надигна на пръсти и го целуна. Това не беше страст или отчаяние, а покой и нежно съединение, рядко чувство за последните дни.

Майкъл се почувства безкрайно изтощен.

– Хайде да си легнем, мила – повтори той. – Ще спя най-малко един ден.

Усмивката ѝ стана дяволита.

– Най-после ще спим заедно съвсем легално.

– Жалко, че съм твърде уморен, за да осъществя съпружеските си права.

– По-късно ще имаме достатъчно време. – Катрин се прозя и започна да се съблича.

Майкъл направи същото, без да откъсва поглед от нея. Катрин беше най-красивата жена на света, а сега беше негова съпруга. Когато вдигна ръка да приглади косата си, той видя тънкия белег в свивката на лакътя. Заля го вълна от нежност, която започна от сърцето и се разпространи по цялото тяло. Докато беше жив, щеше да носи нейната кръв, да бъде част от нея.

Катрин се пхна под завивките и го погледна въпросително. Майкъл се усмихна криво.

– Знаеш ли, май не съм чак толкова уморен, колкото си мисля.

Тя протегна ръка и на лицето ѝ грейна усмивка.

– Ела в леглото, любов моя. Ей сега ще разбера дали си уморен.

ЕПИЛОГ

Остров Скоул, февруари 1817 година

Кръщенето бе извършено с необходимия блясък Присъстваше и Луи Ленивия, но той беше възпитано куче. Дори почетният гост се разплака само когато изляха на главичката му студена вода. А празникът след церемонията в църквата беше великолепен.

Денят беше топъл затова жените седнаха под сянката на дърветата. Току-що кръстеният Никълъс Стивън Торквил Кениън минаваше от ръце в ръце и се наслаждаваше на вниманието, с което го удостояваха. В другия край на градината големите деца играеха крикет, а малките се забавляваха в специално оградено място.

Клер наблюдаваше развеселено играещите деца.

– Катрин, дъщеря ти е страхотна. Никой не може да хвърля като нея. Ако в Оксфорд приемаха жени, щяха да я вземат в отбора по крикет.

Катрин избухна в смях.

– Ейми не е тласкана дори от факта, че праядо ѝ е съдия и е готов да натупа с бастуна всеки, който не е въодушевен от играта ѝ.

Лердът се възстанови почти напълно. Беше хвърлил инвалидния стол и го беше заменил с бастуна. Публичното признаване на Дейвин за негов внук и бъдещ лерд му вдъхна нови сили за живот.

– Никога не съм виждала игра на крикет, в която да участват толкова перове и съпругите им – продължи весело Катрин.

Клер се изкиска и помилва закръгления си корем.

– Радвам се, че имам солидно извинение да не играя. Кит и Марго са много по-добри от мен.

Следващият бияч беше Кит Феърчайлд, стройната брюнетка, която Катрин бе видяла в парка с Майкъл. Хвърляше Люсиен, съпругът ѝ. За да не измъчи жена си, той хвърли съвсем леко и бе принуден да се наведе светкавично, когато тя запрати топката към далечния ъгъл на градината. Дейвин Пенроуз едва успя да хване топката и да я метне обратно.

Лейди Елинор Феърчайлд, двегодишна красавица със златноруса коса, нададе възхитен вик и затича към майка си. Кенрик Давиес, ви-конт Трегър, прекрасен млад джентълмен с тъмни къдри, я последва, въздишайки от любов.

Луи Ленивия подуши вълнения, скочи и последва децата. За

изненада на присъстващите той направи огромен скок и хвана профучалата наблизно топка за крикет. Това беше знак да направят почивка и да отдадат дължимото внимание на отрупаните маси.

Клер стана и отиде да вземе мъжа и сина си, които лудуваха на моравата. В Англия надали имаше друг толкова безгрижен граф като Никълъс. Катрин се радваше, че бе кръстила сина си на него. Фактът, че живееха в непосредствена близост до Клер и Никълъс, беше едно от най-прекрасните неща в брака ѝ.

Майкъл изостави позицията си на защитник и се присъедини към жена си, която почиваше в креслото с бебето в скута си. Катрин го погледна с възхищение. Дори след цяла година брак не беше престанала да се възхищава на красивото лице и силното тяло, което познаваше да последната подробност. При тази мисъл лицето ѝ пламна.

– Ти май пак си мислиш за нещо неприлично, любов моя? – ухили се Майкъл.

Катрин се огледа и въздъхна облекчено. Никой не ги слушаше.

– Толкова добре ме познаваш...

– Но никога няма да те опозная докрай. – Майкъл я целуна по челото, помилва косичката на бебето и се отпусна в тревата до креслото ѝ.

– Предложението ти да направим кръщенето на острова беше брилянтно. Скоул е най-доброто място за пролетна почивка.

– Жалко, че Кенет не можа да дойде, но се радвам, че тук са всичките ти останали приятели. – Катрин се загледа в тъмния Рейф и златнорусата Марго, които играеха на гоненица със сина си. Малкият маркиз, едър и тъмен като татко си, тичаше насам-натам и се смееше.

– Падналите ангели имат прекрасни деца – установи с усмивка тя. – Питам се дали и те ще бъдат толкова добри приятели като бащите си.

Майкъл се беше загледал в Кенрик и Елинор, които похапваха сладолед под надзора на майките си.

– Сигурен съм, че и следващото поколение ще запази приятелството, макар че условията ще бъдат различни.

Катрин помилва косата му. Благодарение на приятелството, което ги свързваше, падналите ангели се бяха превърнали в изключителни мъже. А Майкъл ѝ даваше много повече любов и нежност, отколкото беше очаквала.

– Помниш ли първия ден в Скоул, когато ме събуди за вечеря?

Той я погледна жадно.

– Как бих могъл да го забравя? Събудих те, защото бях готов да те погълна на една хапка.

Бузите ѝ пламнаха.

– А аз сънувах прекрасен сън...

Майкъл ѝ кимна да продължи.

– Сънувах, че съм нормална жена, ти си ми съпруг и очаквам първото ни дете. – Тя се приведе и го целуна с безкрайна любов. – Кой казва, че сънищата не стават действителност?

КРАЙ

© 1996 Мери Джо Пътни
© 2001 Ваня Пенева, превод от английски

Mary Jo Putney
Shattered Rainbows, 1996

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: maskara, 2009
Редакция: Xesiona, 2009

Издание:

Мери Джо Пътни. Защото вярваш в любовта
Издателство „Ирис“, 2001
Редактор: Правда Панова
Коректор: Виолета Иванова
ISBN 954-455-044-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11945>]